

Přehled zpráv

Student Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy Jakub Pražák alias Doktor byl v neděli	9
1.5.2016 blesk.cz ~ str. 00 ~	
Králem Majálesu je „Doktor“. A studenti hledali ztracený článek Karla IV.....	9
1.5.2016 blesk.cz ~ str. 00 ~	
Králem pražského majálesu je student UK přezdívaný Doktor	10
1.5.2016 tyden.cz ~ str. 00 ~ Zábava ČTK	
Králem pražského majálesu se stal student UK přezdívaný Doktor	10
1.5.2016 blesk.cz ~ str. 00 ~	
V Turecku se prezident Erdogan pustil do akademiků. Světem letí petice, křičí se o diktatuře	11
1.5.2016 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ Monitor mp	
„Z Turecka se stává diktatura.“ Češi se zastali obviněných vědců	12
1.5.2016 echo24.cz ~ str. 00 ~ Domov, Svět, Krátké zprávy, Homepage Echo24, ren	
Studenti znají krále majálesu.....	13
2.5.2016 Pražský deník ~ str. 06 ~ Praha (čtk)	
K čemu je nám členství v EU? Vládu práva nadřazuje libovůli autokratů a oligarchů	13
2.5.2016 ct24.cz ~ str. 00 ~ Blogy benesp	
Festival Zlomvaz uvede divadelní produkce pěti zemí	14
2.5.2016 blesk.cz ~ str. 00 ~	
Oblast, na kterou zaměříme pozornost, je Náhorní Karabach	15
2.5.2016 ČRo Plus ~ str. 01 ~ 15:35 Zaostřeno	
Studentská představení z pěti zemí, to je festival Zlomvaz.....	21
2.5.2016 tyden.cz ~ str. 00 ~ Divadlo ČTK	
Virtuální realita: Budoucnost, nebo slepá ulička?	22
2.5.2016 ČRo - wave.cz ~ str. 00 ~ společnost Tereza Krobová	
LIDÉ	22
2.5.2016 Marketing & Media ~ str. 36 ~ Lidé	

KRÁTCE: Bio Oko nakrmilo sousedy	23
2.5.2016 prazsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Moje Praha	
Česko vypráví příběhy. Kdo to dnes nedělá?	25
2.5.2016 Marketing & Media ~ str. 08 ~ Téma čísla <i>Martina Plechatová</i>	
Festival Zlomvaz uvede divadlo z pěti zemí, debaty a koncerty proběhnou v kavárně Na Hollaru	28
3.5.2016 iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>ČTK</i>	
Konvičkoví Apači se jen opičí	28
3.5.2016 ČRo Plus ~ str. 02 ~ 18:10 Názory a argumenty	
Lidé.....	29
3.5.2016 E15 ~ str. 14 ~ Kariéra & Vzdělání	
Chlastání, hulení, šukání v bordelu. Ostrá odpověď dámě z ČSSD na snahu zcivilizovat národ	31
4.5.2016 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ Monitor <i>spa</i>	
Obhajoba protikuřáckého zákona aneb Klíčová bitva o nekouření v restauracích začíná	32
4.5.2016 nazory.aktualne.cz ~ str. 00 ~ 1676 <i>Lenka Teska Arnoštová</i>	
Novinářskou cenou 2015 rezonovalo uprchlictví	34
4.5.2016 mediar.cz ~ str. 00 ~ Články <i>Jaroslav Krupka</i>	
Oznámený odchod tureckého premiéra Ahmeta Davutoglua	37
5.5.2016 ČRo Plus ~ str. 01 ~ 17:10 Den podle...	
O AJLISLIM BEZ AJLISLIHO.....	41
5.5.2016 Tvar ~ str. 16 ~ Literární život <i>Ivana Myšková</i>	
To jsem ještě neviděl. Žádná žurnalistika, ale chování estébáka! Na objednávku.....	42
5.5.2016 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ Monitor <i>Olga Böhmová</i>	
Válka v Evropě, uprchlíci jako zbraň, ruská propaganda. O tom všem byla řeč v pořadu ČT	45
5.5.2016 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ Monitor <i>vam</i>	
Dohoda ve sporu o Kurilské ostrovy	48
6.5.2016 ČT 24 ~ str. 16 ~ 20:00 90' ČT24	

Chtěl bych být televizním moderátorem.....	50
6.5.2016 abicko.cz ~ str. 00 ~ Mourrisonova poradna	
Ruský motorkářský gang Noční vlci se projede po Praze.....	50
6.5.2016 ČRo Plus ~ str. 04 ~ 17:10 Den podle...	
Blokování internetu je zásah do základních práv.....	53
6.5.2016 Právní rádce ~ str. 18 ~ Rozhovor KATEŘINA KRATOCHVÍLOVÁ	
Řekni, kde ty víze jsou.....	55
7.5.2016 Lidové noviny ~ str. 19 ~ Orientace JAN BALCAR	
Proč se stal syn pákistánského řidiče autobusu starostou Londýna?.....	59
8.5.2016 ct24.cz ~ str. 00 ~ Blogy manakv	
Jako daňové ráje fungují i některé státy USA, říká jediný Čech, který podepsal výzvu k jejich omezení .61	61
10.5.2016 iHNed.cz ~ str. 00 ~ Jiří Hovorka	
2. ročník mezinárodní konference o populismu	62
10.5.2016 protext.cz ~ str. 00 ~ kom sop pol pod sko	
Zahraniční vlivy a extremistická scéna	63
11.5.2016 ČT 24 ~ str. 09 ~ 20:00 90' ČT24	
Trestných činů s extremistickým podtextem nepřibývá.....	66
11.5.2016 ČRo Plus ~ str. 01 ~ 17:10 Den podle...	
Ředitelem Slezského divadla bude Ostravák Ilja Racek mladší, který dříve vedl ČT Ostrava i NDM	69
11.5.2016 ostravan.cz ~ str. 00 ~ Divadlo Milan Bátor	
Panama Papers nejsou první, ale zdaleka největší kauzou daňových rájů	70
11.5.2016 ct24.cz ~ str. 00 ~ Ekonomika dolejsim	
Rozhovor s ekonomkou Ilonou Švihlíkovou	71
11.5.2016 ČRo Dvojka ~ str. 01 ~ 08:30 Jak to vidí	
Každý desátý Čech na hranici chudoby	78
12.5.2016 ČT 24 ~ str. 28 ~ 20:00 90' ČT24	
Zaměstnání	81

12.5.2016 Retail info Plus ~ str. 08 ~ Aktuality

Noční vlci, buzna, Putin, přepisování dějin, Hašek a Dolanský v ČT. Před týdnem to začalo a zde je dohra81

12.5.2016 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ Politologové
Jiří Hroník

Jak jsme nabírali IT lidi.....84

13.5.2016 nazory.aktualne.cz ~ str. 00 ~ 1229
Jiří Skuhrovec

Jednání o Transatlantickém obchodním a investičním partnerství85

13.5.2016 ČRo Plus ~ str. 01 ~ 12:30 Radiofórum

Český expert: ISIS je apokalyptická sekta. A uprchlíci utečou i před suchem94

13.5.2016 blesk.cz ~ str. 00 ~ Politika

Ministr Chovanec: Stát potřebuje centrum pro monitorování teroristických a hybridních hrozeb. Včetně propagandy cizí moci96

13.5.2016 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ Politici voličům
PV

Kouzlení s pamětí98

13.5.2016 Téma ~ str. 52 ~ Rozhovor
Michaela Rozšafná

HLEDÁM PROTIJED.....101

13.5.2016 Pátek Lidových novin ~ str. 06 ~ Rozhovor
Lucie Zídková

Králem studentského majálesu v Praze se stal Jakub Pražák z Drahotuš106

14.5.2016 hranicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Moje Hranicko

Publikování v predátorských časopisech ztěžuje hodnocení vědy107

14.5.2016 ceskapozice.cz ~ str. 00 ~ Česká pozice / Téma
Česká pozice, Eva Syková

Vykousaný chodník před Slavii se dočká opravy: Silničáři dlažební kostky vrátí na místo.....109

16.5.2016 blesk.cz ~ str. 00 ~

Na zemi sankce, ve vesmíru mír.....110

17.5.2016 ČRo Plus ~ str. 03 ~ 18:10 Názory a argumenty

Roste generace, která je připravena na diktátora110

17.5.2016 Mladá fronta DNES ~ str. 02 ~ Z domova
Radka Hrdinová

STUDENTI O KSČM.....	111
18.5.2016 Haló noviny ~ str. 03 ~ Z domova (za)	
Studentské Praze vládnou dva králové, budou zastupovat zájmy vysokoškoláků	112
18.5.2016 life.ihned.cz ~ str. 00 ~ Barbora Pěničková	
Lucie Nachtigallová v Miniduelu	114
18.5.2016 Prima ~ str. 07 ~ 17:30 Odpolední zprávy	
Jednoduchý zákon napsat neumím,	118
19.5.2016 Ekonom ~ str. 10 ~ Rozhovor s Petrem Mlsnou Jaroslav Kramer	
Jednoduchý zákon napsat neumím, říká Petr Mlsna, autor ustanovení o pokutě 10 tisíc korun za urážku úředníka	122
19.5.2016 iHNed.cz ~ str. 00 ~ Jaroslav Kramer	
Advokátní kancelář Taylor Wessing posiluje svůj komunikační tým.....	126
20.5.2016 personalista.com ~ str. 00 ~	
Jana Sosna Voňavková posiluje komunikační tým advokátní kanceláře Taylor Wessing	126
20.5.2016 Kariera.iHNed.cz ~ str. 00 ~ -rkp	
NOVA NAŠLA, CO DIVÁKŮM CHYBÍ.....	127
20.5.2016 Strategie ~ str. 56 ~ Marketing Lucie Bednárová	
Jednoduchý zákon napsat neumím, říká Petr Mlsna, autor ustanovení o pokutě za urážku úředníka	129
20.5.2016 pravnicaradce.ihned.cz ~ str. 00 ~ Jaroslav Kramer	
Magnet	133
23.5.2016 ČT 1 ~ str. 01 ~ 17:35 Černé ovce	
Časopis Gourmet vede bývalá zpravodajka Mf DNES z Bruselu Grohová	135
24.5.2016 mediahub.cz ~ str. 00 ~ Mediahub, Média	
Průlom ohledně polského ústavního soudu?.....	136
24.5.2016 ČRo Plus ~ str. 05 ~ 18:10 Názory a argumenty	
Nova našla, co divákům chybí.....	137
24.5.2016 e15.cz ~ str. 00 ~ Žurnál	

Nova našla, co divákům chybí.....	139
24.5.2016 strategie.e15.cz ~ str. 00 ~ Žurnál	
Ester Janečková: Neumím být jen sama se sebou	141
24.5.2016 STYL ~ str. 10 ~ Osobnost KLÁRA ŘÍHOVÁ	
Zeman jmenuje do bankovní rady ČNB zmocněnce pro euro Dědka.....	145
25.5.2016 ekonomika.iDNES.cz ~ str. 00 ~ Domácí ekonomika iDNES.cz, Jan Jiříčka	
MŮJ ŽIVOT V ČÍSLECH.....	145
25.5.2016 Svět ženy ~ str. 60 ~ Profil Alena Koubová	
Příběhy druhých mě FASCINUJÍ	146
25.5.2016 Vlasta ~ str. 14 ~ Rozhovor VERONIKA KÁBRTOVÁ	
Konec koalice, nebo další smíření?.....	151
26.5.2016 ČT 24 ~ str. 02 ~ 22:00 Události, komentáře	
Lidé kolem Andreje Babiše.....	158
26.5.2016 Ekonom ~ str. 20 ~ Téma čísla - fenomén Babiš MARKÉTA FIŠEROVÁ, VÁCLAV DOLEJŠÍ	
Zveme vás na kurz Současná česká literatura se slevou 50 procent z ceny kurzovního!.....	162
26.5.2016 Literární noviny ~ str. 12 ~ Kurzy & semináře	
Miliardář uhrnul Česko. Proč se každá debata o byznysu stočí na téma Babiš	164
26.5.2016 byznys.ihned.cz ~ str. 00 ~ Markéta Fišerová, Václav Dolejší	
Zelený, nikoli hnědý Hofburg. Aspoň prozatím	179
27.5.2016 Dotyk ~ str. 00 ~ Hydepark Zuzana Lizcová	
Šikana každý den. Napsal dopis prezidentovi a musel prchnout.....	180
27.5.2016 echo24.cz ~ str. 00 ~ Domov, Krátké zprávy, Panorama Echo24	
Oblíbené... rozhlasového redaktora Artura Kubici.....	181
27.5.2016 Frýdecko-místecký a třinecký deník ~ str. 05 ~ Zprávy - z regionu	
Králem studentského majálesu v Praze se stal jednadvacetiletý Jakub Pražák z Drahotuš	182
27.5.2016 Hranický týden ~ str. 04 ~ Hranicko/Zpravodajství (kra)	
Využívání populismu k ideologickým myšlenkám	182

27.5.2016 ČRo Plus ~ str. 01 ~ 15:35 Zaostřeno

Bolševici v Praze i v Bruselu mají opět známý problém: Jak odříznout naši veřejnost od svobodných informací?	187
27.5.2016 protiproud.cz ~ str. 00 ~ Politika <i>Lubomír Vylíčil</i>	
Lubomír Vylíčil: Ve věku internetu místo rušiček státní "trollové"	190
28.5.2016 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ Názory a petice <i>PV</i>	
Kde vědci v ČR píšou nejlepší články	192
28.5.2016 Lidové noviny ~ str. 13 ~ Česká pozice <i>MARTIN RYCHLÍK</i>	
Delší mládí, drahá dospělost. Generace Y má v Česku i na Západě shodný úděl	199
29.5.2016 e15.cz ~ str. 00 ~ Domácí ekonomika <i>Jan Vávra</i>	
Martin Ralbovský výkonným ředitelem inkasní agentury Cash Collectors	201
30.5.2016 Kariera.iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>-rkp</i>	
Nový ředitel Slezského divadla	202
30.5.2016 HLÁSKA ~ str. 05 ~ Aktuality	
Slezské divadlo v Opavě povede od června Ilja Racek	202
30.5.2016 patriotmagazin.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Baďura</i>	
Medaile	203
30.5.2016 ČT 1 ~ str. 02 ~ 17:35 Černé ovce	
Hospody zůstávají začouzené	206
30.5.2016 Týden ~ str. 10 ~ Aktuálně <i>Pavel Baroch</i>	
Summit NATO v Polsku: Varšava stojí čelem k Moskvě	207
30.5.2016 natoaktual.cz ~ str. 00 ~ natoaktual.cz / Analýzy a komentáře <i>natoaktual.cz</i>	
Úděl generace Y: delší mládí a drahá dospělost	208
30.5.2016 E15 ~ str. 12 ~ Téma	
Volební urny přes noc nikdo neuhlídá	210
30.5.2016 Lidové noviny ~ str. 15 ~ Právo a justice <i>KRISTIÁN LÉKO</i>	
Putinova hra o trůny na Athosu	212

31.5.2016 ČRo Plus ~ str. 06 ~ 18:10 Názory a argumenty

Dalík dostal za korupci při nákupu pandurů čtyři roky.....213

31.5.2016 e15.cz ~ str. 00 ~ Domácí události

Dalík dostal za korupci při nákupu pandurů čtyři roky.....215

31.5.2016 euro.e15.cz ~ str. 00 ~ Politika

Zkusme učit, možná je to to, co chceme217

31.5.2016 Lidové noviny ~ str. 15 ~ Akademie
RADKA KVAČKOVÁ

Jaké jsou dnešní děti?220

31.5.2016 STYL ~ str. 20 ~ Anketa

Marek Wollner223

31.5.2016 Xantypa ~ str. 52 ~ Novinář
VAŠEK VAŠÁK

Plné znění zpráv

Student Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy Jakub Pražák alias Doktor byl v neděli 1.5.2016 blesk.cz str. 00

zvolen králem Majálesu v Praze. Studenti akci pojali jako alternativu k protestům, jejichž základem je nenávisť a nesnášenlivost k druhým.

URL| <http://24hodin.blesk.cz/clanek/27026/kralem-prazskeho-majalesu-se-stal-student-uk-prezdivany-doktor.html>
URL| <http://24hodin.blesk.cz/clanek/27026/kralem-prazskeho-majalesu-se-stal-student-uk-prezdivany-doktor.html>

Králem Majálesu je „Doktor“. A studenti hledali ztracený článek Karla IV. 1.5.2016 blesk.cz str. 00

Student **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Jakub Pražák alias Doktor byl v neděli zvolen králem Majálesu v Praze. Akce začala tradičním alegorickým průvodem z Kamy centrum města až k sídlu univerzity. Studenti ji pojali jako alternativu k protestům, jejichž základem je nenávisť a nesnášenlivost k druhým. Majáles byl také Hate Free zónou, čímž organizátoři vyjádřili podporu místům a lidem, kteří v Praze v minulých dnech čelili xenofobním útokům.

Vedle recesistických hesel a sloganů podporujících kandidáty na krále Majálesu, kterými vedle Doktora byli ještě Tuzeman, Ječmínek a Královna Anna, bylo v průvodu vidět také hesla odsuzující xenofobii a společenskou nesnášenlivost. V průvodu šlo i několik anarchistů, kritizujících kapitalismus či vicepremiéra a předsedu hnutí ANO Andreje Babiše, nebo feministek; skupinka tří lidí měla ústa přelepená ruskou vlajkou.

1. máj ONLINE: Demonstranti napadli štáb ČT. A Sládek chystá velkou dohodu

Komentáře (84) Fotografie (12)

Kromě Tuzemanova hesla „Za svoje trenýrky se nestydím“ bylo možné na transparentech číst i vyjádření nespokojenosti s možným příklonem české zahraniční politiky k Rusku či z obav studentů ze ztráty akademických svobod. Provolávání často absurdních hesel bylo ale spíš než na jejich obsah obecně zaměřené trochu na shození a zesměšnění podobných akcí - protestů, demonstrací a průvodů všeho druhu.

Studenty letos podpořilo šest pražských vysokých škol, jedna střední škola a také nitranská univerzita. Při první zastávce průvodu na piazzetě Národního divadla kandidáti na krále Majálesu soupeřili v první disciplíně, hodu sirkou proti Národnímu divadlu, protože studentský král prý musí hořet pro věc.

Pražský majáles přilákal tisíce mladých lidí

Komentáře (4) Fotografie (4)

Druhá disciplína se odehrála na Karlově náměstí a bylo jí hledání ztraceného článku Karla IV. zjevně s odkazem na kauzu prezidenta Miloše Zemana a údajného článku Ferdinanda Peroutky. Studenti si v centru Nového Města založeného Karlem IV. připomněli s historikem umění Janem Roytem letošní 700. výročí narození zakladatele pražské univerzity.

Třetí, volná, disciplína se odehrála na Ovocném trhu, kde průvod skončil a kde byl připraven program na celé odpoledne. Kromě koncertů na náměstí i ve Studentském klubu Celetná vystoupila také studentská divadla včetně hostů z Nitry, promítaly se animované filmy pro děti i snímky pro dospělé včetně těch, které se zabývají lidskými právy.

Fotogalerie 8 fotografií

Králem pražského majálesu se stal student **Fakulty sociálních věd** Karlovy univerzity přezdíváný Doktor

Autor: ČTK

URL| <http://www.blesk.cz/clanek/regiony-praha-praha-volny-cas/391108/kralem-majalesu-je-doktor-a-studenti-hledali-ztraceny-clanek-karla-iv.html>

Králem pražského majálesu je student UK přezdívaný Doktor

1.5.2016 tyden.cz str.00 Zábava
ČTK

Student **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Jakub Pražák alias Doktor byl v neděli zvolen králem majálesu v Praze. Akce začala tradičním alegorickým průvodem z Kamy centrum města až k sídlu univerzity. Studenti ji pojali jako alternativu k protestům, jejichž základem je nenávisť a nesnášenlivost k druhým.

Student **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Jakub Pražák alias Doktor byl v neděli zvolen králem majálesu v Praze. Akce začala tradičním alegorickým průvodem z Kamy centrum města až k sídlu univerzity. Studenti ji pojali jako alternativu k protestům, jejichž základem je nenávisť a nesnášenlivost k druhým. Majáles byl také Hate Free zónou, čímž organizátoři vyjádřili podporu místům a lidem, kteří v Praze v minulých dnech čelili xenofobním útokům.

Vedle recesistických hesel a sloganů podporujících kandidáty na krále majálesu, kterými vedle Doktora byli ještě Tuzeman, Ječmínek a Královna Anna, bylo v průvodu vidět také hesla odsuzující xenofobii a společenskou nesnášenlivost. V průvodu šlo i několik anarchistů, kritizujících kapitalismus či vicepremiéra a předsedu hnutí ANO Andreje Babiše, nebo feministek; skupinka tří lidí měla ústa přelepená ruskou vlajkou.

Kromě Tuzemanova hesla "Za svoje trenýrky se nestydím" bylo možné na transparentech číst i vyjádření nespokojenosti s možným příklonem české zahraniční politiky k Rusku či z obav studentů ze ztráty akademických svobod. Provolávání často absurdních hesel bylo ale spíš než na jejich obsah obecně zaměřené trochu na shození a zesměšnění podobných akcí - protestů, demonstrací a průvodů všeho druhu.

Studenty letos podpořilo šest pražských vysokých škol, jedna střední škola a také nitranská univerzita. Při první zastávce průvodu na piazzetě Národního divadla kandidáti na krále majálesu soupeřili v první disciplíně, hodu sirkou proti Národnímu divadlu, protože studentský král prý musí hořet pro věc.

Druhá disciplína se odehrála na Karlově náměstí a bylo jí hledání ztraceného článku Karla IV. zjevně s odkazem na kauzu prezidenta Miloše Zemana a údajného článku Ferdinanda Peroutky. Studenti si v centru Nového Města založeného Karlem IV. připomněli s historikem umění Janem Roytem letošní 700. výročí narození zakladatele pražské univerzity.

Třetí, volná, disciplína se odehrála na Ovocném trhu, kde průvod skončil a kde byl připraven program na celé odpoledne. Kromě koncertů na náměstí i ve Studentském klubu Celetná vystoupila také studentská divadla včetně hostů z Nitry, promítaly se animované filmy pro děti i snímky pro dospělé včetně těch, které se zabývají lidskými právy.

URL| http://www.tyden.cz/rubriky/relax/zabava/kralem-prazskeho-majalesu-je-student-uk-prezdivany-doktor_381922.html

Králem pražského majálesu se stal student UK přezdívaný Doktor

1.5.2016 blesk.cz str. 00

Student **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Jakub Pražák alias Doktor byl dnes zvolen králem Majálesu v Praze. Akce začala tradičním alegorickým průvodem z Kamy centrum města až k sídlu univerzity. Studenti ji pojali jako alternativu k protestům, jejichž základem je nenávisť a nesnášenlivost k druhým. Majáles byl také

Hate Free zónou, čímž organizátoři vyjádřili podporu místům a lidem, kteří v Praze v minulých dnech čelili xenofobním útokům.

Vedle recesistických hesel a sloganů podporujících kandidáty na krále Majálesu, kterými vedle Doktora byli ještě Tuzeman, Ječmínek a Královna Anna, bylo v průvodu vidět také hesla odsuzující xenofobii a společenskou nesnášenlivost. V průvodu šlo i několik anarchistů, kritizujících kapitalismus či vicepremiéra a předsedu hnutí ANO Andreje Babiše, nebo feministek; skupinka tří lidí měla ústa přelepená ruskou vlajkou.

Kromě Tuzemanova hesla "Za svoje trenýrky se nestydím" bylo možné na transparentech číst i vyjádření nespokojenosti s možným příklonem české zahraniční politiky k Rusku či z obav studentů ze ztráty akademických svobod. Provolávání často absurdních hesel bylo ale spíš než na jejich obsah obecně zaměřené trochu na shození a zesměšnění podobných akcí - protestů, demonstrací a průvodů všeho druhu.

Studenty letos podpořilo šest pražských vysokých škol, jedna střední škola a také nitranská univerzita. Při první zastávce průvodu na piazzetě Národního divadla kandidáti na krále Majálesu soupeřili v první disciplíně, hodu sirkou proti Národnímu divadlu, protože studentský král prý musí hořet pro věc.

Druhá disciplína se odehrála na Karlově náměstí a bylo jí hledání ztraceného článku Karla IV. zjevně s odkazem na kauzu prezidenta Miloše Zemana a údajného článku Ferdinanda Peroutky. Studenti si v centru Nového Města založeného Karlem IV. připomněli s historikem umění Janem Roytem letošní 700. výročí narození zakladatele pražské univerzity.

Třetí, volná, disciplína se odehrála na Ovocném trhu, kde průvod skončil a kde byl připraven program na celé odpoledne. Kromě koncertů na náměstí i ve Studentském klubu Celetná vystoupila také studentská divadla včetně hostů z Nitra, promítaly se animované filmy pro děti i snímky pro dospělé včetně těch, které se zabývají lidskými právy.

URL| <http://www.blesk.cz/clanek/zpravy-live-zajimavosti/391105/kralem-prazskeho-majaslesu-se-stal-student-uk-prezdivany-doktor.html>

V Turecku se prezident Erdogan pustil do akademiků. Světem letí petice, křičí se o diktatuře

1.5.2016 parlamentnilisty.cz str. 00 Monitor
mp

Téměř dvě desítky českých a slovenských akademiků se připojily ke 4 500 kolegům z celého světa a podepsaly petici za propuštění svých vysokoškolských kolegů z Turecka. Ti byli uvězněni za podpis jiné petice. Čeští petenti k tomu dodávají, že v Turecku pravděpodobně nastupuje diktatura.

"Po měsíci věznění byli minulý týden propuštěni čtyři turečtí akademici zatčení kvůli šíření protiturecké propagandy, kdy podepsali petice "Academics for Peace". Na univerzitu už se však vrátit nemohou a nadále čelí obvinění z urážky státu. Turecké vědce podpisem petice od jejího zveřejnění podpořilo téměř 4 500 akademiků z celého světa, mezi nimiž bylo i 17 Čechů a Slováků," píše server Echo24.cz

Politolog Emil Aslan z **Fakulty sociálních věd** UK, jeden z českých akademiků, kteří připojili své podpisy pod petici, tvrdí, že v zemi půlměsíce nastupuje u nezávisle uvažujících lidí autocenzurní obranný mechanismus, protože za projevení svobodného názoru už se můžete ocitnout za mřížemi. "Obávám se, že dalším krokem bude útok na doposud demokratický charakter voleb," doplnil Aslan.

On i jeho další kolegové akademici zdůrazňují, že svoboda projevit názor je zásadní a je nezbytné ji hájit. Stejně tak je na místě zastat se lidí, kteří tak činí a přicházejí kvůli tomu o svou svobodu. Shodnou se na tom akademici napříč republikou, od Brna přes Prahu až po Ústí nad Labem.

"Na akademické půdě by měly být dodržovány svoboda slova a šíření názorů. Je třeba nazývat věci pravými jmény a nelze akceptovat politické tlaky. Univerzity se nemohou stát ústavem pro výchovu vládní politiky," domnívá se Pavel Pešat z Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, který petici také podepsal.

A proč vlastně byli uvězněni čtyři turečtí akademici? Protože v jiné petici vyzvali vládu tureckého prezidenta Erdogana, aby ukončila krvavé střety s Kurdy včetně Kurdské strany pracujících. Esra Mungan, Kivanç Ersoy, Meral Camci a sociolog Muzaffer Kaya zato strávili ve vězení více než měsíc. Po propuštění jim nebylo dovoleno vrátit se na univerzitu.

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/article.aspx?rubrika=1401&clanek=433465>

„Z Turecka se stává diktatura.“ Češi se zastali obviněných vědců

1.5.2016 echo24.cz str. 00 Domov, Svět, Krátké zprávy, Homepage

Echo24, ren

Po měsíci věznění byli minulý týden propuštěni čtyři turečtí akademici zatčení kvůli šíření protiturecké propagandy, kdy podepsali petice „Academics for Peace“. Na univerzitu už se však vrátit nemohou a nadále čelí obvinění z urážky státu. Turecké vědce podpisem petice od jejího zveřejnění podpořilo téměř 4500 akademiků z celého světa, mezi nimiž bylo i 17 Čechů a Slováků.

Po měsíci věznění byli minulý týden propuštěni čtyři turečtí akademici zatčení kvůli šíření protiturecké propagandy, kdy podepsali petice „Academics for Peace“. Na univerzitu už se však vrátit nemohou a nadále čelí obvinění z urážky státu. Turecké vědce podpisem petice od jejího zveřejnění podpořilo téměř 4500 akademiků z celého světa, mezi nimiž bylo i 17 Čechů a Slováků.

Podle jednoho z nich, politologa Emila Aslana z **Fakulty sociálních věd** UK, se z Turecka poznenáhlu stává diktatura: Provádějí se cílené útoky na média, sílí cenzura a autocenzura, utlačují se názorově odlišné skupiny obyvatelstva, v zemi se dle ruského vzoru upevňuje mocenská vertikála. „Obávám se, že dalším krokem bude útok na doposud demokratický charakter voleb,“ komentoval Aslan pro ECHO24.cz vzrůstající nesvobodu v Turecku.

Svůj podpis pod petici připojil i Jakub Čapek z Ústavu filozofie a religionistiky Filozofické fakulty UK. „Rád jsem se připojil. V případě Kurdů žijících v Turecku dochází dlouhodobě nejen k omezování akademických svobod, ale i základních lidských práv. Tureckých akademiků, kteří odmítají „být součástí tohoto zločinu“, si pro jejich odvahu hluboce vážím,“ vyjádřil pro ECHO24.cz své obavy o budoucnosti akademických svobod v Turecku Jakub Čapek.

„Petici jsem podepsala, protože jsem tím chtěla jako akademička vyjádřit sounáležitost se svými kolegy a kolegyněmi v Turecku, a symbolicky se tak vymezit proti jednání turecké vlády. Podobně bych postupovala, kdyby byli jakkoli omezováni akademičtí pracovníci a pracovnice třeba v Brně nebo Ústí nad Labem nebo kdekoli jinde. Jsem přesvědčená, že když má člověk pocit, že se někde děje nepravost, tak se má ozvat,“ řekla pro ECHO24.cz jedna ze signatářek petice, Eva Hejzlarová z **Fakulty sociálních věd** v Praze.

„Na akademické půdě by měla být dodržována svoboda slova a šíření názorů. Je třeba nazývat věci pravými jmény a nelze akceptovat politické tlaky. Univerzity se nemohou stát ústavem pro výchovu vládní politiky,“ domnívá se Pavel Pešat z Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, který petici také podepsal.

Turecké kolegy, kteří čelí perzekucím ze strany Erdoganova režimu, dále podpořili také Ondřej Císař a Marek Skovajsa ze Sociologického ústavu Akademie věd ČR, politolog Ondřej Slačálek a egyptolog Jan Turek, oba z Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, nebo Lubica Kobová z Katedry genderových studií FHS a socioložka Kateřina Kňapová.

Čtěte více: Erdogan vyhrožuje: Akademici draze zaplatí za petici proti vládě

Petici, jež vyzývá k ukončení ozbrojených bojů Turecka se Stranou kurdských pracujících (PKK) a k nastolení mírových jednání, turečtí akademici zveřejnili 10. ledna 2016 v Istanbulu. Akademici žádají okamžité zastavení násilí páchaného státem. Od zveřejnění petici podepsalo téměř 4500 akademiků z celého světa, mezi nimi například i americký lingvista Noah Chomsky, americká feministka Judith Butler či slovinský filozof Slavoj Žižek. Zároveň od zveřejnění petice bylo podle nevládní organizace Human Rights Watch 30 akademiků vyhozeno ze

škol, 27 dalších bylo suspendováno a více než 15 akademiků uvězněno. Celé znění petice si můžete přečíst zde.

Na podporu tureckých vyučujících byl založen facebookový účet a zadržení získali mnoho podporovatelů, především v řadách svých studentů.

„Nebudeme součástí tohoto zločinu“

Poté, co akademici petici s podtitulem „Nebudeme součástí tohoto zločinu“ podepsali, rozpoutal se doslova hon na čarodějnice, který skončil čtyřmi uvězněnými akademiky z tureckých univerzit. Esra Mungan, K?vanç Ersoy, Meral Camc? a sociolog Muzaffer Kaya strávili ve vězení více než měsíc. Ačkoliv jim je zakázáno učit, do škol už se vrátit nemohou, přišli o práci a nadále čelí obvinění z urážky státu, jejich rétorika se nemění. Erdogan podle nich zásadně omezuje svobodu projevu a po novinářích útočí na akademiky, kteří byli právě kvůli podpisu petice obviněni z šíření protiturecké propagandy. „Je třeba bránit svobodu slova. Kritika není zločin,“ zní z jejich úst krátce po propuštění z vězení.

„Turecko je republika, kde mohou občané i nadále kritizovat své vůdce, ne jako v Severní Koreji,“ řekl před soudem na obranu svobody projevu Muzaffer Kaya.

„Jediný cíl obou textů je pro mě úsilí dosáhnout mírových rozhovorů. Jako občan a akademik je mým posláním promluvit. Nejedná se o trestný čin, vyjadřování kritiky není zločin. Musíme bránit svobodu projevu.“ Zároveň Meral Camc? z istanbulské univerzity ocenila aktivní chování studentů, kteří zatčené vyučující podporovali po celou dobu věznění. „Univerzitní budova je pro mě sice uzavřena, ale své myšlenky mohu mezi studenty šířit kdekoliv,“ dodala na závěr.

Čtete také: Zabijeme tě, křičela Erdoganova ochranka na opozičního novináře

URL| <http://echo24.cz/a/iV8mR>

Studenti znají krále majálesu

2.5.2016 Pražský deník str. 06 Praha
(čtk)

Student **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Jakub Pražák alias Doktor byl v neděli zvolen králem Majálesu v Praze. Akce začala tradičním alegorickým průvodem z Kampy centrem města až k sídlu univerzity. Studenti ji pojali jako alternativu k protestům, jejichž základem je nenávist a nesnášenlivost k druhým. Majáles byl také Hate Free zónou, čímž organizátoři vyjádřili podporu místům a lidem, kteří v Praze v minulých dnech čelili xenofobním útokům.

Foto popis|
Region| Střední Čechy

K čemu je nám členství v EU? Vládu práva nadřazuje libovůli autokratů a oligarchů

2.5.2016 ct24.cz str. 00 Blogy
benesp

Po dvanácti letech v Evropské unii – zmítané celou řadou problémů a krizí – je na místě zcela legitimní otázka: K čemu je nám dnes členství v EU? Předně je potřeba si uvědomit, že dnešní unie je zásadně odlišná od té, do níž jsme vstupovali. Idea stále užší integrace směrem k federaci, do níž budou všechny členské státy zapojeny stejným způsobem, je de facto mrtvá. Stále existuje množství romantiků a přesvědčených federalistů, ale

politická realita se již dávno ubírá jiným směrem. Pokud Evropská unie přežije následující desetiletí v současném počtu členů, tak ne jako „stále užší Unie“, ale jako flexibilní společenství založené na vládě práva.

V této nové volnější Evropské unii budou mít jednotlivé státy možnost zapojovat se do spolupráce a sdílení pravomocí v těch oblastech, které budou považovat za smysluplné a výhodné. Ne všichni členové budou mít společnou měnu, ne všichni budou součástí schengenského prostoru, ne všichni se budou účastnit společné azylové politiky, či zahraničně bezpečnostních akcí, volnější pravidla budou platit i pro evropský rozpočet a jeho výdaje.

Přes velkou vnitřní různorodost, odlišnost zájmů a politických preferencí bude však přetrvávat zásadní důvod pro členství v tomto evropském klubu: společná ochrana a uplatňování principů právního státu jakožto základu pro vzájemnou spolupráci. Protože právě vláda práva je to, co nás Evropany odlišuje od nesvobodných a neprosperujících režimů v našem jižním a východním sousedství.

Zvětšit obrázek
Zmenšit obrázek
Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Zdroj: Thinkstock

Proč je tedy v zájmu České republiky zachovat si členství v EU? Zaprvé, protože chceme zůstat součástí světa, kde platí pravidla v ekonomickém a politickém životě, a ne libovůle autokratů a oligarchů. Zadruhé, protože chceme náš ekonomický rozvoj a export opírat o členství ve vnitřním trhu EU a účastnit se další smysluplné spolupráce například v oblasti vědy, výzkumu a vzdělávání. Zatřetí, protože si chceme udržet vliv na rozhodování v EU a ještě ho posílit skrze jednotnější postup Vísehradské skupiny.

Téměř patnáct let nám trvalo, než jsme po sametové revoluci naplnili vytoužený „návrat do Evropy“. Pak jsme dvanáct let v EU tápali a nevěděli, co si v té Evropě počít. Nyní je naším posláním posílit jednotu Vísehradské skupiny a prosadit takovou imigrační a proti-radikalizační politiku, která nám umožní ubránit liberální demokracii ve střední Evropě.

Profil
Radko Hokovský

Radko Hokovský je předsedou a výkonným ředitelem think-tanku Evropské hodnoty, který v roce 2005 spoluzakládal. Odborně se věnuje problematice vnitřní bezpečnosti Evropské unie a institucionálním otázkám evropské integrace. Přednáší na Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a na Katedře mezinárodních vztahů a evropských studií Metropolitní univerzity Praha. Bakalářský obor Politologie a mezinárodní vztahy absolvoval v roce 2006 na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Magisterský titul „Master of European Studies“ získal na Center for European Integration Studies (ZEI) při Univerzitě v Bonnu.

URL| <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/blogy/1772989-k-cemu-je-nam-clenstvi-v-eu-vladu-prava-nadrazuje-libovuli-autokratu-a-oligarchu>

Festival Zlomvaz uvede divadelní produkce pěti zemí

2.5.2016 blesk.cz str. 00

Studentská představení z pěti zemí bude hostit festival Zlomvaz, který pražská Divadelní fakulta (DAMU) pořádá od 4. do 7. května. Kromě tradičních účastníků ze Slovenska se diváci potkají s mladými divadelníky z Polska, Maďarska a Norska, sdělila dnes ČTK mluvčí akce Šárka Křapová.

"Během čtyř festivalových dnů se na prknech, která znamenají svět, představí přes pětadvacet projektů. Zastoupeny jsou tradičně fakulty Akademie múzických umění, pražská DAMU a HAMU, brněnská JAMU, a také slovenská VŠMU. Nově dorazí i hosté z Banské Bystrice, přijedou divadelníci z Vratislavi a Budapešti," uvedla. Podle Křapové akce letos získala grant zemí Visegrádu, díky němuž se hlavní programová linka zaměří na čtyři členské země. "Středoevropské vody ale rozvíří ještě norský projekt Hurray Hanne cestující až z Osla," dodala projektová manažerka Kristýna Řepová.

Součástí programu čtyřdenní přehlídky budou workshopy s českými i zahraničními lektory, jako jsou například Petr Váša, Boris Bakal, Simon Schlingplaesser a Corinna Vitaleová. Témata se prolínají různými oblastmi: od dramaturgie přes básnictví až po práci s hlasem a vyjadřování pohybem.

Nebudou chybět koncerty, filmy a diskuse, které bude hostit kavárna Na Hollaru v budově **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Na střeše divadla DISK bude návštěvníkům k dispozici jídlo a pití. Jakmile se setmí, promění se v soukromé střešní kino s tematickým filmem na každý večer.

Akreditaci zahrnující vstup na šest představení hlavní přehlídky a dva vstupy na vedlejší program mohou zakoupit i návštěvníci z řad veřejnosti, rezervace je na www.divadlodisk.cz. Cena je 200 korun, studenti AMU zaplatí polovinu.

URL| <http://www.blesk.cz/clanek/zpravy-live-kulturni-servis/391224/festival-zlomvaz-uvede-divadelni-produkce-peti-zemi.html>

Oblast, na kterou zaměříme pozornost, je Náhorní Karabach

2.5.2016 ČRo Plus str. 01 15:35 Zaostřeno

Pavel NOVÁK, moderátor

Čtyři a půl tisíce kilometrů čtverečních. Asi sto čtyřicet pět tisíc obyvatel. Víc než devadesát procent jich jsou Arméni. Žijí ale na území, které je ze všech stran obklopené Ázerbájdžánem. Oblast, na kterou dnes zaměříme pozornost, je Náhorní Karabach. Dobrý den vám přeje Pavel Novák.

Tak to vypadá v těchto dnech v a kolem Náhorního Karabachu. Mrtví vojáci jsou jak na straně Arménie, tak Ázerbájdžánu. Jeho prezident Ilham Alijev na konferenci OSN v Baku upozornil, že konflikt má už na svědomí milion uprchlíků.

Ilham ALIJEV, prezident Ázerbájdžánu

Konflikt mezi Arménií a Ázerbájdžánem se musí urovnat podle mezinárodního práva, charty OSN, rezolucí Rady bezpečnosti a závěrečného aktu Helsinské konference. Naše území je třeba osvobodit. Naši lidé mají možnost se vrátit do svých domovů.

Pavel NOVÁK, moderátor

Proč se vlastně v Náhorním Karabachu bojovalo a bojuje? Jaké zjizvy tam zanechala válka na přelomu osmdesátých a devadesátých let? O tom bude dnešní Zaostřeno. Hostem pořadu je student **Fakulty sociálních věd** oboru mezinárodních vztahů, jinak také reportér, působil jako reportér v televizi Civilnet v Jerevanu Martin Ocknecht. Dobrý den.

Martin OCKNECHT, student **Fakulty sociálních věd** oboru mezinárodních vztahů, reportér, televize Civilnet v Jerevanu

Dobrý den.

Pavel NOVÁK, moderátor

Martine, kdy jste tam vlastně působil?

Martin OCKNECHT, student **Fakulty sociálních věd** oboru mezinárodních vztahů, reportér, televize Civilnet v Jerevanu

V Arménii jsem působil v loňském roce na tříměsíční novinářské stáži od září do prosince.

Pavel NOVÁK, moderátor

A co jste tam tedy dělal jako reportér televize?

Martin OCKNECHT, student **Fakulty sociálních věd** oboru mezinárodních vztahů, reportér, televize Civilnet v Jerevanu

Tak, především jsem se učil vypravěčskému řemeslu. Mimo jiné jsem fáral s arménskými horníky, zjišťoval jsem, jaké je postavení homosexuálů na Kavkaze. A mimo jiné mě jedna reportážní cesta zavedla právě do Náhorního Karabachu.

Pavel NOVÁK, moderátor

A o tom se teď chceme bavit. Kde jsou kořeny toho konfliktu v Náhorním Karabachu? Tam ta válka byla tedy na přelomu osmdesátých, devadesátých let. V roce 94 skončila nějakým příměřím. Ale proč se tam bojovalo?

Martin OCKNECHT, student **Fakulty sociálních věd** oboru mezinárodních vztahů, reportér, televize Civilnet v Jerevanu

Já vidím jako hlavní příčinu Stalinovu národnostní politiku, to, co jsme mohli vidět například mezi Inguši, mezi Čečenci, tak něco podobného neblahého zkoušel i právě v Náhorním Karabachu, kde území, kde žili většinově Arméni, správně přídělil pod Ázerbájdžánskou socialistickou republiku. To znamená, když na konci osmdesátých let docházelo ve všech sovětských republikách k procesu národního uvědomování, tak se Arméni cítili utlačováni. Na druhou stranu ázerbájdžánská většina měla problémy s, což je důležité podotknout, s křesťanskou arménskou menšinou. To znamená, od konce osmdesátých let docházelo nejen v Karabachu, ale i v Baku a v Jerevanu ke střetu mezi Armény a Ázerbájdžánci.

Pavel NOVÁK, moderátor

Tam také docházelo k těm střetům, až takovým, že to byly skoro pogromy.

Martin OCKNECHT, student **Fakulty sociálních věd** oboru mezinárodních vztahů, reportér, televize Civilnet v Jerevanu

Přesně tak. Jeden z největších pogromů, k němu došlo v roce 88 v Baku. Ale docházelo k nim i v dalších městech.

Pavel NOVÁK, moderátor

Ale vy jste se setkal i s těmi lidmi, kteří se zapojili do toho konfliktu a šli tam vlastně dobrovolně.

Martin OCKNECHT, student **Fakulty sociálních věd** oboru mezinárodních vztahů, reportér, televize Civilnet v Jerevanu

Ano, já jsem měl možnost natáčet se třemi válečnými veterány z Karabachu. Jenom je možné důležité podotknout, že konflikt v Národním Karabachu ovlivnil celou generaci arménských a ázerbájdžánských mužů. Prakticky když zastavíte kohokoliv mezi pětáctýřicátým a pětádesátým rokem, tak měl zkušenost, zkušenost tady z toho válečného konfliktu. Já si vzpomínám, že jsem jenom nahodil téma Karabach řidiči taxi v Jerevanu a on jenom vyhrnul tričko a ukázal mi průstřel, který mu způsobil ázerbájdžánský ostřelovač. To znamená, že ta zkušenost se tam týká doslova, doslova každého tady té generace.

Pavel NOVÁK, moderátor

A jeden z těch veteránů Harmik Hovsepyan původem z Íránu nám také popsal, proč se vlastně do toho konfliktu zapojil on.

osoba

/Netlumočeno/.

Pavel NOVÁK, moderátor

Tak, co vám pan Hovsepyan řekl?

Martin OCKNECHT, student **Fakulty sociálních věd** oboru mezinárodních vztahů, reportér, televize Civilnet v Jerevanu

Tak, Harmik Hovsepyan pochází z arménské komunity z města Tabrís v severním Íránu. A on mi zmiňoval právě, že na konci osmdesátých let, kdy už měl za sebou službu v íránské armádě, se i do Íránu dostaly informace o tady tom konfliktu mezi Armény a Ázerbájdžánci. A on jako Armén, i když žijící v Íránu, cítil povinnost bránit, bránit svoji zemi. Karabach vnímal jako, jako arménské území, a proto se na začátku devadesátých let vypravil do Jerevanu a zapojil se v hodnosti kapitána do bojů v Náhorním Karabachu.

Pavel NOVÁK, moderátor

Ti dobrovolníci přicházeli jenom na arménskou stranu, nebo i na tu ázerbájdžánskou?

Martin OCKNECHT, student **Fakulty sociálních věd** oboru mezinárodních vztahů, reportér, televize Civilnet v Jerevanu

Není tomu tak, přicházeli i na straně Ázerbájdžánu. My si musíme uvědomit, že se nacházíme na přelomu osmdesátých a devadesátých let, kdy končí konflikt v Afghánistánu. A řada těch mudžáhidů právě když hledá další uplatnění, tak se připojí na stranu Ázerbájdžánu. Hovoří se o několika tisících zkušených bojovnících, kteří bojovali na straně, na straně Ázerbájdžánu. No, a o zkušenosti při setkání s mudžáhidiny mi vyprávěl i Harmik Hovsepyan. On v roce 1994 jeho jednotka zajala, zranila a zajala právě afghánského mudžáhida, a protože jazyk fársí, jím se hovoří jak v Íránu, tak v Afghánistánu, tak právě Harmik působil jako překladatel. A dozvěděl se tady od toho mudžáhida, že byli ti bojovníci velice dobře placeni. Ale protože tady ten zraněný mudžáhid bojoval krátce, asi měsíc, tak se ho rozhodla jeho jednotka po několikaměsíčním držení propustit.

Pavel NOVÁK, moderátor

Vy jste tedy navštívil Náhorní Karabach loni. To tam byl poměrně klid. Jak se vám tam jevila ta situace? Vypadalo to jako klid před bouří, která teď asi právě začíná?

Martin OCKNECHT, student **Fakulty sociálních věd** oboru mezinárodních vztahů, reportér, televize Civilnet v Jerevanu

Já bych řekl, že klid před, před bouří je přesný termín. Já jsem mimo jiné navštívil vojenskou základnu arménské armády, nebo armády Náhorního Karabachu v Martakertu, kde teďka byly ty nejtěžší boje. A ty vojáci byli v podstatě v každodenní pohotovosti. Došlo tam, když jsme tam byli my, tak tam došlo k situaci, kdy nad tím územím, kde ta jednotka působila, přeletěl ázerbájdžánský dron, to znamená, očekávalo se právě ostřelování. Protože většinou ten dron je předzvěstí nějakého ozbrojeného útoku. A jinak když jsem se bavil s těmi obyvateli Náhorního Karabachu, tak v podstatě v každé rodině tam mají padlého. Tam prostě je v každé rodině někdo, kdo bojoval a většinou je tam i někdo, kdo zahynul v těch bojích. To znamená, že ti lidé, co tam zůstali, protože ty podmínky jsou velice těžké, tak jsou, tak jsou, jak bych to řekl, nacionalisti. To znamená, že oni skutečně věří, že to je jejich území, a říkali mi, že Karabach nikdy neopustí.

Pavel NOVÁK, moderátor

Jsou vůbec mezi těmi dvěma zeměmi, mezi Arménií a Ázerbájdžánem nějaké civilní běžné kontakty? Já jsem slyšel, že tam dokonce není ani normální hraniční přechod.

Martin OCKNECHT, student **Fakulty sociálních věd** oboru mezinárodních vztahů, reportér, televize Civilnet v Jerevanu

Ne. Žádné, žádné takové kontakty tam nejsou. Dokonce se traduje, že když máte v pasu arménské nebo ázerbájdžánské razítko, tak budete mít velké problémy získat vízum do té druhé země.

Pavel NOVÁK, moderátor

A cítí obyčejní Arméni a obyčejní Ázerové vůči sobě nepřátelství, nepřekonatelné nepřátelství?

Martin OCKNECHT, student **Fakulty sociálních věd** oboru mezinárodních vztahů, reportér, televize Civilnet v Jerevanu

To je zajímavá otázka. Například moji domácí, oni oba pracovali jako lékaři, tak mi říkali, že měli v osmdesátých letech řadu kolegů, řadu kolegů právě mezi Ázerbájdžány, i přátele. A na konci osmdesátých let mi popisují, možná něco podobného jsme zažili v bývalé Jugoslávii, začali cítit podivné napětí. I oni se začali víc těch Ázerbájdžánců, Ázerbájdžánců bát, začali pronikat zvěsti právě o těch pogromech, které se děly arménské komunitě v Baku a v jiných městech. No, a právě tady na konci těch osmdesátých let oni hovoří o nějaké nejistotě a strachu. Ale celá padesátá, šedesátá, sedmdesátá léta vycházeli se svými kolegy bez problémů.

Pavel NOVÁK, moderátor

Říká Martin Ocknecht, student **Fakulty sociálních věd** oboru mezinárodní vztahy. Jinak loni dočasně reportér televize Civilnet v Jerevanu v Arménii. Díky za návštěvu.

Martin OCKNECHT, student **Fakulty sociálních věd** oboru mezinárodních vztahů, reportér, televize Civilnet v Jerevanu

Děkuji. Na shledanou.

Pavel NOVÁK, moderátor

Ve studiu Evropského parlamentu ve Štrasburku jsou Jaromír Štětina, poslanec frakce evropských lidovců zvolených za TOP 09 a Starostové. Dobrý den.

Jaromír ŠTĚTINA, europoslanec /nestr. za TOP 09 a STAN/

Dobrý den.

Pavel NOVÁK, moderátor

A pan Boris Zala, poslanec ze Slovenska, z frakce socialistů a demokratů zvolených za stranu Smer sociálna demokracia. Dobrý den.

Boris ZALA, slovenský europoslanec /Smer/

Dobrý den přeji.

Pavel NOVÁK, moderátor

Povídáme si o Náhorním Karabachu. Tam už vlastně víc než dvacet let bylo příměří, takové občas porušované, buď z území Karabachu, nebo z té ázerbájdžánské strany. Ale proč teď vypukly ty ozbrojené střety s větší intenzitou, než tomu bývalo během těch posledních dvaceti let, pane Štětino?

Jaromír ŠTĚTINA, europoslanec /nestr. za TOP 09 a STAN/

Je to pravda, že od roku 94, kdy bylo ono příměří uzavřeno, tam byly ojedinělé přestřelky. Já jsem tam celou řadu z nich zažil. A toto je první výbuch, kde byly použity například raketové systémy Směřč, nebo kde byly

použity těžké zbraně jako dělostřelectvo a tanky. Proč tomu tak bylo? Já si myslím, že to vysvětlení je na ázerbájdžánské straně. Rusové pro to mají takový krásný výraz, že diktátoři musí používat něco, co se nazývá "malaja pobědonosnaja vojna", malá vítězná válka. A když se jeden národ bouří, jako se teď činí, děje panu prezidentovi Alijevovi, tak on potřebuje ukázat tvrdou ruku. A to byl asi ten hlavní důvod.

Pavel NOVÁK, moderátor

Vy jste říkal, pane poslanče Zalo, ve svém příspěvku na plénu, že by se měla Evropská unie angažovat. Že by měla něco dělat třeba paní Mogheriniová jakožto vysoká představitelka pro zahraniční politiku. Jaké nástroje může Evropská unie mít kromě toho, že bude vyzývat, zklidněte, zklidněte to, přestaňte bojovat.

Boris ZALA, slovenský europoslanec /Smer/

Než se dostaneme k této otázce, já bych se ještě vyjádřil i k té, k té první. My můžeme hledat jakékoliv detailní důvody a příčiny. Ale jednoduše to je konflikt, který trvá už více než dvacet let. Je to konflikt, který je jen zmrazený, čili reálně je to stále válečná situace. Obě dvě země, ať je to Arménie, ať je to Náhorní Karabach, ať je Ázerbájdžán, jsou v reálné válečné situaci. A to máte vždycky otázku nejen náhody, ale i možná takovýchto příčin, jako zmínil můj kolega. A možná desítky jiných příčin. Mohou to být i zkoušky různého charakteru síly a tak dále, všeho možného. Těch důvodů je, je desítky a desítky. A to budou historici ještě spát dlouhé, dlouhé knihy. Evropská unie nemá moc nástrojů v rukou, abychom si řekli velmi upřímně. Já jsem proto i řekl na tom plénu, že já velmi neakceptuji minskou skupinu, která mi spíš připadá tak, abych byl velmi otevřený v této diskusi, že v něm, v ní sedí pár mocností, které na tomto konfliktu si hledají své sféry vlivu. A nebudu teď rozlišovat, které víc a které, které méně. Evropská unie není reálnou mocí vojenskou, ale ukázala se velmi úspěšná v tom, co jsem nazval "brokerováním", tedy podpoře vyjednávání. A já si myslím, že největší nástroj v rukou mají obě dvě země, Arménie i Ázerbájdžán v tuto chvíli. A to jsou, to je ten nástroj, že obě mohou dohodou mezi sebou dosáhnout toho nejpodstatnějšího. A to je nezávislost. Pokud se nedohodnou mezi sebou, tak skutečně, viděli jsme to pěkně právě na ruské politice, kde Rusko bude zneužívat jejich závislost na jedné i na druhé straně. A bude jim diktovat, co mají v regionu, v regionu dělat.

Pavel NOVÁK, moderátor

Ona ta enkláva Náhorní Karabach vyhlásila vlastně svoji svébytnost. Je to jakási republika tam uvnitř Ázerbájdžánu. Nicméně stále tam jsou nějaké vlivy z Arménie, žijí tam hlavně Arménieci v Náhorním Karabachu. Ale proč vůbec je ten konflikt? Je tam ropa, je tam nějaké nerostné bohatství, nebo je to jenom kvůli tomu, že uvnitř Ázerbájdžánu žije skupina Arménů? Proč se to dělo tehdy, proč se to děje teď?

Jaromír ŠTĚTINA, europoslanec /nestr. za TOP 09 a STAN/

Co se týče bohatství, tak Náhorní Karabach neboli Arcach, jak říkají Arménie, je jediné území v republice Ázerbájdžán, který má lesy. Karabach taky znamená Černý les. A to bohatství ale není tím hlavním důvodem. Já myslím, že ten hlavní důvod toho sporu je historický, poněvadž už ve dvacátých letech minulého století to byli právě bolševici, kteří podle principu rozděl a panuj vzali arménskou enklávu a přiřadili ji Ázerbájdžánu, aby ty dvě země mohly lépe ovládat. A proto já výrazně podporuji v tomto konfliktu Arménii. Neboť kdybych ji nepodporoval, tak bych se přihlašoval k této zločinné nacionální politice stalinismu, kterou prováděli v minulém století.

Pavel NOVÁK, moderátor

Říká poslanec Jaromír Štětina. Pane poslanče Zalo, pan poslanec Štětina už mluvil o tom, co se dělo v těch dvacátých letech dvacátého století. Víme třeba, že Stalin dokázal i hýbat nejenom s územím, ale také s národy, s lidmi. Proč tedy nechal Armény v Náhorním Karabachu a proč je třeba nepřesunul do Arménie?

Boris ZALA, slovenský europoslanec /Smer/

To já neumím na to odpovědět, jaké byly záměry Stalina. A to je práce historiků. Já bych tady kolegovi odporoval, ne v tom, že nemá historicky pravdu. Podle mě historicky pravdu má. Ale není možné, abychom my zpětně rekonstruovali všechno tak, aby se vrátilo do původní polohy. To bychom změnili hranice celé Evropy. To bychom začali měnit hranice ve světě. Vidíme ten problém s hranicemi v Africe, kde, řekněme, je to nej,

nejintenzivnější problém. Reálná mezinárodní situace je taková, že jsou tady mezinárodně uznané republiky, to je Arménie, to je Ázerbájdžán, jsou tu mezinárodně uznané hranice. Náhorní Karabach není uznaný v podstatě nikým jako samostatný, samostatný stát. Ale myslím si, že dokonce i tento spor, i to, co já tvrdím, je nepodstatné, pokud by se uměl Ázerbájdžán s Arménií dohodnout mezi sebou. A dokonce samozřejmě by bylo velmi fajn, kdyby přizvali i Gruzii, protože to je celková otázka jižního, jižního Kavkazu. A kdyby si našli společnou vlastní perspektivu, jak rozvíjet region i své vlastní země, bez ohledu na toto staré historické dědictví. Já vím, jak je to těžké. Vezmu příklad Slovenska. Řekněme, otázka historického dědictví s Maďarskem, které je permanentně na stole a permanentně ho řešíme a budeme ho řešit ještě dalších, dalších dvacet pět, možná padesát, padesát let. Ale to nám nebránilo tomu, být v jedné Evropské unii, hledat společnou politiku, hledat společnou platformu dopředu. A Ázerbájdžán i, i Arménie by fantasticky získala, protože pokud by se uměli dohodnout mezi sebou, nepotřebovali by zprostředkovatele, nepotřebovali by velmoci, které by zasahovaly do tohoto regionu. A našli by si vlastní historickou perspektivu dopředu a ne směrem, směrem dozadu. To je to moje odlišné, odlišná představa.

Pavel NOVÁK, moderátor

Musí se zkrátka naučit spolu koexistovat. Obě ty země jsou členy Východního partnerství. Tedy toho systému Evropské unie navázání nějakých kontaktů s východními sousedy. Může ten konflikt něco změnit na tom přístupu Evropské unie k těmto zemím, že by třeba byly chladnější ty vztahy Evropské unie s Arménií a s Ázerbájdžánem? Zkuste odpovědět asi oba.

Jaromír ŠTĚTINA, europoslanec /nestr. za TOP 09 a STAN/

Pan kolega mluvil o reálné situaci. Reálná situace je taková, že Náhorní Karabach není řeše..., není tam řešení vojenské. Koneckonců to řekla i paní Mogherini nedávno, když u nás vystupovala ve Štrasburku na plénu. A je to proto, že už dávno před těmi čtyřiceti nebo pětadvaceti, nebo šestadvaceti lety selhala minská konference. Tenkrát už OBSE nebylo schopné udělat pro ten konflikt nic. Až Arméni, když viděli, že ta minská konference, mimochodem tenkrát Československo tehdejší předsedalo té minské konferenci. A tak Arméni prostě si koupili ty kalašnikovky, koupili si ty staré sandále a koupili si několik tanků staříčkových a tu válku vyhráli. Oni vyhráli tu válku a Ázerbájdžánce odtamtud vyhnali. Odnesly to desítky tisíc nevinných prostých Ázerbájdžánců. A Karabašci udělali z Náhorního Karabachu vojenskou pevnost. Já jsem byl nedávno u Agdamu, to je takový rovinatý úsek hranice. Tam jsou opevnění, kteří, které postavili Arméni. To jsou Maginotovy linie. To nejsou žádné okopy v hlíně. To jsou betonové pevnosti. A prakticky není možné vojensky vyřešit tento konflikt. A co se týče OBSE a co se týče Evropské unie, tak jsou to pořád jenom slova, slova a slova. Nikdo nic neřeší. Je to něco podobného, jako je řešení minskou konferencí ukrajinského konfliktu. Prostě tady žádné konkrétní řešení nevidím. A vidí to i ti Arméni, kteří se stali rukojmím velmoci, myslím tím Rusko, Ruské federace, poněvadž Rusko udělalo takovou letadlovou loď s Armény, že kam přesunulo všechny svá vojska z Gruzie. A Arméni prostě vidí jedinou záchranu před tím velkým nebezpečím z východu a ze západu v Ruské federaci.

Pavel NOVÁK, moderátor

To byl poslanec Jaromír Štětina. Poslanec Boris Zala.

Boris ZALA, slovenský europoslanec /Smer/

Souhlasím s kolegou přesně v tomto. A to je to, proč zdůrazňuji, že by získala i Arménie, i, i Ázerbájdžán, kdyby si problém vyřešily na bilaterální vzájemné úrovni a získaly by skutečně nezávislost, protože já jsem včera diskutoval s nějakými lidmi z Arménie. Oni pociťují tu svoji závislost na Rusku. A nejsou šťastní z té závislosti na, na Rusku. A teď vůbec ne, že by byli protirusští, ale prostě chtějí mít, Arméni chtějí mít svoji vlastní samostatnou republiku, chtějí si dělat svoji vlastní politiku. Jinak mezi námi to stejné je na straně ázerbájdžánské. Ázerbájdžánce nejsou šťastní ze žádné závislosti samozřejmě na Rusku, konečně Ázerbájdžán tu také nebyl, byl rozdělený mezi Persii a mezi Rusko, neexistoval předtím jako, jako reálný stát. A navíc možná dvakrát tolik Ázerbájdžánců žije v Íránu, jako žije v Ázerbájdžánu samotném. Čili to je velmi složitá, složitá struktura regionu. A proto by bylo skutečně velmi dobré, kdyby se tyto dvě země dokázaly společně dohodnout. A já jsem proto zmiňoval tu Gruzii, kdyby ho ještě přibraly k sobě, tak si mohou kavkazský Benelux udělat a skutečně mohou jít dopředu. Ale toto je často motiv, který neumí u těch států převládnout, protože je stále pohled dozadu. Stále je pohled do minulosti, do nápravy různých křivd, do různých nacionálních romantických a

jiných představ, místo toho, aby šly dopředu. Já si neumím představit v tuto chvíli, jak ten Náhorní Karabach, jaký statut by měl v rámci té dohody mezi, mezi těmi dvěma zeměmi. Jestli by to byla samostatná republika, jestli by to byla autonomní oblast se specifickými právy, akceptovanými všemi, všemi zeměmi regionu. Neumím ten model najít. To si musí oni sami, sami najít. Ale pokud si ho nenajdou, tak budou skutečně Maginotovou linií někde mezi, mezi zájmy Ruska na jedné straně a zájmy Ázerbájdžánu, Turecka a spojeneckých zemí na druhé straně. To je, to je na nich toto řešení.

Pavel NOVÁK, moderátor

Za účast v diskusi děkuji Borisi Zalovi, poslanci za frakci socialistů a demokratů zvolenému za stranu Smer sociálna demokracia. A také Jaromíru Štětinu, poslanci frakce evropských lidovců, který v Evropském parlamentu je zvolený za TOP 09 a Starostové. Pánové, děkuji vám za návštěvu.

Boris ZALA, slovenský europoslanec /Smer/

I my děkujeme. Všechno dobré.

Jaromír ŠTĚTINA, europoslanec /nestr. za TOP 09 a STAN/

Na shledanou.

Studentská představení z pěti zemí, to je festival Zlomvaz

2.5.2016 tyden.cz str. 00 Divadlo

ČTK

Studentská představení z pěti zemí bude hostit festival Zlomvaz, který pražská Divadelní fakulta (DAMU) pořádá od 4. do 7. května. Kromě tradičních účastníků ze Slovenska se diváci potkají s mladými divadelníky z Polska, Maďarska a Norska.

Studentská představení z pěti zemí bude hostit festival Zlomvaz, který pražská Divadelní fakulta (DAMU) pořádá od 4. do 7. května. Kromě tradičních účastníků ze Slovenska se diváci potkají s mladými divadelníky z Polska, Maďarska a Norska.

"Během čtyř festivalových dnů se na prknech, která znamenají svět, představí přes pětadvacet projektů. Zastoupeny jsou tradičně fakulty Akademie múzických umění, pražská DAMU a HAMU, brněnská JAMU, a také slovenská VŠMU. Nově dorazí i hosté z Banské Bystrice, přijedou divadelníci z Vratislavi a Budapešti," uvedla mluvčí akce Šárka Křapová.

Podle Křapové akce letos získala grant zemí Visegrádu, díky němuž se hlavní programová linka zaměří na čtyři členské země. "Středoevropské vody ale rozvíří ještě norský projekt Hurray Hanne cestující až z Osla," dodala projektová manažerka Kristýna Řepová.

Součástí programu čtyřdenní přehlídky budou workshopy s českými i zahraničními lektory, jako jsou například Petr Váša, Boris Bakal, Simon Schlingplæsser a Corinna Vitaleová. Témata se prolínají různými oblastmi: od dramaturgie přes básnictví až po práci s hlasem a vyjadřování pohybem.

Nebudou chybět koncerty, filmy a diskuse, které bude hostit kavárna Na Hollaru v budově **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Na střeše divadla DISK bude návštěvníkům k dispozici jídlo a pití. Jakmile se setmí, promění se v soukromé střešní kino s tematickým filmem na každý večer.

Akreditaci zahrnující vstup na šest představení hlavní přehlídky a dva vstupy na vedlejší program mohou zakoupit i návštěvníci z řad veřejnosti, rezervace je na www.divadlodisk.cz. Cena je 200 korun, studenti AMU zaplatí polovinu.

Virtuální realita: Budoucnost, nebo slepá ulička?

2.5.2016 ČRo - wave.cz str. 00 společnost

Tereza Krobová

Pro milovníky počítačových her jsme kromě nového týdeníku Quest do programu Radia Wave zařadili také pravidelné rozhovory s Jaroslavem Švelchem a Terezou Krobovou z **Fakulty sociálních věd** UK na témata, která nějakým způsobem herní svět přesahují. Tím prvním je současnost i budoucnost virtuální reality. Kdy budeme s helmou na hlavě hrát počítačové hry, relaxovat nebo učit se?

„Lidé už byli dlouho fascinováni možností přenést se do virtuálního světa. Snažili se o to už v literatuře a ve filmu,“ vysvětluje Švelch. Počítačovou virtuální realitou se začal zabývat Ivan Sutherland, který v 60. letech vytvořil první prototypy virtuální reality. „Uživatelé měli tehdy na hlavě takové helmy, které ovšem byly tak těžké, že musely být připojeny ke stropu ramenem, které se pohybovalo zároveň s člověkem, který hrál,“ vysvětluje pionýrské začátky třetího rozměru. Na začátku 90. let se začalo víc experimentovat, do virtuální reality se mimo jiné investovalo víc peněz a vznikly první firmy, které se věnovaly přímo výrobě hardwaru. „Technologie ale byla slabá a poměrně drahá, takže se jí nedostalo velkého rozšíření,“ dodává Švelch. Dlouhou dobu se tak zdálo, že je virtuální realita mrtvá. Celý koncept ožil až s projektem Oculus Rift, který by se měl dostat na pulty letos. Kromě toho se experimentuje také s virtuální realitou propojenou s chytrými telefony. Virtuální realita má pornografické snyCo se týče samotného herního obsahu, od začátku se herní vývojáři snažili využít právě potenciálu trojrozměrného světa – k dispozici jsou proto především procházečky nebo střílečky, kdy se hráč kochá exotickým prostředím kolem sebe nebo se v takové realitě musí ubránit nepřítelům. S virtuální realitou tak například koketovala slavná střílečka Quake, třetího rozměru by se měl dočkat i legendární Minecraft. V České republice byla nejen kvůli finanční náročnosti situace jiná, virtuální realitu si tak mohly užívat především děti na poutích nebo v zábavních centrech. „Jednalo se o takové vesmírné lodě, do kterých jste se zavřeli, mohli jste si vybrat cestu do historie nebo vesmírem,“ popisuje Krobová. Podobného prvku zábavnosti ostatně stále využívají i 4D nebo 5D kina, kde se kromě 3D brýlí mohou lidé těšit i na vítr nebo pach spálených pneumatik. Přesto se virtuální realita už dávno nemusí využívat jen pro hraní počítačových her. Poměrně masivně se s ní experimentuje v erotickém průmyslu nebo na poli terapie, využívá ji ale třeba i americká armáda při tréninku vojáků nebo architekti při konstrukci budov. Experimentuje se také s interaktivními dokumenty, díky kterým by se měli lidé cítit víc vtaženi do děje, a proto měli třeba větší chuť se nad daným problémem zamyslet. „Takové projekty jste si ostatně mohli vyzkoušet třeba na letošním festivalu Jeden svět,“ dodává Krobová. Hráme a technologiím s nimi spojeným se věnuje i rubrika Quest! Virtuální realita ovšem stále má své limity. Dost lidí si na trojrozměrný svět nedokáže zvyknout a kromě toho, že helma nebo brýle jsou těžké, dostaví se nevolnost. I proto se podle Švelcha virtuální realita zřejmě nestane celosvětovým trendem, který změní tvář herního průmyslu. „Asi to bude chvíli trvat, protože ta virtuální realita se bude používat odlišným způsobem, než jakým se nyní hry hrají,“ vysvětluje. Užíváním si trojrozměrného světa se zároveň člověk úplně odřízne od okolní reality, což u standardního hraní pořád tak neplatí. „Virtuální realita tak úplně nezapadá do celého kontextu. Cena je navíc pořád dost vysoká. Zdá se, že firma Sony by to nyní mohla změnit, zatím se ale pořád jedná spíš o záležitost pro pár technických nadšenců,“ uzavírá nejistou budoucnost virtuální reality Švelch.

LIDÉ

2.5.2016 Marketing & Media str. 36 Lidé

Kristina Hlaváčková seniorní klientská manažerka, FleishmanHillard Tým komunikační agentury FleishmanHillard nově rozšířila Kristina Hlaváčková, která přináší téměř devět let zkušeností jak z klientské strany, tak z agentury. Nastupuje na pozici seniorní klientské manažerky se specializací na sektor bydlení, kde

se bude starat zejména o klienty Sapeli a Technistone. Kristina přichází po čtyřech letech působení ve společnosti Indesit, později Whirlpool. Předtím působila v Ogilvy Public Relations, kde pracovala na zakázkách pro McDonald's, Kancelář generálního komisaře účasti České republiky na SV Expo 2010, Staropramen, Zetor, DuPont či DB Schenker.

Jenda Žáček vedoucí komunikace, Aspen Institute Prague Jenda Žáček bude mít na nově zřízené pozici na starosti PR, sociální sítě a celou komunikaci včetně strategie. Do Aspenu přechází ze Strany zelených, kde tři roky působil na pozici mluvčího a vedoucího komunikace. Žáček je lektorem a konzultantem v oblasti strategie, komunikace, politického marketingu. Je absolventem **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Od roku 2006 působil jako mluvčí organizace Junák – český skaut a v roce 2011 se stal vedoucím PR oddělení a tiskovým mluvčím ministerstva zemědělství. Od roku 2013 řídil komunikaci Strany zelených.

Sára Škvorová HR manažerka, MarketUP

Adam Dušek key account manager, MarketUP Agentura MarketUP obsadila dvě pozice ve svém managementu. Nová HR manažerka Sára Škvorová vystudovala andragogiku a personální řízení na Karlově univerzitě v Praze. V průběhu studia začala pracovat v poradenské firmě AID Partners, kde měla na starosti celé HR oddělení. Po této dvouleté zkušenosti a dokončení univerzity nastoupila do britské investiční firmy, kde působila doposud. Key account manager Adam Dušek vystudoval obor marketingové komunikace na Univerzitě Tomáše Bati ve Zlíně. Při studiu si vyzkoušel realizaci komunikačních a marketingových strategií pro různé klienty. Ve společnosti Comunica se staral o Pivovar Samson nebo Českou spořitelnu. Později pracoval v digitální agentuře Nobord. Adéla Jansová ředitelka, PR Klub Ve výběrovém řízení na výkonnou ředitelku PR Klubu uspěla Adéla Jansová. Do funkce ji jednomyslně potvrdil pětičlenný výkonný výbor. Pracovní povinnosti plně převezme v květnu, poprvé se představila minulý týden na vyhlášení soutěže Zlatý středník. Na starosti bude mít kompletní řízení organizace, vzdělávacích aktivit a soutěže Zlatý středník i práci s členskou základnou a profesionály v oboru. Jansová má zkušenosti z PR agentur, pracovala pro B. I. G. Public Relations, All In Agency nebo MediaClar Public Relations. Stála u zrodu neziskové organizace Um sem um tam. Naposledy pracovala na pozici community and connection creator v Impact Hub Praha.

Jiří Böhm account director, Ogilvy PR Nový account director Ogilvy PR Jiří Böhm bude mít na starosti vedení korporátního týmu, do jehož klientského portfolia patří například pojišťovna Axa, výrobce pneumatik Nexen Tire, logistická společnost DB Schenker, technologická firma 3M nebo výrobce turbín Doosan Škoda Power. Jiří Böhm přišel z agentury Grayling. Svou profesní kariéru začínal jako novinář – nejprve jako ekonomický redaktor Lidových novin, poté jako ekonomický reportér České televize.

David Šiška CEO, Bonami Novým CEO Bonami se stal David Šiška, který dosud vedl logistiku a zákaznický servis a měl na starosti expanzi firmy do Polska a na Slovensko. V roce 2014 řídil projekt expanze Bonami do Polska, o rok později pak na Slovensko. Dosavadní CEO a zakladatel Václav Štrupl se bude v rámci Bonami dále podílet na strategických rozhodnutích. Současně posílí svoji roli v dalších projektech investiční skupiny Miton, kde je partnerem. Zatímco dosud v Bonami držel podíl Václav Štrupl společně s Mitonem, nově se Miton stane stoprocentním vlastníkem firmy.

Marcel Náhlovský ředitel marketingu, Lasvit., Na pozici ředitele marketingu nadnárodní společnosti Lasvit, výrobce uměleckých děl ze skla a světelných instalací, nastoupil Marcel Náhlovský. Zodpovědný bude za marketing a komunikaci značky. Do Lasvitu přichází Marcel Náhlovský z pozice ředitele mediální agentury OMD, kde působil na různých pozicích víc než 10 let. V prostředí médií a reklamy má dlouholeté zkušenosti. Stál u zrodu mediální agentury Starcom v České republice, pracoval v agentuře Leo Burnett a rovněž ve vydavatelství Ringier, kde jako managing director řídil divizi časopisů.

Foto popis|

KRÁTCE: Bio Oko nakrmilo sousedy
2.5.2016 prazsky.denik.cz str. 00 Moje Praha

Praha /FOTOGALERIE/ - Františkovy lásky oslavují každoročně první máj sousedským setkáním před kinem Bio Oko v Praze. Na pouliční oslavě nechyběla velká hostina z pokrmů donesených příchozími, kreslení křídami na chodník, hudební vystoupení, brunch spojený s kinem, pouliční klauni ani bláznivé veselí. Na své si přišli malí, velcí i gurmeti.

"Na ekologickou výchovu dá město tři milionyHlavní město finančně podpoří osm projektů většinou zaměřených na ekologickou výchovu a vzdělávání na školách. Na granty v této oblasti půjdou celkem tři miliony korun. Podle radní Jany Plamínkové je Praha moderní město, které usiluje o přátelský postoj k životnímu prostředí, proto projekty podpořilo.

Studenti znají krále majálesuStudent **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Jakub Pražák alias Doktor byl v neděli zvolen králem Majálesu v Praze. Akce začala tradičním alegorickým průvodem z Kamypru centrem města až k sídlu univerzity. Studenti ji pojali jako alternativu k protestům, jejichž základem je nenávisť a nesnášenlivost k druhým. Majáles byl také Hate Free zónou, čímž organizátoři vyjádřili podporu místům a lidem, kteří v Praze v minulých dnech čelili xenofobním útokům.

Běžci v červených šatech podpoří senioryBěžci v dámských červených šatech proběhnou ve čtvrtek 5. května dvoukilometrovou trasu centrem Prahy. Účastníci charitativně recesistického závodu Red Dress při něm podpoří linku důvěry Senior telefon. Akci pořádají organizace Prague Hash House Harriers a Život 90. Běh startuje v 18 hodin v ulici Karoliny Světlé 18 v Praze 1, startovné je 200 korun. Na Senior telefon se dovolá ročně 15 tisíc seniorů.

Výjezd z Blanky zkrášlí uměníVýdechový tubus z tunelového komplexu Blanka na rohu ulic U Laboratoře a Nad Octárnou v Praze čeká v příštím roce zajímavá proměna. „Objekt by měl být pojat jako umělecké dílo. Už minulý rok jsme vyhlásili architektonickou soutěž. Byl bych rád, kdyby se to realizovalo letos, nejspíš k tomu ale dojde až příští rok," řekl místostarosta Prahy 6 Martin Polách. Na betonovém výduchu o výšce 25 metrů by měla vzniknout horolezecká stěna.

Muzejní akademie nadchne historikyRoční cyklus přednášek v Jílovém u Prahy je věnován archeologii. Zaměřuje se na období pravěku, starověku i středověku. Věnuje se našim i evropským dějinám. Studenti, kteří navštíví alespoň 7 z 9 přednášek, obdrží absolventský diplom. Zápisné je 100 korun. Akce se konají každý měsíc kromě prázdnin.

Lávka se jmenuje po LewitoviLávka přes Berounku byla pojmenovaná po významném neurologovi a profesorovi Karlu Lewitovi. Stalo se tak u příležitosti jubilea 100 let slavného rodáka. V souvislosti s výročím se v Centru komplexní péče konala konference, kde byl představen nový Nadační fond Karla Lewita.

Moderní gymnastka Šebková získala zlato„Uvidíme až za týden," nepřeceňovala svůj triumf v Dunajském poháru nejlepší pražská moderní gymnastka Anna Šebková. Upozornila tak na Grand Prix, která se uskuteční 6. až 8. května v Brně a pro české závodnice znamená jeden z vrcholů letošní sezony.

Šemíci spílali rozhodčímu: Žádná penalta„Penalta se pískat neměla," rozčiloval se po duelu 25. kola druhé nejvyšší fotbalové soutěže mezi Vyšehradem a Hradcem Králové domácí Jan Kvída. On to byl, který se ve 43. minutě vrhl pod nohy Tomáše Malinského. Poté vyskočil a dožadoval se žluté karty za simulaci útočníka. Rozhodčí ji sice vyťasil, udělil jí ovšem obránci šemíků. Následoval pokutový kop, který proměnil Petr Mareš a zadělal na výhru favoritů 2:0. Ještěže prohrálo také olomoucké béčko, jinak by Vyšehrad spadl na sestupovou příčku.

Kam za kulturou

To nejlepší z GershwinSlavné melodie z počátku 20. století si lze poslechnout v pondělí 2. května od 19 hodin večer ve Španělské synagoze ve Věžeňské ulici v Praze. Koncert To nejlepší z Gershwin je výběrem z jeho díla, zazní i skladby dalších autorů z jeho doby. V podání Czech Collegia a sólistů zazní mimo jiné skladby z West Side Story, Rapsody in Blue nebo Loeweovy písně z My Fair Lady.

Večer s Radkou DenemarkovouSetkání s literaturou a mentalitou těch, kteří obývají střední a východní Evropu. Ale také ohlédnutí za disidentstvím před rokem 1989 a úvahy o aktuálních tématech, jako je rasismus či antisemitismus. O tom všem bude autorské čtení Radky Denemarkové z její nejosobnější knihy Peníze od Hitlera a z posledního románu Příspěvek k dějinám radosti. Poslechnout si ji lze v pondělí 2. května od 19 hodin v Knihovně Václava Havla.

Mustangem proti zahnílostiPět sester žijících na venkově severního Turecka se jednoho slunečného dne vrací ze školy a nevině se dají do hry u jezera se zdejšími chlanci. Avšak to, co je pro ně bezelstná hra, je pro jejich tradičně smýšlející babičku a strýčka nepřijatelný skandál, který odhaluje jejich bující sexualitu. Od té chvíle se jejich domov stává pro dívky nelibostným vězením. A sestry se vzbouří... Pozoruhodný snímek natočila Deniz Gamze Ergüvenová. Lze jej vidět v úterý 3. května v 16 hodin v Městské knihovně v Praze.

Americké jaro odstartujeDesátý ročník festivalu klasické hudby Americké jaro odstartuje v úterý 3. května koncertem česko-amerického klavíristy Davida Kalhouse. Festival se bude konat v Praze a dalších dvanácti českých městech až do soboty 9. července. „Lákadlem je i vycházející jazzová hvězda Sullivan Fortner, nositel

ocenění Cole Porter Fellow in Jazz za rok 2015 v rámci prestižní American Pianist Association," řekla Zdenka Součková, ředitelka festivalu.

Křest alba Testováno na lidech Kapela WAW v čele se zpěvákem Viktorem Dykem představuje své první album s názvem Testováno na lidech. Deska je průřezem toho nejlepšího, co skupina za dvacet let svého působení vytvořila. Její křest se uskuteční ve čtvrtek 5. května od 20 hodin v Lucerna Music baru v Praze za účasti hostů Jakuba Prachaře, Vojšy Kotka a Martina Písaříka.

Čarodějné soirée v Rokoku V sobotu 7. května od 21 hodin uspořádá Divadlo Rokoko v Praze Čarodějné soirée aneb Lehce okultní seanci čarodějek, které unikly dubnovému pálení. Diváci se mohou těšit na první volbu Miss čarodějnice na území hl. města Prahy. Soutěžít budou Veronika Kubařová, Kateřina Macháčková, Dana Batulková, Lenka Termerová, Jitka Smutná či Veronika Gajerová. Speciálním hostem večera bude Simona Stašová."

URL| http://prazsky.denik.cz/zpravy_region/kratce-bio-oko-nakrmilo-sousedy-20160502.html

Česko vypráví příběhy. Kdo to dnes nedělá?

2.5.2016 Marketing & Media str. 08 Téma čísla

Martina Plechatová

Čísla o příjezdovém i domácím cestovním ruchu jsou příznivá. Nakolik k atraktivitě České republiky, Prahy a regionů přispívá spolu s bezpečnostní otázkou a cenovou dostupností destinační marketing se ale vyčíslit nedá.

Obecně prospěšná společnost České Švýcarsko vznikla v roce 2001 a stala se první destinační agenturou v České republice vůbec. Tuzemský management cestovního ruchu a jednotlivých destinací urazil od té doby velký kus cesty. V současnosti vznikají v krajích další destinační kanceláře, centrály cestovního ruchu disponují nepřeborným množstvím informačních a propagačních materiálů o všem, co by turista mohl při návštěvě v daném koutu republiky vidět a zažít. Při plánování výletů i dovolené v tuzemsku nám radí desítky „eventových“, recenzních a rezervačních portálů a stále více přicházejí na řadu i mobilní aplikace. Regionální a často přeshraniční projekty jako Brána do Čech nebo Moravské vinařské stezky by však nemohly fungovat bez štědrých evropských grantů či dotací a iniciativy mnoha neziskovek, např. Nadace Partnerství. Možná by tak uvědomění si nutnosti destinačního managementu a marketingu a vznik mnoha projektů pro aktivní dovolenou mohly ztvárnit jeden z příběhů, ke kterým odkazuje brand České republiky prezentovaný v zahraničí: Czech Republic – Land of Stories / Česko – Země příběhů.

A zase ty příběhy...

Závěr studie z **Fakulty sociálních věd** UK z roku 2012 analyzující komunikační styl CzechTourismu a Prahy směrem do zahraničí zněl neúprosně: nejednotný, roztržštěný a graficky nesrozumitelný. Po experimentu s „bublinovým“ logem z roku 2005, které si pak na chvíli osvojilo ministerstvo zahraničních věcí, zaplatil CzechTourism v roce 2012 přes dva miliony studií Marvil za krkolomné logo s názvem Czech Republic, které mělo zapůsobit zejména na mladé turisty. V testování propadlo a po půl roce zmizelo. V témže roce pak proběhl tendr na novou vizuální identitu značky na základě již připravené marketingové strategie propagace České republiky jako turistické destinace.

Vybrané logo a slogan Czech Republic – Land of Stories se začaly používat v roce 2013. Ke spolupráci na něm byl přizván marketingový konzultant Tomáš Hrivnák, ten se však s agenturou brzy nato rozešel. Jelikož si dnes „příběh“ nalepí na svůj produkt kdokoli, směřuje otázka „proč právě téma příběhů“ na spoluautorku marketingové strategie a komunikace CzechTourismu Markétu Chaloupkovou. „Největším tahákem Česka je sice poznávací turistika po památkách, vysvětlovat v kampani historii ale nepůsobí zrovna atraktivně. Proto jsme se rozhodli převyprávět příběhy o Česku jinak, pohledem jeho obyvatel i turistů, přičemž třeba pro vzdálenější trhy musíme s příběhy pracovat odlišně než pro evropské. Čísla o příjezdovém cestovním ruchu snad svědčí o tom, že se koncept v zahraničí ujal.“ Tomáš Hrivnák ale prvotní záměr vnímal jinak: „Původně šlo o positioning, o strategický výrok, který vlastně nikdy jako slogan fungovat neměl. Předpokládali jsme, že dojde k jeho dalšímu tvůrčímu ztvárnění, k naplnění relevantním obsahem, zážitky, produktovými inovacemi apod. To se částečně daří – například prostřednictvím mobilních aplikací, které umožňují jakési putování příběhem krajiny v jednotlivých místech ČR – ale podle mě jde o práci, která se zasekla někde v polovině.“ Další odlišný pohled na příběhy Česka má kolega Markétu Chaloupkové z CzechTourismu Aleš Pankrác, který minulý týden na

konferenci PIAF prohlásil: „CzechTourism dnes hlavně kanibalizuje na reklamních partnerech a organizátorech jednotlivých eventů. Když se o Česku mluví v zahraničí dobře, je to ze sedmdesáti procent hlavně díky sportu, dalších dvacet procent jsou vědci, zbylých deset procent si potom rozdělí zbytek.“

Czechia, Čechomor? Ne, Praha!

Aktuálně znovunastolená otázka jednoslovného názvu země nechává dámy z CzechTourismu zdánlivě klidnými. S reakcí, že vyčkají, jak se politici dohodnou. Následné vyčíslení investic do rebrandingu ČR ale prozrazuje, že by případné přijetí názvu Czechia mohlo nepřijemně zamíchat rozdanými kartami. „Snad by byl namísto nějaký výzkum či analýza,“ nadhazuje tisková mluvčí Martina Fišerová. Podle Soni Machové by však výsledky takového šetření stejně nebyly pro volbu názvu směrodatné: „Na některých trzích by možná kratší název uvítali, ale například Američané respektují Czech Republic a v některých asijských zemích navíc ani nepropagujeme Českou republiku jako spíš hlavně Prahu.“ „Na slogan a brand Czech Republic – Land of Stories má CzechTourism práva, rebranding si vyžádal přes miliardu korun. Je to zavedená, úspěšná značka a snaze zavést název jako Czechia, či dokonce Čechomor tak úplně nerozumím,“ namítá Martina Fišerová.

Evropské peníze došly

Předchozí roky čerpala centrála CzechTourismu i jeho pobočky v zahraničí finanční prostředky z evropského operačního programu pro cestovní ruch. Programové období fondů však skončilo a agentura je nyní ve fázi hledání alternativních zdrojů a strategických partnerů. Po dlouhých peripetiích sice získala vládní projekt pro propagaci oslav 700. let od narození Karla IV. s rozpočtem 20 mil. korun, celkový rozpočet na chod CzechTourismu, investice, kampaně i nákup médií se ovšem pro tento rok pohybují „pouze“ na 350 mil. korun. „Částka vám může připadat vysoká, ale při cenách nákupu médií v západní Evropě je to poměrně málo. Loni jsme disponovali rozpočtem 500, a předloni dokonce 750 mil. korun,“ upřesňuje Fišerová. „Na druhou stranu, evropské dotace nás i v mnohém svazovaly, nemohli jsme libovolně uzavírat různé partnerské projekty. Takže jsme na začátku nové výzvy pro spolupráci s podnikatelskou sférou, s asociacemi. Začínáme spolupracovat na nové strategii spolu s Českým Aeroholdingem, Českými drahami nebo Českým olympijským výborem, hledáme zkrátka cesty, jak nahradit výpadek evropských peněz a přitom nacházet projekty přínosné pro všechny strany,“ říká Chaloupková.

Emoce nad Prahou

„Jak se daří destinačnímu managementu v jednotlivých krajích, je i otázka politického a personálního zastoupení na úřadech,“ podotýká Markéta Chaloupková. Platí to ale i pro Prahu, kde vedení města a jemu podřízená agentura byly v minulosti peskovány za nevydařené a předražené reklamní kampaně, třeba tu s rozpočtem 50 mil. Kč v roce 2010 během úřadování Pavla Béma. „Během působení stávající ředitelky Prague City Tourism – PIS Nory Dolanské prošla organizace zcela zásadní proměnou. Klíčovou aktivitou se stal systematický marketing Prahy. Město získalo nový vizuální styl a agentura název, který vystihuje její poslání. Brand města jako turistické destinace i organizace je dílem studia Dynamo design,“ píše pro MAM tisková mluvčí agentury Kateřina Bártová. Kreativní část kampaně prezentující Prahu v zahraničí má na starosti Havas Worldwide Prague, nákup médií řeší MediaCom. Prague City Tourism zmodernizoval i portál www.prague.eu, doplnil jazykové mutace a spustil e-shop pro nákup produktů i služeb. Jako příspěvková organizace Magistrátu hl. m. Prahy hospodaří letos s rozpočtem 25 mil. korun. „Zvažujeme změnu taktiky v marketingu směrem k zahraniční klientele. Chceme klást důraz na opakované návštěvy Prahy a upozornit na atraktivní místa i mimo historické jádro města,“ doplňuje Bártová. Výrazně vyšší finanční prostředky získal PCT – PIS v roce 2014 v souvislosti s rebrandingem a tendrem na marketingové kampaně pro internet a sociální sítě. Aktuálně běží reklamní kampaň s využitím různých citoslovcí vyjadřujících emocionální kvalitu Prahy: Wow a Ooh Prague jsou využívány v obecné rovině, Yeah pro sportovní zážitky, Yummi či Mmm pro gastronomické.

Praha kongresová

Slogan Wow Prague in Spires sdílí i „zrcadlová“ agentura Prague Convention Bureau (PCB), oslovující klientelu v segmentu kongresové turistiky. Tu finančně podporují Czech Convention Bureau, magistrát a dále Letiště Praha či ČSA. „S PCT – PIS jsme navázali spolupráci v roce 2013 s cílem sjednotit do té doby rozdílnou prezentaci Prahy,“ udává za PCB tisková mluvčí Hana Krejbichová. Marketingové aktivity cílí agentura předně na zahraniční korporátní klienty, asociace či média. S propagací Prahy jí pomáhají i její ambasadoři a sociální sítě. Mezi plusy Prahy patří pro organizátory kongresů podle Krejbichové dobrá dopravní obslužnost, široká síť

ubytovacích zařízení a též bezpečnost. Zatím chybí dostatečné výstavní plochy, PCB si tak zlepšení slibuje od dostavby Kongresového centra Praha.

Praha sportovní vs. Plzeň kulturní

V cestovním ruchu jsou vítány a mediálně podporovanými eventy jako Plzeň – Evropské hlavní město kultury, olympijský park na Lipně, městské maratony a půlmaratony, ale i hudební či food festivaly. Detailní hodnocení projektu Plzeň – Evropské hlavní město kultury 2015 se sice teprve zpracovává, podle vedení města i nedávne delegace europoslanců ve městě je ale zřejmé, že Plzeň v jeho realizaci obstála. „Plzeň přilákala nejen stovky tisíc turistů, ale hlavně se neuvěřitelně nastartovala. Centrum i okrajové části jsou živější, restaurace, hotely, turistické cíle i obchody většinou spokojenější... To je benefit, který si musíme udržet i do budoucna a i nadále pečovat o značku Evropské hlavní město kultury,“ říká primátor města Martin Zrzavecký.

Praha se letos může chlubit titulem Evropské hlavní město sportu (EHMS). Podobu, s jakou se projektu chopil magistrát, obhajoval jeho zástupce Josef Hovorka na PIAF: „Kampaň k EHMS není tak rozsáhlá, jak by asi bylo potřeba, my se soustředujeme hlavně na podporu konkrétních sportovních jednotek a organizátorů.“ Magistrát v minulých týdnech oblepil město desítkami billboardů odkazujícími právě na projekt EHMS, ke kampani přispěla videem i kapela Portless. Jenže, o titulu EHMS pro Prahu nemá veřejnost zrovna zdání. „Titul skýtá kromě finančního efektu také celou řadu možností pro zviditelnění města, pro rozvoj integrovaných programů v sociální, kulturní i ekonomické oblasti apod. Efektivně pozice využily v minulosti Rotterdam a Valencie. U těchto měst program skutečně přesáhl rámec, krájení rozpočtového salámu a otevřel řadu témat, která jsou u nich, v oběhu dodnes, například vztah sportu a dopravy, otázky podpory kreativních profesionálů a podobně,“ naráží na pražský případ Hrivnák.

S Koljou na Vydru

Turistický a ekonomický potenciál historických, přírodních i průmyslových památek pro filmové štáby si po vzoru Severního Irsku, kam se jezdí kvůli seriálu Hra o trůny, nebo Nového Zélandu vyhledávaného pro Hobitín začínají uvědomovat i zdejší destinační agentury a samospráva. S kontakty na lokační manažery z filmových štábů a produkcí a zřizováním tzv. filmových kanceláří jim od počátku pomáhá Czech Film Commission. Ta spolu s Asociací producentů v audiovizí a CzechTourismem pořádá i soutěž Film Friendly pro regionální subjekty nejvstřícnější k filmařům. Loni uspěla filmová kancelář Jeseníky, letos patří titul filmové kanceláři z Karlovarského kraje. Má za sebou úspěšnou spolupráci s řadou dokumentaristických a filmových štábů z ČR, Evropy i z Asie. Na Krušnohorsku se natáčel celovečerní koprodukční snímek Schmitke, ve francouzské produkci vznikl v Karlovarském kraji i film Pytlík kuliček a dosud se zde natáčí třináctidílný seriál České televize s názvem Rapl. Čeští filmoví fanoušci mohou virtuálně i skutečně cestovat po stopách Amadea, Kolji či Mission Impossible díky mobilní aplikaci Czech Film Trips. „Více se mohlo udělat v případě propagace Pravčické brány, která se objevila v Letopisech Narnie,“ doplňuje Lucie Semová z agentury Evocreative.

Do Česka s klidem

Podtrženo sečteno, jen loni realizoval Czech Tourism kromě imageové kampaně Česko – Země příběhů více než desítku produktových kampaní cílených na zahraniční i tuzemské turisty. Ve srovnání s rokem 2014 vzrostl počet turistů o 2,2 mil. (8,6 %). Celkem jich ČR navštívilo podle odhadů 27,8 mil., jejich útraty činily cca 206 mld. Kč. Letos příjezdovému i tuzemskému cestovnímu ruchu v Česku nahrává více než reklama bezpečnostní situace a migrační vlna v Evropě. Zda jsme přívětivou pohostinnou zemí s kvalitními službami, potvrdí jen a pouze naše vlastní příběhy z cest.

Plná verze na MAM.cz

Předchozí roky čerpala centrála CzechTourismu i jeho zahraniční pobočky finanční prostředky z evropského operačního programu pro cestovní ruch. Ten skončil a teď hledá alternativní zdroje. Více se mohlo udělat v případě propagace Pravčické brány, která se objevila v Letopisech Narnie. Lucie Semová/EHMS

Foto autor | Foto: CzechTourism

Foto autor | Foto: Matej Slávik

Foto popis | Personální obsazení agentury CzechTourism prý vyrovnává genderovou nerovnost ve vedení českých firem: zleva Martina Fišerová, Soňa Machová a Markéta Chaloupková. Agenturu vede rovněž žena, Monika Palatková.

Foto popis| Jižní Morava v propagaci vinařských zážitků rychle dohání rakouský Burgenland. Praha vsadila v reklamě na emoce v angličtině, jižní Čechy zase nedají dopustit na sportovně návštěvníky.

Festival Zlomvaz uvede divadlo z pěti zemí, debaty a koncerty proběhnou v kavárně Na Hollaru

3.5.2016 iHNed.cz str. 00

ČTK

Ve středu v Praze začíná festival Zlomvaz pořádaný pražskou DAMU. Vystoupí na něm divadelníci z Polska, Maďarska, Norska a Slovenska. Součástí festivalu jsou workshopy, koncerty, filmy nebo diskuse v kavárně Na Hollaru.

Studentská představení z pěti zemí bude hostit festival Zlomvaz, jež pražská DAMU pořádá od 4. do 7. května.

Kromě tradičních účastníků ze Slovenska se diváci setkají s mladými divadelníky z Polska, Maďarska a Norska.

"Během čtyř festivalových dnů se na prknech, která znamenají svět, představí přes pětadvacet projektů. Zastoupeny jsou tradičně fakulty Akademie múzických umění, pražská DAMU a HAMU, brněnská JAMU a také slovenská VŠMU. Nově dorazí i hosté z Banské Bystrice, přijedou divadelníci z Vratislavi a Budapešti," vypočítala mluvčí Šárka Křapová.

Podle ní akce letos získala grant zemí Visegrádu, díky němuž se hlavní programová linka zaměří na čtyři členské země.

"Středoevropské vody ale rozvíjí ještě norský projekt Hurray Hanne, cestující až z Osla," dodala projektová manažerka Kristýna Řepová.

Součástí programu čtyřdenní přehlídky budou workshopy s českými i zahraničními lektory, jako jsou například Petr Váša, Boris Bakal, Simon Schlingpläesser a Corinna Vitaleová. Témata se prolínají různými oblastmi: od dramaturgie přes básnictví až po práci s hlasem a vyjadřování pohybem.

Českou premiéru bude mít Stoppardova nová hra. Podle režiséra představuje opravdový oříšek - čtěte ZDE

Nebudou chybět koncerty, filmy a diskuse, jež bude hostit kavárna Na Hollaru v budově **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Na střeše divadla DISK bude návštěvníkům k dispozici jídlo a pití. Po setmění se střecha divadla promění v kino s tematickým filmem na každý večer.

Akreditaci zahrnující vstup na šest představení hlavní přehlídky a dva vstupy na vedlejší program mohou zakoupit i návštěvníci z řad veřejnosti na stránkách Divadla Disk. Cena je 200 korun, studenti AMU zaplatí polovinu.

URL| <http://art.ihned.cz/divadlo/c1-65275490-zlomvaz-divadlo-hollar>

Konvičkovi Apači se jen opičí

3.5.2016 ČRo Plus str. 02 18:10 Názory a argumenty

Petr SCHWARZ, moderátor

U menších českých stran, jejichž rétorika je založena na vymezování se vůči nelegální migraci, můžeme v posledních dnech sledovat určité přeskupování. Dohodu o koalici pro blížící se krajské volby platnou ve většině krajů dnes oznámili hnutí Svoboda a přímá demokracie Tomia Okamury a Strana práv občanů, tedy dřívější Zemanovci senátora Veleby. Konvičkův Blok proti islámu naopak po vypovězení smlouvy bývalé Okamurově straně, Úsvitu, chystá založení nového politického subjektu. Více už komentář Josefa Mlejnka z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze.

Josef MLEJNEK, komentátor

Blok proti islámu dokončil rozvod s Úsvitem a rozhodl se pro transformaci v samostatný politický subjekt. "Úsvit chtěl podvozek, na kterém vyveze znovu své poslance do parlamentu, ale my nyní máme vlastní auto a řídit si ho budeme sami!" pravil v prohlášení, kde se oznamuje připravovaný vznik nové strany, dosavadní lídr bloku Martin Konvička. V médiích pak probleskla informace, že nové auto konvičkovců by se mohlo jmenovat Alternativa pro Česko, zkratkou APČ, z čehož se odvíjí i údajně pracovní název Apači. Vinnou by se sice musel obracet v hrobě a Václav Klaus, podporovatel Alternativy pro Německo, označil použití názvu Alternativa pro Česko za krádež, nicméně název ani symbolika ještě schváleny nejsou, o dalším postupu má jednat sněm Bloku proti islámu 28. května. Akční rada bloku zatím jen pověřila místopředsedu Hampla založením nového politického subjektu hájícího zájmy lidu této země, bojujícího proti islámu a bruselským socialistickým praktikám. Avizovaný vlastní automobil je tedy zatím jen snem, a byť se čeští antiislamisté evidentně chtějí inspirovat relativně úspěšnou Alternativou pro Německo, zatím jsou spíše fotbalovým klubem z okresního přeboru, který začal pošilhávat po Bundeslize. Alternativu pro Německo původně založili ekonomové a byla reakcí na dluhovou krizi a na potíže s eurem. Těšila se tudíž jistě podpoře v etablovaných vrstvách německé společnosti. K jejímu posunu směrem k protiimigračnímu a protiislámskému subjektu i k úspěchům v zemských volbách notně přispěla politika stávající spolkové vlády. Oproti tomu česká vláda i skoro všechny české politické strany od začátku zauímají k migrantům velmi negativní postoj. A byť prezident Miloš Zeman vystoupil s Blokem proti islámu společně na Albertově, spíše ho jen využil pro své vlastní cíle. Rozchod protiislámského bloku s Úsvitem způsobily spory o peníze na volební kampaň. Avšak Konvičkovi Apači nyní v tomto ohledu - obrazně řečeno - mají holá pozadí. A jelikož známé lidové rčení "Bez peněz do hospody nelez" lze plně vztáhnout i na politiku, klíčovým problémem pro novou stranu bude otázka financování. Martin Konvička se sice může vykákat zástupy příznivců na Internetu, ovšem svolá-li demonstraci, účast je již slabší. Členské příspěvky mu pokladnu asi moc nenaplní - vybere sotva na tři billboardy. Lid, zvláště ten, který je přitahován populisty Konvičkova typu, je už zkrátka takový - u Internetu se rozpálí, když má ale něco konstruktivního udělat, natož přispět třeba jen pětistovkou, emoce se rychle mění v pasivitu. Martin Konvička i lidé kolem něj, mimochodem, zpravidla osoby bez špetky osobní přitažlivosti, jsou tak v tuto chvíli spíše spolkem zoufalců, jenž doufá, že ho migrační krize vynese na politické výsluní. Budou sice otravovat vzduch, mocensky však ze strachu z migrantů pravděpodobně vytěží jiní.

Lidé

3.5.2016 E15 str. 14 Kariéra & Vzdělání

Radka Lang

Grayling

Ujala se vedení divize public affairs. V komunikační agentuře pracuje od roku 2014 a má zkušenosti jak ze státní, tak i ze soukromé sféry. Kariéru zahájila na ministerstvu zahraničí na odboru OSN, kde se zabývala problematikou nešíření ručních a lehkých zbraní. Poté se přesunula do tabákového průmyslu a ve společnosti Japan Tobacco International byla v oddělení corporate affairs zodpovědná za oblast evropské legislativy a vnitřní komunikaci. V Graylingu se specializuje na rychloobrátkový sektor, finanční regulaci a oblast ICT. Vystudovala obor geopolitika, teritorium a bezpečnost na King's College London.

Zdeněk Honek
DataSpring

Ujal se postu obchodního ředitele. Bude zodpovědný za vedení obchodní divize a rozvoj produktového portfolia. Do firmy DataSpring přišel ze společnosti SAS Institute ČR. Má dlouholeté zkušenosti v oblasti ICT v kontextu nadnárodních společností. Naposledy zastával funkci country manažera ve společnosti SAS Institute, kde byl zároveň ředitelem české pobočky. Předtím působil na obchodně-manažerských pozicích ve společnostech Microsoft a Creditinfo Solutions. Je absolventem Fakulty dopravní ČVUT v Praze.

Petr Brzezina
OHL ŽS

Stal se generálním ředitelem. Dříve zastával vysoké manažerské funkce ve společnostech General Electric, Alstom a ABB v Brně, Praze, Bruselu a Stuttgartu. V roce 1988 absolvoval Strojní fakultu VUT v Brně a v roce 2009 MBA Senior Executive program na Nottingham Trent University.

Petr Chvátal
PPL

Byl jmenován generálním ředitelem. Bude zodpovědný za řízení a rozvoj společnosti PPL v České republice a DHL Parcel na Slovensku. Má technické a ekonomické vzdělání a jako manažer více než dvacetiletou praxi. V minulých letech zastával funkci generálního ředitele v několika významných firmách, jako je CS Cargo, Arvato Services a TNT Express Czech Republic.

Kristýna Samková
Passerinvest Group

Stala se vedoucí marketingu a PR. Má dlouholeté zkušenosti, které získala zejména v mezinárodních firmách. Pracovala v reklamní agentuře Lowe GGK, kde se věnovala zajištění kompletních marketingových a produkčních projektů pro značky z řad FMCG firem. Poté se přesunula do IT oblasti do společnosti Cisco Systems, kde měla na starosti PR, a zejména B2B marketing pro českou a slovenskou pobočku. V posledních letech působila na různých pozicích ve společnosti Telefónica a O2. Vystudovala Českou zemědělskou univerzitu v Praze, Fakultu agrobiologie, potravinových a přírodních zdrojů.

František Bostl
Chytrý Honza

Ujal se postu ředitele investic a zároveň hlavního ekonoma. Přišel ze společnosti Colosseum, kde působil na pozici hlavního analytika a měl také za úkol strategický rozvoj firmy v oblasti produktů, obchodních procesů a business developmentu. Předtím pracoval ve společnosti Cyrrus, kde vedl pražský obchodní tým.

Anthony Mathieu
JLL

Stal se vedoucím oddělení rezidenčních nemovitostí. Má více než deset let zkušeností na českém rezidenčním trhu, kdy působil jako ředitel společnosti Sogeprom Česká republika či jako zakladatel a výkonný ředitel privátní realitní firmy. Vystudoval Katolickou univerzitu v Lille ve Francii, kde získal francouzský ekvivalent titulu MBA v oboru management.

Kateřina Gábová
Skypicker

Nastoupila na místo personální ředitelky. Před příchodem do Skypickeru pracovala na pozici HR manažerky pro střední a východní Evropu ve vývojářské firmě Red Hat. Několik let strávila také ve společnosti Honeywell na různých pozicích v rámci HR oddělení. Vystudovala Mendelovu univerzitu v Brně.

Barbora Vanko
Ahold

Nastoupila na místo manažerky externí komunikace a tiskové mluvčí obchodního řetězce Albert. Před příchodem do společnosti Ahold působila dva roky v oddělení externí komunikace obchodního řetězce Tesco,

kde pracovala na lokálních aktivitách i projektech pro celý středoevropský region. Během studia získala zkušenosti v marketingovém oddělení společnosti Citibank a jako redaktorka internetového magazínu Topzine.cz. Vystudovala hospodářskou politiku na Vysoké škole ekonomické v Praze a mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Změnilo se něco ve vaší společnosti? Pište nám na lidee15@sfinvestment.cz

Foto popis|

Chlastání, hulení, šukání v bordelu. Ostrá odpověď dámě z ČSSD na snahu zcivilizovat národ

4.5.2016 parlamentnilisty.cz str. 00 Monitor
spa

Náměstkyně pro legislativu a právo na ministerstvu zdravotnictví Lenka Teska Arnoštová je velkou bojovnicí za zavedení protikuřáckého zákona. Na svém blogu na [Aktuálně.cz](http://Aktualne.cz) tak sepsala několik klíčových bodů, na jejichž základě se zákon pokouší obhájit. V textu se však ohání tím, co je normální a co normální není, za což si vysloužila kritiku od komentátora Štěpána Kotrby.

Na úvod své obhajoby pojednává Arnoštová o tom, že její snahy o zavedení tzv. protikuřáckého zákona vyvolaly vlnu reakcí pozitivních i negativních. "Dozvěděla jsem se dokonce, že protikuřácký zákon je neomarxistická buzerace," napsala.

"Vždyť je to normální!" napsala Arnoštová v nadpise kapitoly své stati, ve které se zabývá tím, že všude v Evropě je zcela běžné, že je kouření v restauracích regulováno, někde dokonce i zakázáno. "Normální totiž není kouřit v restauracích, normální dnes v Evropě není ani kouřit. Na prvním místě je zdraví občanů, a to je také priorita, kterou musí mít stanovenou stát," uvedla náměstkyně s tím, že statistiky "hovoří jasně" a v České republice na následky kouření zemře ročně zhruba 20 tisíc lidí.

Zákon, který Arnoštová prosazuje, má zcela jasné cíle. Těmi jsou ochrana zdraví hostů a zaměstnanců pohostinství a prevence kouření u mladých, "aby s ním ideálně vůbec nezačínali".

Považuje za absurdní, že někdo může její snahy vidět jako omezování svobody. "Opravdu zvláštní je ale způsob, jakým se s tak důležitým faktorem, jako je svoboda, u těchto argumentů pracuje," nadnesla Arnoštová a položila si otázku: "Proč má být nekuřák vystavován při návštěvě restaurace škodlivým látkám z cigaretového kouře a nechat si tak ničit zdraví? Je v tomto případě svoboda kuřáka důležitější než svoboda nekuřáka?" Rozhodnout o tom, zda se bude v podnicích kouřit bez ohledu na přání majitele, však nepovažuje za omezení svobody, nýbrž za ochranu veřejného zdraví.

[Celý text zde.](#)

"Zákaz kouření v restauracích je svého druhu hygienický předpis. Dodržovat tyto předpisy považujeme přece za normální, ba dokonce správné," napsala a dodala, že čichat v restauraci cigaretový kouř je to samé, jako dostat v restauraci zkažené jídlo.

Na svoji pomoc si vzala i výsledky průzkumů, ze kterých vyplývá, že zákaz kouření v jiných zemích neměl vliv na pohostinství jako sektor. "Naopak, podle tuzemského výzkumu agentury IPSOS a **Fakulty sociálních věd** UK lze na základě srovnání se zahraničními studii předpokládat 3% až 6% nárůst návštěv v restauracích. To podle kvalifikovaného odhadu může přinést až o šest miliard korun ročně více na tržbách."

"Nejsem si jistá, nakolik jsou kuřáci seznámeni s možnými následky kouření, ale jedno je jisté: Život nefunguje tak, že si kouřením zničíte zdraví, ale všechno je vlastně v pořádku, protože si platíte zdravotní pojištění, a tak vás vezmou do nemocnice, prostě vás vyléčí a vrátí jako nového do běžného života plného

cigaretového kouře," napsala Arnoštová a dodala, že jelikož není demagog, nebude psát o tom, že transplantace plic vyjde zhruba na dva a půl milionu korun, a to pojišťovna nezaplátí.

Na závěr přiznala, že se v některých chvílích cítila "a la Jirásek", s tím, že stojí proti celému světu, který si nechce nechat vzít kouření v restauracích. "A možná i pod vlivem těchto zážitků jsem na chvíli zapřemýšlela, jestli i veřejnost je tak vehementně proti a touží si dál v restauracích pěkně podkuřovat pod nos a navzájem si ničit zdraví," napsala a dodala, že nakonec vše dobře dopadlo, tlaku nepodlehla a bojovat za konec kouření bude i nadále. Na základě výsledků průzkumů IPSOS dospěla k závěru, že Češi chtějí zákaz kouření v restauracích, protože jde o "skutečně reálné" hodnoty.

V restauracích je normální chlastat a hulit a v bordelu je normální šukat, Lenka Teska Arnoštová," shrnul svou kritiku skálopevného přesvědčení Arnoštové komentátor Štěpán Kotrba.

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/article.aspx?rubrika=1401&clanek=434081>

Obhajoba protikuřáckého zákona aneb Klíčová bitva o nekouření v restauracích začíná

4.5.2016 nazory.aktualne.cz str. 00 1676

Lenka Teska Arnoštová

Na adresu svou i tzv. protikuřáckého zákona jsem si v posledních dnech a týdnech vyslechla mnoho názorů. Od těch, které vyjadřují podporu a dodávají energii, až po ty odmítavé včetně takových, jejichž autoři si nedokáží odpustit vulgaritu stejně, jako si zřejmě nedokáží odpustit cigaretu v restauraci.

Jsem obviňována z toho, že lidem беру svobodu. Je mi vyčítáno, že se snažím lidi a jejich zdraví chránit proti jejich vůli. Každý si přece může ničit zdraví, jak se mu zachce, od čeho si platíme zdravotní pojištění... Dozvěděla jsem se dokonce, že protikuřácký zákon je neomarxistická buzerace. A nešlo o názor z diskuze na mém Facebooku, která je naopak většinou až překvapivě korektní i podporující, ale o názor redaktora časopisu Reflex.

Dnes, 4. května 2016, se začne zákon o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, jak se protikuřácký zákon ve skutečnosti jmenuje, projednávat ve sněmovně ve třetím čtení. Jednat se bude také o dvou stovkách pozměňovacích návrhů a je tedy jasné, že diskuze to bude dlouhá a nelehká. Vzhledem k tomu, kolik mi v těchto dnech chodí zpráv s názory, vzkazy i otázkami právě k protikuřáckému zákonu, dovolte mi shrnout v tomto textu základní důvody, proč tento návrh zákona prosazují, bojují za něj a bojovat budu nadále.

Vždyť je to normální!

Představa toho, že by všechny restaurace byly nekuřácké, se ukazuje pro řadu lidí jako něco nenormálního. Ne roky, ale desítky let jsme tu byli zvyklí na to, že je normální v restauraci kouřit bez ohledu na to, jestli jsou s námi v místnosti nekuřáci, mnohdy dokonce děti. Z této situace se stal standard, který v nás zakořenil. Jenže ten samý standard se stal v zahraničí něčím nežádoucím už před dlouhým časem. Normálním se stalo, že kouření není trendy a kouření v restauraci, kam může přijít kdokoliv, už je něco nemístného. Všechny země Evropské unie už dnes mají kouření v restauracích regulované, v řadě z nich už v restauracích platí zákaz úplný, například v Belgii, Irsku nebo ve Francii. Česká republika ale bohužel zůstává pozadu, což se nyní intenzivně snažíme napravit.

Normální totiž není kouřit v restauracích, normální dnes v Evropě není ani kouřit. Na prvním místě je zdraví občanů, a to je také priorita, kterou musí mít stanovenou stát. Čísla hovoří jasně a bohužel nejsou dobrou devízou České republiky. Na nemoci způsobené kouřením u nás ročně umírá 18 tisíc lidí, na následky pasivního kouření 1500 až 3000 lidí. Alarmující jsou pak statistiky o kouření dětí a mladistvých. Vždyť dnes v České republice kouří 16 procent patnáctiletých!

Prioritou ministerstva zdravotnictví je zdraví občanů a jeho ochrana. Proto jsme vypracovali zákon, který je sice striktní, ale měří všem stejně, tedy nedělá výjimky například pro hospody na vesnicích nebo malé podniky, ale má jasné cíle:

- 1) Ochránit zdraví hostů v restauracích, potažmo dalších veřejných míst
- 2) Ochránit zdraví lidí pracujících v pohostinství (typicky obsluha restaurace)
- 3) Dlouhodobě měnit pohled především mladých lidí na kouření, aby s ním ideálně vůbec nezačínali.

Neberte nám naši svobodu!

Často používaným argumentem proti současné podobě protikuřáckého zákona je omezování svobody. Ať už jde o majitele a provozovatele restaurací, kteří by měli mít právo se sami rozhodnout, zda se u nich bude nebo nebude kouřit, nebo samotné kuřáky, kteří by měli mít právo si zajít do kuřácké restaurace a u piva nebo kávy si tam zapálit.

Opravdu zvláštní je ale způsob, jakým se s tak důležitým faktorem, jako je svoboda, u těchto argumentů pracuje. Kam se podělo ono „svoboda jednoho končí tam, kde začíná svoboda druhého“? Víím, že je to svého druhu fráze a zjednodušení, ale rozhodně je velmi výstižné. Proč má být nekuřák vystavován při návštěvě restaurace škodlivým látkám z cigaretového kouře a nechat si tak ničit zdraví? Je v tomto případě svoboda kuřáka důležitější než svoboda nekuřáka?

U apelu na svobodnou volbu podnikatele, zda se u něj v restauraci bude nebo nebude kouřit, si zase musíme postavit vedle sebe dvě důležité věci. Na jedné straně svoboda podnikání, která je určitě důležitá a já odmítám, že by ji protikuřácký zákon jakkoliv ohrožoval, na straně druhé zdraví lidí. A jestli stojíme před volbou přidat ke svobodnému podnikání v restauračním oboru jeden předpis o tom, že v restauracích se nekouří, a nebo to neudělat a rezignovat na ochranu veřejného zdraví, pak je moje volba jasná.

Zákaz kouření v restauracích je svého druhu hygienický předpis. Dodržovat tyto předpisy považujeme přece za normální, ba dokonce správné. Asi nikdo si nepřeje, aby dostával v restauraci zkažené jídlo, které by mu způsobilo zdravotní potíže. S cigaretovým kouřem je to stejné.

Hospody a restaurace budou krachovat!

Ano, stejně jako krachovaly do teď, a protikuřácký zákon na vině nebude. Jak ukázaly zkušenosti ze zahraničí a jak nám říkají studie, po zákazu kouření nelze očekávat žádnou velkou vlnu krachů v tomto oboru. Naopak. Dopady na ekonomiku pohostinských zařízení zkoumalo nezávisle na sobě více než 165 studií v řadě zemí po celém světě, a výsledek byl jednoznačný: Zákaz kouření v pohostinských zařízeních neměl žádný významný vliv na tento sektor. Naopak podle tuzemského výzkumu agentury IPSOS a **Fakulty sociálních věd** UK lze na základě srovnání se zahraničními studii předpokládat 3 až 6% nárůst návštěv v restauracích. To podle kvalifikovaného odhadu může přinést až o 6 miliard korun ročně více na tržbách.

Každý si přece může ničit zdraví, jak chce! Od čeho si platíme zdravotní pojištění?

Podobných demagogických konstrukcí jsem i z řad politiků slyšela také hodně. A zaráží mě na nich jednak ta nebetyčná neúcta k vlastnímu zdraví, které je jednoduše to nejcennější, co máme, ale navíc ta obrovská míra demagogie, s kterou jsou ještě ostatní skoro ujišťováni, že se snad ani nemůže nic stát, když budou kouřit. Nejsem si jistá, na kolik jsou kuřáci seznámeni s možnými následky kouření, ale jedno je jisté: Život nefunguje tak, že si kouřením zničíte zdraví, ale všechno je vlastně v pořádku, protože si platíte zdravotní pojištění, a tak vás vezmou do nemocnice, prostě vás vyléčí a vrátí jako nového do běžného života plného cigaretového kouře. Tisíce a desítky tisíc lidí by k tomu mohly říct svůj smutný příběh.

Kdybych navíc měla přistoupit na tuto vrchovatou míru demagogie, pak bychom museli také říct, že zdravotní pojištění nerovná se zajištění prostředků pro veškerou léčbu, kterou můžete při následcích kouření potřebovat. Například transplantace plic přijde na cca dva a půl milionu korun. Měl by si tedy kuřák, který tuto operaci díky svému zlovyku potřebuje, hradit tento náročný zákrok? Podle logiky některých demagogických argumentů asi

ano. Já samozřejmě nic takového nechci, zdravotnictví musí být veřejnou službou dostupnou každému. Jen jsem chtěla demonstrovat tu absurdnost, se kterou se vůči protikuřáckému zákonu někteří vymezují.

Na vánočních trzích si už nedáme ani svařák, Morava přijde o svoje košty!

Polopravd, vyložených výmyslů a mýtů okolo zákona o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek kolovalo už v médiích a ve veřejném prostoru mnoho. Že díky němu zmizí z vánočních trhů tradiční svařené víno, že na Moravě nebudou moct probíhat oblíbené košty nebo že hotelové školy nebudou moct při své praktické výuce podávat alkohol, to jsou jedny z mých „nejoblíbenějších“. Pro jistotu tedy ještě jednou: NE, NIC Z TOHO V ZÁKONĚ NENÍ A PO JEHO SCHVÁLENÍ NENASTANE.

Vážně to nikdo nechce?

Z diskuzí v parlamentu a v médiích by se mohlo zdát, že protikuřácký zákon si vymyslelo pár (neomarxistických) bláznů na ministerstvu zdravotnictví, ale jinak jsou všichni proti a celá země se spojila do protestní akce „Svoje cigáro v hospodě si vzít nedáme“. Přiznám se, že i já sama jsem v některých chvílích přemýšlela, jestli tady nejdu vlastně proti všem, jestli není opravdu možné, že to lidé nechtějí a my je tlačíme do něčeho, co odmítají.

Ten dojem „ala Jirásek“ jsem měla především při některých jednáních na sněmovních výborech, kdy jsem čelila tvrdé palbě kritiky z nejrůznějších stran. A možná i pod vlivem těchto zážitků jsem na chvíli zapřemýšlela, jestli i veřejnost je tak vehementně proti a touží si dál v restauracích pěkně podkuřovat pod nos a navzájem si ničit zdraví. Ale bylo to jen chvilkové zavravorání, při kterém mě podrželo obrovské množství vzkazů a zpráv, které v posledních týdnech dostávám. Stojí v nich, abychom vytrvali, nepodléhali tlakům a konečně po letech prosadili to, co už zde slibovaly jiné vlády a jiní ministři (mimořádně i ti z pravé strany politického spektra, která se teď staví do vybájené pozice posledních ochránců demokracie na stráž).

Mnoho lidí mi dokonce psalo, že nesmíme dopustit, aby byl zákon rozmělněn pozměňovacími návrhy, tedy aby byl ve výsledku samá výjimka. V praxi se mi tak potvrdilo, že výsledky průzkumu agentury IPSOS a Univerzity Karlovy, které říkají, že pro zákaz kouření v restauracích je 78 %

Čechů, jsou skutečně reálné.

Chtěla bych na závěr jasně říci, že stojím za takzvaným protikuřáckým zákonem v té podobě, která zakazuje kouření v restauracích bez výjimek. Za tento zákon budu nadále bojovat a prosazovat jej.

URL| <http://blog.aktualne.cz/blogy/lenka-teska-arnostova.php?itemid=27318>

Novinářskou cenou 2015 rezonovalo uprchlictví

4.5.2016 mediar.cz str. 00 Články

Jaroslav Krupka

Nejvýraznějším tématem letošního 6. ročníku soutěže Novinářská cena se stalo uprchlictví. Do soutěže bylo nominováno 360 příspěvků, ceny získalo třináct autorů, Vynikli mezi nimi redaktori *Hospodářských novin*, magazínu *Reportér*, *Lidových novin*, *Mladé fronty Dnes*, online televize DVTV a opět České televize. Soutěž pořádá Nadace Open Society Fund Praha.

Uprchlíky se zabývalo pět vítězů

Historicky první *Cenu solution journalism* si odnesl **Tomáš Lindner** z týdeníku *Respekt*. Porota u něj ocenila dlouhodobé mapování tématu i to, že čtenářům "přináší příklady řešení, které lidé v Německu v souvislosti s uprchlickou krizí využívají". V kategorii *Nejlepší psaný komentář* zvítězil **Petr Honzejek** z *Hospodářských novin*, který se podle poroty snažil téma nahlédnout z jiných úhlů, například z pohledu vietnamského ekonomického migranta žijícího v Praze. V *Audiovizuálním rozhovoru* uspěl **Martin Veselovský** z DVTV s rozhovorem s **Martinem Konvičkou**. Stejný příspěvek zvítězil i v online hlasování o *Česko-slovenskou cenu veřejnosti*. Téma přistěhovalectví, i když v jiných souvislostech, se objevilo i v *Nejlepším psaném*

rozhovoru, jehož vítězkou se stala **Magdalena Sodomková**. Ta pro Lidové noviny zpovídala autora dokumentárního filmu o situaci potomků somálských uprchlíků v Dánsku.

Rusko bylo další téma

Další oceněné texty se zaměřovaly na Rusko. *Nejlepší psaný analyticko-investigativní příspěvek* vytvořil šéfredaktor webu Hlídacípes.org **Robert Břešťan**, který se věnoval hlavně ruským ekonomickým zájmům u nás. Za *Nejlepší audiovizuální reportáž* převzal cenu redaktor pořadu Reportéři ČT **Lukáš Landa**, který se zaměřil na aktivity polovojenské skupiny, vnímající Rusko jako svého spojence proti silám NATO. **Jan Boček** a **Marcel Šulek** získali *Cenu za inovativní online žurnalistiku* za interaktivní příspěvek o znepokojivé demografické situaci v Rusku.

Dostalo se i na investigavce a online novináře

Cenu Googlu pro mladé talenty datové žurnalistiky získali studenti **Adam Nedvěd** a **Tomáš Ducháček** za projekt věnovaný kontrole veřejných zakázek před ÚOHS. Na rozpracování svého nápadu budou nyní spolupracovat s redaktory Českého rozhlasu. Nejlepším *Audiovizuálním analyticko-investigativním příspěvkem* se stala série reportáží **Dalibora Bártka** v České televizi, kde propojil korupční kauzu s případy praní špinavých peněz prostřednictvím reklamního průmyslu. *Nejlepší psanou reportáž roku 2015* napsala redaktorka časopisu *Newsweek* **Kateřina Šantúrová**, a to o současnosti i historických souvislostech výroby a distribuce pervitinu. **Jana Ustohalová** se stala vítězkou *Ceny za regionální žurnalistiku* s rozhovorem o odsunu brněnských Němců po druhé světové válce. *Cenu za Nejlepší česko-slovenský kreslený vtip, komiks nebo karikaturu* převzal **Vhrstí** za své kresby do časopisu Rodina a škola.

„Těší mě, že Novinářská cena hledá inovace v online žurnalistice a zároveň se snaží podporovat kvalitu novinářských textů. V našich výstupech pro klienty dlouhodobě vidíme rostoucí význam online žurnalistiky, ale především vysoký mediální dopad investigativně zpracovaných témat s velkým společenským přesahem,“ uvedl **Petr Herian**, zakladatel a předseda představenstva Newton Media, které je partnerem Novinářské ceny.

Vítězové Novinářské ceny 2015

S hodnocením poroty

Kategorie psané žurnalistiky: Nejlepší rozhovor

Magdalena Sodomková: Marnotratní synové (Lidové noviny)

Porota u příspěvku oceňuje profesionální způsob kladení otázek. Rozhovor nabízí jiný, než jen pouze černobílý pohled na okolnosti vzniku a důsledků terorismu a narušuje stereotypy. Autorka se v textu snaží hledat příčiny, vzbuzuje diskusi, klade provokativní otázky a nenechává čtenáře chladnými.

Kategorie psané žurnalistiky: Nejlepší reportáž

Kateřina Šantúrová: No 1. (Newsweek)

Porota oceňuje komplexní zpracování závažného problému, jemuž média v poslední době nevěnují takovou pozornost. Autorka nahlíží na téma, které je specifické pro Českou republiku, a přesto má mezinárodní rozměr, z různých úhlů pohledu a velmi dobře vyvažuje reportážní prvky s historickými souvislostmi.

Kategorie psané žurnalistiky „Nejlepší komentář“

Petr Honzejk: Základní lidské právo na nenávisť (Hospodářské noviny)

Porota oceňuje velmi dobrou jazykovou a stylistickou úroveň komentářů. Příspěvky postihují základní témata aktuálně rezonující českou společností, důležitá pro fungování společnosti obecně, a to i z méně obvyklého úhlu, zvláště v případě komentáře nazvaného Uprchlíká krize od pultu vietnamské večerky. Pojmenovává a postihuje nenávisť rozmáhající se ve společnosti a postupné zhoršování vztahů mezi lidmi.

Kategorie psané žurnalistiky: Nejlepší analyticko-investigativní příspěvek

Robert Břešťan: Jestli si nás Rusko koupí (Reportér magazín ve spolupráci s webem HlídacíPes.org)

Porota oceňuje poctivou práci při vyhledávání a vytěžování zdrojů, schopnost získané informace vyhodnotit a dát jim nový rozměr. Autor vytvořil výbornou analytickou práci, která obsahuje množství poznatků a zároveň je čtivá. Společensky závažné téma porota oceňuje i s ohledem na spojitost se zahraničně politickou situací poslední doby.

Kategorie audiovizuální žurnalistiky: Nejlepší rozhovor, beseda nebo diskuse

Martin Veselovský: Konvička: Půjdu do voleb, Sobotka se nám vysmál (DVTV)

Porota oceňuje profesionální způsob vedení rozhovoru, kterým autor odhalil politické záměry a extremistické názory předsedy Bloku proti Islámu. Moderátor důsledně trval na položených dotazech a nenechal se vtáhnout

do osobní roviny. Vyzdvihujeme také zvolené téma, které je klíčové pro budoucí charakter a otevřenost české společnosti a celé Evropy.</p></div>

<h3>Kategorie audiovizuální žurnalistiky: Nejlepší reportáž</h3></p></div>

<p>Lukáš Landa: Nebezpečná hra na vojáky (Česká televize) </p></div>

<p>Porota oceňuje, že reportáž zobrazuje objevné téma - fenomén, který existuje přímo před našima očima, aniž bychom o něm věděli. Dále oceňuje schopnost reportéra proniknout do polovojenské skupiny, získat si její důvěru a srozumitelně prezentovat téma veřejnosti. Reportáž měla konkrétní dopad - velitel této iniciativy vzápětí odstoupil.</p></div>

<h3>Kategorie audiovizuální žurnalistiky: Nejlepší analyticko-investigativní příspěvek</h3></p></div>

<p>Dalibor Bártek: Ostravský Janoušek; Reklama za stamiliony a Nečistá hra (Česká televize)</p></div>

<p>Porota ocenila velmi zajímavě zpracované téma prorůstání ekonomiky a politiky, které autor dlouhodobě sledoval. Autor při zpracování reportáží využil různorodé zdroje (výpovědi odborníků, analytická data, zúčastněné strany), které vizuálně vhodně střídá, což zprostředkovává divákovi celý kontext do hloubky a přitom atraktivním způsobem. Reportáže jsou dobře graficky zpracované, autor nepracoval "od stolu", ale zdroje získával v terénu a dobře s nimi následně pracoval.</p></div>

<h3>Kategorie online žurnalistiky „Cena za inovativní online žurnalistiku“</h3></p></div>

<p>Jan Boček, Marcel Šulek: Rusové proti Rusům: Země v nevyhlášené občanské válce (Český rozhlas)</p></div>

<p>Zdánlivě okrajové téma demografického vývoje v Rusku je zde ukázáno jako možná klíčové pro další vývoj této země, ale i Evropy. Příspěvek ukazuje, že Rusko se hroutí zevnitř a jeho rozpad může mít kritický dopad na celou Evropu. Inovativní je nejenom zpracování, ale i přístup k celému tématu. Vhodně zvolená kombinace faktů a novinářské práce přináší vzrušující čtení.</p></div>

<h3>Zvláštní cena: Cena za regionální žurnalistiku</h3></p></div>

<p>Jana Ustohalová: Historik Kovařík: Brněnský pochod byla humanitární katastrofa (Mladá fronta DNES)</p></div>

<p>Příspěvek se od ostatních odlišuje mimořádným společenským přínosem. Přináší nová fakta, včetně zcela konkrétních detailů. Zabývá se odsunem samotným i událostmi, které po něm následovaly, a poukazuje na dosud nezodpovězené otázky. Odsun brněnských Němců líčí nejen jako ojedinělý příběh, ale zasazuje ho do širších souvislostí.</p></div>

<h3>Cena Googlu pro mladé talenty datové žurnalistiky</h3></p></div>

<p>Adam Nedvěd, Tomáš Ducháček: Kontrola veřejných zakázek před ÚOHS</p></div>

<p>Porota ocenila studenty Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** UK Adama Nedvěda a Tomáše Ducháčka za atraktivní projekt, který má potenciál přinést svěží úhel pohledu na agendu veřejných zakázek. Jejich přístup je z odborného hlediska velmi kvalitní, tématu se už pečlivě věnovali, rozumějí mu a jsou připraveni ho nadále rozvíjet. Spojení se zkušenými datovými analytiky a novináři otevírá možnost, že se ukáží nová zjištění ohledně dynamiky fungování Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže.</p></div>

<h3>Zvláštní cena: Cena Solution Journalism</h3></p></div>

<p>Tomáš Lindner: Série textů Uprchlíci 2015: Německá inspirace (Respekt)</p></div>

<p>Autor se v sérii čtyř článků věnoval závažnému a aktuálnímu tématu, které hýbe celým kontinentem. Na rozdíl od Česka Německo zažívá už více než rok příchod statisíců uprchlíků a před tuto výzvu je postavena celá společnost od vrcholných politiků až po obyvatele malých obcí.</p></div>

<p>Autor dokázal ve svých textech poukázat na všechny tyto roviny a zároveň nezůstal jen u popisu těžkostí a problémů, ale věnoval prostor i tomu, jaká řešení se při přijímání a integraci uprchlíků osvědčují a jak konkrétně reagují veřejné instituce i občanská společnost. Z textu si tedy čtenář odnáší nejen povědomí o problémech, ale i tom, jak je současní Němci zvládají a kde nacházejí řešení. Důležitým prvkem je i to, že jde o řešení přenositelná, která mohou inspirovat i domácí čtenáře.</p></div>

<p>Formát i obsah textů posiluje otevřenou veřejnou debatu, kde mají místo nejen hrozby, ale i možné cesty ke zvládnání problému. Má proto potenciál měnit často jednostranně vychýlenou diskusi a zpravodajství, kde negativní a alarmistické prvky nezřídka převládají.</p></div>

<p>Důležitým prvkem na pozadí těchto textů je, že nehovoří pouze o institucích a formálních strukturách, ale poukazuje také na iniciativy běžných občanů, řadových obyvatel Německa. Ukazuje tím, že i při řešení tak velkých výzev hrají důležitou roli aktivní občané a jednotliví lidé.</p></div>

<p>Žurnalistika orientovaná na řešení (Solution Journalism) je především vysoce kvalitní novinářinou. I v tomto aspektu porota oceňuje vynikající kvalitu novinářské práce autora a podtrhuje odvahu média věnovat tomuto tématu rozsáhlý prostor čtyř navazujících textů.</p></div>

<h3>Zvláštní cena: Nejlepší česko-slovenský kreslený vtip, komiks nebo karikatura</h3></p></div>

<p>Vojtěch „Vhrsti“ Jurík: série kreseb v časopise Rodina a škola</p></div>

Plné znění zpráv

© 2016 NEWTON Media, a.s.
www.newtonmedia.cz

36

Vojtěch Jurík má na první pohled velmi sympatický styl provedení kresby a komentování aktuálních událostí. Porota si cení především jednoduchosti jeho kreseb, která odkazuje k americkému stylu (Simpsonovi, Futurama). Vybrané kresby dobře odrážejí problémy každé generace a ožívují i úžeji specializované médium, jako je časopis Rodina a škola.

Česko-slovenská cena veřejnosti

Martin Veselovský za rozhovor s Martinem Konvičkou (DVTV)

O vítězi této ceny rozhodla česká a slovenská veřejnost v online hlasování, které probíhalo od 15. do 24. dubna 2016 na webu. Vítězný příspěvek získal 5.363 hlasů, celkem hlasovalo 10.455 lidí.

URL| <http://www.mediar.cz/novinarskou-cenou-2015-rezonovalo-uprchlictvi/>

Oznámený odchod tureckého premiéra Ahmeta Davutoglua

5.5.2016 ČRo Plus str. 01 17:10 Den podle...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Já za něj děkuji. A hned vám řeknu, co z toho, co právě David Kabele načrtnul, dotáhneme v následujících minutách. Turecko se chápe jako klíčová země na pomezí Evropy a Blízkého východu, a ukázalo se to mimo jiné v uprchlické krizi. Co může způsobit pád tamního premiéra? Vláda v otázce stavby silnic a dálnic a také železnic selhala. Ale která? Ve sněmovně se probíralo nejenom, na koho padne Černý asfaltový Petr, ale jak zajistit, aby se aspoň začaly dokončovat ty nejdůležitější stavby. A lidem ve městech ulehčily obchvaty. Mluvíme nejenom s ministrem dopravy. Tak se v klidu posadte, právě začínáme.

Moc samostatný a schopný na to, aby mohl být tureckým premiérem. Takhle vykládají světová média oznámený odchod Ahmeta Davutoglua, kdysi pravé ruky prezidenta Erdogana. Není to ovšem jenom vnitřní záležitost Turecka. Tahle mocenská hra u našeho spojení v NATO se nás bytostně dotýká. Premiér byl totiž hlavním vyjednavatelem dohody s Evropskou unií o uprchlících. Podle všeho má velkou zásluhu na tom, že starý kontinent mohl aspoň na chvíli, takříkajíc, nabrat dech. Nejdříve voláme odborníci na Turecko z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Lucii Najšlové. Dobrý den.

Lucie NAJŠLOVÁ, odbornice na Turecko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý den.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Je, paní Najšlová, ten ohlášený odchod premiéra nějak zvlášť překvapující? Anebo se o něm už diskutovalo delší dobu?

Lucie NAJŠLOVÁ, odbornice na Turecko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak, už o sporech mezi premiérem Davutogluem a prezidentem Erdoganem se vědělo už delší dobu. Ty hlavní odlišnosti byly jednak v pohledu na, na zahraniční politiku, na způsob spolupráce se Západem, i na řešení uprchlické krize. A samozřejmě na směřování do Evropské unie. A taky na otázku akademických a novinářských svobod, nebo obecně svobodu, svobodu projevu. A pak samozřejmě ...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

To znamená, promiňte, že vás přerušuji, to znamená, že v podstatě kdo hájí jaká stanoviska? Davutoglu byl více jaksi proevropský ...

Lucie NAJŠLOVÁ, odbornice na Turecko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Davutoglu byl vnímám jako, jako liberálnější.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

... a Erdogan méně. Aha. To znamená, že Erdogan nesouhlasil s čím konkrétně? Dejme tomu, s, i s tou dohodou mezi Evropskou unií a Tureckem o uprchlících?

Lucie NAJŠLOVÁ, odbornice na Turecko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Takhle. Z dlouhodobého hlediska dohoda mezi Tureckem a Evropskou unií je, je důležitá. Kdokoli bude dalším, kdokoli bude dalším premiérem Turecka, dalším předsedou, předsedou AKP, tak nějakým způsobem s Unií spolupracovat bude muset. Protože těch společných zájmů je, respektive oblastí, kde se musíme nějakým způsobem domluvit, je mnoho. A myslím, že tam, že tam šlo i o, o osobní spory, i když vlastně, když, když premiér Davutoglu odstupoval, tak, tak ve svém oficiálním projevu řekl, že vlastně prezidenta bude podporovat, že nechce narušovat jednotu AKP, takže nebude dále kandidovat, pokud se pro jeho kandidaturu nenajde podpora. Takže nejde vlastně o, o velmi otevřený spor.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Ano, žádné bouchnutí dveřmi tady nebylo. Ale mohlo se třeba na tom vztahu obou mužů podepsat i, mohl se podepsat i vztah jaksi k vnitřní politice? Podle BBC Davutoglu ostře nesouhlasil se změnami ústavy, které by posilovaly prezidentovy pravomoci.

Lucie NAJŠLOVÁ, odbornice na Turecko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Ano, to se dá určitě říct, že je jedna z klíčových, klíčových otázek sporu. A prezident Erdogan se už delší dobu netají tím, že, tím, že by pro Turecko uvítal prezidentský systém. Premiér Davutoglu o tom, o tom měl pochybnosti.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

A mohl se třeba prezident bát, že mu premiér přeroste přes hlavu? Zdálo se v poslední době, že by Davutoglu, dejme tomu, posiloval svoji pozici jak v té vládnoucí straně, tak vůbec v Turec..., u turecké veřejnosti?

Lucie NAJŠLOVÁ, odbornice na Turecko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak, určitě jistá, jistá nezávislost byla možná překvapením i pro prezidenta, protože když premiér Davutoglu, který vlastně předtím byl ministrem zahraničních věcí Turecké republiky. A když, když přebíral premiérské křeslo, tak se vlastně na začátku mluvilo o tom, že bude neviditelný. A vlastně bude ve stínu prezidenta. A za velmi, za velice krátkou dobu se mu podařilo dosáhnout třeba i už výše zmiňovanou, dříve zmiňovanou dohodu s Evropskou unií, kterou, které, které součástí je, je vízová liberalizace. Což je klíčová, klíčová věc. A na začátku hlavně symbolického významu.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

A on si vlastně mohl Erdogan myslet, že Davutoglu si přivlastní ty pozitivní výsledky právě této dohody třeba?

Lucie NAJŠLOVÁ, odbornice na Turecko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak, já bych nerada spekulovala ohledem psychologických, psychologických pochodů. Ale připomeňme, v hlavách jednotlivých tureckých lídrů. Ale připomeňme, že, že vlastně veřejně tyhle zprávy pronikly, tyhle zprávy pronikly na veřejnost v době, kdy, kdy Evropská komise řekla, že dává zelenou, zelenou liberalizaci vízového styku. A doporučuje, aby tu zelenou dal i Evropský parlament a členské země Evropské unie.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Jinými slovy, možná, že na tom něco bude. Ale nemůžeme to říct jistě. Ale teď na závěr. Co může tenhle krok, tenhle odchod udělat se samotným Tureckem? Třeba BBC uvádí, že to bude další prvek nestability v už tak nestabilním Turecku.

Lucie NAJŠLOVÁ, odbornice na Turecko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak, to je samozřejmě, je to samozřejmě otázka pohledu, jak interpretujete stabilitu. Pokud, pokud bude dalším premiérem někdo, kdo má, kdo, kdo má k prezidentovi blíže, tak, tak to bude jiná forma stability. Pro nás myslím ale, že je důležitější, důležitější mluvit o důsledcích pro naše vzájemné vztahy, které už jsem zmiňovala. A ...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

A na těch se nic nezmění podle vás?

Lucie NAJŠLOVÁ, odbornice na Turecko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

No, tam to, tam to samozřejmě, tam to samozřejmě záleží nejen od Turecka, ale i od nás, jo. Protože ty vztahy vždycky nějak fungovat budou. Jde o to, na jakých hodnotách budou postaveny. A když se, když se podíváte na klíčový rámec vztahů Turecka k Evropě. Jsou to rokování předstupové o členství v Evropské, o členství v Evropské unii. Evropské směřování Turecka není něco, co by bylo vymyšleno včera, je to, je to dlouhodobý proces. A pokud jde o sladování a nacházení společných východisk, tak tam si myslím, že má řadu úkolů, řadu úkolů nejen Turecko, ale i, ale i Evropská unie.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Tak, o nich budeme za chvíli mluvit s, se Štefanem Füle. Já vám, paní Najšlová, pro tuhle chvíli mockrát děkuji za rozhovor. To byla odbornice na Turecko z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Lucie Najšlová. Díky a na shledanou.

Lucie NAJŠLOVÁ, odbornice na Turecko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Děkuji, hezký den, na shledanou.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Jak jsem naznačil, na druhé lince je připraven bývalý evropský komisař pro rozšíření a sousedskou politiku Štefan Füle. Dobrý den.

Štefan FÜLE, bývalý eurokomisař pro rozšíření a sousedskou politiku

Hezký dobrý den.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Jak zaznělo už v tom předešlém rozhovoru, Ahmet Davutoglu byl v minulosti ministrem zahraničí v Erdoganově vládě. Vedl jste s ním nějaká jednání?

Štefan FÜLE, bývalý eurokomisař pro rozšíření a sousedskou politiku

Vedl jsem s ním řadu jednání osobních, po telefonu, takže jsme se znali poměrně dost dobře. A to jak na funkci ministra zahraničních věcí, tak v zásadě později na funkci pana premiéra.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

A jak na vás osobně působil?

Štefan FÜLE, bývalý eurokomisař pro rozšíření a sousedskou politiku

Jako někdo, komu záleží, aby z Turecka byl moderní a evropský stát. Jako těžký vyjednaváč. A velmi obtížně se s ním jednalo. Nicméně byl to člověk, s kterým, když jste se na něčem domluvil a udělali jste nějaký společný

závěr, tak jste se mohl spolehnout na to, že on udělá všechno pro to, aby za tureckou stranu se ta která věc naplnila.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Jak to vypadá teď ...

Štefan FÜLE, bývalý eurokomisař pro rozšíření a sousedskou politiku

Byl důvěry... Byl důvěryhodný. A to se v politice cení.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Ano. Ono to vypadá, že skutečně ta dohoda mezi Evropskou unií a Tureckem se momentálně zatím naplňuje. Ale teď k těm možným důvodům. Já se vám samozřejmě nebudu ptát na to, jak to, co k tomu mohlo vést k tomu odchodu ...

Štefan FÜLE, bývalý eurokomisař pro rozšíření a sousedskou politiku

To jsem si oddechl.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Ale pozoroval jste už v té době, co jste s panem Davutogluem jednal, nějaké rozpory mezi Recepem Tayyipem Erdoganem a právě premiérem, nebo předtím ještě ministrem zahraničí?

Štefan FÜLE, bývalý eurokomisař pro rozšíření a sousedskou politiku

Ty rozpory jsem registroval, určitě jsem nebyl sám, kdo si všimal. A, ale byly to rozpory, které v nějakém klasickém demokratickém státě byste nepovažoval za něco zvláštního. Davutoglu byl člověk, kterému šlo o vybudování moderního státu s určitými jasně definovanými demokratickými institucemi. A byl to technokrat svým způsobem. A zatímco Erdogan byl impulsivní politik, jehož politický čich byl nad takovou tou politickou rozvážností a státností.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Tak, vy mluvíte sice v minulém čase, samozřejmě, že to o těch politicích platí doteď. Ale předpokládám, že se vyjadřujete k těm jednáním s ním.

Štefan FÜLE, bývalý eurokomisař pro rozšíření a sousedskou politiku

O vztahu, o vztahu premiéra a ministra zahraničních věcí v době, kdy byli na těchto funkcích.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

A co si myslíte o té otázce, nakolik může premiérův pád ohrozit tu současnou dohodu s Evropskou unií?

Štefan FÜLE, bývalý eurokomisař pro rozšíření a sousedskou politiku

Já myslím, že to je asi ten největší otazník jak na turecké, tak na naší straně, na straně Evropské unie. Já myslím, že to není automaticky dáno, že ten krok sám o sobě plnění té dohody může ohrozit. Nicméně pokud nový premiér, respektive tandem nového premiéra s prezidentem zavelí, aby se Turecko pohnulo směrem k autokratičtějšímu systému, kde bude ještě složitější plnění těch základních lidských práv, tak to samozřejmě vzbudí negativní reakci na straně nejen členských zemí, institucí EU, ale zejména Evropského parlamentu. Je třeba si uvědomit, že Evropský parlament bude mít také své slovo, až se bude schvalovat ve finální podobě uvolnění toho vízového režimu tureckých občanů do Schengenu.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

No, to je právě ta otázka, Evropská komise oznámila, že Turecko plní většinu bodů, kterými podmiňoval Brusel bezvízový styk. Ale věříte tomu, že je Turecko skutečně plní? Nebo to i s Ahmetem Davutogluem bylo jenom na papíře?

Štefan FÜLE, bývalý eurokomisař pro rozšíření a sousedskou politiku

Ne, nebylo to jenom na papíře. Tohle, Ahmet Davutoglu nebyl člověk, který by si potrpěl na nějaké předstírání. A jak jsem říkal na začátku, když jsme se na něčem shodli, tak v zásadě vždycky jeho vláda dohodu, tu dohodu splnila. Mimochodem, tam jsou dvě důležité věci. Těch podmínek, které Turecko mělo splnit, je sedmdesát dva. Sama Evropská komise říká, že zbývá ke splnění už jenom malá část. Asi osm těch podmínek. A Evropská komise jasně říká, že ten bezvízový styk je podmíněn i splněním těch zbývajících. A za druhé, já bych byl nerad, kdyby vznikl dojem, že teprve 18. března podpisem té dohody najednou tady vzniká jakoby z modrého nebe myšlenka bezvízového styku pro turecké občany. To je věc, která se táhne ve vztazích mezi Evropskou unií a Tureckem, já bych mohl říct, desítky let. A, a před třemi, před třemi lety jsme s kolegyní Cecilíí Malmström podepsali s Ahmetem Davutoglu právě v tehdejší jeho funkci ministra zahraničních věcí dohodu o bezvízovém styku, která byla spojena také s dohodou o readmisi. To znamená o předávání si, o předávání si migrantů.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Nic nového pod sluncem.

Štefan FÜLE, bývalý eurokomisař pro rozšíření a sousedskou politiku

Jestli dohoda z 18. 3., jenom, jenom to dokončím, jestli dohoda z 18. 3. něco dělá, tak posouvá některé termíny k dřívějšímu naplnění této dohody.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Tak, to vysvětluje bývalý evropský komisař pro rozšíření a sousedskou politiku Štefan Füle. Já vám děkuji, hezký den.

Štefan FÜLE, bývalý eurokomisař pro rozšíření a sousedskou politiku

Hezký den i vám.

O AJLISLIM BEZ AJLISLIHO

5.5.2016 Tvar str. 16 Literární život
Ivana Myšková

(Praha, 11. dubna)

Už samotný příchod do Knihovny Václava Havla (KVH) nasvědčoval tomu, že půjde o mimořádnou událost. Mezi dosud neusazeným publikem pobíhal programový ředitel knihovny Jáchym Topol, zastavil se přede mnou, vyrazil: „Oni ho chtějí zabít, na, přečti si to,“ a vrazil mi do ruky knihu autora, o němž měla být ten večer řeč: Kamenné sny (Větrné mlýny, 2015) ázerbájdžánského spisovatele Akrama Ajlisliho (nar. 1937), který je v Baku kvůli tomuto románu ostře kritizován a perzekvován. Dříve oblíbený autor je nyní zakázaný, přišel nejen o věhlas, ale i o profesorské místo a důchod, jeho žena pak o místo ředitelky knihovny. Jeho knihy byly dokonce veřejně páleny. Když se na přelomu března a dubna tohoto roku chystal na literární festival v Benátkách, ještě na letišti byl zadržen a nikam neodletěl, takže i v KVH chyběl. Před publikum tedy nejprve předstoupil Jáchym Topol a pustil se do čtení velice suverénní až nabubřelé autorské předmluvy k českému vydání, v níž Ajlisli vyjmenoval všechny své úspěchy a nominace, včetně té na Nobelovu cenu. Když však v závěru textu zazněla legrační věta o tom, jak moc jej těší, že jeho kniha vychází v jazyce Jana Husa, Karla Čapka, Julia Fučíka, Václava Havla a dalších českých velikánů, decentně jsem vyprskla smíchy. Zřejmě zatoulaný poznatek držitele Ceny Leninského komsomolu ze studií na Literárním institutu Maxima Gorkého v Moskvě...

Průvodního slova se poté ujala překladatelka Alexandra Stelibská, která v poněkud zběsilém tempu vysypala základní biografická fakta. Protože román zpracovává konflikt o Náhorní Karabach mezi Armény a Ázerbájdžánci, který v Baku eskaloval v prosinci 1989, slovo brzy předala odborníkovi, který sám pochází ze smíšené arménsko-ázerbájdžánské rodiny – Emilu Aslanovi Souleimanovovi z Katedry ruských a východoevropských studií **Fakulty sociálních věd** UK. Ten přehledně vysvětlil historii konfliktu už od roku 1918, kdy se města Baku a Jerevan nemohla dohodnout na linii hranic. Tehdy byly vyvražděny tisíce Arménů. Román byl napsán ázerbájdžánsky, vyšel ovšem pouze rusky, a to v roce 2012 v časopise Přátelství národů (Družba narodov). Ajlisli se jej rozhodl vydat zejména kvůli případu ázerbájdžánského důstojníka, který byl sice v roce 2006 za vraždu Arména v Budapešti odsouzen na doživotí, když si však doživotní trest přiletěl odpykat do Ázerbájdžánu, byl hned po příletu prohlášen za hrdinu, dostal byt a byl povýšen. Spisovatel knihu napsal proto, aby vydal pravdivé svědectví a přiznal vinu za všechny Ázerbájdžánce, kteří ji, jak zdůraznil Souleimanov, popírají. Musím přiznat, že jako člověk, který těžko chápe jakékoli válečné konflikty, jsem ani logiku těchto masakrů nezvládla pochopit. Potřebovala bych nahlédnout do myslí těch, kteří je prožívali.

Ani z ukázky svého překladu románu Kamenné sny, kterou Stelibská přečetla, jsem ale do problematiky nenahlédla o nic hlouběji. Byl totiž tak monotónně oddrmlen, že jsem chvílemi přestávala poslouchat. Přitom text stačilo svěřit přítomnému Jáchymu Topolovi anebo Tereze Chlaňové z Ústavu východoevropských studií UK. Ta vyzdvihla literární hodnoty románu, a zdůraznila tedy jak jeho etický rozměr, tak rozměr estetický: „Je to kniha velice básnivá. Až filigránsky vyřezává duše podivínů, kteří tápou, ale nějak směřují k dobru. Ajlisli chce přinést smíření skrze pokání.“ Autor pracuje s motivem svého rodného města Baku jako města brutality, temnoty a démonů, ale i jako města chvějivého, skrze něž prosvítá boží úsměv. Tato silná dynamika je v knize určující. Pracuje rovněž se symboly, např. symbolem černého liščete, které celou knihu uzavírá a představuje čistotu a neposkvrněnost. Přednes Chlaňové byl o poznání citlivější, takže mi obraz liščete poskakujícího po světelné zídce utkvěl v paměti.

Je pochopitelné, že večer bez autora byl značně ochuzen. Nerozuměla jsem však tomu, proč nikdo nepromluvil alespoň v hrubých obrysech o kontextu jeho díla ani o současné situaci v Ázerbájdžánu. Ajlisli, jak překladatelka zmínila, komunikuje prostřednictvím svého blogu. Snad bylo možné několik citací přeložit, aby autor mohl hovořit také sám za sebe. V tomto případě tedy nešlo ani tak o diskusi nad autorovou knihou, jako o výborně zpracovaný referát, který však postrádal vlastní myšlenkový vklad.

Foto autor| foto Ivana Myšková

Foto popis| Tereza Chlaňová, Alexandra Stelibská a E. A. Souleimanov

To jsem ještě neviděl. Žádná žurnalistika, ale chování estébáka! Na objednávku.

5.5.2016 parlamentnilisty.cz str. 00 Monitor
Olga Böhmová

Uznávání mediální experti se zhrozili nad výkonem moderátora ČT při rozhovoru s Haškem

MEDIÁLNÍ HODNOCENÍ Česká televize si kvůli středečním Událostem, komentářům zřejmě utrhla velikou ostudu. Moderátor Lukáš Dolanský si totiž do studia pozval hejtmana Michala Haška (ČSSD) kvůli jeho společné fotografii s ruskými motorkáři, ovšem namísto toho, aby se divák dozvěděl od hosta něco konkrétního, tak moderátor Haška neustále okřikoval a poučoval. „Byl to vyděračský, nátlakově, výslechově a policajtsky vedený rozhovor.“ „Nejhorší výkon televizní profese, jaký jsem za poslední tři, čtyři roky viděl.“ Takto moderátora pohřbili mediální experti, které ParlamentníListy.cz oslovily.

Zpravodajský tým, který připravuje Události, komentáře (UK) pro Českou televizi si ve středu chtěl zřejmě hodně zostra došlápnout na hejtmana Michala Haška. Proč? Hašek totiž v úterý vystavil na svém facebookovém profilu fotografii, kde se skupinou Nočních vlků, tedy ruských motorkářů, pózuje na brněnském hřbitově. Chtěl tam prý vzdát čest sovětským osvoboditelům Brna a jižní Moravy z jara 1945. Jenže Hašek si nestoupil jen tak vedle někoho - Noční vlci totiž podle médií šíří myšlenku ruského nacionalismu a přihlásili se i k okupaci ukrajinského poloostrova Krym.

Proč to hejtman udělal? To se snažil moderátorovi Lukáši Dolanskému ve studiu UK vysvětlit. Ovšem Dolanský jakoby jej vůbec poslouchat nechtěl.

“Noční vlky vyrábí především česká média. Já jsem nezkoumal, kolik těch motorkářů je ruských, kolik českých, nebo kolik je slovenských... Já jsem včera byl na centrálním hřbitově, abych se poklonil památce obětí padlých vojáků ze druhé světové války...,” vysvětloval Hašek na začátku rozhovoru.

Do toho mu ale hned vpadl moderátor. “Já se omlouvám, ale tento moment nechci rozporovat, chci se ptát na tu samotnou fotografii....Nechte mne položit tu otázku...,” zaútočil na Haška Dolanský. A začal jej vzápětí poučovat o tom, že Noční vlci jsou velmi problematičtí.

“Je to vaše volba, vedle koho se postavíte a s kým se budete fotografovat. Ale vy jste si vybral lidi, kteří jsou na sankčním seznamu Spojených států...,” sdělil k tomu moderátor. Protože ho ale Hašek přerušoval slovy, že ti lidé do schengenského prostoru byli vpuštěni a prošli i legitimní kontrolou oproti imigrantům, moderátor ho několikrát za sebou jasně umlčel.

“Já tomu ale nerozumím, nerozumím té fotografii... Proč jste se postavil vedle hesla ´jsme ruští patrioti´? Neměl jste si to rozmyslet?” zaútočil moderátor na Haška.

Ten pak marně vysvětloval, že se přijel do Brna poklonit památce padlých ve druhé světové válce a to ještě s ruským generálním konzulem v Brně a namítl na to, že se ze všeho dělá jen nějaké divadlo. “Nevím, kolik tam bylo ruských motorkářů a nevím, kdo všechno tam na té fotce byl. Ale byli tam i příslušníci klubu vojenské historie, takže tam včera vznikly dvě fotografie...,” sděloval k tomu Hašek.

“Můžu vám k tomu odcitovat zdroje amerického ministerstva financí, že jejich vůdci jsou vůdci na sankčním seznamu Spojených států a do něj byl zařazen i klub, neboť se podílel na kriminálních aktivitách a zastrasování oponentů,” odvětil na to Dolanský.

“Ale vy jste Česká televize, vy nejste tiskový orgán americké vlády,” vmísil se se svým názorem hejtman. Zdá se mu, že je lynčován českými médii. Jiní lidé se prý zase fotí s tuneláři devadesátých let minulého století. “Tohle mi přijde jako náznak mediálního lynče, a to úplně zbytečného lynče,” uzavřel Hašek své vystoupení, během kterého moderátor i hejtman zvedali několikrát za sebou hlas a také se hádali o tom, kdo z nich právě lže.

Chybí tady dekorum

“Hašek má pravdu v tom, že jde tady o lynč. Vždyť u nás zemřelo přes 170 tisíc ruských vojáků v průměrném věku devatenácti let. Vždyť tu byla jatka a naše země je prolitá krví, tak proboha, co ti redaktoři České televize blbnou? Když tady někdo oslavuje vítězství s Rusy, že zbavili Evropu Hitlera, tak proč se snaží takto překrucovat historii?” rozčilil se hned druhý den nad konáním moderátora mediální expert Jiří Mikeš, který je bývalým prezidentem Rady pro reklamu a dlouholetým ředitelem Asociace komunikačních agentur.

“Tento rozhovor je jen doklad toho, jak je určitá část redaktorů v České televizi zaměřená a jak smýšlí. Je ale jasné, že velká část smýšlí pravdivěji, než by asi měla. Měli by si zachovávat určité dekorum, protože Česká televize jako veřejnoprávní médium patří všem divákům, kteří jsou jak levicově, tak pravicově smýšlející. Proto by měl zvláště moderátor takové relace nechat na posluchačích nebo na televizních divácích ať rozsoudí, kdo má pravdu a kdo ne. Ale aby si tam dělali svou politiku, tak to mi přijde nemístné,” zkritizoval Mikeš Dolanského.

A zasmál se zejména konkrétní pasáži rozhovoru, kde Dolanský neustále útočil na Haška slovy, že nerozumí “té fotografii”. “To jsou takové nesmyslnosti! O co jde? Ta antiputinovská nálada v České televizi je zřejmá....Jestli tam jdou, aby uctili památku svých otců nebo dědů, kteří zemřeli ve druhé světové válce a byli jich miliony, tak proč by nemohl dostat pozvání od ruského konzula a proč by tam neměl jít? Kdyby dostal pozvání od plzeňského hejtmana a amerického konzula, tak by tam určitě šel také,” zmínil na to pro ParlamentníListy.cz expert.

“To není poprvé, kdy je takto umanutě v Událostech, komentářích vedený rozhovor. Jednou jsem viděl, jak tam byl senátor Veleba, a redaktor mu nedal ani tu vodu....to jsou hrozný věci někdy tam!” zamyslel se Mikeš. Podle něj by moderátoři veřejnoprávních médií ale měli být nad věcí. “A zvláště Dolanský! To totiž není žádný hlupák, je vyškolený v Anglii a měl by se podle toho chovat,” uzavřel Jiří Mikeš s tím, že by si asi tým

Událostí, komentářů měl na koberec pozvat sám generální ředitel a říci velmi důrazně, že zvláště moderátoři musí být nad věcí a že nemají věci komentovat svými názory a chovat se jako protistrana.

Umanutý moderátor?

"Já si myslím, že to byl nejhorší výkon televizní profese, který jsem za poslední tři, čtyři roky viděl," reagoval na Dolanského "televizní výslech" vysokoškolský učitel, publicista a mediální odborník Petr Žantovský.

"To, co provozoval pan Dolanský, se nedá nazvat žurnalistikou, to byl výsledek, který byl srovnatelný s neúrovní chování estébáků a jiných policistů diktatorních režimů. Nepoužívám rád expresivní výrazy, ale tohle si nic jiného nezaslouží. Způsob, jakým se on choval k panu Haškovi - naprosto nevěcně, emocionálně, vyděračsky, nátlakově, výslechově, policajtsky - tak to jsem vskutku dlouho neviděl a myslím si, že pan Dolanský vytvořil v tomto směru rekord," udeřil Žantovský.

"Samozřejmě, že působil jako umanutý," přitakal pak na dotaz ParlamentníchListů.cz.

"Je to objednávka, neboť pan hejtman Hašek je vnímám jako Zemanův muž, takže to je v tomto případě běžná taktika, kterou tady kolem těchto lidí Česká televize dělá. Kdybych to ale vzal doslova, tak diváků vůbec nezajímá, čemu pan moderátor Dolanský nerozumí, diváků zajímají faktické věci. Navíc - jedné fotografii s motorkáři věnoval pan Dolanský 17 minut a vzápětí pak tématu, které je ale pro společnost objektivně důležitější - což jsou ony kvóty na imigranty od EU, kde hovořil s ministrem zahraničí Zaorálkem a dalšími lidmi - tak to mělo 14 minut. A v čem je podle Dolanského důležitost takové informace o fotografii? Jde mu o to nakopnout Zemana přes Haška do kotníku, anebo mu jde o to poskytnout divákovi relevantní informaci?" ironizoval pak Žantovský celé středeční vydání Událostí, komentářů.

Tlačí je do předem hotové šablony...

"Musím přiznat, že někdy mají redaktoři České televize tendenci svoje respondenty tlačit do předem hotové šablony. Jakoby měli předem své hosty oznámkované a odsouzené a nedají jim šanci říci k tématu svoje. Takový pocit z toho někdy mám," přidal pak své roztrpčení ještě další z expertů přes média - Jan Jiráček.

Přesto ale tak trochu zkritizoval i Haška. "Já si myslím, že politik na úrovni Haška by měl takovou situaci ustát a nerozčítit se. To nemá být, ale na druhou stranu to lidsky chápu, protože když je člověk tlačěn do toho, aby o sobě řekl něco, co moderátor chce zrovna slyšet a přitom nemá šanci říci to svoje, tak pak je z toho obrovský pocit bezmoci a to není dobře. A to tlačení, tedy aby host relace řekl to, co chce slyšet moderátor, tak to si myslím, že se v těch rozhovorech České televize objevuje stále častěji. A to není dobře," poznamenal Jiráček, který učí na Institutu komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** UK.

Zamyslel se i nad tím, zda není tento moment zapříčiněn kupříkladu tím, že by snad byli editoři vydání UK velmi mladí a tudíž nezkušení.

"Podle mne v tomto není jádro pudla. Editoři v ČT nejsou zase až tak mladí, ale možná, že tam hraje určitou roli pocit nadřazenosti a pocit, že tomu světu rozumím víc a můžu ho ovládat. Takže určitá nálada nebo ideologie určité nadřazenosti tam asi bude přítomna," uzavřel Jiráček.

Pozor Hašku! Oni obnovují slávu Stalina!

Novinář a mediální bart Karel Hvižďala ovšem celou věc vidí trochu jinak.

"Nebylo by na tom jistě nic špatného jít se poklonit padlým vojákům, kteří se podíleli na osvobození naší vlasti. Ti si úctu jistě zaslouží. Problém je však v tom, s kým se k památníku pan hejtman Hašek dostavil. Mezi motorkáři, s nimiž se vyfotil, totiž byli příslušníci ruského klubu Noční vlci, o kterých sami ruští liberální novináři hovoří jako o gangu radikálních nacionalistů a násilníků, kteří vyznávají agresivní formy pravoslavné víry," řekl ParlamentnímListům.cz Hvižďala a připomněl, že v roce 2013 proběhla mezi Nočními vlky a další podobným motorkářským gangem Tři cesty přestřelka, která měla za následek několik mrtvých. Hvižďala posléze ParlamentníListy.cz odkázal na článek k tomuto tématu, který prý zrovna zveřejnil na svém blogu. V něm se pak píše:

“Klub po americkém vzoru založil Alexander Sergejevič Zaldostanov a učinil z něj politickou organizaci, která obnovuje slávu J.V. Stalina a podporuje Vladimíra Putina. Na své akce od něj dostává stovky milionů rublů ročně a jeho členové pomáhali zeleným mužíkům při obsazování Krymu. Zaldostanov založil v Rusku Antimajdan, propaguje heslo Smrt homosexuálům a je kvůli svým postojům na sankčním seznamu USA a nesmí do Evropské unie. Údajně má tento klub, jehož členy mohou být jen muži, asi 5000 členů a je mezi nimi i hlava Čečenska Ramzan Kadyrov, který je obviňován z mnoha zločinů a porušování lidských práv,” napsal Hvíždala k tomu, proč by si měl Hašek dávat pozor, vedle koho se nechává zvěčnit.

Navíc je podle něj hejtman již protřelý politik a tak by určitě měl umět od sebe rozlišovat i několik druhů “dobra” a také to, s kým se podobné piety, jako proběhla v úterý na brněnském hřbitově, zúčastní. “To platí i tehdy, když akce má úctyhodné pojmenování,” dodal pro ParlamentníListy.cz Karel Hvíždala.

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/article.aspx?rubrika=1401&clanek=434212>

Válka v Evropě, uprchlíci jako zbraň, ruská propaganda. O tom všem byla řeč v pořadu ČT

5.5.2016 parlamentnilisty.cz str. 00 Monitor
vam

Poslední díl pořadu České televize Souvislosti Jana Pokorného se věnoval tématům „nastala třetí světová válka?“, ale také migrační krizi nebo tomu, zda nám stačí mít jen profesionální armádu.

Nejprve se moderátor Jan Pokorný na to, zda je lidstvo nepoučitelné a zda nedokáže žít bez válek, zeptal Martina Kováře z Ústavu soudobých dějin Univerzity Karlovy: “Míra nepoučitelnosti lidstva je bezbřehá. Tady ve střední a západní Evropě jsme podlehlí mylnému dojmu, že už nikdy žádná válka nebude. Že nastala doba prosperity s menšími či většími krizemi. To je jedna z nejnebezpečnějších iluzí,” uvedl Kovář. “Proč jsme tomu propadli?” zajímalo moderátora. “Protože od roku 1945 se v západní a střední Evropě nevystřelilo. A to je hrozná dlouhá doba. Je to několik generací, které prožily v míru a veliké prosperitě. 70 let bez války poznamená psychiku těch, kteří tu žijí. Včetně politiků a vojáků. Ten pocit “nemůže se nic stát” je důsledkem života v posledních 70 letech. Je to iluze, něco se stát může,” reagoval Kovář.

Celý pořad je ZDE

Těsně před začátkem první světové války vyšla kniha, že válka být nemůže

Se slovy Kováře víceméně souhlasil také Otakar Foltýn z Generálního štábu Armády ČR. “70 let bez válek v Evropě je historický unikát. Samozřejmě jsme si na to zvykli a naučili se s tím žít, že jsme i zpohodlněli,” podotkl. “Vždyť svět bez válek je senzační, je to samozřejmé,” podotkl Kovář.

Roman Joch z Občanského institutu poukázal na to, že lidská přirozenost je stálá a člověk se v dějinách zásadně nezlepšuje. “Je bytostí částečně dobrou, částečně špatnou. Ale na druhé straně byli lidé entuziastičtí a domnívali se, že existuje cosi jako věčný pokrok, že lidstvo se zlepší,” uvedl a připomněl, že asi v roce 1913 či 1914 vyšla kniha britského autora Normana Engela, který tvrdil, že nemůže žádná další válka být, protože svět je tak ekonomicky propojen, že by to bylo naprosto nevýhodné. Tehdy byla poslední válka v roce 1870 mezi Německem a Francií. “Zrovna 44 let žil západní svět bez velké války. A domníval se, že žádná velká válka už nebude. Necelý rok poté, co ta knížka vyšla, ale propukla jatka první světové války,” podotkl Joch.

Podle Miloše Balabána ze Střediska bezpečnostní politiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy skončil unipolární svět v roce 2008 vypuknutím velké ekonomické krize. “Tím, jak skončil unipolární moment, se možná rozkolísala světová rovnováha. Teď jsme konfrontováni s několika faktory. Jeden z nich je přesun geopolitického těžiště, s tím se řetězí krize, a to vyvolává extrémní pocit nejistoty,” uvedl.

Ve 30. letech neexistoval sociální stát

Často se používá paralela, že nyní jsme v podobné situaci, v jaké byl svět ve 30. letech minulého století. S tím ale Kovář nesouhlasí. “Nebýt velké hospodářské krize, Hitler by se v Německu nikdy nedostal k moci. Když vypukla krize v roce 2008, ekonomové, publicisté psali o podobnosti. Byl to doklad jejich naivity. Fatální rozdíl spočívá v tom, že tehdy neexistoval žádný sociální stát. Ty propady sociální a radikalizace populace jsou nesrovnatelné s tím, co se děje dnes,” vysvětlil Kovář.

Joch podotkl, že tehdy existovala silná ideologická hnutí spojená s mocnostmi. “Nacistické hnutí spojené s Německem, komunismus, ideologické hnutí spojené se Sovětským svazem. Tato hnutí chtěla expandovat a zničit světový řád. Západní, buržoazní demokracie váhaly, co s tím. My teď nemáme žádnou ideologickou mocnost, snad s výjimkou islamistů a šíitského Íránu.”

Podle Jocha jsou na světové scéně současnosti tři mocnosti. USA jsou prý unaveny rolí světového četníka a chtějí se trochu stáhnout a věnovat se svým problémům. Rusko chce budovat neoimpérium a Čína chce nejdřív bohatnout a pak expandovat.

Západ čeká velká výzva

Západ možná podcenil vznik nových, nezápadních mocností, jako jsou Čína nebo Turecko, myslí si Balabán. “Hledání rovnováhy zájmů a kompromisů bude možná složitou záležitostí,” poznamenal s tím, že pro Západ to bude v příštích 10 až 15 letech velká výzva.

Evropa se dopouští dvou omylů, říká Joch. První je, že svět je bezpečné místo pro život. “Z této iluze, že vše lze řešit jednáním, diplomacií, vznikl druhý omyl, že my, Evropané jako celek, dáváme příliš málo na svou obranu,” podotkl Joch.

Světová válka může vzniknout ze špatné kalkulace

I když první světovou válku nikdo nechtěl, vznikla z regionálního konfliktu. Důvodem prý bylo, že lidé tehdy podcenili ničivou sílu nových zbraní. Teď už jsou si všichni vědomi síly jaderných zbraní, a proto vznik světového konfliktu z války v Sýrii není pravděpodobný. “Jediná možnost, jak by takový konflikt mohl vypuknout, je špatné kalkulování. Například když ruský prezident se rozhodne, že kvůli Estonsku, Lotyšsku a Litvě nebude světová válka, a dopustí se agrese. Nějaký americký prezident se rozhodne, toto prostě nemůže projít, my máme smluvní závazky, musíme je bránit. Takže kvůli Sýrii, Iráku, Ukrajině světová válka nevypukne. Kdyby ale Rusko špatně kalkulovalo a napadlo aliančního spojence, tak by válka mohla vypuknout,” prohlásil Joch.

Foltýn upozornil, že v první světové válce spolu bojovaly státy, které byly co do ekonomické i vojenské síly srovnatelné. “Po ekonomické stránce čím dál míň, ale po vojenské jsou stále hegemonem Spojené státy. Ostatní hráči jsou výrazně slabší. Rusko je také ekonomicky slabé. Velmi malý hráč nemá ekonomickou sílu, aby soutěžil s tím velkým. Ale v čem se liší, je ochota použít sílu. To jsme viděli na Krymu. Před patnácti lety by nikoho nenapadlo, že Rusové takto použijí vojenskou sílu. Takže rozdíl ve vojenské síle je zásadní, rozdíl v ochotě ji použít je také diametrální. Rusové ji mají, zatímco my ji nemáme vůbec,” dodal Foltýn.

Debata o společné pohraniční stráží EU je poněkud legrační

“V souvislosti s uprchlickou vlnou se někdy mluví o tom, že by se Evropa mohla stát pevností. Je to reálná vize?” nadhodil moderátor další téma k diskusi.

Debata o vybudování společné pohraniční stráže EU připadá Balabánovi poněkud legrační. “Když uvažujeme o jednotce, která bude mít 1 500 mužů a bude určena k ochraně vnějších hranic EU. Tak když to srovnám s USA, kde u pobřežní stráže je 50 tisíc mužů, 200 letadel, 400 lodí atd.,” upozornil na to, jak svoji hranici chrání Spojené státy.

Joch poukázal na to, že Evropa je sice ekonomická mocnost, ale vojenská zatím ne. Ohledně migrace Evropě podle Jocha hrozí naprostá rezignace na otázku, kolik a jakých migrantů přijmeme. “Každá společnost má právo si určit, kolik migrantů si přijme. Spíše než pevnost Evropa, si myslím, že vzniká něco jako “přijďte si ze světa, kdo chcete, stejně nemáme možnost vás zastavit”, uvedl Joch.

Balabán upozornil, že celková výše vojenských rozpočtů zemí EU činí 220 miliard euro, což je více, než kolik je součet vojenských rozpočtů Ruska a Číny. Takže roli hrají i efektivita takto vynaložených prostředků a ochota vojenskou sílu použít.

Balabán si myslí, že Evropa bude nakonec muset uvažovat o vzniku evropské armády. “Pokud například Britové opustí řady EU v červnu letošního roku, tak to třeba bude mít i vliv na soudržnost Severoatlantické aliance. A Britové jsou nejsilnější evropská vojenská mocnost. To znamená, že situace pak může dostat určitou dynamiku a budeme muset uvažovat o variantách, které se nám dnes zdají úplně nereálné,” upozornil.

Nacházíme se ve dvou hybridních válkách

Podle Jocha se nacházíme ve dvou hybridních válkách. “Jednu proti nám vedou islamisté, jejichž nejtypičtější představitel je tzv. Islámský stát, a ti se snaží zradikalizovat menšiny na našem území ke smrtícímu, vraždícímu nepřátelství vůči nám. A je proti nám vedena hybridní válka ze strany ruské vlády. Cílem je přesvědčit obyvatelstvo v důsledku propagandy a mediální války na našem území o tom, že naše vlády jsou neschopné a nelegitimní, ruská vláda je legitimní a schopná a že expanze ruské moci je i pro nás dobrá. A tato mediální válka se vede i proti České televizi,” uvedl Joch.

Kovář poukázal na to, že studenti UK byli označeni ruskou agenturou jako jedno z center protiruské propagandy v této zemi.

Podle Foltýna je cílem ruské propagandy u nás dosáhnout stavu, kdy lidé nebudou věřit vůbec ničemu.

Jak se ruské propagandistické válce bránit? Podle Jocha už se bráníme tím, že se o ní šíří povědomí, pořádají se semináře apod.

Migranti jako zbraň?

“Lze uvažovat o tom, že migranti se používají jako zbraň?” předeštel Pokorný následující téma k debatě.

Foltýn poukázal na to, že Blízký východ rychle vysychá, a tím se tamním lidem horší životní podmínky, což je jedna z příčin současné migrační krize. Přitom sever Afriky a Blízký východ nyní zažívají populační explozi. “Oni jsou chudí a slabí. Ale mají populační explozi. Tento populační tlak za našeho života už neskončí, v různých formách bude pokračovat. Aktuální neschopnost Evropy se tomu postavit je zjevná, ale neměla by vést k tomu, že budeme Evropu oslabovat. Mělo by jí to v uvozovkách nakopnout k tomu, aby dělala to, co by měla dělat,” uvedl.

Kovář upozornil, že to, čemu nyní říkáme migrační vlna, může být jen začátek toho, co teprve přijde. “Káhira má 25 milionů lidí, Egypt má sto milionů lidí. Tím chci říct, že exodus může nabýt daleko dramatičtějších forem, než tomu je v současné době. A už to, že si s ním Evropa neví rady, je minimálně varující.”

Balabán zmínil, že už před 15 lety byly známky toho, že se k něčemu schyluje. “Věděli jsme o tenzích v arabském světě,” podotkl.

Migranty jako zbraň mohou použít Turecko i Rusko

Joch souhlasí s tím, že migranti mohou být použiti jako zbraň. “Může ji použít Turecko jako nátlak, jako formu vydírání vůči nám. Může ji použít Rusko. Čím je aktivnější v Sýrii, tím více se v Sýrii zabíjí, a tím více uprchlíků směřuje do Evropy. Poučení pro nás je, že nesmíme podléhat iluzi, že musíme přijmout všechny uprchlíky. Protože nastává resentment evropského obyvatelstva, který se projevuje podporou stranám, jimž se říká krajně pravicové, ale ve skutečnosti jsou nacionalistické a xenofobní. A mají tu vlastnost, že v rámci Evropy jsou rozbíječské a hlavně jsou proruské. To znamená, čím více imigrantů, tím větší podpora nacionalistické pravice a proruských sentimentů. Už ze sebezáchovného důvodu bychom měli trvat na tom, že máme právo stanovit limity na počty uprchlíků. A v případě nutnosti vytvořit pro uprchlíky bezpečný život, ale v místě jejich regionu,” dodal Joch.

Mladí by měli projít vojenským výcvikem, aby byli použitelní

Posledním probíraným tématem bylo: "Máme vůli se bránit?" Podle Jocha mají nejvíce vůle se bránit Středoevropané, a z nich pak Poláci, protože si jsou vědomi ruské hrozby.

Balabán upozornil, že nelze ve všem spoléhat na profesionální armádu, a položil si otázku, zda jsme vojenskou základní službu nezrušili předčasně. "Mladá populace by si zasloužila projít nějakým druhem výcviku, a netrvalo by to dva roky, aby byla použitelná," dodal.

Joch by navrhoval v tomto směru pozitivní stimulaci. "Kluk, který dobrovolně podstoupí tříměsíční vojenský kurz, by dostal po zkouškách řidičák zdarma, stát by mu jej zaplatil." Podle Balabána by pak absolvent vojenského kurzu mohl mít také přednost při zaměstnávání ve státní správě.

Kovář ale poukázal na to, že naše země se nikdy nebude moci ubránit sama, vždy bude muset při zajištění své bezpečnosti s někým spolupracovat.

Foltýn nesouhlasí s tím, že bychom se nemohli ubránit některým hrozbám, které v budoucnu prý budou "rozplízlé". I malý stát by měl mít armádu už z principu odstrašení.

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/article.aspx?rubrika=1401&clanek=434228>

Dohoda ve sporu o Kurilské ostrovy

6.5.2016 ČT 24 str. 16 20:00 90' ČT24

Michala HERGETOVÁ, moderátorka

A teď se zaměříme na mezinárodní politickou scénu. Podle agentury Kjódo se totiž ruský prezident Putin a japonský premiér Abe dohodli ve sporu o jižní část Kurilského souostroví. Připomínám, že země se přou už od roku 1945 a vlastně od té doby doteď nemají mírovou smlouvu vyřešeno. Ve spojení jsme s Michaelem Romancovem, politickým geografem **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Hezký večer.

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK v Praze

Dobrý večer.

Michala HERGETOVÁ, moderátorka

O co konkrétně jde, co se týče Kurilských ostrovů?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK v Praze

To je spor, který má své kořeny v tom, jakým způsobem byla ukončena druhá světová válka. Tady asi stojí za připomenutí, že Sovětský svaz tehdejší uzavřel v dubnu roku 1941 s Japonskem smlouvu o neútočení a tuto smlouvu striktně dodržoval až do dubna 1945, kdy sovětská vláda tu smlouvu vypověděla. Jinými slovy po celou dobu vlastně trvání druhé světové války nebo téměř po celou dobu Sovětský svaz s Japonskem neválčil, ale to se změnilo potom vlastně koncem války v Tichomoří v srpnu roku 1945 a Sovětský svaz tehdy zabral na Dálném východě celou řadu území, z nichž některá vrátil primárně Číně, ale některá ne a považuje ji za svoje jaksi legitimní kořist válečnou.

Michala HERGETOVÁ, moderátorka

Řekněme, že jsou tady další sporná území, kterých by se toto jednání o Kurilských ostrovech netýkalo a kde stále ta situace zůstává nevyjasněná.

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK v Praze

No, ona je totiž otázka, kolika těch Kurilských ostrovů se to vlastně týká, protože tady byla učiněna už koncem padesátých let jaksi nabídka, že dva z těch čtyř sporných ostrovů by se vrátily za podmínek Japonsku a já se přiznám, že vy jste citovali tedy tu zprávu té japonské agentury. Já jsem koukal do ruských zdrojů a tam o tom, že byla učiněna jaksi ta průlomová dohoda, respektive ono by to muselo ještě projít ratifikací, ale to, že se na tomhle tom Putin a Abe dohodli, tak v ruských zdrojích to přinejmenším zatím není, takže já se přiznám že ve tento okamžik vlastně nevím, ano časem konkrétně se dohodli.

Michala HERGETOVÁ, moderátorka

Ano, tak to měla být další otázka, jestli je vůbec známo, na čem se dohodli, jaký je tedy současný, řekněme, osud či statut Kurilských ostrovů.

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK v Praze

Jak říkám, z ruských zdrojů, které já jsem měl k dispozici, teď jsem koukal na Rossijskaju Gazetu, tak tam je pouze napsáno, že se nebavili o sankcích, zdá se, že to je něco, co přinejmenším tento zdroj touží zdůraznit. Je zajímavé mimochodem, že Rusové jsou nadšeni z toho, že Abe je přijal, protože dal takřikajíc košem Obamovi, protože prý ho americký prezident vyzýval k tomu, aby do Ruska nejezdil, ale zároveň řada ruských zdrojů tvrdí, že Japonsko je pouhou loutkou Spojených států, takže buď je to loutka nebo to loutka není, ale to si budou muset Rusové jaksi vyřešit sami. Bavili se o investicích, bavili se o politických vztazích, bavili se samozřejmě o Korejském poloostrově a tamější situaci bavili také o Kurilách, ale ruské zdroje, jak říkám, přinejmenším v tento okamžik, nic o žádné průlomové dohodě nezveřejnili.

Michala HERGETOVÁ, moderátorka

Dávalo by to smysl? Přece jen nějaký posun v řešení tohoto sporu?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK v Praze

Já myslím, že ano, protože Rusko prostě potřebuje nějaké partnery, oni jaksi už vystřízlivěli z toho, že Evropu, potažmo Spojené státy, respektive Západ, že vůbec nepotřebují, to jakým způsobem se dohodli s Číňany, tak tam to střízlivění k tomu dochází také velice rychle, protože i když bezprecedentně jsou politické vztahy tak Rusko od Číny je prostě, očekávalo obrovské investice k tomu nedochází, takže tam je velké zklamání, že dobré politické vztahy nemusejí automaticky znamenat také dobré vztahy ekonomické, takže Rusko prostě potřebuje někoho kdo s ním bude jednat, potřebuje nějakého partnera a ta karta Kurilských ostrovů vůči Japonsku se samozřejmě dá hrát, navíc tím můžou, jak už jsem naznačil, dvě mouchy jednou ranou, v podstatě mohou jakoby v uvozovkách odloučit politicky Japonsko od Spojených států.

Michala HERGETOVÁ, moderátorka

Jak to tedy teď s Kurily je? Patří Sovětskému svazu, ale Japonsko je považuje také za své. Jak to je i bez té dohody, řekněme, před tou dohodou.

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK v Praze

Bez té dohody je situace taková, jaká nastala v roce 1945, to znamená, ty, to území je kontrolována Ruskou federací, Japonsko na to území, respektive na ty čtyři ostrovy vznáší nárok, ale podstatné je, že Japonsko a Ruská federace, jakožto nástupce Sovětského svazu stále nemají podepsanou mírovou smlouvu, čili vlastně ten status technicky je stejný, jako byl v padesátých letech poté, co byla ukončena okupační zpráva japonských ostrovů a Japonsko znova začalo vystupovat jako suverénní stát v mezinárodním, v mezinárodním prostoru.

Michala HERGETOVÁ, moderátorka

A byla tam za těch více než 70 let už někdy podobná snaha či podobný náznak, že by se tento spor vyřešil a nebo teď jsme nejbliž?

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK v Praze

Bylo to v roce 1956, ale tenkrát skutečně Spojené státy zatlačily na japonskou vládu, aby vlastně ty dohody se Sověty, aby ta dohoda se sověty nebyla, nebyla jaksi uzavřena. Takže to, co přinejmenším tedy ta japonská agentura, kterou jste, kterou jste citovali, uvedla. Takto jako, jako průlom, ale myslím, že budeme muset počkat ještě nějakou chvíli, než bude vydáno případně nějaké oficiální stanovisko, ke kterému se přihlásí obě strany.

Michala HERGETOVÁ, moderátorka

Michael Romancov, který doplnil ten pohled také z, řekněme, moskevských zdrojů, děkuju, hezký večer.

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK v Praze

Nápodobně, na shledanou.

Chtěl bych být televizním moderátorem

6.5.2016 abicko.cz str. 00 Mourrisonova poradna

Ahoj Mourrison, strašně rád bych se stal televizním hlasatelem, líbí se mi, jak mluvěj třeba o nějakých událostech, co se stalo. Poradíš mi, na jakou školu mám jít? Díky moc, David.

P.S.: ABC je fakt nejlepší časák

Ahoj Davide, díky moc za pochvalu – potěšila mě. Práce televizního moderátora, redaktora, hlasatele nebo reportéra je opravdu zajímavá i náročná. Asi tě překvapilo, kolik druhů profesí jsem vyjmenoval, ale každá opravdu znamená něco jiného. Profese televizního hlasatele pomalu mizí – je to člověk, který hlásí, který pořad bude následovat (určitě si ho pamatují tvoji rodiče a hlavně prarodiče), ale ostatních profesí je potřeba stále víc. Moderátor je ten, který například čte zprávy, anebo vede rozhovory, redaktor zprávy připravuje a reportér jezdí po republice, a buď se živě spojuje s moderátorem anebo natáčí reportáže. Nejlepší by bylo, kdybys šel na gymnázium a potom třeba na **Fakultu sociálních věd**, obor žurnalistika. Mourrison

URL| <http://www.abicko.cz/clanek/19292/chtel-bych-byt-televiznim-moderatorem>

Ruský motorkářský gang Noční vlci se projede po Praze

6.5.2016 CRo Plus str. 04 17:10 Den podle...

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Noční vlci, vlastenecký ruský motorkářský gang, podporující prezidenta Vladimira Putina, se zítra projede po Praze a spanilou jízdu bude korunovat na Václavském náměstí. A tak zatímco do Polska tenhle gang a tyhle motorkáře vůbec nepustili, v Česku je v Brně vítá hejtman a fotí se s nimi. A v Praze mají povolení si udělat dvouhodinovou projížďku za asistence desítek policistů. No, ale potřeba je říci, že v Brně společné focení hejtmána Haška odsoudil primátor Vokřál a v Praze s touhle akcí zase nesouhlasí primátorka Adriana Krnáčová. Ale zabránit jí nedokáže. Pros..., pros..., protože tahle akce dostala oficiální povolení, a to i proto, že vlastně nebylo jasné, že je to povolení zrovna pro tuhle skupinu motorkářů z Ruska. A jenom pro doplnění, motorkáři dostávají, tihle ti motorkáři, Noční vlci dostávají peníze od ruského státu, čas od času se prohánějí s vlajkami Josipa Visarionoviče Stalina a obdivují ho. A naopak se ne zrovna, zrovna úplně obdivně vyjadřují o homosexuálech a všech, kteří nevidí svět stejně, jako Vladimir Putin a patriarcha ruské pravoslavné církve, s níž překvapivě tenhle motorkářský gang souzní. Na telefonu mám teď Karla Svobodu z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. A specialistu na Rusko. Dobrý večer.

Karel SVOBODA, specialista na Rusko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý večer.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Co je to vlastně za spolek tihle Noční vlci?

Karel SVOBODA, specialista na Rusko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

No, ono je to poměrně složité. Oni jsou to lidé, kteří jezdí na motorkách, takže jsou to motorkáři. Nicméně ty jejich názory jsou, v západní Evropě tomu asi říkáme fašismus, takže nejbliž jsou asi téhle té, tomuhle tomu proudu. Oni jsou vypjatí nacionalisté, jaksi jejich teorie spočívají v tom, že celý svět ovládají Židé ze Spojených států a zároveň, zároveň na Ukrajině jsou nacisté, kteří s těmi Židy spolupracují. Takže oni úplně tu ideologii taky nemají vybroušenou.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Čili není to jenom zbytečná hysterie, že je tady tak moc nechceme? Není to jenom tak, že to je skupina vlastenců, kteří chtějí položit věnce na místech, kde zahynuli sovětsí vojáci během osvobození Evropy v roce 45?

Karel SVOBODA, specialista na Rusko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Ale to samozřejmě chtějí. Oni, ten vypjatý nacionalismus má i tyhle ty, řekněme, řekněme jako pozitivní stránky, že oni tedy, tedy uznávají, nebo uznávají, oni tedy položí věnce k těm, k těm hrobům, ale zároveň je to asi tak, jako kdyby, kdyby prostě partička skinheadů vyrazila, vyrazila a prostě šla uctívat hrdiny. Nejsem si úplně jistý, že by se s nimi oficiální představitelé státu měli fotit.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

A jak jsme se tedy měli zachovat my? Poláci je vůbec nepustili do země. U nás se s nimi fotí hejtman, jak jsem zmínil. A jak vy jste taky připomněl. Hejtman Hašek. A zítra projedou Prahou. Jak jsme se tedy měli zachovat my?

Karel SVOBODA, specialista na Rusko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já nejsem, nejsem politik, takže já tohle to nerad říkám. Nicméně z mého pohledu jsou obě ty reakce poměrně krajní. Chtějí-li se projet, ať se projedou. Nicméně úplně nejlepší by bylo je ignorovat, protože oni, to je propaganda, propagandistická akce. Oni se chtějí ukázat. A když je prostě ignorujete, tak, tak oni si tu propagandu můžou vyřvávat do zdi.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Říká Karel Svoboda z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Děkujeme.

Karel SVOBODA, specialista na Rusko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Děkuji, na slyšenou.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Jak se zachovala a taky zachová zítra Praha, to ví Petr Dolínek, náměstek primátorky z ČSSD. Dobrý den.

Petr DOLÍNEK, náměstek primátorky Prahy /ČSSD/

Dobrý podvečer.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Tak, možná první otázka, proč je vlastně tahle věc, o které mluvíme, projížďka Nočních vlků zítra Prahou povolená?

Petr DOLÍNEK, náměstek primátorky Prahy /ČSSD/

Tak, prvotně já musím souhlasit s kolegou, který před chvílí hovořil, že skutečně jednoznačně ta pozornost bezpečnostní a mediální je přemrštěná. A v okamžiku, kdyby neexistovala, tak samozřejmě je to daleko jednodušší a lépe zvládnutelné. A myslím si, že to nepřináší nic pozitivního. Co se týká povolení jízdy Prahou, tak oni víceméně obelhali náš úřad, protože přišli motorkáři nějakí, požádali o nějaké jízdy, o jednu spanilou jízdu. A jak asi většina Pražanů i většina asi Čechů ví, tak po Praze se občas dějí třeba spanilé jízdy motorkářů Harley a podobně. A my je povolujeme. Ale v této chvíli to prostě nebylo na místě. A já si myslím, že to povolení bylo chybné. Když chce někdo jet někde uctít něčí památku, tak mohl jet normálně podle klasického dopravního režimu, nepotřeboval k tomu žádný doprovod. A mohli bez problémů podle semaforů se řídit, podle pravidel dopravního provozu silničního. A to všechno kolem je prostě humbuk zbytečně navíc.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

A takhle tím, že, tím, že vás ...

Petr DOLÍNEK, náměstek primátorky Prahy /ČSSD/

Samozřejmě to vede, samozřejmě to vede k tomu, že musíme přehodnotit u nás na městě to, jakým způsobem a proč se podporují takovéto spanilé jízdy. Protože třeba osmdesát cyklistů nebo osmdesát běžců, když někde je, tak určitě dvacet policistů je nedoprovází.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

A kolik, tak tady bude dvacet policistů, kteří budou dohlížet na tuhle jízdu zítra?

Petr DOLÍNEK, náměstek primátorky Prahy /ČSSD/

To, co já jsem se dozvěděl z oficiálních zpráv, že až dvacet policistů může v různých prostředcích dohlížet na tuto jízdu. A mně to přijde úplně, úplně nemravné až.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

A čili oni budou mít vlastně jakoby zajištěn volný průjezd Prahou až na ten Václav..., až na ten Václavák?

Petr DOLÍNEK, náměstek primátorky Prahy /ČSSD/

Já pevně doufám, že policie to umí vyhodnotit tak, že je zbytečné, aby kvůli tomu preferovali něco v dopravě. A že spíš budou dohlížet na to, aby, aby to neohrozilo, nebo neohrozilo, aby to nekomplikovalo další provoz. Ale celé mi to přijde skutečně jako úplně nadbytečné. Nemá to vůbec žádný důvod. Jak říkám, motorkářské srazy v Praze, které jsou kultivované, které Pražany nějak jako neovlivňují, naopak Pražáci se mohou podívat třeba na zajímavé motorky a tak, protože to mají rádi, tak tady míváme, umíme zvládnout, jsou to stovky motorek. A pak to má nějaký smysl, že to policie ošetřuje. Ale bavit se o nějakých sedmdesáti, osmdesáti lidech, notabene s takovýmto názorem a s takovou ideologií, a navíc ještě to, co neřekl můj předěčník, kteří řada z nich například schvaluje obsazování cizích území, jako třeba v šedesátém osmém, když byla tady okupace Československa a podobně, tak, tak je úplně zbytečné, aby policie vůbec tomu věnovala pozornost z mého pohledu.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Pane náměstků, asi je zbytečné tedy položit poslední otázku, jestli budete jako hejtman Hašek z vaší strany a půjdete je zítra pozdravit.

Petr DOLÍNEK, náměstek primátorky Prahy /ČSSD/

V žádném případě. Podle mě je to takové gesto, které se rozhodně nehodí.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

A co byste kolegovi spolustraníkoví vzkázal?

Petr DOLÍNEK, náměstek primátorky Prahy /ČSSD/

On si musí vyhodnotit, proč to udělal. On, on asi ví, proč to udělal. Já můžu říct, že za sebe a za své kolegy v Praze takovéto gesta neděláme. A myslíme si, že je to zbytečné. A kor v tomto případě s těmito lidmi až absurdní.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Říká Petr Dolínek, náměstek primátorky. A bavili jsme se o tom, jak zítra budou Noční vlci z Ruska projíždět Prahou a budou kroužit kolem Václavského náměstí. Děkujeme, pane náměstku.

Petr DOLÍNEK, náměstek primátorky Prahy /ČSSD/

Díky, na slyšenou.

Blokování internetu je zásah do základních práv

6.5.2016 Právní rádce str. 18 Rozhovor

KATEŘINA KRATOCHVÍLOVÁ

Marek Antoš z Právnické fakulty Univerzity Karlovy a internetový podnikatel, tvrdí, že by si blokování internetu zasloužilo podrobnější úpravu.

Odstranit současný neudržitelný stav na internetovém trhu sázkových her, ochránit hráče a legální provozovatele a eliminovat daňové úniky do černé zóny.

Takové cíle má podle ministerstva financí zajistit několik paragrafů z novely zákona o hazardu, které zavádějí možnost blokovat nelegálně provozované hazardní hry na internetu.

Ty přitom nejsou jen okrajovým problémem českého hazardního trhu. Náměstek ministra financí Ondřej Závodský v Lidových novinách řekl, že zaujmají na internetovém trhu až 50 procent a stát kvůli nim přichází ročně odhadem o miliardu korun na daních.

Zákon prošel sněmovnou a teď ho čeká projednávání v Senátu.

Stěžejní je v souvislosti s nelegálně provozovaným hazardem ustanovení, že „poskytovatelé připojení k internetu na území České republiky jsou povinni zamezit v přístupu k internetovým stránkám uvedeným na seznamu internetových stránek s nepovolenými internetovými hrami“.

Seznam povede ministerstvo financí a bude také rozhodovat, jakou stránku na něj zapíše. To je podle odborníků ze Sdružení pro internetový rozvoj (SPIR) a části politiků hrozba pro český internet a krok k cenzuře.

* Mohou být některá ustanovení návrhu zákona o hazardu něčím protiústavní?

Ústavní rozměr tato problematika určitě má. Konstrukce je následující: ministerstvo financí dá na základě zákona příkaz poskytovatelům připojení, kteří pak musí svým zákazníkům zabránit v přístupu k určitým stránkám. Poskytovatel připojení tak na základě státního příkazu od ministerstva znemožňuje zákazníkům uplatňovat právo na vyhledávání informací. V prvním kroku je třeba si uvědomit, že to je zásah do základního práva. Ministerstvo financí říká, že točící se válce nejsou žádná informace, tím pádem to není žádný zásah do práva na vyhledávání informací. Ale takhle ty stránky nemusí vždy vypadat. Jde třeba o stránky spojené s kurzovým sázením, na kterých jsou zároveň vedle možnosti si vsadit například i televizní přenosy utkání, na které se dá vsadit. Na některých stránkách tak může existovat „balíček“ obsahující i informace. Aby takové opatření zasahující do základních práv obstálo a bylo v souladu s ústavou, musí projít testem proporcionality.

* A prošlo by podle vás testem proporcionality?

Zákonodárce musí mít nějaký legitimní cíl, tady to bude zřejmě ochrana zdraví. Dále musí být schopný opatřením dosáhnout toho cíle, musí to být minimální zásah a veřejný zájem musí převážit nad ochranou základního práva. Mám pocit, že tak jak jsou ty paragrafy teď napsané, neobstojí přinejmenším ve druhém kroku.

* Proč?

Protože k dosažení onoho cíle by podle mě stačily blokace plateb, tedy že by se znemožnilo placení sázek a zároveň placení výher. Tím hra ztrácí pro sázejícího půvab, když neustále hrozí, že mu následně výhra nebude vyplacena. Pokud je více alternativ a některé zasahují do základních práv a některé ne, což představují právě blokace plateb, tak bychom měli použít ty, které do práv nezasahují. Navíc i kdyby ministerstvo financí usoudilo, že blokace plateb nestačí, tak by to omezení, o kterém se bavíme, mělo být formulováno mnohem přesněji.

* V čem by mělo být přesnější?

Dnes je v zákoně napsáno, že poskytovatel připojení má povinnost znemožnit přístup na internetovou stránku. Vůbec ale není jasné, co se myslí internetovou stránkou a jak to má ten poskytovatel dělat. Zákon zároveň ukládá poskytovateli připojení velkou sankci, pokud uloženou povinnost nesplní. Zde se objevuje nebezpečí, že poskytovatelé toho raději budou blokovat více, aby se ochránili před sankcí, a bude tak docházet k určitému soukromému cenzurování. Dalším problémem je, že o zapsání na blokační seznam rozhoduje ministerstvo financí jako správní orgán, který nemá nezávislost jako soudy.

* Podle ministerstva financí má rozhodovat správní orgán proto, že je to rychlejší a soudy by rozhodovaly pomalu.

Pokud bude rozhodovat ministerstvo financí, nese to s sebou další nebezpečí. Když už opustíme dosavadní doktrínu, že se přístup k internetu blokovat nemá – protože v žádném jiném případě žádná taková pravomoc státního orgánu neexistuje – měli bychom si uvědomit, že je to spojené s rizikem šikmé plochy. Jiná ministerstva si všimnou, že si ministerstvo financí prosadilo možnost, kterou třeba dosud nepovažovala za ústavně konformní. A tak zkusí zase v mezích své kompetence přijít s nějakým typem obsahu, který by podle nich měl být blokován. Začnou vznikat další seznamy, každé ministerstvo bude mít svoje malé cenzorské razítko a nebude tu žádný jednotící prvek.

* Kdo by o tom tedy měl rozhodovat?

Když už se stát jednou rozhodne, že bude dělat cenzuru internetu, tak by ji měl dělat s rozmyslem a z jednoho místa. Pokud by tím místem měl být správní úřad, pak alespoň nějaký nezávislý, jako například Český telekomunikační úřad, byť ani ten není nezávislý zcela. Pořád by to ale bylo lepší, než když to bude na ministerstvu financí. Ještě lepší by nicméně bylo, aby takové rozhodování spadalo do kompetence soudů, protože ty jsou nezávislé. A existují různé typy řízení, kde jsou soudy vázány lhůtami, takže není pravda, že by proces musel nutně trvat dlouho. Navíc způsob, jakým to má být nastavené, je unikátní. V části zemí je blokování v pravomoci soudů. Jinde se spoléhá na určitou autoregulaci poskytovatelů připojení, kde není státní zásah, a vše je pak na rozhodnutí poskytovatelů a jejich zákazníků. Ti si ovšem místo poskytovatelů, kteří blokují, mohou najít jinou alternativu.

* Pokud paragrafy o blokování internetu představují takový zásah do základních práv, nemělo by to být upraveno spíše v samostatném zákoně?

Největší obavy mám z toho, že na příkladu hazardu se prolomí určitý princip. Jakmile k tomu dojde, tak se následně řekne, že je možné ho prolomit všude a blokování zavádět i do jiných oblastí, protože už se to jednou stalo. Pokud by mělo dojít k takovému stavu, bylo by lepší mít specializovanou úpravu, která by zároveň byla podrobnější. Je-li má obava lichá, pak by asi neškodilo, že tato problematika je upravena v rámci zákona o hazardních hrách. V každém případě by ale měla být podrobnější. Zákon, který dává pravomoc k tak zásadnímu omezení základního práva, musí přesně vyjádřit, jaké jsou podmínky pro uplatnění pravomoci, musí přesně říct,

jak mají onu povinnost poskytovatelé připojení splňovat. Nemusel by být nový zákon, stačilo by přidat pár paragrafů.

Když už se stát jednou rozhodne, že bude dělat cenzuru internetu, tak by ji měl dělat s rozmyslem a z jednoho místa.

MAREK ANTOŠ Oblíbený akademik se zajímá o technologie už od dětství. V roce 1996 mu vyšla první kniha Připojte se k Internetu. Působil jako redaktor časopisu Connect!, psal do časopisu Computer a působil na zpravodajském serveru Živě.cz. S Petrem Tesaříkem založil v únoru 1998 společnost Internet Info. Spolu také spustili server Lupa.cz, zaměřený na aktuální dění českého internetu. Marek Antoš je absolventem Právnické fakulty Univerzity Karlovy a politologie na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Na své právnické alma mater také vyučuje, a to na katedře ústavního práva. Působí v oborových sdruženích SPIR, SVIT a CZ. NIC.

O autorovij| KATEŘINA KRATOCHVÍLOVÁ, SPOLU PRACOVNICE PRÁVNÍHO RÁDCE ŠÉFREDAKTORKA STUDENTSKÉHO ČASOPISU PARAGRAF

Foto autor| FOTO : LUKÁŠ BÍBA

Řekni, kde ty vize jsou

7.5.2016 Lidové noviny str. 19 Orientace
JAN BALCAR

Jak si Martin Potůček a prognostici před patnácti lety představovali naši současnost. A na co z jejich předpovědí došlo

Poté, co se roku 1998 stal Miloš Zeman předsedou vlády, rozhodl o vypracování vize České republiky do roku 2015. Navázal tak svým způsobem na svoji činnost prognostika ještě z období normalizace. Jak to s vizí dopadlo? Co tvrdila? Dnes, v roce 2016, to lze posoudit uplynulou zkušeností.

Po sametové revoluci jsme žádnou formulovanou vizi neměli. Václavu Havlovi ponejprv stačila nepsaná vize svobodné občanské společnosti. Když se však zhruba v půli devadesátých let vytrácela občanská spontánnost polistopadového vývoje, právě Havel apeloval na exekutivní politiky, aby vizi vypracovali. Václav Klaus ji ovšem považoval za zbytečnou: společnost se podle něj bude vyvíjet spontánními činy aktérů parlamentní demokracie (politických stran) a tržního hospodářství.

Miloš Zeman si pod takovou vizí představoval nastínění žádoucího vývoje zdejší společnosti; materiál definující příležitosti, ale zároveň ohrožení demokratického státu. Pro vypracování vytvořil na Úřadu vlády ČR poradní orgán -radu vlády pro sociální a ekonomické strategie s příslušným sekretariátem, který měl činnost rady koordinovat. Byli do ní jmenováni odborníci a vrcholoví politici (ministři, respektive jimi pověřeni státní úředníci). Šlo o jakýsi pokus vrátit se do období Občanského fóra a představit nadstranickou vizi, jež měla projít všennárodní diskusí a stát se vodítkem pro strategické záměry vlád bez ohledu na jejich politické složení.

Předsedou rady byl jmenován ekonom Pavel Mertlík, tehdejší místopředseda sociálnědemokratické vlády ministr financí. Ačkoliv se moc ve státě tenkrát dělila na základě takzvané opoziční smlouvy mezi ČSSD a ODS, Občanská demokratická strana se na vypracování vize přímo nepodílela. Místopředsedou rady byl jmenován Vladimír Špidla. Sekretariát rady představil na začátku roku 2000 první variantu vize. Už tady se ukázalo, že vláda tápe v tom, co by ona vize měla obsahovat a do jakých podrobností by měla být vypracována. A také do jaké míry by měla být závazná pro jednotlivé ministry při sestavování strategických záměrů vlády. Rodil se spor, zda má jít o závazný dokument pro strategická rozhodování v rámci jednotlivých ministerstev, anebo o nezávaznou sumu podkladů pro rozhodování jednotlivých ministrů.

Jenže Zeman i Mertlík byli v roce 2000 příliš zaměstnaní hrozícím krachem nejdůležitějších tuzemských bank. Ty měly jak známo stamilardové nesplatitelné úvěry u českých podnikatelů, které jim poskytl v devadesátých letech. Dluhy nakonec zaplatili daňoví poplatníci a „očistěné“ banky vláda prodala „za hubičku“ zahraničním společnostem. „Vizionářská“ rada vlády přestala být pod náporom především těchto událostí fakticky vedena. Pavel Mertlík ostatně kabinet opustil. A Špidla se ani jednou nezúčastnil zasedání rady, již byl místopředsedou. Zeman za této situace souhlasil se zřízením centra pro sociální a ekonomické strategie při

Fakultě sociálních věd Karlovy univerzity v Praze. Sem bylo přeneseno stanovení koncepce a hlavní prognostické činnosti (a když se stal v roce 2002 premiérem, zmíněnou vládní radu zrušil).

Pět globálních scénářů V prosinci 2000 zveřejnil tým centra, vedený profesorem Martinem Potůčkem, stošedesátidvoustránkový materiál nazvaný Vize rozvoje České republiky do roku 2015 (je ke stažení na stránce www.martinpotucek.cz). Následující rok práce vyšla knižně. Metodologie vize vycházela jak na radě, tak v centru z pěti možných scénářů vývoje Evropy do roku 2010, vypracovaných v oddělení studií budoucnosti Evropské komise v Bruselu. Tyto scénáře měly pomoci k porozumění změnám ve vývoji soudobé společnosti a tím i ke směřování strategických záměrů vlád, korporací i organizací občanské společnosti. Měly vést k uchopení nových příležitostí a k vyloučení strategicky nevhodných kroků v rámci EU.

Oněch pět scénářů lze pro srozumitelnost shrnout do tří. První vychází z vítězství liberální demokracie v prostředí tržního hospodářství. Akcentuje svobodu jednotlivce při zachování státní sounáležitosti v rámci Evropské unie. Některé odlišné kulturně-hospodářské tradice, rozvíjené zejména v Asii, tento scénář nepovažuje pro starý kontinent za nosné; Evropa se přiklání k anglosaským tradicím reprezentovaným USA, které jsou spolu s Japonskem vůdčími oblastmi světa.

Tento scénář předpokládá, že Evropané se přizpůsobí světovým trendům, jejichž nositeli jsou především Spojené státy. Není však jisté, zda tento vývoj bude dostatečně přitažlivý i pro budoucí generace. Negativa totiž spočívají ve zvyšujících se majetkových rozdílech mezi jednotlivými skupinami obyvatel a v zachování vysloveně chudé vrstvy, která nebude schopna sledovat trend vývoje vinou své nízké nebo nevhodné kvalifikace a nezájmu o svůj vlastní osud. Společnost nebude schopna čelit vzrůstající kriminalitě, jež má živnou půdu právě i v nerovnosti obyvatelstva. Prohloubí se ekologické problémy, i když ty se v EU udrží ve snesitelné míře; avšak ekologický vývoj v Asii, Africe a Latinské Americe bude katastrofální. Bude převládat individualismus a relativismus, který povede k neochotě zabezpečit akce, které vyžadují kolektivní úsilí.

Další tři scénáře lze zjednodušeně shrnout do jediného. Dojde k vývoji, v němž budou občané hledat jiný smysl života než hmotné bohatství. Budou chtít významně spolurozhodovat o životě v rámci regionů. Odvrhnou všudypřítomnou státní a nadstátní byrokracii. Využijí informačních sítí k rozšíření osobní svobody. Prosadí se sepětí výroby a spotřeby v rámci daných regionů, lidé se tím více sblíží. Stát bude více partnerský, rozvine se spolupráce zástupců zaměstnavatelů, zaměstnaných, nezaměstnaných, absolventů škol, výchovných a výzkumných organizací, zájmových skupin. Občané budou motivováni ke společensky prospěšné práci. Spokojí se s nižším hospodářským růstem, ovšem vzájemná spolupráce jim dává větší pocit šťastnějšího života. Hlavní politické strany i vedoucí nadnárodních koncernů uznají, že vývoj k občanské společnosti je nejlepší cestou k řešení problémů nahromaděných na konci 20. století. Uplatnění uvedených zásad přitom nebude jednoduché. Státní byrokracie se bude bránit. Evropa však přesto svým způsobem odpoví na problémy vzájemného odcizení občanů. Parlamentní demokracie a tržní hospodářství budou do značné míry nahrazeny činností občanských sdružení na celostátních i regionálních úrovních.

Pokračování na straně 20

Řekni, kde ty vize jsou

Dokončení ze strany 19

Pátý scénář, nazvaný Nepokojné okolí, přikládá značnou důležitost geopolitickým problémům evropského i mimoevropského okolí. Významně to ovlivní život a rozhodování ve státech Unie. Rusko, Balkán a východní Středomoří budou destabilizovány vnitřními nepokoji, a tudíž s těmito státy nepůjde dospět k trvalejším politickým a hospodářským dohodám. Destabilizované okolí Evropy si pro sebe chce vynutit masivními teroristickými akcemi jednostranný prospěch. To povede k nutnosti vojenských zásahů v hraničních oblastech EU, jež budou doprovázeny značnými ztrátami na životech. Společnost souhlasí s přijetím tvrdých zákonů proti terorismu, čímž se začíná její legislativa přibližovat legislativě policejního státu. Náklady na tato opatření jsou značné a jdou na úkor veřejně prospěšných výdajů. Globalizační úsilí se nevyvíjí podle původních záměrů. USA se uzavírají více do sebe, v Asii mezi sebou bojují o vliv Japonsko a Čína.

Stručně shrnuto: nejbližší skutečnosti se ukázal být první a pátý scénář. K rozličným formám uspořádání občanské společnosti popsaným ve druhém, třetím a čtvrtém scénáři nedošlo. Vítězství a vláda občanské společnosti nenastaly.

Tři domácí scénáře Zpět ale k tomu, k čemu došlo pražské centrum pro sociální a ekonomické strategie. Vývoj ČR nastínilo ve třech scénářích. Názvy zřetelně napovídají jejich obsah. Scénář první: Vítězné trhy (aneb Česká republika jako premiant liberalismu). Druhý scénář: Institucionální přizpůsobení (aneb Česká republika - štika v evropském rybníce). Třetí scénář: Mírný pokrok v mezích dosaženého konsenzu (aneb Co je doma, to se počítá).

Uvedme několik citací, abychom si udělali aspoň dílčí představu, jak scénáře budoucnost odhadovaly. Autoři stav formulovali jako by optikou právě roku 2015.

„Evropská unie postupně přebírala liberální model USA, jehož přitažlivost byla umocňována právě účinky globalizace, a zejména úspěchy americké nové ekonomiky. Metody, které se osvědčily v USA (dravost konkurence, inovační aktivita, řízení korporací, manažerské zkušenosti, řízení vědy a výzkumu) postupně zatlačovaly do pozadí snahu udržet prvky evropského modelu kladoucího důraz na veřejnou správu a systém sociálního zabezpečení?“ stojí v prvním scénáři. „V této situaci si Česká republika uvědomila, že před výzvou globalizace bude stát každá členská země sama o sobě a že EU v tomto ohledu zůstane heterogenním seskupením. Ve snaze vypořádat se s touto výzvou co nejlépe zvolila tvrdý liberalizační kurz, a to nejen uvnitř vlastních hranic, ale i v rámci EU. Měla ambice stát v čele liberalizujících sil, což z ní v očích ostatních členských zemí udělalo věčného kverulanta, který chce být papežštější než sám papež. Neustálým poučováním zemí Unie a jejich společných orgánů, jak odbourávat socialistické prvky ve strukturách a politikách EU, a zdůrazňováním přínosů české cesty liberalizace, si tento nelichotivý image vlastně sama pěstovala,“ uvádí se ve scénáři číslo jedna a je zřejmé, že dikce těchto vět naráží především na rétoriku Václava Klause.

„Realita je však taková, že Česká republika v roce 2015 je součástí semiperiferie Evropské unie. Průměrnou kvalitou života svých občanů stále ještě zaostává za zeměmi západní Evropy. Z globálního hlediska je ovšem tato kvalita velmi dobrá a pozice ČR se nachází v centru civilizačního dění, ve kterém dominují euroatlantické akcenty na individualismus, racionalitu,

efektivnost a výkon,“ praví se zároveň ve scénáři Vítězné trhy. „Při dosahování této pozice se ČR opírala především o dobré výsledky dosažené při restrukturalizaci hospodářství a vytváření podmínek pro zahraniční investory. Do roku 2015 prošla česká ekonomika zásadní modernizací a svými rozhodujícími parametry se začala přibližovat průměru Evropské unie. Její výkonnost se podstatně zvýšila jak po stránce kvantitativní (s tempy růstu HDP přesahujícími 5,5 procenta), tak po stránce kvalitativní (úspěšně proběhly zásadní strukturální změny, které vedly ve směru rozvoje odvětví s vysokou přidanou hodnotou).“

V druhém scénáři mimo jiné stojí: „Česká republika se ubránila silné tendenci z počátku první dekády jednadvacátého století stát se montážní dílnou Evropy, respektive její továrnou na méně sofistikované komponenty, a dokázala vytvořit podmínky pro reprodukci vysoce kompetentní pracovní síly i v rozvinutém kvartérním sektoru. Vyhnula se škodlivé jednostrannosti a stala se prostorem jak pro rozvoj nové ekonomiky, tak pro služby a trávení volného času klientely z bohatších zemí. Do značné míry se podařilo naplnit i představu, že se stane výkonnou a flexibilní evropskou výzkumnou a vývojovou laboratoří s charakteristickou tvořivostí, inovacemi, dovednostmi a zručností.“

Scénář Institucionální přizpůsobení (aneb Česká republika - štika v evropském rybníce) je tedy rovněž laděn dosti optimisticky, i když nepopíral, že institucionální reformy, tedy sladění práva předpisů ČR s legislativou EU (nezapomeňme, že Česko v tu dobu ještě nebylo členským státem Unie), se odvíjely klopýtavě, zhusta narážely na zaběhané zvyky, na dostupnost vstřícného lidského kapitálu.

Scénář o „šticce“ nezastíral odvrácenou tvář štedré podpory Česka ze strany EU. „Ta totiž umožnila,“ můžeme číst v dokumentu, „provádět méně drastickou politiku ekonomické transformace. Šetrná restrukturalizace ekonomiky nechávala po většinu času v klidu i odbory a koneckonců též zaměstnavatele, kterým vyhovovala aktivní pro zaměstnanecká politika vlády.“ To však nezůstalo bez vlivu na konkurenceschopnost země. Stejně tak: „... i rozrůstající se byrokratická zátěž a korupce, která zvyšovala transakční náklady a odrazovala investory. Tahouny prosperity nadále zůstávaly zahraniční firmy a jejich filiálky na území ČR. Příliv zahraničních investic se však zpomalil a s ním i tempo ekonomického růstu. Přizpůsobování se podmínkám EU mělo totiž na mnoha místech charakter spíše pasivního spoléhání se na pomoc zvenčí. A když tato pomoc skončila, dostavil se šok s následnou depresí a v některých případech i s komplexy méněcennosti.“

Třetí scénář je nejvarovnější. „Ani trh, ani stát, ani občanský sektor na sebe nedokázaly strhnout roli hlavního hybatele modernizačních změn. Vývoj probíhal nikoliv realizací odvážných reformních projektů, nýbrž cestou úporně vyjednávaných konsenzů a jen obtížně realizovaných drobných změn v napjaté atmosféře konfliktů, nedorozumění a houževnatého hájení lokálních, regionálních, skupinových a institucionálních zájmů a privilegií. Až do roku 2015 převažovala orientace na přehledné domácí kolbiště s jistou rezervovaností ke všemu, co přicházelo odjinud,“ praví začátek scénáře Mírný pokrok v mezích dosaženého konsenzu (aneb Co je doma, to se počítá). A čteme v něm také například: „Trend haiderizace české politické scény byl stále zřetelnější a významně poznačil i chování nejsilnějších stran. Politika přizpůsobování se evropským standardům musela být pod tlakem euroskeptiků otevřeně prováděna pod heslem maximalizace výhod a minimalizace obětí (mnoho brát a málo dávat).“

A za ocitování ze třetího scénáře stojí i tyto věty: „Prosperující regiony v čele s Prahou však dokázaly z ČR vytvořit místo lákavé pro cizince ze Západu i Východu. Migrační vlny a patologie všedního dne hnaly vodu na mlýn populistům a tradiční české xenofobii. V části české veřejnosti se prosadily sebestředné tendence, sentimentální mýty a heroizace minulosti. Konfrontování s prosperitou západoevropských zemí začali členové chudších vrstev veřejně kritizovat hodnoty západní civilizace. Militantnější skupinky se průběžně dožadovaly

zákazu prodeje půdy cizincům, ochrany národních památek před masovou turistikou, českých výrobků před importem a východních hranic před imigranty přinášejícími kriminalitu a levnou pracovní sílu.“ Jaká je skutečnost?

Pochopitelně, že žádný ze scénářů se nenaplnil se vším všudy; to ani není možné, s tím výhledy nevznikají. Nicméně jako celek poskytl materiál Vize rozvoje České republiky do roku 2015 určité podněty, jež nebyly zcela „mimo mísu“. Ukazoval, co by se mohlo stát, kdyby se neprovedlo to či ono. Bohužel je třeba konstatovat, vývoj běžel víceméně samospádem, že tuzemské kabinetů nepracovaly s dlouhodobou představou, na níž by existovala nadstranická shoda. Dnes tedy víme, že ČR se nestala premiantem liberalismu, dohnat v životní úrovni vyspělé evropské země se nepodařilo, i když došlo ke zmenšení rozdílu. Úspěchem je však dlouhodobě nižší nezaměstnanost vůči průměru ostatních zemí EU. Posledních pět let se přece jenom více daří rozkrýt a potrestat korupci i na vysokých politických a hospodářských postech, která byla doprovodným jevem prvního scénáře, zvláště s probíhající privatizací rozsáhlých státních majetků. S korupcí staršího data je to obtížnější a zůstane ve většině případů nepotrestána.

Česká republika se vyvíjí jako standardní evropská demokracie se všemi klady i zápory, včetně cyklického hospodářského vývoje a krize v roce 2008 a následujících. Tato krize - materiál ji pochopitelně nepředpověděl, stejně jako masivní emigraci do Evropy - byla zvládnuta vyšším státním zadlužením, aniž by se drasticky dotkla celkové životní úrovně obyvatelstva - na rozdíl od mnohých zemí, především jižního křídla Unie. Příjmové a majetkové rozdíly mezi obyvatelstvem se zvýšily. Vznikla bohatá vrstva velkopodnikatelů a finančníků, majetkových restituentů, špičkových sportovců a umělců, která se zařadila mezi nejbohatší vrstvu Evropy a je srovnatelná s vrstvou, která se vytvářela v průběhu desetiletí průmyslové revoluce předminulého a následně začátku minulého století a za období první republiky. Negativem je přesvědčení vysokého procenta obyvatel, že majetky, především nejbohatších vrstev, nebyly získány legálně, nebo spíše morálně, což zpochybňuje vzor a úlohu této vrstvy v dalším řízení a v atmosféře společnosti. Relativně objektivně je sumarizováno porevoluční období ve studii firmy KPMG nazvané Češi 1990-2015, čerpající z podkladů agentury STEM (studii si lze stáhnout na serveru www.25let.cz). Majetek v hodnotě jednoho milionu korun má 66 procent obyvatel oproti 46 procentům v roce 1995. Od roku 1993 se zvýšila reálná hrubá mzda o 94 procent. Zkrátila se i mírně průměrná pracovní doba. 71 procent obyvatel je spokojeno s životní úrovní, ale zároveň má obavy z budoucnosti. Zadlužení obyvatel se zvýšilo od roku 1993 pětinasobně, hlavně v důsledku hypoték, a dosahuje 1,389 bilionu korun (132 tisíc korun na osobu a zhruba půl milionu na „průměrnou“ rodinu). Je však nerovnoměrně rozloženo, přičemž třetina obyvatel nemá žádné úspory. Studie shrnuje postoj obyvatel: máme se lépe, cítíme se hůře. Toto konstatování je ovlivněno migrační krizí, nestabilním světovým okolím a již uvedeným dlužným zatížením obyvatel, které se může stát kritickým v případě hospodářských a jiných krizí.

Shrnuto: záměr prognostika a politika Miloše Zemana, aby Česká republika měla coby strategický veřejný dokument - dokument pro vlády bez ohledu na jejich politické složení, dokument postupně upřesňovaný a doplňovaný - se nezdařil. Vize se ani nestala předmětem široké diskuse v rámci občanské společnosti. Nynější ministři, poslanci a senátoři ve své činnosti na zmíněný materiál nijak neodkazují. Původní Zemanova představa směřovala do širokého pojetí vize, ale měly v ní být uvedeny zásadní hospodářské strategie státu a vlád, které by byly v souladu se sociálními cíli společnosti. Koordinátorem takových strategií měl být místopředseda vlády. Jakékoliv snahy v této oblasti ustaly poté, kdy sociální demokracie přestala být v roce 2006 vládní stranou.

A centrum pro sociální a ekonomické strategie, které bylo původně vytvořeno pro koordinaci vizionářských představ téměř 250 přispěvatelů z různých politických směrů společnosti? To působí i nadále. Nabízí například „vypracování teoretické, metodické a obsahové podpory tvorby a realizace souhrnných strategických dokumentů na celostátní a regionální úrovni“. Stalo se z něj pracoviště pro „malé“ konkrétní úkoly. Primární „celospolečenský“ étos centra z přelomu tisíciletí je pryč. Pro koho a jaký smysl má mít vize? Měl by to být vládní dokument, který si zadá vláda, strategická vize politické strany, anebo občanského sdružení, akademický, anebo jiný dokument? Z toho se pak odvíjí obsah a struktura vize a diskuse nad jejími závěry na příslušné úrovni. Ačkoliv na jedné straně doba nazrála na vypracování vize dalšího směřování státu, na druhé straně chybí společná vůle pro vizi.

Scénáře měly pomoci k porozumění změnám ve vývoji společnosti a měly vést k uchopení nových příležitostí

i vyloučení nevhodných kroků v rámci EU Ačkoliv na jedné straně nazrála doba na vypracování vize dalšího směřování státu,

na druhé straně chybí pro něco takového společná vůle

Pochopitelně, že žádný ze scénářů se nenaplnil se vším všudy; to ani není možné. Nicméně jako celek poskytly

určité podněty, jež nebyly zcela „mimo mísu“.

O autorovi| JAN BALCAR, Autor, politický ekonom, působil na přelomu tisíciletí na Úřadu vlády coby rada pro sociální a ekonomické strategie

Foto autor| KRESBA LELA GEISLEROVÁ

Foto autor| FOTO MAFRA - JAN HROUDA

Foto popis| „Vizionář“ Martin Potůček v roce 2002, kdy se jeho scénáře o příštím Česku těšily značnému zájmu...

Proč se stal syn pákistánského řidiče autobusu starostou Londýna?

8.5.2016 ct24.cz str. 00 Blogy

manakv

Británií se v předvečer referenda o vystoupení z Evropské unie prohnala série voleb. Kromě více než dvou tisíc uvolněných míst v místních anglických zastupitelstvech Britové rozhodovali o tom, kdo zasedne ve skotském parlamentu, velšském nebo severoirském shromáždění. Od vládnoucích konzervativců se úspěch neočekával, ztratit mohli pouze labouristé, kteří by jako opoziční strana měli ve volbách uprostřed volebního cyklu jen získat. Nakonec ztratili míř, než odhadovaly průzkumy. Osvětlit původ tohoto paradoxu lze nahlédnutím za oponu boje o křeslo londýnského starosty, na který se v rámci voleb většinově soustředil i zahraniční tisk.

Křeslo nakonec většinou 57 % hlasů získal poslanec Labouristické strany Sadiq Khan. Ve funkci tak vystřídá konzervativce Borise Johnsona, řídícího londýnskou radnici od roku 2008. Co vypovídá zvolení Khana o současné britské vnitropolitické scéně? A co znamená zvolení muslima do čela globální metropole v době, kdy Evropa čelí největší uprchlické krizi v moderních dějinách a od útoků muslimských radikálů na Paříž a Brusel uběhlo jen několik měsíců? Variace dvou příběhů

Sadiq Khan postavil svou kampaň na několika pilířích. Poučil se z loňského debaklu Eda Milibanda, který nebyl schopný dovést svou stranu k výhře ve všeobecných volbách, přestože porazit extrémně nepopulární konzervativce se zdálo být hračkou, a vsadil na silný osobní příběh. Volební program ustoupil do pozadí variací na pohádku o tom, jak se malý Barack stal prezidentem. Médii Khan šikovně vnutil nálepky „syna řidiče autobusů, který udělá hromadnou dopravu cenově dostupnější“, „kluka z obecního sídliště, který vyřeší bytovou krizi“ a „britského muslima, který se postaví extremistům“.

V boji s nažehleným Zacem Goldsmithem, kterého jakoby právě vyklepli z formičky na politika se zářnou budoucností (otec miliardář, sám absolvent Etonu a Cambridge), nebyla Khanova výhra vlastně tak velkým překvapením. Ačkoliv Londýnu v posledních osmi letech vládl Boris Johnson, britské hlavní město je tradičně orientováno spíše levicově. Právě zde se ne náhodou nachází centrum moci stávajícího předsedy Labour Jeremy Corbyna.

Zvětšit obrázek

Zmenšit obrázek

Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Sadiq Khan odchází z volební místnosti

Zdroj: Reuters

Autor: Stefan Wermuth

Příběh Khanova vítězství tak svým způsobem kopíruje daleko větší příběh Corbynův, jenž se po nečekané výhře konzervativců ve volbách loni postaral o druhé největší překvapení britské politiky. Sveřepý šakal britské levice Corbyn se ve svých šestašedesáti letech vyhoupl do čela Labouristické strany, a porazil tak zástup o generaci mladších protikandidátů, kteří o post předsedy strany bojovali s urputností srovnatelnou snad jen s Frankem Underwoodem.

V době, kdy se jeho soupeři předháněli v distancování od „nešťastného“ Milibanda a navracení k myšlenkovému proudu New Labour, oslovil Corbyn voliče autentickým rozhořčením nad rozevírajícími se sociálními nůžkami v britské společnosti. Díky své dlouhodobé ideové konzistentnosti a restauraci původních témat a cílů Labouristické strany dokázal v krátké době mobilizovat velkou část levicového voličstva, jež ke straně od doby Blairovy irácké kampaně přistupovala se značnou skepsí.

Vlna corbynomanie se vzedmula v londýnském volebním obvodu Islington, který Corbyn od roku 1983 zastupuje v Dolní sněmovně parlamentu. Islington, kde vedle sebe žije smetánka i deprivovaní nájemníci sociálních bytů přežívající pod hranicí chudoby, symbolizuje problémy celého Londýna, potažmo velké části Británie. Podle analýzy Credit Suisse byla mezi lety 2000-2014 Británie jedinou zemí skupiny G7, kde nerovnost stabilně rostla. Ke změně tohoto trendu nedošlo ani po roce 2007, kdy zemi zasáhla finanční krize. Ze dne na den se tak díky mediální pozornosti spojené s předsednickou kampaní stal Corbyn hrdinou mladých lidí i penzistů, když vyzdvihl problém, který bychom očekávali spíše v zemích třetího světa.

Sadiq Khan byl v roce 2010 zvolen do parlamentu za londýnský obvod Tooting. Zde už mezi ulicemi obecních sociálních bytů ostrůvky honosných rezidencí nenajdete. Tooting trápí stejné problémy jako většinu čtvrtí nacházejících se v druhé až šesté zóně města – nedostatek cenově dostupných bytů, problémy s kriminalitou, vysoká nezaměstnanost mladých a vysoké životní náklady, které nejsou vyváženy kvalitou života (vyjma severu a západu, který například v obvodu Richmond Park zastupuje Zac Goldsmith).

Zvětšit obrázek
Zmenšit obrázek
Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Jeremy Corbyn

Zdroj: Reuters

Autor: Stefan Wermuth

„V Londýně je to všechno o Jeremym“

Sadiqa Khana si Londýňané vybrali, aby se v rámci svých kompetencí pokusil tyto problémy řešit. Je ovšem nutné mít na paměti, že Khanův úspěch stojí na, zdá se, stále pevných základech Corbynovy revoluce. K úloze, jakou předseda strany sehrál i tentokrát, se vyjádřila labouristická politička Diane Abbott: „V hlavním městě slyšelo víc lidí o Jeremym než o Sadiqovi. V Londýně je to všechno o Jeremym.“

Za zvolení „syna pákistánského řidiče autobusu“ tak může daleko více onen řidič než Pákistánec. Etnická příslušnost hraje v multikulturním Londýně na rozdíl od zbytku Evropy již dlouhou dobu jen okrajovou roli. Voliči upřednostnili Khana před Goldsmithem ne, aby pozitivně diskriminovali, ale protože život v „sociálním bytě“ jej pravděpodobně předurčil k řešení sociálních problémů hlavního města více než příslušníka horních deseti tisíc Goldsmitha. Konzervativci se navíc během kampaně nechali velmi rychle chytit do „léčky“ operování s Khanovými údajnými vazbami na islámské radikály, což sekulárnímu muslimovi opět nahrálo. Khanův vzestup na sociálním žebříčku může sloužit jako důkaz toho, že Británie je schopna s nerovností bojovat, i toho, že politika integrace etnických menšin do většinové společnosti není mrtvým konceptem.

Khan má všechny předpoklady pro to, aby se stal neméně úspěšným starostou Londýna, než byl Boris Johnson. V průběhu následujících měsíců však budeme pravděpodobně svědky jeho čím dál většího vymezování vůči muži, který mu vahou své osobnosti dopomohl ke zvolení.

Zvětšit obrázek
Zmenšit obrázek
Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Khan složil přísahu v katedrále v Southwarku

Zdroj: Reuters

Revoluci Jeremyho Corbyna stále nelze prohlásit za vítěznou. Vnitrostranická opozice, sestávající z následovníků Tonyho Blaira, soustavně útočí na Corbynovy spojence (naposledy na Kena Livingstonea) s cílem „samozvaného“ předsedu z pozice vystrnadit. Výsledkem nejednotné strany budiž její neslavný výsledek v regionálních volbách. I Khan v sobě proto rychle aktivoval nekompromisního pragmatika, který se nehodlá stáhnout ke dnu, pokud by Corbyn nelehkou situaci neustál.

Jediným Artušem Labouristické strany se tak v současné době zdá být Jeremy Corbyn. Příští měsíce ukáží, zda dokáže svou vizi zakořeněnou v utopickém socialismu minulého století přetavit v alternativu nové levice století současného.

Profil
Johana Kudrnová

Johana Kudrnová studuje Západoevropská studia na Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Absolvovala studijní pobyt ve Spojených státech na Le Moyne College. Zimní semestr 2015 strávila pracovní stáží spojenou s výzkumnou činností v Oxfordu ve Spojeném království. Dlouhodobě se věnuje problematice britské monarchie a britské domácí politiky.

URL| <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/blogy/1779776-proc-se-stal-syn-pakistanskeho-ridice-autobusu-starostou-londyna>

Jako daňové ráje fungují i některé státy USA, říká jediný Čech, který podepsal výzvu k jejich omezení

10.5.2016 iHNed.cz str. 00

Jiří Hovorka

Petr Janský z Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** UK jako jediný Čech podepsal výzvu k omezení daňových rájů. Věřící, že kauza Panama Papers napomůže k tomu, aby se s nimi skoncovalo. "Nechci rušit žádné země, ani daňové ráje. Rád bych přispěl k omezení praktik, které s nimi spojujeme," říká Janský.

Jako jediný Čech se postavil po bok ekonomických celebrit, jako jsou nositel Nobelovy ceny za ekonomii Angus Deaton nebo autor ekonomického bestselleru Kapitál v 21. století Thomas Piketty. V otevřeném dopise vybídl světové lídry, aby skoncovali s érou daňových rájů.

Nyní Petr Janský z Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy věří, že tomu napomůže i kauza Panama Papers. "Jak velký dopad bude mít, uvidíme až s větším odstupem. Ale například vnímání toho, jak finanční tajemství ovlivňuje fungování společnosti a ekonomiky, se změnilo již nyní," říká v rozhovoru pro HN.

Proč jste dopis podepsal a jak jste se k němu dostal?

Souhlasím se zněním tohoto dopisu a vážím si lidí, kteří jej také podepsali. S otázkou podpisu se na mě obrátil kolega, kterého jsem koncem dubna potkal na konferenci v Londýně věnované právě daňovým rájům.

Miliardáři, advokáti, lobbisti... Novináři zveřejnili jména z Panama Papers, včetně téměř 300 Čechů - čtete ZDE

Je podle vás možné daňové ráje zrušit?

Rozhodně nechci zrušit žádné země, ani daňové ráje. Rád bych ale přispěl k omezení praktik, které s takzvanými daňovými ráji spojujeme - nejedná se zdaleka jen o škodlivé daňové praktiky, ale zásadní je také přílišné finanční tajemství.

Finanční tajemství, jak ukázaly i Panamské dokumenty, může bránit efektivní kontrole trestné činnosti nebo výběru daní. Toto finanční tajemství nenabízí jen stereotypně vnímané země jako Kajmanské ostrovy, ale například i státy USA Nevada nebo Delaware. Toto finanční tajemství lze snížit.

Jak konkrétně lze daňové ráje omezit?

Mezi dílčí řešení patří například zavedení veřejných rejstříků konečných vlastníků firem, abychom věděli, kdo skutečně danou firmu vlastní. Pomoci může také zveřejňování účetních údajů firem po jednotlivých zemích, abychom věděli, kde firma provádí ekonomické aktivity a kde reportuje zisky. Podobná opatření jsou nyní navrhována nebo implementována v Evropské unii, včetně České republiky.

Věříte tomu, že se podaří daňové ráje skutečně omezit?

Ano, věřím, že finanční tajemství lze snížit - zlepšením pravidel a jejich dodržováním v takzvaných daňových rájích i zemích, jako je Česká republika. Optimistické je, že existující výsledky nasvědčují tomu, že finanční tajemství se globálně snižuje. Podle Indexu finančního tajemství (Financial Secrecy Index) se množství finančního tajemství od roku 2009 snižuje, i když stále zůstává příliš vysoké.

Zrušte daňové ráje, tlačí na světové lídry ekonomové. Profitují z nich prý jen bohatí a nadnárodní korporace - čtěte ZDE

Mohou v této snaze Panama Papers pomoci?

Ano, mohou pomoci, a to různými způsoby. Například podporou veřejnosti a tak ovlivněním debaty kolem daňových rájů. Jak velký dopad budou mít Panamské dokumenty na výzkum, uvidíme až s větším odstupem. Ale například vnímání toho, jak finanční tajemství ovlivňuje fungování společnosti a ekonomiky, se již změnilo nyní.

Jak velký je globálně problém daňových rájů, kolik peněz na daních v nich státům utíká?

Férová krátká odpověď je, že nevím. Přesně to neví nikdo a z definice jsou tyto odhady nepřesné. V posledních letech se těmito odhady zabývají mezinárodní organizace včetně Mezinárodního měnového fondu a já se jim věnuji ve svém výzkumu. Některé relevantní odhady roční ztráty se pohybují kolem jednoho procenta HDP.

A spočítal někdo, kolik takto utíká Česku?

Přesné odhady pro Česko neexistují, ale zhrubné odhady se pohybují v řádu miliard až desítek miliard korun.

URL| <http://domaci.ihned.cz/c1-65286730-jako-danove-raje-funguji-i-nektere-staty-usa-rika-jediny-cech-ktery-podepsal-vyzvu-k-jejich-omezeni>

2. ročník mezinárodní konference o populismu **10.5.2016 protext.cz str. 00 kom sop pol pod sko**

Praha 10. května (PROTEXT) - 23. až 24. května 2016 se uskuteční 2. ročník mezinárodní konference o populismu "Populismus v Evropě: Dopady na politické prostředí". V těchto dnech se v Praze setká přes 50 badatelů z více než 20 evropských zemí a někteří přední myslitelé z oblasti politických a sociálních věd, aby společně diskutovali nad příčinami nárůstu a úspěchu současného populismu v Evropě.

Radikalizace a rozšíření populismu představuje jednu z výzev, kterým musí evropské liberální demokracie čelit. Abychom porozuměli dynamice populistického chování, je důležité pochopit, jakým způsobem populisté v současnosti využívají (a zneužívají) takzvanou "uprchlickou krizi", geopolitické výzvy, terorismus, ekonomické a sociální nerovnosti ve společnosti a také nedostatek solidarity mezi členskými státy EU.

Důležitým aspektem současného populismu je také jeho rostoucí vliv na zavedené tradiční strany, což má dopad na celé politické prostředí v Evropě. Konference přinese komparativní analýzy jednotlivých evropských zemí, kde populismus představuje významnou součást tamější politiky.

Během konference vystoupí se svými příspěvky přední evropské experti na populismus - profesor Paul Taggart (University of Sussex), který bude mluvit o čtyřech různých podobách populismu v současné Evropě; profesor Reinhard Heinisch (University of Salzburg) odpoví na otázku: Jsou aspekty modelu masové strany přítomny také u populistických stran? Jeden z hlavních celů konference je pak profesor Michael Freeden (University of Oxford), jeden ze zakladatelů studia populismu, který bude diskutovat téma Populismus a ideologie: Problematické párování. Během veřejné části konference vystoupí také prof. Heinz Bude (University of Krefeld) se svojí promluvou na téma Populistické hnutí: Strach, nenávisť, naděje, po níž bude následovat moderovaná panelová diskuse s hosty ze střední Evropy o tom, jaký má populismus dopad na politický systém.

Konference je rozdělena do 10 panelů. Během prvního dne se příspěvky budou zaměřovat na teoretické a všeobecnější přístupy k populismu, populistickým postojům a volebnímu chování, zatímco druhý den přinese množství případových studií z jednotlivých evropských zemí, kde je populismus již tradičně součástí politického a stranického systému (Maďarsko, Polsko a Itálie) nebo kde se stává novou politickou silou (Německo, Česká republika).

Konference je organizována Institutem mezinárodních studií na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze, pražskou kancelář Heinrich-Böll-Stiftung a Goethe-Institutem Prag. Záštitu nad konferencí převzali rektor Karlovy Univerzity v Praze, profesor Tomáš Zima, a velvyslanec Spolkové republiky Německo, J.E. Arndt Freiherr Freytag von Loringhoven, kteří se konference zúčastní.

Kontakt:

Koordinátor projektu:

Martin Mejstřík

mejstrik.m@fsv.cuni.cz

Kontakt pro média:

Tomáš Moravec

PR a tiskové oddělení Goethe-Institut

Masarykovo nábřeží

32 110 00 Praha 1

Tel.: +420 221 962 213

Mobil: +420 721 434 624

tomas.moravec@prag.goethe.org

<http://www.protext.cz>

Upozorňujeme odběratele, že materiály označené značkou PROTEXT nejsou součástí zpravodajského servisu ČTK a nelze je publikovat pod její značkou. Jde o komerční sdělení zadavatele, který je ve zprávě označen a který za ně nese plnou odpovědnost.

PROTEXT

Zahraníční vlivy a extremistická scéna

11.5.2016 ČT 24 str. 09 20:00 90' ČT24

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Velký vliv na extremistickou scénu v řadě zemí, včetně Česka, měla i ukrajinská krize. Obě strany tohoto konfliktu poměrně silně utvářely a utvářejí další extremistické tendence. Hlavními body sporu byl takzvaný euromajdan na přelomu let 2013 a 14, a také následná anexe Krymu Ruskem na jaře 2014. Na dva pomyslné tábory je rozdělena také Česká republika a česká společnost, protože téma Ruska vyvolává mezi veřejností i politiky značné rozpory. Zmiňme například aktualitu, sobotní průjezd ruského motokářského klubu Noční vlci, který se setkal s protesty v řadě zemí. Mezi politiky pak názory rozdělila loňská návštěva prezidenta Miloše Zemana v Moskvě u příležitosti Dne vítězství. No, ukrajinská krize a následné unijní sankce vůči Rusku pak ovlivnily také ekonomiku, zvláště pak z pohledu podniků, které právě na východ, právě do Ruska směřují svůj

Plné znění zpráv

export. No, a celou extremistickou scénu po celé Evropě také ovlivňuje řada dalších stran a hnutí, to ostatně tvrdí právě také zpráva, která prošla vládou, k největším patří třeba německá Pegida, která se ostře vymezuje proti islámu a migraci. Během veřejných akcí tam zaznívají silně nenávistné projevy a v minulosti docházelo dokonce ke střetům s bezpečnostními složkami. Pegidu pak podporuje také další politická strana, Alternativa pro Německo, která v posledních volbách do Evropského parlamentu získala 7 procent hlasů. No, a třeba na Slovensku si také polepšili poslanci krajně pravicového uskupení Lidové strany Naše Slovensko Mariana Kotleby, kteří v parlamentu vůbec poprvé obsadí hned 19 křesel. A s námi je teď na telefonu další host Devadesátky Jan Charvát z Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd**. Dobrý den.

Jan CHARVÁT, Institut politologických studií, **FSV UK**

Dobrý den.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Prosím, stejná otázka, jako zazněla hned na začátku. Co je to extremismus?

Jan CHARVÁT, Institut politologických studií, **FSV UK**

To je otázka položená velmi správně, ale musím říct, že když přednáším studentům o tom, co to je extremismus, tak jim většinou říkám, ať to slovo nepoužívají, ať se mu vyhnou, protože vlastně nemá žádnou pevnou hranici, ani v rámci akademické sféry neexistuje vůbec žádná shoda na tom, že to slovo vlastně je něco jako přesnějšího, co bychom mohli analyticky používat, označuje. Obecně se dá říct, to znamená, nějakou nejvzdálenější pozici, která se vzdaluje od nějakého pomyslného, v tomto případě předpokládáme od politického středu, ale od politického středu se můžete vzdálit na všechny možné, jaksi na všechny možné místa a tím pádem tenhle pojem vlastně nám vůbec nic neříká, museli bychom ho upřesnit, museli bychom mluvit o tom, jestli mluvíme o pravicovém nebo levicovém extremismu, pak bychom mohli mluvit o extremismu středu, pak bychom zjistili, že existuje náboženský extremismus a pak bychom zjistili, že každý z těchto konkrétních extremismů, které jsme popsali, má ve skutečnosti svoji vnitřní strukturu, takže vlastně nemůžeme mluvit ani o pravicovém, ale měli bychom mluvit přesněji o neonacismu, neofašismu, krajně pravicovém populismu a tak dále, a tak dál, a tak dál. Což znamená, pokud se mě ptáte na nějakou jednu definici extremismu, pak neexistuje.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Může být extremistická celá společnost, která, jak už jsme také zmínili, by třeba volal po nějaké systémové změně?

Jan CHARVÁT, Institut politologických studií, **FSV UK**

To jde spíš o to, že nepředpokládáme, že někdo je extremistický, ale že zastává nějaké extremistické postoje nebo názory. To samozřejmě se může v té společnosti objevit, to se může objevit dominantně zcela bez problémů, když se podíváme na historický nástup nacismu, historický nástup komunismu, tak ve fázích toho nástupu skutečně velmi významné části těch společností, aspoň některé z těch klíčových jaksi názorů těchto ideologií sdílely, takže stát se to ...

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

No, a snese to srovnání s dneškem, kdy, jak už jsme tedy říkali, na demonstracích, které kdysi patřily skutečným radikálům, se objevují rodiny s dětmi, důchodci, zkrátka civilní občané, kteří rozhodně nepatří k žádné organizované skupině?

Jan CHARVÁT, Institut politologických studií, **FSV UK**

To znamená něco jiného. Zaprvé tento fakt se objevuje u nás už od roku 2008, od začátku v podstatě ekonomické krize a od začátku toho momentu, kdy se začaly rozbíhat ty velké protiromské demonstrace. Nenaznačuje nám, že s radikalizuje společnost jako celek, ale spíš nám naznačuje, že ve všech evropských společnostech existuje zhruba pěti až desetiprocentní skupina lidí, která v zásadě inklinuje k nějakým

extrémním v uvozovkách názorům, to je poměrně normální a běžné a pouze to ukázalo, že tito lidé se nechali u nás mobilizovat, což do té doby tak nebylo, protože je-li něco velmi typické pro českou politickou kulturu, pak je to pasivita.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Říká Jan Charvát, mockrát děkujeme za komentář. Mějte se hezky.

Jan CHARVÁT, Institut politologických studií, **FSV UK**

Na shledanou.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

A připomínám, že na vaše otázky stále ve studiu Devadesátky odpovídá Vladimíra Dvořáková a hned další otázku tu máme: "Jak byste, prosím, okomentovala, paní profesorko, současný trend, kdy sami politici přizívají nenávisť ve společnosti a používají rétoriku extremistů?" Je to skutečně novum v české společnosti? Ptá se Milan Hloušek.

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, profesorka politologie, Vysoká škola ekonomická v Praze

Tak já si nemyslím, že by to bylo úplně novum a nemyslím si, že by to bylo něco, co je jenom typické pro českou společnost, to prostě se objevuje, je vnímání toho, že vlastně ta společnost je citlivá, je v nějaké krizi, zároveň je nutno říci, že u nás se nepodařilo vybudovat velkou důvěru k politice, v politické instituce, mnoho věcí prostě tady nefunguje tak, jak by mělo fungovat a samozřejmě to vyvolává nejistotu u lidí a ti politici, kteří chtějí získat jakousi podporu, tak samozřejmě oslovují a používají některé věci a využívají toho strachu a řekněme, i té nedůvěry vůči politice a touto svojí rétorikou vlastně takto fungují. Tam je důležitý, tady kolega zmiňoval populismus, on je, je to od slova lid, co vlastně je na tom špatného? Demokracie je taky od slova lid. Ale populismus většinou přesně určuje, že jenom tenhle, tahle skupina patří do toho lidu a všichni ty ostatní, už nejsou lidem, kdežto demokracie, když vnímá lid, tak jak je v té současnosti, tak ho vnímá, že jsou to různí lidé, že to jsou lidé, kteří mají různé zájmy. Mají různé orientace, různé názory a v tom je ten populistický apel vlastně naprosto klíčový, protože vždycky řekne: "Heďte, tyhle jsou ti bídáci, ti už sem nepatří a patří sem jenom ti, co jsou prostě takto hodní, mají tyto názory a poslušní.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

No, ano, ale co když je to velká část společnosti, na to se také ptá divák Tom: "Jaký je rozdíl mezi populismem a skutečně vyslovováním toho, co si myslí velká část společnosti," není to tedy nakonec správné, že se skutečně politici rozhodují podle toho, kam běží společenský kompas.

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, profesorka politologie, Vysoká škola ekonomická v Praze

Tam je ten rozdíl, jako, kam míří společenský kompas, je jedna věc. Znova říkám, těm názorům se má vlastně naslouchat, má se vědět, má se analyzovat, tahle ta zpráva by měla být podnětem pro to, aby si vláda řekla: "Proč vlastně lidé se přičleňují k těm extremistům, co je tady špatné? Co bychom měli udělat lépe?" Ale ono bohužel v té politické sféře se udělá to, že s řekne: "Ano, tohle si myslí lidi, tak my to použijeme ve volební kampani," ale neřeší se ten problém, který ten pocit strachu, nejistoty, nedůvěry vlastně vyvolává, a to je ten, vlastně to největší nebezpečí u těch extremistických hnutí, že vlastně ho politici využívají pro svoje podpory, ale neřeší ty konkrétní věci, ze kterých vyrůstá. Hovořilo se o finanční krizi. Je tam řada problémů, který prostě tato společnost má a neřeší je a v zásadě vlastně pak, když se vezme ten populistický diskurs, tak to vypadá, jako že to je všechno v pořádku a ty politici získávají podporu.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Tak kéž by tedy k řešení pomohla i naše Devadesátka. Mockrát díky, paní profesorko že jste s námi byla, hezký večer přeje.

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, profesorka politologie, Vysoká škola ekonomická v Praze

Také hezký večer.

Trestných činů s extremistickým podtextem nepřibývá

11.5.2016 ČRo Plus str. 01 17:10 Den podle...

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Počet trestných činů s extremistickým podtextem nepřibývá. Brazilský senát dnes hlasuje o budoucnosti Dilmy Rousseffové v čele země. Europol bude mít nově větší pravomoci a širší pole působnosti. Otcovská dovolená míří do Poslanecké sněmovny. A Simona Babčáková nám řekne, jak se cítí těsně před startem Noci literatury. Od mikrofonu Českého rozhlasu Plus přeji dobrý poslech.

Za první čtvrtletí letošního roku je evidováno čtyřicet sedm trestných činů s extremistickým podtextem. Z toho čtyřicet jich bylo objasněno. Nejvíce byl zastoupen trestný čin podpora a propagace hnutí, a tak dále, výtržnictví na sportovních a veřejných akcích a násilí a vyhrožování proti skupině obyvatel a jednotlivci. Uvádí to dnes vládou projednaná zpráva o extremismu za první kvartál letošního roku. Zdravím svého prvního hosta Jana Charváta, odborníka na politický extremismus Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** UK. Dobrý den.

Jan CHARVÁT, odborník na politický extremismus Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** UK

Dobrý den.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Pane Charváte, je to můj dojem, nebo je to pravda, že počet extremistických trestných činů není nijak vysoký?

Jan CHARVÁT, odborník na politický extremismus Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** UK

Není. A v zásadě ani v minulosti tolik nebyl. Ten problém extremismu není ani tak v počtu jeho činů, jako spíše v tom dopadu, který je samozřejmě jaksi trošku jiný, než u té standardní, řekněme, trestné činnosti.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Já vím, já se ptám proto, že jestliže dnes jsou tlaky třeba od ministra vnitra na posilování policie a tak dále, tak jestli to je vlastně v souladu s tím, co potom čteme v těch přehledných tabulkách, které vydává ministerstvo vnitra.

Jan CHARVÁT, odborník na politický extremismus Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** UK

Hm, s tím, co čteme v těch tabulkách, to moc v souladu není. /Smích/. A v zásadě ani, opět opakuju, nikdy nebylo. Tam je samozřejmě spousta věcí, které se do těch tabulek nedostanou. To znamená, když se dneska mluví o posilování kvůli extremismu, tak se tím má mnohem víc na mysli spíše takové ty efemernější záležitosti debatní, to, co zaznívá ve veřejném prostoru a co se ještě nedostalo jaksi, nebo nemůže ani dostat jaksi do té zprávy. Protože to nenaplnuje ten, jaksi tu podstatu toho trestného činu. Ale naznačuje to jaksi určité hrubnutí a agresivitu v té společnosti, která tam existuje.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Přesto jsem žasla, co všechno se do té zprávy vešlo. Například cituji z té zprávy: "Terčem kritiky některých zejména pravicových extremistů se stala i média, především pak veřejnoprávní. Tito extremisté je obviňovali z nepravdivého či zavádějícího informování veřejnosti. Snažili se tím snížit jejich důvěryhodnost. V této souvislosti pak propagovali a využívali média alternativní." Já se jenom žasnu, co všechno se pokládá za extremismus. A co se do té zprávy dostane. Ne, že by se mi líbila pochopitelně kritika média, ve kterém pracuji. Ale přece někdo, kdo ho kritizuje, tak nemá být uveden ve zprávě o extremismu. Nebo ...

Jan CHARVÁT, odborník na politický extremismus Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** UK

Samozřejmě. Tady to nemá, nebo takhle, teď budu mluvit jakoby za ministerstvo vnitra. Ale já jsem tu zprávu nepsal. A nejsem ministerský úředník. Ale chápu ji tak, že ministerstvo vnitra spíš upozorňuje na to, že existují nové trendy, které se v rámci, řekněme, pravicového extremismu objevují. A že tam, kde v minulosti existovala jakási obecná kritika médií, která jako v té scéně byla přítomná, ale nešířila se dál, takže v dnešní atmosféře momenty, které ta krajní pravice vytahuje, tak se potom rychle šíří do ne možná celé společnosti, ale, ale, ale alespoň do jejich částí. Takhle já čtu tuhle tu situaci.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Dobře. Ale platí tedy, že kdokoli, kdo kritizuje jakékoli médium a doporučuje médium alternativní, byť my dva o něm můžeme mít tisíc pochybností, tak není extremist. Nebo ano?

Jan CHARVÁT, odborník na politický extremismus Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** UK

S tím já, ne, s tím já budu s vámi samozřejmě souhlasit. Kritika médií není extremismus, ale jak říkám, nedomnívám se, že by to pisatel té zprávy takto myslel.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

No, tak bohužel tady nemáme pisatele, abychom se ho zeptali, jak to myslel, tak jsem byla zvědavá na to, jak to myslíte vy. Je v té zprávě něco, pane Charváte, co vás překvapilo?

Jan CHARVÁT, odborník na politický extremismus Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** UK

Po pravdě řečeno, asi není. Oni samozřejmě ty zprávy jsou shrnující, prostě za to předcházející období. A pokud se tou tematikou zabýváte, tak většinu těch /nesrozumitelné/ nějakým způsobem, nějakým způsobem reflektujete. Takže možná je pro mě překvapující přesně to, co jste citovala. Plus i ty další věci, které se týkají potom kritiky práce policie. Trošku mi přijde zvláštní, že se tím ministerstvem teda takhle obšírně zabývá, ale chápu to, jako že se cítí prostě být ohrožení, a proto to do té zprávy jaksi dali, aby o tom referovali.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Anebo možná bylo třeba zdůvodnit, proč je třeba posilovat tu policii, ne?

Jan CHARVÁT, odborník na politický extremismus Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** UK

To je samozřejmě taky možné. Ale to bych si představil na trošku jiných věcech, a to jsme v minulosti už také viděli. A samozřejmě ministerstvo vnitra se snaží celkem logicky lobbovat za to, jaksi ukázat, že ta práce, co dělají, je nutná, je potřebná a je zapotřebí najít nějaké prostředky dál. To je asi celkem pochopitelné.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Já tomu rozumím. Jenom mi přijde prostě, jenom mi přijde komická situace, že ministr vnitra bude lobbovat za ministerstvo vnitra prostřednictvím zprávy ministerstva vnitra a všichni to budeme brát jako hotovou věc.

Jan CHARVÁT, odborník na politický extremismus Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** UK

Tak, jako hotovou věc to samozřejmě brát nemusíme, ostatně i ten rozhovor a ten způsob, jakým je veden, jako naznačuje, že tady existují nějaké pochybnosti, což si myslím, že je zcela v pořádku, že to je zcela legitimní.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Děkuju. Ale teď mně ještě řekněte, jestliže počet objasněných případů roste v porovnání s loňskem, podle té zprávy, tak to znamená, že soudy přistupují jinak k případům extremismu a jinak k těm ostatním? Jinými slovy, že extremismus jde vždycky na řadu jako první, aby ta objasněnost mohla být takhle vysoká?

Jan CHARVÁT, odborník na politický extremismus Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** UK

Ne, to bych neřekl. Já, když se podíváte do té zprávy, tak uvidíte, že tam je vlastně poměrně pečlivě rozepsáno, o jaké typy těch trestných činů jde. A tam taky uvidíte, že některé z nich jsou dlouhodobě jaksi celkem bez problémů řešeny. A zatímco u spousty jiných to tak není. Jo, tam jsou poškozování cizí věci, které prostě ani v tomto roce, ani v minulém roce vyšetřeny nejsou. Naopak ty verbální trestné činy vyšetřovány jsou, protože se vyšetřují dobře, jo. Takhle v podstatě je třeba číst tu zprávu.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Víte, já jsem si tu zprávu četla. Tam za letošní první kvartál byl nejvíc zastoupen trestný čin podpora a propagace hnutí a tak dále, to je takový ten dlouhý název.

Jan CHARVÁT, odborník na politický extremismus Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** UK

Jasně.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Ptám se, jestli tento typ trestných činů má přednost, pokud jde o soudní řízení nebo ne?

Jan CHARVÁT, odborník na politický extremismus Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** UK

Ne, nemá. Ale jde o to, že se prostě jednoduše, velmi jednoduchým způsobem policii daří ho prokazovat. Proto, proto se tam potom objevuje, jako že je vlastně prokázán poměrně často.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

A existuje i ...

Jan CHARVÁT, odborník na politický extremismus Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** UK

Jestli k tomu můžu doplnit ...

Barbora TACHECÍ, moderátorka

No, určitě můžete.

Jan CHARVÁT, odborník na politický extremismus Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** UK

Tam je samozřejmě dlouhodobě, dlouhodobě existuje jako otázka, zdali zrovna tento konkrétní typ trestného činu je skutečně tím hlavním a tím zásadním, který by měla jaksi policie řešit. Existuje k tomu poměrně rozsáhlá jaksi debata, kritika, která říká, že to v podstatě je to trestání za ty nášivky a za podobné věci, které jsou velmi jednoduché ...

Barbora TACHECÍ, moderátorka

A taky slovy klasika, tresty za slova, slova, slova. Že?

Jan CHARVÁT, odborník na politický extremismus Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** UK

Jasně. K tomu samozřejmě lze taky mluvit. Ale prostě je to, je to přesně ta věc, která je ve skutečnosti v rámci toho, té tematiky, řekněme, extremismu asi ta méně důležitá.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Říká Jan Charvát, odborník na politický extremismus Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Moc vám děkuju.

Jan CHARVÁT, odborník na politický extremismus Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** UK

Já taky děkuju, na shledanou.

Ředitelem Slezského divadla bude Ostravák Ilja Racek mladší, který dříve vedl ČT Ostrava i NDM

11.5.2016 ostravan.cz str. 00 Divadlo

Milan Bátor

Překvapivým výsledkem skončil konkurs na nového ředitele Slezského divadla v Opavě. Na návrh výběrové komise opavští radní ve středu do této funkce zvolili bývalého režiséra, divadelníka a také politika Ilju Racka mladšího. Ten má s řízením divadla bohaté zkušenosti, donedávna působil jako ředitel Divadla J. K. Tyla v Plzni a v devadesátých letech stál v čele Národního divadla moravskoslezského v Ostravě. Na dotazy, jakým směrem se nyní bude opavské divadlo ubírat, je podle Rackova vyjádření zatím brzy, ovšem žádné revoluční změny se nejspíš očekávat nedají.

Na dotaz, proč se rozhodl ucházet o post ředitele Slezského divadla, má Ilja Racek ml. dvě odpovědi. „Koncem loňského roku jsem přestal působit ve vrcholných orgánech města Ostravy. Přestal jsem být členem rady a předsedou kulturní komise. Tím pádem jsem začal uvažovat o tom, že bych si mohl najít nějaké nové zaměstnání v mém oboru,“ řekl.

Ve stejnou dobu byl vyhlášen druhý konkurs na ředitele opavského divadla. K tomu, aby se o tuto funkci začal ucházet, ho podle něj oslovili někteří lidé přímo z opavského divadla. „Na práci pro Slezské divadlo v Opavě se moc těším. Už mi ta práce chyběla, ale otázka, jestli se v budoucnu ujmu ještě nějaké režie, je zatím předčasná,“ říká.

Zároveň příliš nechce hovořit o případných změnách, které opavské divadlo pod jeho vedením čekají. Podle něj jde o předčasnou otázku. Dramaturgický plán na příští sezónu ale již samozřejmě viděl a nevidí důvod na něm něco měnit. „Pokud bych měl dělat nějaké změny v divadle, bude to vždy otázka diskuse s šéfy uměleckých souborů. Musím se s nimi nejprve seznámit, zjistit, jak se nám bude spolupracovat. V tomto okamžiku ale nemám pocit, že by se mělo něco zásadně měnit,“ doplnil Ilja Racek.

KDO JE NOVÝ ŘEDITEL SLEZSKÉHO DIVADLA

Ilja Racek ml. se narodil 10. dubna 1950 v Ostravě. Jeho otcem je známý český herec Ilja Racek (1930). Vystudoval obor televizní publicistika na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze a obor divadelní věda na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. V sedmdesátých letech začal pracovat jako pomocný režisér a asistent v ostravských studiích Československé televize a Československého rozhlasu, poté působil jako režisér v Těšínském divadle a v Divadle F. X. Šaldy v Liberci. Po roce 1991 řídil Státní divadlo Ostrava, které později změnilo název na Národní divadlo moravskoslezské, a také Janáčkovu filharmonii Ostrava. Jako režisér se podílel na řadě inscenací. V letech 2013 až 2014 řídil Divadlo J. K. Tyla v Plzni.

Samostatnou kapitolou je jeho politická činnost. Už v roce 1994 vstoupil do komunální politiky a byl zvolen jako nezávislý zastupitel města Ostravy, o čtyři roky později se stal zastupitelem znovu, tentokrát už v barvách KDU-ČSL. Poté se z komunální politiky stáhl, ovšem na přelomu milénia působil jako náměstek tehdejšího ministra kultury Pavla Dostála a krátce byl také šéfem odboru památkové péče na ostravském krajském úřadě. V posledních komunálních volbách se stal opět zastupitelem města Ostravy a také radním za KDU-ČSL a předsedou kulturní komise. Po změně politických sil v ostravské městské radě přestal post radního zastávat. Nyní kandiduje také do Senátu ve volebním obvodu č. 70, tedy Ostrava-město. (Zdroj: Wikipedie)

URL| <http://www.ostravan.cz/31366/reditelem-slezskeho-divadla-bude-ostrovak-ilja-racek-mladsi-ktery-drive-vedl-ct-ostrovka-i-ndm/>

Panama Papers nejsou první, ale zdaleka největší kauzou daňových rájů

11.5.2016 ct24.cz str. 00 Ekonomika
dolejsim

Více než jedenáct milionů dokumentů včetně čtvrt milionu, které se týkají firem a lidí z Česka, obsahuje únik od právní kanceláře Mossack Fonseca. Mezinárodní konsorcium investigativních novinářů nyní zpřístupnilo informace na Internetu. Podle novinářky Českého rozhlasu Jany Klímové, která se s dokumenty seznamuje, je kauza Panama Papers výjimečná především právě svým rozsahem a také tím, že se týká i velmi významných lidí.

Kauza Panama Papers není prvním únikem informací z daňových rájů. Ve srovnání s úniky označovanými jako Swiss Leaks nebo Offshore Leaks je však její vliv nesrovnatelně vyšší. Jana Klímová vidí rozdíl ve třech příčinách. „Za prvé je to jiné v tom, že právní kancelář Mossack Fonseca patřila ke špičkám na poli obchodu se zakládáním společností v daňových rájích a jejich správy – patřila k největším a nejkvalitnějším. Druhý důvod je, že je to dohromady únik 11,5 milionu dokumentů, což je historicky největší únik dokumentů, který se kdy odehrál. Třetí důvod je, že v dokumentech se objevila jména politiků, lidí, kteří jsou blízcí politikům nebo firmám používajícím veřejné peníze,“ shrnula Jana Klímová v Interview ČT24.

Zdůraznila přitom, že navzdory uvolnění dokumentů nezveřejnilo Mezinárodní konsorcium investigativních novinářů vše, co spolu s deníkem Süddeutsche Zeitung získalo od svého utajeného zdroje. „Za sebe mohu říct, že jsem viděla výsek dokumentů resp. jmen klientů právní kanceláře, z nichž data unikla. Nemohu říct, že bych měla nastudováno čtvrt milionu dokumentů,“ podotkla.

Jako investigativní novinářka považuje kauzu Panama Papers především za jedinečné zprostředkování „světa za zrcadlem“: „Máte možnost založit si zcela anonymní firmu, kde nemusíte zakládat účetnictví, dokládat vlastníky a můžete jejím prostřednictvím otevírat si účty kdekoli ve světě a provádět tam transakce s penězi, které nejsou čisté nebo měly být zdaněny.“

Zvětšit obrázek

Zmenšit obrázek

Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Sídlo firmy Mossack Fonseca

Zdroj: Reuters

Panama Papers jako ohrožení demokracie?

V souvislosti s Panama Papers se ozývají hlasy, které volají po regulaci resp. změnách pravidel v zemích spadajících mezi daňové ráje, na druhé straně znějí i hlasy, které je podporují. Šéfredaktor serveru Svobodné fórum Pavel Šafr prohlásil Panama Papers za „nejvážnější ohrožení právního řádu a základních pilířů demokracie“.

Ekonom Pavel Kohout ze společnosti Partners zase v Událostech, komentářích odmítl myšlenku, že by daňové ráje svá pravidla měla změnit. Jsou podle něj potřebné proto, aby ostatní státy nezaváděly příliš vysoké daně. „Kdyby nebylo daňové konkurence, dopadlo by to jako za první nebo druhé světové války, kdy daně z příjmu dosahovaly výše 80, 85 nebo i 90 procent. Mohli bychom skončit tak, že většinu příjmů bychom platili na daních, protože stát nikdy nemá dost,“ uvedl.

To však odmítl Petr Janský z Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** UK. Je signatářem dopisu 300 ekonomů vyzývajícího ke změnám v daňových rájích. V dopise, pod nímž je i jméno nositele Nobelovy ceny za ekonomii Anguse Deatona, stojí, že daňové ráje nemají „žádné ekonomické opodstatnění“.

Fakta

Kauza Panama Papers

Únik dokumentů z panamské firmy Mossack Fonseca usvědčil desítky vlivných osobností, které využívaly daňové ráje pro ukryvání svého jmění.

V těchto dokumentech mimo jiných figurují:

Zemřelý otec britského premiéra Davida Camerona
Zeť čínského prezidenta Si-Ťin pchinga
Ukrajinský prezident Petro Porošenko
Argentinský prezident Mauricio Macri
Tři ze čtyř dětí pákistánského premiéra Naváze Šarífa
Odstoupivší islandský premiér Sigmundur Gunnlaugsson (prostřednictvím majetku manželky)
Vedoucí manažeři mezinárodní fotbalové federace (FIFA)

Ekonom: Ani některé země EU potřebná pravidla nedodržují

Podle Petra Janského je třeba, aby se nejlivnější ekonomiky – přinejmenším Evropská unie a Spojené státy – dohodly na pravidlech, které budou všechny země dodržovat a praxi daňových rájů zamezí. Současně však poznamenal, že k tomu není vůle ani na jedné straně Atlantiku. „I některé země EU tato pravidla, jak by měla být ideálně nastavena, nedodržují,“ upozornil ekonom v Interview ČT24. Země EU se sice dohodly na vytvoření černé listiny daňových rájů, od ní však Petr Janský nic neočekává.

Problém černé listiny spočívá i v tom, že průběžně vznikají nové daňové ráje, a to i na místech, kde by je hledal jen málokdo. „Jedná se například i o některé státy v rámci Spojených států. Máme státy Delaware, Nevadu, které nabízí velmi podobné služby, za kterými chodí zákazníci do Panamy nebo Britských Panenských ostrovů,“ upozornil host Interview ČT24. Daňové ráje i nízké daně přinášejí dost peněz pro málo obyvatel

Jak vlastně daňové ráje fungují? Princip funguje především v malých zemích, respektive těch, které mají málo obyvatel – v Panamě žijí asi tři miliony obyvatel, na Britských Panenských ostrovech necelých třicet tisíc a ve zmíněném státu Delaware sotva milion. Podle Petra Janského by podobně mohla v rámci České republiky fungovat jeho rodná desetitisícová Kuřim, kdyby to zákony umožňovaly.

„Mohla by říct firmám: Pojdte si udělat sídlo v Kuřimi, je tam krásně a ještě k tomu budete platit jenom jednocentní daňovou sazbu a možná vám nabídneme i finanční tajemství – nebudeme s ČR sdílet žádné informace. Kuřimi, protože je malá a má spoustu šikovných lidí, kteří vydělávají jinak, by se to vyplatilo, protože jedno procento z obrovského množství zisků, které by tam firmy přinesly, by vyneslo množství příjmů, které by bylo pro těch deset tisíc obyvatel dostatečných. Kdežto pro ČR, i když daní kolem 19 procent, to nestačí ani na část důchodů,“ srovnal.

URL| <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/ekonomika/1782002-panama-papers-nejsou-prvni-ale-zdaleka-nejvetsi-kauzou-danovych-rajů>

Rozhovor s ekonomkou Ilonou Švihlíkovou

11.5.2016 ČRo Dvojka str. 01 08:30 Jak to vidí

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Dobrý den, začíná pořad Jak to vidí, u poslechu vás vítá Zita Senková. Mým hostem je ekonomka Ilona Švihlíková. Dobrý den.

Ilona ŠVIHLÍKOVÁ, ekonomka

Dobrý den.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Jaká témata budou pod vaší drobnohledem, nesoulad nabídky a poptávky na trhu práce, či posuny na ropném trhu. Dobrý poslech. Nezaměstnanost v Česku zůstává mezi nejnižšími v Evropě díky sezónním pracím i výkonu ekonomiky, nicméně v poslední době roste nesoulad mezi nabídkou a poptávkou na trhu práce. Jaké jsou, paní docentko, hlavní důvody tohoto rozporu?

Ilona ŠVIHLÍKOVÁ, ekonomka

No, to je právě ta důležitá otázka, protože navzdory tomu, že ta míra nezaměstnanosti je nízká, tak pořád máme v evidenci úřadů práce přes 400 tisíc lidí, což asi nelze brát úplně pozitivně vzhledem k tomu ekonomickému růstu, který sice ochabuje, ale přece jenom ten trh práce reaguje s nějakým zpožděním. A zároveň tady máme evidováno více než 120 tisíc volných pracovních míst, což jistě souvisí také se sezónou, samozřejmě stavební práce a podobně, ale nejenom, že tady je nějaký nesoulad, a teď je otázka, odkud se bere, protože když se podíváme na ty uchazeče a zároveň na to, co je poptáváno, tak ta struktura bude relativně hodně podobná, ona se nebude zas tak úplně dramaticky lišit. Jistě bude tam poptávka po takzvaných technických profesích, ale zase ono v té nabídce také částečně je. No, a máme tady několik možných vysvětlení. Tak jedním z nich je, že se nám to sice kryje jaksi republikově, ale už ne lokálně nebo regionálně, a my bohužel dlouhodobě máme problém s dopravní dostupností, ta není úplně v ideální stavu, a pokud by třeba i někdo uvažoval o tom, že se přemístí, přestěhuje, tak ta bytová politika je taková, že není příliš flexibilní, nemáme tu nějakou širokou bytovou síť, která by vůbec tohle to umožňovala, i kdyby tomu někdo byl nakloněn. Kromě toho si musíme také uvědomit, že řada těch nabízených míst, ne všechny, ale řada z nich, typicky maloobchod, je velmi nízkou odměňována, to znamená jsme tam někde na hranici nebo i pod hranicí pracující chudoby, je ta práce velice náročná, vyžadují se často směny, je tam nemožnost sladit pracovní a rodinný život. Takže ono se často jedná také o pracovní pozice, které jsou ze své logiky poměrně neatraktivní. A k tomu ještě připočteme samozřejmě třeba exekuce, které deformují ten trh a vůbec brání přijmout nějaké pracovní místo. A vidíme, že těch důvodů může být celá řada. Když se na to podívám z hlediska toho, co říkají, řekněme podnikatelské svazy, tak ti vlastně konstatují, že zhruba 200 tisíc lidí z těch více než 400 tisíc evidovaných, už jsou v kategorii nezaměstnatelných. Pokud by tomu tak skutečně bylo, tak by to byl obrovský sociální problém, samozřejmě.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Když se podíváme do těch statistik, tak které jsou nejvíce poptávané profese?

Ilona ŠVIHLÍKOVÁ, ekonomka

Tak, samozřejmě jsou to ty otázky těch technických profesí, řemesel, ale jsou tam pomocní dělníci, řidiči, najdeme tam právě třeba ten maloobchod, pracovníky ostrahy. V řadě případů se skutečně jedná o práce, které jsou odměňovány velmi, velmi nízkou, to znamená, jsme ještě pod tou hranicí pracující chudoby, to znamená 14 tisíc hrubého někde pod tím, jo, a třeba těsně nad minimální mzdou. A zase, když si uvědomíme, že tam je ještě nějaký náklad s dojížděním a podobně, tak ta práce je vlastně tak špatně placená, že neumožňuje vůbec přežít té rodině nebo notabene, když se to týká třeba samozřevitelů. Takže je potřeba to skutečně vnímat v širším kontextu než jenom to, že prostě chybí technické profese, což je taková někdy zkratka, která se k tomu uvádí.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Jak to tedy změnit, když jste hovořila, vlastně vyjmenovala ty důvody, které vedou k tomuto nesouladu, to znamená musela by se změnit třeba dopravní infrastruktura nebo to zázemí vůbec, které by vedlo k tomu, že se prostě přestěhují z jednoho města do druhého za jinou práci?

Ilona ŠVIHLÍKOVÁ, ekonomka

Tak, já nejsem úplně příznivec toho, aby člověk dneska kočoval nomád, i když samozřejmě někdy je to nutné. My jsme nikdy neměli vůbec žádnou nějakou bytovou politiku. Vezměme si, jak to vypadá se sociálním bydlením. To nesmírně omezuje vůbec sociální mobilitu, dostupnost bydlení. Většina lidí u nás navíc poměrně logicky se orientuje na vlastnické bydlení, nikoliv nájemní, což samozřejmě zase ten trh nějakým způsobem ovlivňuje. Nově se objevují příspěvky na dojíždění do práce, ale já si skutečně myslím, že v řadě ohledů se budeme muset dívat na tu vzdělávací soustavu, o tom už se hovoří dlouho, ale také prostě na to, aby se z té práce dalo slušně žít, jo. Ono jako opravdu není lehké motivovat, když si uvědomíte, jaká je jednak hrubá mzda, že jo, co vám z toho pak nakonec zbude, a co ještě platíte třeba za to dojíždění a podobně, tak ta

motivace potom jako nemusí být úplně největší a tomu se nelze úplně divit, obzvláště pokud tam nedejbože ještě je nějaký exekuční tlak.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Výše odměny za práci se bude muset změnit, podle vašeho názoru?

Ilona ŠVIHLÍKOVÁ, ekonomka

Ona už se postupně mění, my skutečně, jako nemůžete mít minimální mzdu, která je hluboko pod hranici pracující chudoby. To nemá vůbec žádný ekonomický smysl. Ale samozřejmě tady máme ten problém, že ten celý náš ekonomický model, jak se nám tady za těch čtvrt století ustanovil, je do značné míry prostě založen na levné práci, jo, a to prostě brzdí samozřejmě nějaký rozumný mzdový nárůst a tím pádem už to není otázka ani tak jednotlivých firem, ano, také, ale to už je makroekonomická otázka toho, z čeho tahle země bude chtít v budoucnu žít? A my jako pokud chceme se přibližovat těm vyspělým zemím, což bychom asi chtít měli, tak prostě nemůžeme žít z toho, že budeme dělat práci ve mzdě a být nějaká jako prostě lepší montovna, to prostě už dál není možné.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Jak na to reagují nebo by měli zareagovat zaměstnavatelé?

Ilona ŠVIHLÍKOVÁ, ekonomka

No, tak zaměstnavatelé reagují tím, že si chtějí dovést pracovní sílu ze zahraničí, která prostě podle jejich názoru, z Ukrajiny například, bude schopná vykonávat ty práce, které chybí, a nevím, co budou dělat potom, až zase se to dostane do té horší fáze cyklu, jestli je všechny vyvezeme někam pryč?

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Je tady samozřejmě plán řekněme?

Ilona ŠVIHLÍKOVÁ, ekonomka

No, ten plán zaměstnavatelů se týká právě toho, že se doveze pracovní síla ze zahraničí, ale jako já si myslím, že stát takto uvažovat úplně nemůže, protože i kdyby těch 200 tisíc lidí v té evidenci bylo nezaměstnatelných a třeba dejme tomu těch 100 tisíc dělá načerno, což bych řekla, že možná bude tak odhad, tak pořád to je obrovský sociální problém. To prostě nemůžete jen tak odepsat nebo škrtnout, i když ti lidé třeba nenastoupí na ten trh práce, i když jsou oficiálně evidováni, tak pořád je to veliký sociální problém, pokud to jsou lidé nějakým způsobem závislí, tak ten stát to musí řešit, to znamená ono nestačí si říct, tak dovezeme si 50 tisíc Ukrajinců nebo něco podobného, jo, a tímhle tím způsobem prostě ten fundamentální nesoulad a ty sociální problémy nevyřešíte. Takže určitě je to otázka pro vzdělávací soustavu, pro bytovou politiku samozřejmě, je to otázka primárně makroekonomická toho, že nemůžeme akceptovat dlouhodobě nízké mzdy, protože ten náš model ekonomiky se prostě musí nutně přesunout k něčemu lepšímu, protože jinak v téhle situaci zůstaneme uvězněni na hodně dlouho.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Ropné velmoci se zatím nedokázaly dohodnout na zmrazení těžby. Saúdská Arábie totiž trvá na tom, aby se k dohodě připojil i Írán. Jak vidíte tedy ten další vývoj?

Ilona ŠVIHLÍKOVÁ, ekonomka

To jednání v Dauhá, které mělo právě způsobit, řekněme určitý soulad na tom ropném trhu, se sešly země OPEC ropného kartelu, ale i země mimo Rusko a Mexiko, tak tohle jednání selhalo navzdory tomu, že samozřejmě bylo dlouhodobě dopředu připravované a vyjednávané. Tyhle ty věci se připravují předem, nikoliv na tom jednání. A ta základní rozbuška byla podání Saúdské Arábie, kde se stalo hned několik zajímavých věcí. Za prvé se ukázalo, že ta ropná legenda Alí Al-Naimi vlastně už neměl mandát cokoliv vyjednat a vlastně v těch

minulých dnech jsme se dozvěděli o jeho odvolání z funkce ministerstva pro energetiku, to je obrovský posun, protože to je člověk, který prostě s tom ropném sektoru dělal celý život. A ukazuje nám to, že v Saúdské Arábii se skutečně dějí významné pohyby na úrovni královské rodiny a velice aktivní a zároveň řekněme ten destruktér té dohody se ukázal být princ Mohamed bin Salmán, který řekněme používá ropu jako zbraň pro dosažení geopolitických cílů více než tomu bylo v minulosti. A ten jeho argument tedy byl, že pokud se nepřipojí Írán, tak to nemá žádný smysl, a přestože ta jednání samozřejmě trvala týdnů před tím, tou oficiální schůzkou, tak to jednoznačně zkrátka a dobře shodil ze stolu. Takže to jednání v Dauhá úplně krachlo, což se zase neočekávalo, že by dopadlo takto špatně. A dneska se objevují stále častěji úvahy, jestli vůbec OPEC tedy má ještě nějaký další smysl a jestli je vůbec možné ten ropný trh nějak slušně vybalancovat tak, aby ty ropné země přežily ty nízké ceny ropy.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

No, a neměl by se Írán připojit k té dohodě, má to vůbec smysl bez Íránu?

Ilona ŠVIHLÍKOVÁ, ekonomka

No, já si myslím, že by to smysl mělo. Ono upřímně řečeno ten Írán musíme vnímat spíš geopoliticky v tomto ohledu než čistě z hlediska těžby. Írán se připojit nechce, protože dlouho trpěl pod sankcemi a teď chce zvýšit svoji těžbu na to alespoň, co bylo před těmi sankcemi, to znamená někam ke 4 milionům barelů za den, což ho dost dobře chápu, tam ještě zdaleka není. A na druhé straně tady máme země, které tedy těží vysoko nad svou kvótu, což jsou právě Saúdové a nebo je taky Irák, který sice řekněme nemá úplně oficiálně tu kvótu stanovenou, ale masivně zvyšoval těžbu v těch posledních letech. Takže ono zdaleka nejde jen o Írán. Ta interpretace může být různá, jedna z nich právě je, že Saúdská Arábie si to chce takzvaně vyřídit se všemi, kteří nejsou příliš po chuti, což je čím dál delší zástup zemí počínající Jemenem a konče právě Íránem, to je tradiční regionální rival. A ta druhá interpretace je taková, řekněme hlubší, a říká Saúdové se domnívají, že zkrátka ten ropný trh zastabilizovat vůbec nejde právě vzhledem k těžbě břidlic ve Spojených státech, a dokonce princ Salmán právě, ten tedy nový aktér, který vlastně hovoří dneska za Saúdskou Arábii a který je také strůjcem té ofenzivy v Jemenu, tak navrhuje, že by Saúdská Arábie měla přestat být ropnou zemí a přeorientovat se úplně někam jinam. Je to zajímavé to poslouchat, já už jsem tohle slyšela tolikrát, že má tendenci to dosti podceňovat, protože ono vůbec není snadné reorientovat se z ropy na něco jiného a těch úspěšných příkladů moc nenajdeme.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Vlastně změnu orientace Saúdské Arábie, respektive aby se vymanila z té závislosti na ropě předpokládá také plán Víze 2030. Jak to chtějí tedy Saúdové udělat?

Ilona ŠVIHLÍKOVÁ, ekonomka

No, já nejsem úplně obeznámená s těmi detaily, ale jako pokaždé, když klesla cena ropy, tak jsem poslouchala od někoho ze Saúdské Arábie, že jako přestanou být závislí na ropě a něco změní, takže už jako delší dobu se tahle ta prohlášení kumulují. Ono to je nesmírně obtížné a já si myslím, že Saúdové jsou asi v té nejhorší možné pozici v jaké nějaká ekonomika může být, když se chce reorientovat, protože tam skutečně jako základy průmyslu nebo prostě nějaké vůbec řekněme vzdělávací soustavy, která by umožňovala, asi nijak, změnit, to je otázka na co, samozřejmě je nesmírně obtížná. Ale tam je jeden jako, jedna základní věc, o které jsme už tady také hovořily, a to je prostě to, že ten stát žije z renty, a ve chvíli, kdyby měl řekněme normálnější ekonomiku, tak bude muset žít z daní, a když bude žít z daní, tak je otázka, jestli bude potřebovat královskou rodinu Saúdů, já bych o tom docela pochybovala.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Daně vůbec jsou takovým strašákem v oblasti Perského zálivu v posledních měsících.

Ilona ŠVIHLÍKOVÁ, ekonomka

To bezesporu, to jsou rentiérské státy, ty z toho odvozují svou moc samozřejmě, kdežto daně, ty prostě vyžadují i poněkud jiný typ společenského uspořádání. Já pochybuju, že by jim zrovna tohle bylo příliš při chuti.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Také Saúdové počítají, nevím, jestli vás to potěší nebo naopak, s větším zapojením žen právě v pracovním procesu.

Ilona ŠVIHLÍKOVÁ, ekonomka

No, to je poněkud překvapivé. Nevím, jestli to bude, jak ty ženy budou pracovat, že budou 10 kroků chodit za mužem nebo jak tam v těch burkách budou moci dělat, to by bylo zajímavé. Bylo by to samozřejmě zásadní otřes, ale ta moc Saúdů, když se prostě podíváte na ten do značné míry umělý stát, tak je skutečně založená na dvou věcech, a to je renta z ropy a wahhábismus, což je prostě extrémní verze islámu, a pokud by tohle nějakým způsobem začalo oslabovat, tak samozřejmě ti lidé dříve či později zjistí, oni už to dneska nejspíš ví, že k tomu skutečně královskou rodinu Saúdů ani za mák nepotřebují.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Když jste, paní docentko, hovořila o výměně na postu ministra energetiky, tak tu pozici dostal dosavadní šéf nebo ještě stále je správní rady ropného gigantu Aramco, je to státní společnost saúdskoarabská a plánuje teď vlastně uvést své akcie na burzách v Londýně, v New Yorku a v Hongkongu, co to znamená?

Ilona ŠVIHLÍKOVÁ, ekonomka

Je to zase návrh prince Mohameda, který skutečně bere do ruky vše, to znamená ukazuje se, že ty určité zvěsti o duševním zdraví krále Salmána asi budou mít do značné míry reálný podklad, protože skutečně jaksi jeho oblíbený syn, tedy princ Mohamed je ofenzivní na mnoha polích, včetně teda té dlouhé drahé a neúspěšné války v Jemenu. Saudi Aramco je největší ropná firma na světě a právě to může být znak buď zoufalství, to znamená snahy získat nějaké dodatečné příjmy, protože i když Saúdové mají pěkné rezervy, tak ony hodně pěkně ubývají, protože oni jsou zvyklí jaksi na styl života, který není příliš úsporný, anebo to může být, tak, jak je to prodáváno oficiálně, znak nějaké nové, nové strategie, to znamená toho, že vlastně se budou od toho ropného bohatství postupně oprošťovat, ale otázka zase je, čím ho nahradí?

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Jak se do toho dění na globálních trzích promítne přelomový okamžik, za který experti, diplomaté, politici označují revoluci v americkém energetickém průmyslu? Mám na mysli fakt, že Spojené státy začaly po 40 letech opět vyvážet ropu a nově i zemní plyn.

Ilona ŠVIHLÍKOVÁ, ekonomka

Ano, to vyvážejí, to je pravda, není to zatím nijak dramatické, protože oni mají sami své obrovské potřeby. Takže jakoby stále z hlediska ropy jsou čistí dovozce, nejsou čistí vývozce, to asi nebudou už nikdy. Ale je to samozřejmě velikánská změna a někdy se dokonce hovoří o tom, že už jsme se dostali do stádia takzvaného vrcholu poptávky, což je tedy poptávka už se blíží maximu, my jsme někde na 92 milionech barelů za den zhruba, a že už bude klesat z různých důvodů. Je to třeba větší energetická efektivita nebo to, že vyspělé země budou přecházet na zelenější technologie. Já už jsem o vyvrcholení poptávky četla před nějakými 10, 15 lety už se o tom hovořilo. Potom ty ceny šly tak dynamicky nahoru, že se na tohle téma zase zapomělo, teď to zase vyplavalo. Fakt je, že stále tu jsou ty rozvojové, rozvíjející se země, které samozřejmě tu poptávku po ropě mají a je otázka, do jaké míry tyhle země budou schopny přejít třeba na nějakou efektivnější výrobu. Ale samozřejmě jako neříkám, že dny ropy jsou sečteny, protože ona ta ropná infrastruktura je všude kolem nás, všude a ve všem na co se podíváme, počínajíc plasty, konče hnojivy a samozřejmě celým sektorem dopravy, to všechno je strašně závislé na ropě a bude trvat nějakou dobu než to nahradíme. Ale samozřejmě ty ropné země musejí přemýšlet a měly i v minulosti jakým způsobem se změnit, protože prostě žijí z renty a renta je vždycky patologie.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Britský premiér David Cameron zítra v Londýně pořádá mezinárodní protikorupční summit, nejspíš mu budou dominovat i nedávná odhalení v takzvané aféře Panama Papers, co si slibovat od tohoto setkání?

Ilona ŠVIHLÍKOVÁ, ekonomka

Já si neslibuju vůbec nic, nevím, jestli jsem takový cynik, ale zase já už si pamatuji hromady setkání hlavně po tom roce 2008, netýkaly se přímo korupce, ale týkaly se tedy hlavně daňových rájů a vůbec téhle problematiky, byť jako je tam nějaký pokrok, tak to jde nesmírně pomalu a jednoznačně vlády vyspělých zemí zjišťují, že je mnohem jednodušší provádět škrty ve veřejných výdajích než se starat o to, kolik příjmů plyne do daňových rájů, notabene, když to jsou často jejich vlastní příjmy. Takže já neočekávám mnoho. Pan Cameron byl poměrně vtipný, když řekl, že na protikorupční summitu se sejde řada korupčníků, což je dokonce možná i pravda. Já neočekávám nějaký zvlášť velký posun. Spíše v té oblasti daňových rájů a daňové politiky, tam maličko něco vidíme v rámci Evropské unie. Přece jenom ty směrnice, byť nesmírně pomalu postupují, došlo k určitému poklesu vlivu Nizozemí a Lucemburska, které samozřejmě Lucembursko je daňový ráj par excellence, Nizozemí je quazi daňový ráj hlavně v oblasti nehmotných práv. Takže tam vidíme jakoby určitý, určité narovnávání, ale to může trvat poměrně dlouho, obávám se. A pořád tady máme území, která hrají velmi důležitou roli i řekněme ve schovávání různých investic, což jsou typicky Bermudy, ale i třeba Britské Panenské ostrovy, Kajmanské ostrovy, no, a pod koho asi patří zrovna ty dvě poslední jmenované? No, samozřejmě pod britskou jurisdikci.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Tak je správně, že se ten summit koná.

Ilona ŠVIHLÍKOVÁ, ekonomka

Takže pan Cameron nemůže říkat, že o to neví nebo nezná a podobně, konec konců jeho otec to zná možná víc než dobře. No, takže tak.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Jaký je třeba vůbec v souvislosti s tou kauzou Panama Papers tlak veřejnosti, politiků hlavně, protože se třeba postavili proti tomu, respektive za to, aby se s těmi ráji skoncovalo. Celá řada ekonomických celebrit jako třeba nositel Nobelovy ceny za ekonomii Deaton a připojil se vlastně podle mediálních informací jediný Čech Petr Jánký z Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd**, podepsal výzvu k omezení daňových rájů.

Ilona ŠVIHLÍKOVÁ, ekonomka

Já bych se připojila taky. Ano, taky Piketty nebo Jeffrey Sachs, což je zajímavé. No, zajímavé je, že ekonomové velmi dlouho hovořili o regulaci daňových rájů, kdežto v současné době už, a to je právě ta výzva, která vlastně říká, že daňové ráje se nemají regulovat, prostě zakázat, postavit mimo zákon, že to je něco, co nepřináší nic dobrého, respektive to přináší dobré pouze tomu jednomu procentu, kterému to umožňuje prostě schovávat svůj majetek, plus samozřejmě je to i zdroj financování kriminální činnosti, to bezesporu také v globálním měřítku. Takže to nějaký posun je. Ty Panama Papers, já mám pořád obavy, aby to skutečně nesklouzlo k tomu, že ukazujeme na figurku A, B, C, jo, to je příliš málo. Panama Papers jsou prostě jedním z mnoha odhalení celého komplikovaného systému, a to se netýká jenom prostě jedné firmy, ale celého komplikovaného systému, který dlouhodobě, dekády prostě umožňuje jak bohatým jednotlivcům, tak hlavně ale korporacím se vyhýbat zdanění, prostě deformovat investiční toky. A to, co právě teďko napsal UNCTAD ve své tradičně výborné analýze, že vlastně ty daňové ráje, ne, že jsou nekalá konkurence, ale oni vám hlavně pomáhají oddělit zdroje příjmů, to znamená místa, kde generujete něco, kde vytváříte nějakou hodnotu, a potom vlastně ty možné investice, ty toky, jo, tohle to se odděluje, což je samozřejmě jako problém ekonomický naprosto jednoznačný. No, takže nějaké, nějaký malý pokrok tam je, je ten tlak teď asi největší, co, kdy byl, ale pořád platí to, co říkám už delší dobu, prostě ti, co jsou na těch vládnoucích místech, jsou sami v těchto sítích zapleteni, jo, viz pan Juncker prostě předseda Evropské komise, člověk, který z Lucemburska udělal daňový ráj, jo, to je pořád tenhle ten případ.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Spočítal vůbec někdo kolik peněz například na daních, co se týče toho úniku, utíká Česku?

Ilona ŠVIHLÍKOVÁ, ekonomka

Co se týče České republiky, máme nějaké odhady, kterými se zabýval třeba Glopolis, to znamená pokud si to správně pamatuju, tak jsme byli někde mezi 30 až 60 miliardami. Ono se to samozřejmě odhaduje poměrně obtížně, z globálního hlediska teď UNCTAD vydal zprávu týkající se asi 221 miliard, ale to jsou jakoby skryté i ty investiční toky, to znamená takové jako perličky pro posluchače, třeba v Bermudách v tomto ohledu vykazují větší zisky než Čína ze zahraničních investic, což je bezesporu pozoruhodné vzhledem k rozloze Bermudy, a nebo tam najdeme to, že pro řadu zemí, i těch rozvíjejících se jako třeba Rusko nebo Čína, tak mezi jejich hlavní investory patří Britské Panenské ostrovy a podobně, jo. Takže vidíme, to se prostě ty peníze promílají a pak se třeba vracejí zpátky, jo.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Končí to v tom trojúhelníku.

Ilona ŠVIHLÍKOVÁ, ekonomka

No, ono by to bylo dohledatelné, kdyby se chtělo, ono to nikam nemizí samozřejmě, jo, ale je to velmi řeckně sofistikovaně zakryto.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Řecký parlament schválil před pár dny balík penzijních a daňových reforem, jak na to, paní Švihlíková, reagují mezinárodní věřitelé?

Ilona ŠVIHLÍKOVÁ, ekonomka

No, mezinárodní věřitelé už delší dobu nejsou jednotní, to je ta takzvaná trojka, která patří teda, to je hlavní institucionální věřitel Řecka, a to, co pozorujeme už intenzivněji několik měsíců, což i proplouvá na veřejnost, jsou zas ty úniky, které se dostaly k veřejnosti. Tak to je takový nesoulad mezi zástupci evropských věřitelů, hlavně Německa a Mezinárodním měnovým fondem. Mezinárodní měnový fond a teď vlastně Financial Times i zveřejnil dopis paní Lagardové, jednoznačně konstatuje, že ty podmínky, které Řecko má aplikovat, jsou nesmyslné, což je něco, co já říkám asi už 8 let, teď na to přišel i Mezinárodní měnový fond, že prostě mít primární přebytek v rozpočtu 3,5 % HDP je mimo jakoukoliv realitu, a vlastně jasně říká, že pokud ty podmínky nebudou změněny ve smyslu prostě realizovatelnosti, tak MMF odejde z té trojky a přestane prostě být jedním z těch tří věřitelů, z těch vyjednávačů toho řeckého problému. A to je samozřejmě velký tlak na Německo, aby ten svůj postoj změnilo, protože pokud se nepletu, tak bylo i hlasování v Bundestagu, které jasně řeklo, že Německo se bude účastnit těchto jednání pouze tehdy, pokud tam bude přítomen i Mezinárodní měnový fond.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Uvolní další peníze věřitelé?

Ilona ŠVIHLÍKOVÁ, ekonomka

No, já upřímně řečeno už jako nevím, co se dál bude dít. Předpokládám, že asi ano nakonec, ono je to vždycky, že nechají to Řecko dojít až na úplnou hranu, pak se zase prostě vytvoří nějaká prapodivná dohoda, která je víceméně nerealistická, pak se zase jede dál, to je skutečně jako to, co Evropská unie předvádí, a to není jenom u toho Řecka, to je naprosto něco neuvěřitelného. Vytvoříte nějaký prostě prapodivný pomatlanec, zjistíte, že nefunguje, a vytvoříte další, no, fungovat to samozřejmě nebude, dokud se prostě velká část těch řeckých dluhů neodepíše.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Docentka Ilona Švihlíková, já vám děkuji za vaše postřehy. Na slyšenou.

Ilona ŠVIHLÍKOVÁ, ekonomka

Na slyšenou.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Zítra budu hovořit s klarinetistou Jiřím Hlaváčem. Na slyšenou se těší Zita Senková.

Každý desátý Čech na hranici chudoby

12.5.2016 ČT 24 str. 28 20:00 90' ČT24

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Na hranici chudoby žije podle statistiků tedy zhruba každý desátý obyvatel. Číslo se nemění, přestože v průměru příjmy domácností vzrostly. O tři sta korun se ale zvýšila hranice úředně považovaná za ohrožení příjmovou chudobou. Spadají sem jednotlivci s příjmy pod deset tisíc a dvě stě korun za měsíc. U páru je to něco přes patnáct tisíc. Rodina se třemi dětmi je ohrožena chudobou při výdělku pod dvacet devět tisíc korun. A komentář připojí Petr Janský, výzkumník Institutu pro demokracii a ekonomickou analýzu, CERGE a taky Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Dobrý večer přeju.

Petr JANSKÝ, výzkumník, IDEA, CERGE-EI, Institut ekonomických studií, **FSV UK** v Praze

Dobrý večer.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Česká společnost obecně patří, co se týče rozdělení příjmů, za jednu z nejméně rovnostářských společností ve vyspělém světě. Ta poslední čísla mění na tom něco?

Petr JANSKÝ, výzkumník, IDEA, CERGE-EI, Institut ekonomických studií, **FSV UK** v Praze

Nic moc na tom nemění. Ano, Česká republika zůstává jedním z nejrovnostářštějších států v Evropské unii ve světě.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Na druhou stranu ekonomika roste, rostou platy a současně zůstává stejný podíl lidí ohrožených chudobou. Jaké pro to máte vysvětlení?

Petr JANSKÝ, výzkumník, IDEA, CERGE-EI, Institut ekonomických studií, **FSV UK** v Praze

Ano, to, co říkáte, tak to máte samozřejmě pravdu. Zároveň jste i v tom dřívějším vstupu zmínil, že se zvýšila ta hranice chudoby, takže jakoby ta hranice relativní chudoby je nyní přísnější, a to, že pod ní zůstává stejné množství lidí, tak znamená, že jsme se zlepšili víceméně i v tomhle tom ukazateli.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Takže je to jenom hraní s čísly? Nevidíte v tom varovný signál?

Petr JANSKÝ, výzkumník, IDEA, CERGE-EI, Institut ekonomických studií, **FSV UK** v Praze

Z jednoho čísla jako změna mezi lety, teď v tomhle tom případě, že se to nezměnilo, tak bych nedělal nějaké velké závěry.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Plné znění zpráv

V jaké situaci by to už byl varovný signál?

Petr JANSKÝ, výzkumník, IDEA, CERGE-EI, Institut ekonomických studií, **FSV UK** v Praze

Tak já myslím, že kdybychom viděli dlouhodobý trend, ale víceméně za posledních patnáct let, tak ta úroveň relativní chudoby zůstává podobně na devíti, deseti procentech. Já myslím, že je to i tím, že je zhruba na úrovni deseti tisíc na osobu, a když se podíváme na průměrné starobní důchody, tak ty jsou na úrovni jedenácti procent, takže to je třeba, co ovlivňuje ten výsledek v tomhle tom ukazateli, to, že velká část důchodců je nad touto úrovní chudoby.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Mimochodem co všechno ovlivňuje to tuzemské rovnostářství, co se týče příjmů?

Petr JANSKÝ, výzkumník, IDEA, CERGE-EI, Institut ekonomických studií, **FSV UK** v Praze

Je to rovnost těch příjmů z velké části, to znamená, ty starobní důchody, co jsem zmínil, tak hrají opravdu velkou roli. U těch lidí, co mají příjmy spíše nižší, tak důchody hrajou výraznou roli, takže jako starobní důchodci na tom u nás nejsou relativně příliš dobře, ale stále jsou z velké části nad tou relativní úrovní chudoby, a to má obrovský vliv i v tom mezinárodním srovnání.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Otázka zdanění, to je taky něco, co ovlivňuje tuto záležitost?

Petr JANSKÝ, výzkumník, IDEA, CERGE-EI, Institut ekonomických studií, **FSV UK** v Praze

Ano, rozhodně. Ty čísla, která jsme nyní diskutovali, tak jsou založená na takzvaném disponibilním příjmu, to znamená, pokud vezmeme příjem osoby, odečteme od něj přímé daně, přičteme sociální dávky, a ty daně tam hrajou výraznou roli, zvyšují nerovnost, kdežto pak ty sociální dávky, tak ji snižují. Co jsme s kolegy udělali ve studii a kterou jsme před týdnem vydali z CERGE-EI, Klárou Kalíškovou a Danielem Münichem, tak jsme k tomuto ještě připočetli daně z přidané hodnoty a spotřební daně. A ukazujeme, že ty pak ještě dále tu relativní chudobu zvyšují. To znamená, kdyby i ty statistiky s počítanými údaji byly, kdyby tam byly zahrnuty ty nepřímé daně, tak by ta chudoba byla vyšší.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Desetina, už jsme o tom mluvili, to je to číslo, ten počet lidí ohrožených chudobou v Česku. Máme nějaké zahraniční srovnání?

Petr JANSKÝ, výzkumník, IDEA, CERGE-EI, Institut ekonomických studií, **FSV UK** v Praze

Česká republika z toho vychází dobře a jakoby jsme v tom premianti. Třeba se Slovenskem, tak jsme na tom velmi podobně. Některé severské státy nebo naopak východoevropské, tak jsou na tom podobně jako my, ale například Německo nebo Spojené království, tak ten podíl lidí žijících pod tou hranicí relativní chudoby, tak tam bývá vyšší. Jde o to ale, že ta relativní hranice chudoby je pro každou zemi stanovena separátně. To znamená, ta německá hranice chudoby je mnohem vyšší než ta česká hranice chudoby. Kdybychom aplikovali tu německou hranici chudoby pro české obyvatele, tak by byla mnohem větší než desetina pod hranicí chudoby.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Zlepšila se taky materiální situace lidí. To, předpokládám, je taky dobrý signál. Je to nejlepší situace za posledních deset let. Co k tomu přispělo?

Petr JANSKÝ, výzkumník, IDEA, CERGE-EI, Institut ekonomických studií, **FSV UK** v Praze

To je, to je rozhodně velmi dobrá informace a ten ukazatel má mnohem větší dynamiku, dochází k mnohem větším změnám v čase, než u toho ukazatele relativní příjmové chudoby. A to je rozhodně pozitivní zpráva. Říkáte, že má nejlepší hodnoty za posledních deset let. Když se podívám deset let, tak to jsme v letech 2006, 2007, to byl rekordní ekonomický růst, takže je to často spojené s tím, že ekonomice se daří, příjmy rostou, to jsme měli před těmi deseti lety, to máme i dnes.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Jak se rostoucí příjmy odrážejí na našem chování? Jsme konzumnější a konzumnější?

Petr JANSKÝ, výzkumník, IDEA, CERGE-EI, Institut ekonomických studií, **FSV UK** v Praze

No, já nevím, jak jste na tom vy, když vám rostou příjmy, tak konzumujete víc?

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Pak tak je možné šetřit.

Petr JANSKÝ, výzkumník, IDEA, CERGE-EI, Institut ekonomických studií, **FSV UK** v Praze

Tak, přesně tak, takže je to ...

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

A také je možné, že mně nerostou příjmy.

Petr JANSKÝ, výzkumník, IDEA, CERGE-EI, Institut ekonomických studií, **FSV UK** v Praze

Samozřejmě, ale takže je to, je to především na každém z nás a že obecně se nejspíš většina z nás rozhoduje část, že víc teda konzumujeme, víc spoříme. Podobnou otázku řeší i stát. Teďka taky máme velké daňové příjmy, obecně ekonomický růst. Jestli by někde stát měl šetřit nebo méně si půjčovat, tak je to právě dnes. Takže ta situace v tomhle tom je relativně podobná mezi tím, co my jako jednotlivci rozhodujeme a co rozhodujeme stát.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Z ekonomického pohledu je to dobrá záležitost. Ekonomika roste, i domácí spotřebou. Když se na to podíváme trochu filozoficky, není to spíš problém spadat do stále většího a většího konzumu?

Petr JANSKÝ, výzkumník, IDEA, CERGE-EI, Institut ekonomických studií, **FSV UK** v Praze

Filozoficky, tak možná na tom bychom potřebovali více času a já jako ekonom, tak k tomu nebudu mít úplně co říct, jako člověk, tak bych považoval za důležité, že nejenom rozhodně konzumem živ je člověk a že doteď jsme hodně diskutovali statistická čísla a je jasné, že kvalita života se odvíjí od mnoha dalších jinačích věcí než jenom, kolik toho konzumuje nebo jaké máme příjmy, a to jakoby je to velké štěstí, že mnohé věci jsou zadarmo, takže co my můžeme konzumovat takzvaně víc, ať jsou to přátelství, nebo rodina, tak jsou často věci, které jsou zadarmo, jejichž cena neroste a které si můžeme dopřávat, i když třeba naše příjmy nejsou vysoké, takže tím směrem bych se zahleděl.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Poslední věc. Prognóza do budoucna. To české rovnostářství si uchováme, anebo se začnou více rozevírat nůžky mezi bohatými a těmi, kteří jsou ohroženi chudobou,

Petr JANSKÝ, výzkumník, IDEA, CERGE-EI, Institut ekonomických studií, **FSV UK** v Praze

Nevím, předpovídat úplně přesně nebudu. Přeji si, aby to se každopádně nezhoršilo. Rád bych upozornil taky na skupinu, která statistiky ani, ani touhleto naší studií není pokryta. To jsou například bezdomovci, a je to

celkem tři sta tisíc v České republice, která je vyjmuta z těchto standardizovaných průzkumů, takže tam bych se zaměřil, aby nerostl počet těch úplně, těch lidí, co žijí v úplné bídě, třeba na ulici bezdomovců. Na ty se potřebujeme zaměřit, i když na ně třeba nezbyvá ve statistice prostor, tak ti lidé, kteří jsou na tom nejhůře, tak si plně zaslouhují naši pozornost větší.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Petr Janský, děkuju. Hezký večer.

Petr JANSKÝ, výzkumník, IDEA, CERGE-EI, Institut ekonomických studií, **FSV UK** v Praze

Také děkuji. Hezký večer.

Zaměstnání

12.5.2016 Retail info Plus str. 08 Aktuality

Barbora Vanko se stala novou manažerkou externí komunikace a tiskovou mluvčí obchodního řetězce Albert. Před svým příchodem do společnosti Ahold působila dva roky v oddělení externí komunikace řetězce Tesco. Během studia získala zkušenosti v marketingovém oddělení společnosti Citibank a jako redaktorka internetového magazínu Topzine. cz. Vystudovala hospodářskou politiku na VŠE v Praze a mediální studia na **Fakultě sociálních věd** UK.

Komunikaci řetězce Tesco v Česku nově vede Ján Kondáš. Je zodpovědný za externí a interní komunikaci, aktivity v oblasti společenské zodpovědnosti a vztahy s vládními institucemi. Před nástupem do Tesco pracoval pro společnost Arcys na pozici Managing Partner. V letech 2002-2011 pracoval ve společnosti Slovak Telekom na pozici ředitele pro Korporátní komunikaci. Vystudoval fyziku polovodičů na Univerzitě Komenského v Bratislavě, později studoval marketing a firemní komunikace na univerzitách ve Velké Británii a USA.

Společnost PPL od dubna vede Petr Chváta, který ve své pozici zodpovědný za řízení a rozvoj společnosti PPL v České republice a DHL Parcel na Slovensku. Má technické a ekonomické vzdělání. Během své kariéry získal ocenění Logistický manažer roku 2006 a stal se vítězem National Quality Award pro rok 2005 (Evropská cena za kvalitu). V minulých letech zastával funkci generálního ředitele v několika významných firmách, jako je CS Cargo, arvato services a TNT Express Czech Republic.

Manažerem spedice královéhradecké pobočky společnosti Dachser se stal Jakub Černý. Na své nové pozici bude zodpovědný za provoz oddělení sběrné služby. Vystudoval obor Ekonomie a management podniku na Vyšší odborné škole v Ledči nad Sázavou a profesní dráhu zahájil ve společnosti Merka Spedition. Další pracovní zkušenosti získal ve firmě Schenker.

Foto popis|

Noční vlci, buzna, Putin, přepisování dějin, Hašek a Dolanský v ČT. Před týdnem to začalo a zde je dohra

12.5.2016 parlamentnilisty.cz str. 00 Politologové

Jiří Hroník

MEDIÁLNÍ HODNOCENÍ Společnost je dlouhodobě traumatizovaná problémem konce druhé světové války a jsme ve fázi, kdy se o jeho interpretaci v tuto chvíli dále vyjednává. Tvrdí to profesor Jan Jiráček v souvislosti s tím, co se odehrávalo v uplynulých dnech kolem výročí osvobození naší vlasti i průjezdu Nočních vlků. Média jsou ve velké většině silně westernizovaná, víc akcentují americko-spojenský výklad konce války, což se spojuje s vlnou protiruských antipatií, která u nás panuje.

Před týdnem odstartoval mediální bouři kolem průjezdu Nočních vlků přes české území rozhovor, který vedl v pořadu České televize Události, komentáře moderátor Lukáš Dolanský s jihomoravským hejtmanem

Michalem Haškem. O její pokračování se postaral průjezd motorkářů Prahou, kde na ně na Václavském náměstí čekali odpůrci. Tečku pak obstaralo přivítání Nočních vlků v Děčíně, kam je pozval poslanec za ČSSD Jaroslav Foldyna. Spory o to, jak máme na jízdu motorkářů reagovat, rámovaly názory na to, jak máme přistupovat k roli Sovětského svazu, počínaje ničím nezpochybnovanou vděčností za naše osvobození, až po zdůrazňování toho, kolik lidí bylo z Československa odvedeno do Sovětského svazu, odkud už se domů nikdy nevrátili, a také toho, jak se části Rudé armády násilnický chovaly na osvobozeném území.

Podle profesora Jana Jiráka z Institutu komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy toho mnohdy hodně vzrušená diskuse o našem vztahu k historii mnoho neřekla. “Společnost je dlouhodobě traumatizovaná problémem konce druhé světové války, protože další poválečný vývoj nám zkomplikoval možnost od plíc se identifikovat s těmi, kteří se podíleli na osvobození Československa. To je prostě fakt. Myslím, že jsme ve fázi, kdy se o interpretaci konce války v tuto chvíli dál vyjednává,” uvádí pro ParlamentníListy.cz profesor Jan Jiráček, podle něhož referování o výročí konce druhé světové války a průjezdu Nočních vlků Českou republikou příliš nevyhovuje ani o tuzemských sdělovacích prostředcích.

Americko-spojenecký výklad konce války a protiruské antipatie

“Média, neříkám, že všechna, ale ve velké většině, jsou silně westernizovaná, to jest víc akcentují ten, řekněme, americko-spojenecký výklad konce války. A to se takovým prazvláštním způsobem spojuje s vlnou protiruských antipatií, která tady teď je. A vlastně se tím i odráží určité napětí, které se nedá v mezinárodních vztazích přehlédnout,” podotýká profesor Jan Jiráček. “To hlavní, na co ten týden ukázal, je, že nejsme schopni se zabývat nějakými hlubšími informacemi, co to je za lidi nebo co představují. Místo toho jenom reagujeme na nějaká politická vyjádření, což svědčí o naší mediální ngramotnosti a neochotě si uvědomit, že něco se dozvědět a být informován je práce. Tu za nás nikdo neudělá,” říká pro ParlamentníListy.cz politický komentátor, novinář a mediální analytik Karel Hvízdala.

Podle mediálního experta Jiřího Mikeše, bývalého prezidenta Rady pro reklamu a dlouholetého ředitele Asociace komunikačních agentur, se stal tanec a show kolem průjezdu Nočních vlků ohromnou propagací, kterou motorkáři dostali zcela zadarmo. “Národ si toho pochopitelně všiml. Když se zeptáte obyčejných lidí, kdo nás osvobodil, tak z 75 až 80 procent určitě řeknou, že to byla Rudá armáda a teprve pak Američani. Tak to byla jen připomínka toho, co se tady začalo tak nějak mediálně zglajchšaltovávat, že z toho mohl vzniknout dojem, že nás osvobodili hlavně Američani. Myslím si, že pražská kavárna i Česká televize tomu neúmyslně udělaly obrovskou propagaci, ale současně si poškodily svou image,” konstatuje pro ParlamentníListy.cz Jiří Mikeš.

Když projíždí americká armáda na cvičení, tak se média mohou ztrhat

Vadí mu, že motorkáři byli Českou televizí přímo odsouzeni jako nějakí lotři. “Protože když někdo jede po trase, po které šla Rudá armáda a připomíná si, že to byli jejich dědové a pradědové, kteří bojovali, tak bych je nechal projet a kdo chce, tak ať se na ně podívá. Jistě tihle hoši na harleyích nejsou žádní svatouškové, jak v Americe, tak v Rusku. Jsou to prostě jiní chlapi, tvrdí, v kožených bundách, na silných strojích a mávajících prapory, je to zvláštní segment společnosti, a tak je nutno jej brát. Když tudy jedou harleyáři z celého světa, tak se tomu nikdo nevěnuje. Když je tu průjezd americké armády, která jede na nějaké cvičení, tak se můžou média ztrhat. Myslím, že to chce víc rozumu a slušnosti a že byla úplně zbytečná dehonestace pana hejtmana Haška. No tak se s nimi dal vyfotit, když ho o to požádali poté, co se společně poklonili památce padlých rudoarmějců, no bože,” poznamenává Jiří Mikeš.

Mnozí politici průjezd Nočních vlků kritizovali s tím, že se jedná o Kremlem kontrolovaný předvoj hybridní války a že jsme jim ho měli zakázat stejně, jako to udělali Poláci. “Zatímco někteří politici nesou Haškovu družbu s motorkářským gangem nelibě, veřejnost s těmito ruskými patrioty na amerických motorkách problém nemá. Třeba proto, že s Nočními vlky kamarádí i Jágr. Anebo jim prostě jen fandí, aby se probili do Berlína,” napsal k tomu elitní komentátor Ivan Hoffman, což zaujalo i prezidenta republiky. “Všiml jsem si podle komentáře Ivana Hoffmana v Deníku.cz, že největším fanouškem těchto motorkářů je Jaromír Jágr. Nevidím důvod, proč bych rozporoval názor Jaromíra Jágra,” uvedl Miloš Zeman v rozhovoru pro ParlamentníListy.cz.

ČT překládá jazyky ptydepe politiků i emotivní ejakuláty bulváru

V komentáři pro DTV se bývalý moderátor České televize Martin Veselovský vrátil k tomu, s kým se nechal Michal Hašek vyfotografovat, a poměrně emotivní kritikou jako by dal za pravdu jednomu ze svých

nástupců v pořadu Události, komentáře Lukáši Dolanskému za to, jakým způsobem rozhovor s jihomoravským hejtmanem před týdnem vedl. “V podstatě je naprosto nezajímavé, co řekne pan Hašek. Ale mělo smysl si ho do vysílání zvát, protože se pokusili ukázat pravou tvář a symboliku těch motorkářů. To, co řekl pan Hašek, je důležité jen jako symbol zacházení s fakty a novinář má povinnost odkrývat ten simulakr politika. Protože to je ta práce novináře ve veřejnoprávním médiu - překládat jazyky ptydepe politiků, bleblem jazyk píár agentur, emotivní ejakuláty bulváru a ty nesrozumitelné jazyky převést do přirozeného jazyka, aby vznikalo takzvané sjednocující prostředí, jak říkají sociologové. Takže tím splnili přesně tuhle funkci,” chválí Karel Hvíždala Českou televizi.

Podle jeho názoru komentujeme politiky, kteří jsou lobbisty nějakého politického uvažování, aniž máme schopnosti a odvahu věnovat se skutečné podstatě toho, o čem hovoří. “Protože každá událost má také symboly a ty je třeba umět číst. Je za tím hluboká mediální negramotnost, a pokud se nedostane mediální výchova i do základních škol a nebude součástí každého středoškolského a vysokoškolského studia, tak ta manipulace s lidmi bude velice jednoduchá. Důležité je, aby se naučili rozeznávat kvalitu sdělení, sami se snažili něco o těch věcech dozvědět a nepřijímali jenom ty zpolitizované nálepky, které nemají žádnou relevantní hodnotu,” upozorňuje pro ParlamentníListy.cz Karel Hvíždala.

Veřejnoprávní televize by měla sloužit veřejnosti, a ne jen jedné její části

Rozhovor s hejtmanem Michalem Haškem, tak jak byl ze strany moderátora Lukáše Dolanského vedený, byl dokonce srovnáván s neúrovní chování estébáků a jiných policistů diktatorních režimů. A na Českou televizi se valila další vlna kritiky. “Ale na pověst České televize ten rozhovor nijak velký vliv neměl. To ovšem neznamená, že ho nebude možné využít jako argument v nějakém případném sporu kolem České televize. Ale myslím si, že to nebylo nic tak zásadního. Jinak na tom, že ten rozhovor nebyl veden šťastně, trvám i s odstupem času. Stejně tak jsem přesvědčen, že nápad fotit se s tou skupinkou také nebyl z těch, které bych označil za diplomatické,” přiznává profesor Jan Jirák.

Na to, že ve veřejnoprávní televizi se i při tomto rozhovoru pozapomnělo, co je jejím posláním, poukazuje mediální odborník Jiří Mikeš. “Když se moderátor Dolanský věnoval skoro dvacet minut nějaké fotce, tak to už bylo trochu moc. Navíc postavit se přímo proti hejtmanovi a být protistrana, tak to nepatří k výbavě moderátora. Měl se ho jednoduše zeptat, lidé by si to rozebrali, třeba by si i velká část řekla, že se s nimi nemusel fotit, ale když to moderátor takhle vyhodil, tak diváky pochopitelně naštvě. Moderátoři v České televizi by měli být nezaujatí, protože jejich diváci jsou různých politických názorů, ale i lidé, kteří si je teprve dělají. Proto by veřejnoprávní televize měla skutečně sloužit veřejnosti, a ne jenom jedné její části,” připomíná pro ParlamentníListy.cz Jiří Mikeš.

Pro hejtmana Haška musel být nefér atak velmi traumatickým zážitkem

Michal Hašek si dva dny po tolik diskutovaném rozhovoru zchladil žáhu, když na svém facebookovém profilu sdílel obrázek z vysílání České televize, kde zachytil popisem “Andrej Babiš (ANO), premiér”, a komentářem “Lidi, co na těch Kavkách hulí za matroš?” ho s velkým gusem doprovodil. “Myslím, že ten rozhovor musel být velmi traumatický zážitek, protože bylo znát, že způsob ataku, který na něj byl veden, považuje za nefér. A já myslím, že měl velký díl pravdy. Ale že to zkusil vrátit takovýmto jakoby okopáváním kotníků, asi není úplně noblesní. Možná bych to na jeho místě nedělal,” podotýká profesor Jan Jirák. “Myslím, že to měl hejtman Hašek přejít mávnutím rukou, protože hrabat se pak v takových věcech není zrovna to nejlepší,” souhlasí Jiří Mikeš.

Druhým politikem ČSSD, jehož jméno se v souvislosti s Nočními vlky hodně přetřásalo, byl poslanec Jaroslav Foldyna. Nejen proto, že Noční vlky pozval do Děčína, kde s nimi i ochotně pózoval, ale i proto, jak reagoval na článek, který v Lidových novinách publikoval profesor Martin C. Putna. Literární kritik v něm jásal nad těmi, kdo přišli na Václavské náměstí protestovat proti Nočním vlkům, a znectil ty, kdo je vítali před pietním aktem na Olšanských hřbitovech. Jaroslav Foldyna na svém facebookovém profilu tento text sdílel spolu se známou fotografií, na níž Martin C. Putna nese transparent “Katolické buzny zdraví Bátoru” a doprovodil to slovy “Tentokrát nezdraví Bátoru, ale poblíl slušné lidi”. A k tomu si neodpustil rýpnout do Putnovy menšinové sexuální orientace, když dodal: “Božínku, kde má kabelku?”

Příhoda z komunikačního suterénu a chování nehodné profesora

“Pan Foldyna to udělal naprosto skvěle, je také motorkář, harleyář, tak je pozval do Děčína, takhle si dělá reklamu. Za prvé lidé ho poznávají, je pro ně známou osobností, blíží se krajské volby, v nichž bude kandidovat, takže přitáhl pozornost. Má vždy své názory, možná jsou často až za hranou, ale proč ne, taková je politika,” konstatuje Jiří Mikeš. “A ta reakce na pana Putnu k němu tak nějak patří. Je to tvrdý chlap, bývalý lodník, lidé si ho rádi poslechnou, rádi si přečtou jeho názory, je svérázný, stejně jako třeba pan Kubera. To jsou politici, co se s tím už narodili. No a pan Putna to je pražská kavárna se vším všudy. Jistě to je vzdělaný člověk, ale tak, jak se prezentuje, třeba když počmáral pozvánky na přednášku pana Robejška na Univerzitě Karlově, tak to je nehodné vysokoškolského profesora a podle mého názoru se chová úplně nemožně,” dodává mediální odborník.

Kulantní hodnocení veřejných projevů jak zákonodárce, tak i Martina C. Putny nabízí profesor Jan Jiráček. “Mám pocit, že tahle celá příhoda, o které se bavíme, se pohybuje v takovém komunikačním suterénu, že nestojí za komentář. A platí to o všech zúčastněných, nejenom o panu Foldynovi,” říká pro ParlamentníListy.cz profesor Jan Jiráček. To Karel Hvižďala je kritický jen k poslanci Foldynovi. “To je na tak nízké úrovni, že nemá vůbec cenu o tom diskutovat. Patříme do civilizace, kde by měla být možnost se vyjadřovat veřejně o svém přesvědčení a zároveň nediskriminovat jakékoli menšiny, to znamená i sexuální. To je řeč bulváru, kterou bychom se neměli vůbec zabývat. A setkání pana Foldyna s Nočními vlky je jen jeho vlastní vizitkou, nikoli společnosti,” tvrdí Karel Hvižďala.

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/article.aspx?rubrika=1407&clanek=435173>

Jak jsme nabírali IT lidi

13.5.2016 nazory.aktualne.cz str. 00 1229

Jiří Skuhrovec

Víte jakou otázku nejčastěji pokládá lidem vystudovaný sociolog? Chcete ty hranolky s tatarkou, nebo s kečupem? Tímhle vtípem jsme před pár lety týrali kolegy z **Fakulty sociálních věd**. Tehdy to bylo vtípné. Když se o kousek později potkali s trhem práce, legrace skončila.

Jsem z druhé školy softwarový inženýr, o práci se nebojím a ještě pár (desítek?) let nejspíš bát nebudu. Naše odvětví nemělo krizi. U nás se dobří lidé nahánějí pořád, v posledních letech až za úplně absurdní peníze. Není výjimka, že se schopný absolvent vyšplhá na čtyřicet tisíc, o pár let později klidně i na násobky této částky. Tedy po pravdě, něco jako schopný absolvent hledající první práci u nás skoro neexistuje. Kdo chce, v pohodě se užívá už od druháku nějakou bokovkou. Mám to z první ruky. Zrovna jsme ukončili nábor tří nových programátorů. Ve zkratce - lidi dnes doslova loví všichni, nad kvalitou nabídky a očekáváním platů by přitom člověk zaplakal. Díky bohu za kluky, na které jsme narazili. Chtít takových sehnat třeba deset, to musí být učiněné peklo.

Představte si, že k vám na pohovor přijde absolvent filosofie, který se žíví jako údržbář v Písku (skutečnost byla opravdu jen trošku jiná). Řekne vám, že volba filosofie byla životní omyl, ale že už půl roku se učí programovat. Nic moc, ale docela mu to myslí, tak mu nabídnete dvojnásobek jeho stávajícího platu .. a za týden odepíše, že dostal lepší nabídku v jiné IT firmě. Zhruba tak dnes vypadá trh práce. A nebude to lepší, práce přibývá rychleji než lidí.

Jak říkal náš profesor na Javu - programování má být středoškolský předmět, naučí se to každý. Rád bych proto apeloval na všechny humanitně vzdělané vysokoškoláky (a vlastně i středoškoláky), kteří neholdují prodeji hranolek nebo pojištění: Pokud umíš trochu logicky myslet, koukej vzít ten počítač a nauč se programovat. Ted! Do roka máš slušnou práci.

P.S.: Vůbec neshazuji náročnost práce programátora, ani přínos humanitního vzdělání. V obojím jsou potřeba špičkoví lidé, v obojím potřebují roky studia i praxe a jsou za svou kvalitu patřičně zaplacení. Říkám jen, že v IT branži ale existuje obrovský hlad i po práci nižší kvalifikace, kterou vám stejně absolvent matfyzu dlouho dělat nebude. A filosof by se za ní třeba utloukl.

Jednání o Transatlantickém obchodním a investičním partnerství

13.5.2016 ČRo Plus str. 01 12:30 Radiofórum

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Pokračují jednání o Transatlantickém obchodním a investičním partnerství, takzvané smlouvě TTIP. Zajímáte se o to, co tato smlouva bude znamenat pro české spotřebitele a firmy? A bojíte se, že přijetím dohody se Spojenými státy se zhorší kvalita potravin dovážených do Evropské unie? Věříte, že se pozitivní dopady projeví v takové míře, jakou slibují vyjednaváči? Tak takové jsou otázky dnešního Radiofóra, ke kterému se můžete připojit samozřejmě i vy a to na telefonní lince 221552777, ještě jednou - 221552777. Těšíme se na vaše telefonáty. U poslechu Radiofóra vás vítá Tomáš Pavlíček. A ve studiu je nás teď docela dost, ale já nejdřív představím Petra Havla, agrárního analytika. Dobrý den.

Petr HAVEL, agrární analytik

Dobrý den.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Tak, můžete říct našim posluchačům, jenom skutečně v kostce, na které oblasti se má TTIP vztahovat?

Petr HAVEL, agrární analytik

Tak vztahuje se úplně na veškerý obchod mezi Spojenými státy a Evropskou unií a samozřejmě do různých segmentů toho obchodu to bude mít různé dopady. Já bych možná asi i souhlasil s tím, že z hlediska průmyslového zboží by to mohlo být pro obě strany výhodnější a z hlediska potravinářství a zemědělství, a to je, to je docela citlivá oblast, tak tam si myslím, že výsledek bude pro Evropskou unii a také pro české zemědělské potravinářství spíše negativní.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Negativní. A proč?

Petr HAVEL, agrární analytik

No, prostě proto, že tato dohoda v podstatě tím, že bude liberalizovat ten obchod a odstraní, řekněme, netarifní překážky nebo i celní překážky zahraničního obchodu, tak umožní, aby do Evropské unie proudilo více zboží z USA a ne asi zřejmě, že by to bylo zboží naprosto nekvalitní nebo tak, ale bude zřejmě levnější, protože Evropská unie právě v zemědělství a potravinářství je sešňorována obrovským množstvím byrokracie, která na jednu stranu, řekněme, ve jménu spotřebitele, se snaží nějak jako zajistit vyšší bezpečnost potravin a tak dále, nicméně na druhou stranu ta byrokracie výrazně tu evropskou produkci zdražuje.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

No, tak to je možná výzva k tomu, abychom jaksi ty byrokratické překážky tady odstranili, ne?

Petr HAVEL, agrární analytik

Já myslím, že ty jsou v současné době už tak rozsáhlé, vzájemně propletené, že by to bylo sice žádoucí, ale je to proces na mnoho let, určitě minimálně na 10, a to, pokud bude ta smlouva podepsána, tak ta nastane mnohem dříve.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

No, tak třeba jaksí to popožene ta smlouva, pokud bude tedy přijata, popožene tenhle druh změn, ale vy jste říkal, že to může být nepříjemné pro naše zemědělce, co pro spotřebitele?

Petr HAVEL, agrární analytik

Tak spotřebitel na tom teoreticky, pokud budeme hovořit pouze o ceně, asi vydělá, protože ta smlouva přinese vyšší konkurenci na obou stranách Atlantiku, vyšší konkurence obvykle vede k nižším cenám. Pak je ovšem třeba se ptát, za jakou cenu ty nižší ceny budou dosaženy a tam už je to něco trochu jiného, protože...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Nechci slevu zadarmo, jak se říká.

Petr HAVEL, agrární analytik

No, ale je to o, řekněme, technologických postupech při výrobě potravin, označování těch potravin, které je za oceánem liberálnější než v Evropě a to může být problém. Takže ano, spotřebitelé mohou mít levnější výrobky, nemusí mít ale tak vysokou kvalitu nebo nemusí mít to, co očekávají podle toho, na co jsou zvyklí z toho evropského prostředí.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Výborně. Já vám děkuji za ten úvod, za to uvedení do problematiky, jak jsem řekl, je nás tady víc, dalším naším hostem, tedy spíš kolegou, je Marián Vojtek, editor sociálních sítí. Dobrý den, Mariáne.

Marián VOJTEK, redaktor

Dobré odpoledne.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Tak já jsem se díval, zdá se, že na Facebooku se už rozproudila diskuse posluchačů Plusu, takže jaké jsou jejich názory na TTIP?

Marián VOJTEK, redaktor

Miroslav Lazák píše, že TTIP je pro Evropu v konečném důsledku horší než terorismus, no, je to názor pana Lazáka. Pan Pešek s ním souhlasí. Ovšem píše, že s terorismem by to nesrovnával. Tomáš Beran: "Těšil jsem se, že by TTIP mohla zlikvidovat nějaké dotace, když už se tak čepejíme, že Číňani nemají tržní ekonomiku. Ale co slyším, tak budeme v nejlepším případě s "Amíky" obchodovat na furt stejně zprzněným trhu," konec citace. Ještě doplním, že posluchači můžou psát nejen na Facebook, ale také na Twitter, do naší aplikace na webu Plus.rozhlas.cz a do mailu Radioforum@rozhlas.cz. A samozřejmě také telefonovat.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Tak já děkuji pro tuhle chvíli Mariánu Vojtkovi, protože my se samozřejmě budeme dívat, jak bylo řečeno, na Facebook a další sociální sítě ještě dál, ale ještě zdůrazním jednou, že do debaty o TTIPu se můžete připojit i vy na telefonní lince 221552777. A my teď voláme analytičky mezinárodních vztahů, na lince je Irah Kučerová z **Fakulty sociálních věd**. Dobrý den.

Irah KUČEROVÁ, analytička mezinárodních vztahů, **Fakulta sociálních věd**

Dobrý den.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Tak vy byste byla příznivkyní TTIPu?

Irah KUČEROVÁ, analytička mezinárodních vztahů, **Fakulta sociálních věd**

V podstatě ano.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Z jakého důvodu, nebo z jakých důvodů, těch určitě bude hodně.

Irah KUČEROVÁ, analytička mezinárodních vztahů, **Fakulta sociálních věd**

No, vzhledem k tomu, že jsem spíše zastáncem liberalizace mezinárodního obchodu, tak to je ten hlavní důvod. A otázka, proč samozřejmě je lepší liberální prostředí. Já si myslím, že je to přínosné především samozřejmě pro spotřebitele, což říkal teda pan Havel, ale je to teda taktéž v podstatě i v konečném důsledku příznivé i pro firmy, protože firmy se prostě musí přizpůsobit a přes počáteční vyšší náklady, tak celkově potom jsou konkurenceschopnější a chtějí globální soutěže, mají větší šanci uspět. A TTIP by jim samozřejmě pomohli rozšířit vlastně odbytiště, čili výnosy z rozsahu tady budou obrovské.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

No, a myslíte si ale, že to může platit třeba i pro české zemědělce, kteří, jak říkal pan Havel, by tím mohli trazit?

Irah KUČEROVÁ, analytička mezinárodních vztahů, **Fakulta sociálních věd**

Pro české zemědělce, že by se nám otevřela nová odbytiště, samozřejmě, že ne.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Tak pro koho? Pro které firmy?

Irah KUČEROVÁ, analytička mezinárodních vztahů, **Fakulta sociálních věd**

Já jsem teď mluvila obecně jako pro firmy, ať už průmyslové, případně i některé služby, byť třeba softwarové, finanční služby asi teda samozřejmě pro nás až tak důležité nejsou, ale zase pro individuální investory to může být samozřejmě snadnější přístup na /nesrozumitelné/.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Tak já pro tuhle chvíli děkuji Irah Kučerové z **Fakulty sociálních věd**. Zůstaňte, prosím, na lince. Ještě se na vás obrátíme. Ale teď se do Radiofóra dovolala paní Buzková. Dobrý den.

posluchačka

Dobrý den. Všechny zdravím.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Ano, my vás také. Tak máte otázku...

posluchačka

Děkuji.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

...nebo odpověď na tu naši základní otázku, jestli se bojíte, že se zhorší kvalita potravin dovážených do Evropské unie přijetím dohody se Spojenými státy?

posluchačka

Ano, jako toho se velice obávám, protože když se díváme i na ty různé přenosy z Ameriky, ty demonstrace, vždyť tam normálně všichni lidé jsou obézní, to je úplně, a teď se tady povalí do Evropy zboží, které vlastně my bychom tady vůbec na trh nepustili, ty kontroly budou mizernější, nebo nějaké, bude to, oni se tam řídí, jak jsem poslouchala už onehdy v rádiu, tím, že až se to na lidech projeví, ty negativní účinky, tak pak se teprve něco dělá, no, tak vždyť to, to už je pozdě přece něco takového...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

A myslíte si, když jste říkala, že tam jsou velice obézní lidé, takže to je jenom tím, že tam konzumují tamní nekvalitní potraviny?

posluchačka

No, tak to jenom, to je ten McDonald a lidé, já nevím, já si myslím, že to má na to taky hodně velký vliv, a když se to tu všechno povalí do Evropy, my tomu nezabráníme, budeme muset nakupovat to, no ne, to jako si myslím, však i v Evropě je proti tomu veliký odpor, ty demonstrace v Německu a všechno, akorát tady lidé buďto neposlouchají nebo je jim to jedno, ale já, tu se proti tomu moc nebouřím, ale mělo by se to..., jako nemělo by se to podepisovat.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Tak to byl názor paní Buzkové. Mockrát vám za něj děkuji. Hezký den, na shledanou.

posluchačka

Děkuju, na shledanou.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

No, a já tu mám ve studiu v Radiofóru ještě publicistu Tomáše Uhnáka, to je náš třetí host, zdravím vás. Dobrý den.

Tomáš UHNÁK, publicista

Dobrý den, děkuju za pozvání.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Tak kdybychom měli komentovat to, co tu bylo řečeno, tak vy byste souhlasil s paní Buzkovou, že je ten dovoz amerických potravin do Evropy, konkrétně do České republiky skutečně i riziko?

Tomáš UHNÁK, publicista

Domnívám se, že riziko by to mohlo být na několika úrovních, za prvé, pokud jde o ty levné ceny potravin, tak neexistuje nic jako je levná cena potravin, ty jsou, ta levná cena je vždy vykoupena nějakými takzvanými negativními externalitami. A jeden z důvodů, proč...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Tím myslíte co?

Tomáš UHNÁK, publicista

Tím myslím například přenášení různých rizik na spotřebitele, na životní prostředí, na zaměstnance a jenom pro ilustraci, průměrná rozloha americké farmy je 94 hektarů, v Evropské unii je to 12 hektarů, to znamená, že ta míra intenzivních chovů a intenzivní výroby potravin je nepoměrně větší samozřejmě. A hledá se samozřejmě

další odbytiště. Evropská unie se nabízí jako další. A myslím si, že Evropská unie má velmi vysoké standardy, pokud jde o kvalitu potravin a je dobré si jí podržet, nicméně ty vyjednávání a i ten nedávný únik dokumentů nebo přípravné fáze ke smlouvě TTIP, tak vlastně potvrzujete obavy, že Evropská unie tahá za ten kratší konec a že ustupuje v těch jednáních.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Já si na druhou stranu říkám, jestli má pravdu paní Buzková, že my budeme muset kupovat ty potraviny, přece to je na každém rozhodnutí, na každém spotřebiteli, ne, tak když si řekne, tohle nechci, tohle je pro mě rizikové, je to ze Spojených států, ale já nechci lepit tu nálepku jaksi horšího zboží, jaksi paušálně, možná, že máte v něčem pravdu, ale asi to nemůže být obecně řečeno, tak to prostě nekoupí.

Tomáš UHNÁK, publicista

Samozřejmě ta role spotřebitelů, ta je naprosto zásadní, to je důležité říct. A jenom pro ilustraci, v USA, tak vznikla kampaň Bay America, která deklaruje to, že spotřebitelé sami a spotřebitelské organizace vytvořily vlastně kampaň na podporu prodeje a spotřeby lokálních potravin, to znamená, že Amerika nebo americká strana se bude bránit dovozu našich potravin do jisté míry.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Tak to už jsme říkali, že možná naši zemědělci se pravděpodobně na tom americkém trhu neuchytí.

Tomáš UHNÁK, publicista

Přesně tak.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Spíš ale se firmy, třeba průmyslové, říká se, že prostě, když padnou některé bariéry tarifní a tak dále, takže by se naše firmy mohly účastnit veřejných zakázek, ministerstvo průmyslu a obchodu říká, že by to mohl být celkově přínos toho TTIPu kolem 1 procenta HDP, tak to jsou takové odhady. Ale já se teď v rámci Radiofóra obrátím na našeho dalšího volajícího, panu Uhnákovi pro tuhle chvíli děkuji. Náš další volající je pan Bukovský. Dobrý den.

posluchač

Dobrý den. Pane redaktore.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Ano, prosím, máte odpověď na naši otázku?

posluchač

No.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Bojíte se zhoršení kvality potravin po přijetí, možném přijetí TTIPu?

posluchač

No, podívejte se, Evropě, myslím, neschází potraviny. A co se týče nás, byli bychom schopni sami si vypěstovat dostatek zdravých potravin. Jestli si necháme zničit svoji úrodnou půdou, že jí rozkopeme na jejich sklady a dálnice a podobně...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Počkejte, a to souvisí s TTIPem?

posluchač

Prosím?

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

To souvisí s TTIPem, s touto smlouvou?

posluchač

No, tak samozřejmě, když nám tady všechno, nám tady ubývá úrodné půdy a to, a kdyby jenom to, že sem nám pošlou vojáky, tak víme, kam to spěje všechno.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Dobře. Ale držme se, prosím, toho tématu. Vy si také myslíte, že prostě, když se sem budou vozit potraviny z Ameriky, že to bude pro spotřebitele špatné?

posluchač

Oni, oni tam můžou, oni vyváželi už před tím potraviny do těch svých kolonií, do Afriky a všude, tak byli chudí a neměli, neměli, co jíst, /nesrozumitelné/ jim tam jiné věci, suroviny a tak dále, takový výměny, ať si nechají pro sebe, na shledanou.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Já vám děkuji, to byl názor pana Bukovského. Vy posloucháte stále Radioforum, můžete zavolat na telefonní linku 221552777. Já teď některé z těch otázek obrátím na našeho hosta Petra Havla. Pane Havle, když jste to slyšel, jak se lidé většinou tady těch potravin obávají, i náš druhý host tady ve studiu, tak myslíte si, že skutečně ten rozdíl mezi kvalitou potravin ve Spojených státech a v Evropě je tak markantní?

Petr HAVEL, agrární analytik

No, už to tady padlo, samozřejmě to nelze hodnotit takto plošně, že vše z Ameriky je špatné, vše z Evropy je dobré, to rozhodně neplatí. Dokonce si myslím, že celá řada amerických produktů, které jsou kvalitnější, než ty evropské...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Máte nějaký příklad?

Petr HAVEL, agrární analytik

Záleží, nebo levnější třeba. Já jsem říkal už před časem příklad cukru, třtinový cukr, který je výrazně levnější než cukr z cukrové řepy a Evropa se proti němu brání jenom velmi vysokými cly, kdyby se ta dohoda podepsala, tak tady máme třtinový cukr, který má navíc psychologicky takovou tu přírodnější hnědou barvu, ale hlavně naši cukrovkáři, nejenom naši, ale i evropští, by byli teda úplně vyřízení, protože oni jsou prostě podstatně dražší. A samozřejmě mohu zmínit i klasické americké hovězí steaky, které jsou z masného skotu, to znamená z velmi kvalitního masa, není pravda, že všechno to maso je vyhoněný práškama, abych tak řekl, jak se říká, možnost dovozu tohoto masa do Evropy existuje už nyní a samozřejmě jde o to, kde to maso nebo jeho produkce splňuje i evropské standardy. A je to prostě dobré zboží. Ale to je právě to. Ta americká produkce, protože je efektivnější, protože má třeba kolikrát lepší přírodní podmínky, protože je koncentrovaná v těch velkých prostě fabrikách, firmách na velké ploše, kde lze snadněji rozpustit náklady na jednotku produkce, tak je prostě levnější.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Tak díky za tuhle reakci, to je zatím Petr Havel, agrární analytik, který zůstává tady s námi ve studiu. Vy posloucháte Radioforum, na které můžete volat svoje názory, na telefonní linku 221552777 a právě na tuto linku se dovolal pan Vácha, já vás zdravím. Dobrý den.

posluchač

Dobrý den. Tady Štěpán Vácha. Já bych...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Co si myslíte o té naší otázce, ano?

posluchač

Ano, já jsem nad tím přemýšlel, já ten problém tak jako sleduju z médií a napadají mě konkrétně k té vaší diskusi 2 věci, jednak vy jste si sám, pane redaktore, jako kladl otázku nebo říkal jste, spotřebitel může rozlišit, jestli potravina bude mít nálepkou, že je ze Spojených států amerických, nebo jestli je z Evropské unie, ale důležité je si uvědomit, že často ty suroviny, které jsou v těch potravinách, jako, řekněme, v těch zpracovaných, v těch produktech potravinových, tak ty už samy o sobě můžou být z té Ameriky a to prostě nutně nemusíte poznat na označení toho výrobku. Takže to je jako jeden problém. A druhý...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

A počkejte, ale ty se, ty se ale už dnes sem...

posluchač

Ano.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

...sem dovážejí a stejně to i bez TTIPu poznat nemůžete, nebo jak to je?

posluchač

Já tak daleko samozřejmě problém neznám, ale domnívám se, že stále platí nějaké restriktce, že například geneticky modifikované potraviny jako kukuřice, suroviny potravinové, jako kukuřice nemůže být třeba používána do jako potraviny pro lidi, jo, takže, a teď jako je otázka, jak oni..., vlastně daleko by se mělo dojit v tom, v povolení té regulace. A druhá věc, co jsem chtěl říct, jak jste měl na telefonu tu jednu paní ekonomku, teď nevím...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Ano, paní Kučerovou, Irah Kučerová, ano.

posluchač

Paní Kučerovou, ona říkala, že vlastně, ona s tím souhlasí, protože by to liberalizovalo ten trh, ale zase musíme myslet na to, co to bude znamenat ta liberalizace toho nebo, řekněme, té zemědělské výroby, bude to znamenat zavádění, to znamená, aby se naši zemědělci mohli přizpůsobit cenám výrobě, levné výrobě v USA, tak budou vlastně používat, budou přistupovat na metody produkce potravin, které se v té Americe dělají, to znamená, bude to znamenat patrně, já tak předpokládám, zavádění vlastně kriticky modifikovaných plodin na naše území, které zase podle současné legislativy nebo normy Evropské unie nemohou být využívány jako, jako potravina pro lidi, takže...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Rozumím, rozumím, děkuji mocrát, díky moc za váš názor. Tolik Štěpán Vácha. Na slyšenou.

posluchač

Na shledanou.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Posloucháte stále Radiofórum, naše telefonní linka je 221552777 a já bych se obrátil na paní Irah Kučerovou, jestli je stále na lince.

Irah KUČEROVÁ, analytička mezinárodních vztahů, **Fakulta sociálních věd**

Ano.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Paní Kučerová, tak, slyšela jste tady hodně kritických hlasů. Tak například ten...

Irah KUČEROVÁ, analytička mezinárodních vztahů, **Fakulta sociálních věd**

Ano.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

...poslední, pan Vácha, říkal, že ta liberalizace trhu může přinést negativa pro zemědělskou výrobu tady v České republice, že by zdejší zemědělci museli třeba pod tlakem právě amerických výrobců ho používat, GMO suroviny pěstovat a tak dále. Co si o tom myslíte?

Irah KUČEROVÁ, analytička mezinárodních vztahů, **Fakulta sociálních věd**

No, já si myslím, že určitě geneticky modifikované organismy nesmí do Evropy, nesmí zatím, nejen, že Evropská unie, respektive Evropská komise jako hlavní vyjednaváč se dušuje, že na tom bude trvat a zatím teda americká strana dává najevo, že si je těchto standardů vědoma a že nebude požadovat teda volný vstup pro GMO potraviny na evropský trh. Kromě toho není to jenom otázka GMO, další, dejme tomu, strašák pro nás by mohl být tím, že povinně se musí třeba kuřecí maso ošetřit v Americe chlorovanou vodou, což v Evropě naopak se nesmí, takže to je více věcí. Nicméně zpátky k nám. Za prvé si myslím, že pro přímo český trh je příliš malý trh, který ten dopad TTIP, i v zemědělství, bude limitovaný. Myslím si, že pro nás je dobrá věc, že struktura našeho obchodu s americkou stranou je analogická, jako mají německá nebo švédská ekonomika. A velice důležité je, že Německo je v podstatě nejvýkonnější teda ekonomikou Evropské unie, je jedním z nejdůležitějších hráčů Evropské unie. A pokud tedy Německo něco akceptuje, tak jsem přesvědčená, že i z hlediska ochrany našich některých oborů můžeme být více či méně v klidu, protože by to mělo nás příliš poškodit.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Tolik Irah Kučerová. Já vám děkuji za rozhovor. Irah Kučerová z **Fakulty sociálních věd**. Díky za účast v dnešním Radiofóru. Na shledanou.

Irah KUČEROVÁ, analytička mezinárodních vztahů, **Fakulta sociálních věd**

Také děkuji, mějte se hezky, na shledanou, na slyšenou.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

A já teď přehodím tu otázku na Tomáše Uhnáka, publicistu. Co vy si myslíte o těch dopadech na český zemědělský trh, podle paní Kučerové je ten trh velmi malý a dopad by byl omezený?

Tomáš UHNÁK, publicista

Ty dopady by se mohly projevit v několika oblastech, za prvé, teda v rámci mého konkrétního výzkumu společenské odpovědnosti výrobců a distributorů potravin, tak z toho vychází najevo, že čeští výrobci vlastně mají problém se vůbec udržet na našem vlastním trhu, že, pokud jde o distribuční kanály, výrobu a zejména teda ty malé a středně velké firmy, tak by měly jistě problém administrativní i personální, vytvářet takové objemy, které by mohly vyvážit do Spojených států, musíme si připomenout, že ty, protože potraviny se distribuují skrz řetězce, i ve Spojených státech, takže...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Tak o tom vývozu jsme už několikrát řekli, že to je chiméra, že to pravděpodobně nebude.

Tomáš UHNÁK, publicista

Ano, takže pokud jde teda o GMO, já souhlasím s paní Kučerovou v tom, že GMO by nemělo být součástí vyjednávání TTIP, zejména kvůli tomu, že by mohlo dojít k patentování semínek nebo takzvanému, problém s GMO v rámci zemědělství, může být intelektuální vlastnictví, to znamená, že zemědělci by neměli přístup k osivům, semínkům, které by například nebyly GMO.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Dobře. Děkuji Tomáši Uhnákovi, teď se obrátím v rámci Radiofóra na Mariána Vojtka, editora sociálních sítí. Zaznamenal jsi nějaké reakce další na sociálních sítích?

Marián VOJTEK, redaktor

Benó Ulich píše: "Stačí, když se člověk podívá na jakékoliv zboží v USA a zjistí, že je tam skoro všechno o 30, 40 procent levnější, tedy chápu, proč Evropa tak bojuje." Stanislav Pešek reaguje: "A proč jsou zboží levnější, protože například do krav cpou různé hormony, v důsledku mají na sobě 2krát tolik masa, než normální zdravá kráva." Na Twitteru píše pan Jirka Malíček: "TTIP nepřinese nic dobrého, jinak by znění této smlouvy tak úzkostlivě netajili." Pokud se podíváme na anketu, jestli se lidé na Twitteru zajímají o to, co přinese smlouva TTIP pro české spotřebitele a firmy. 87 procent uživatelů odpovědělo, že ano. 13 procent, že ne.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Tak děkuji Mariánu Vojtkovi. A ještě se obrátím na Petra Havla. Tak bylo tady řečeno mnohé, třeba o nebezpečí patentování semínek, já nevím, dovozu GMO potravin nebo to, že by se muselo to zboží, které by se dováželo ze Spojených států, do Evropy, dejme tomu, kuřecí maso koupat ve chlorové vodě. Myslíte si, že jsou to reálná nebezpečí?

Petr HAVEL, agrární analytik

Tak já bych, budu se být snažit být stručný, pokud se týká těch technologických postupů, což je například to kuřecí maso a tak dále, tam si myslím, že prostě už od samého začátku je to nastaveno tak a nebo vyjednávalo tak, aby prostě jedna i druhá strana respektovala standardy té druhé strany. Čili myslím si, že to nebezpečí tady není. To, co ale si myslím, že nezaznělo, nezaznívá a mělo by zaznívat, že liberalizace samozřejmě je dobrá věc ve své podstatě, ale já myslím, že zrovna v oblasti potravin, v zemědělství, kde se pracuje s přírodou, s živou původní primární surovinou, je potřeba také hledět na to, abychom si, a nejenom Evropa, ale právě i ta Amerika, zachovali určitou identitu, tradice, něco, co prostě v okamžiku, kdy se totálně zunifikuje, tak vlastně přestane být zajímavé. A to si myslím, že je něco, co se neříká, a o tom by se mělo možná daleko více mluvit, než o těch rizicích finančních a technologických a podobně.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Tak to byl v podstatě výkop před nějakým dalším pořadem Českého rozhlasu, toto bylo Radio fórum. Já děkuji za účast v debatě našim hostům Petru Havlovi, na shledanou.

Petr HAVEL, agrární analytik

Na slyšenou. Na shledanou.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

A Tomáši Uhnákovi.

Tomáš UHNÁK, publicista

Děkuji za pozvání, na shledanou.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

No, a samozřejmě Mariánu Vojtkovi, editorovi sociálních sítí. I tobě děkuji.

Marián VOJTEK, redaktor

Na slyšenou.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

A samozřejmě díky patří i našim hostům, volajícím a všem, kteří se zúčastnili debaty i na sociálních sítích. Tomáš Pavlíček se loučí. Přeji vám hezký den.

Český expert: ISIS je apokalyptická sekta. A uprchlíci utečou i před suchem

13.5.2016 blesk.cz str. 00 Politika

Migrační tlak bude pokračovat, upozorňuje český odborník Miloš Balabán. V budoucnu už nepůjde jen o ekonomické migranty a uprchlíky utíkající před válkou, ale také o běžence utíkající třeba před suchem. A to podle Balabána přinese další problémy. Na konferenci v Praze mluvil i o tom, jaké globální hrozby budou mít v budoucnu vliv na Česko. Nejde prý o malování čerta na zeď, ale o nebezpečnou realitu spojenou nejen s hrdlořezy z Islámského státu.

Žijeme v zemi, kde uprchlíků příliš není, a pokud, rychle odsud zase mizí ideálně do Německa. Jenže jsme součástí i širších evropských struktur a to bude mít dopady i na Česko. Protože nejruznější krize a konflikty nebudou ani do budoucna ničím mimořádným, varoval docent Miloš Balabán na konferenci k představení prvních závěrů Auditů národní bezpečnosti.

Uprchlíci před suchem

Vedoucí střediska bezpečnostní politiky **Fakulty sociálních věd** UK v Praze Balabán byl jedním z tuzemských odborníků, kteří se dostali ke slovu poté, co na konferenci vystoupili premiér

Bohuslav Sobotka či ministr vnitra

Milan Chovanec (oba ČSSD).

„Je zjevné, že bude i nadále pokračovat migrační tlak. Mluvíme o řádu milionů lidí, a to už ne uprchlíků před válkou a ekonomických migrantů, ale možná environmentálních uprchlíků z oblastí třeba Afriky postižených suchem,“ upozorňoval Balabán bez obalu.

„Chtěl bych k tomu dodat, že kategorie environmentální uprchlíků zatím není podchycena současným mezinárodním právem, takže s tím budou další i politické problémy,“ doplnil.

Za jednu z variant obrany před přílivem uprchlíků zmínil expert posílení vnějších hranic Evropy, ale i cílenou propagandu. „Myslím si, že je účinné uvažovat o doslova a do písmene propagandě EU o nepropustnosti hranic, ale to bychom ty hranice nejdřív museli mít zabezpečené,“ uvedl Balabán, podle kterého by z Evropy měla znít po Kábulu, Bagdádu i jinde propaganda, která by upozorňovala, že přes evropské hranice není tak snadné se dostat.

„V každém případě to bude především Evropa sama, která bude muset čelit nestabilitě ve svém sousedství na jihu,“ upozornil a připomněl konflikty na Blízkém východě a v severní Africe. Vznikne Šíistán a Sunnistán?

Balabán poukázal také na problémy s rozpory mezi muslimy samotnými – sunnitsko-šíitskými konflikty, které jsou podle něj podobné třicetileté válce mezi katolíky a protestanty v Evropě. Český odborník zmínil, že mohou vzniknout zcela nové státy, o kterých dnes ještě neuvažujeme – třeba Šíistán a Sunnistán, pravděpodobně pak vznikne Kurdistán.

Nevynechal ani hrozbu Islámského státu. „Podle našich expertů na **Fakultě sociálních věd**, arabistů se Islámský stát chová jako apokalyptická sekta, která chce násilnými činy vyvolat něco jako poslední bitvu a nějakou formu vojenského vstupu křížáků na své území. Za tímto účelem hodlá rozpoutat konfesijní válku v Evropě. Teroristické útoky dvakrát v minulém roce a letos v Bruselu o tom mohou svědčit,“ pokračoval Balabán.

Upozornil na nebezpečný faktor zhruba pěti tisíc evropských zahraničních bojovníků, kteří působí jako „pátá kolona muslimských entit v Evropě“. Alarmující podle něj je, že tuto pátou kolonu máme na dohled od evropských institucí v jedné evropské čtvrti, čímž myslel bruselské „sídliště teroristů“ Molenbeek.

Balabán varoval, že se islamisté mohou infiltrovat i jinde – do Libye, afrického Sahelu, ale třeba i do Indonésie, kde je Islámským státem radikalizováno zhruba 3,5 procenta obyvatel, což je sedm milionů lidí. „Vliv Islámského státu metastázuje i do regionů, které jsou daleko Blízkého východu,“ varoval dál Balabán.

Zmínil i další riziko spojené s ISIS. „Islámský stát má dnes fakticky mnohem vyvinutější propagandu než vlastní vojenskou sílu. Používá Facebook, Twitter, Instagram ve 23 jazykových mutacích,“ řekl Balabán.

Spoléhat se jen na Ameriku nejde, mění se tam poměry

Balabán jako šéf střediska bezpečnostní politiky CESES uvedl, že naše bezpečnost je dnes založena hlavně na transatlantické vazbě, ale USA procházejí zásadní demografickou proměnou.

„Za 20 až 30 let bude jejich dominantním obyvatelem muž latinskoamerického původu nebo žena latinskoamerického původu... Za pár let nebudeme v USA mluvit s potomkem irského přistěhovalce nebo s někým, kdo má díky rodinné historii historicky danou vazbu na Evropu, ale s někým, pro koho je třeba Latinská Amerika mentálně bližší než Evropa,“ uvedl s tím, že to patrně bude ovlivňovat i politická rozhodnutí ve Spojených státech.

„Nemusí trvat věčně americká ochota být věčným sponzorem evropské obrany. Již několikrát přišlo od amerických politiků důrazné varování, že se Evropa jako nejbohatší ekonomické uskupení na světě musí více starat o svoji obranu mj. i zvyšováním vojenských rozpočtů,“ pokračoval.

A připomněl i kritické výroky Donalda Trumpa na adresu NATO. „Musíme také čelit politice Ruska, kdy i nadále musí být NATO připraveno na zcela nečekaný vývoj,“ zmínil další riziko, aby dodal: „Pod nápoem krizí, často nezvládaných, se nám negativně proměňuje politická situace Evropy. Za dva až tři roky může být zcela jiná než dnes.“

Co z toho dle něj vyplývá? „Stát musí počítat s krizovými scénáři vývoje, k jejichž zvládnutí nám samozřejmě může pomoci členství v NATO a EU, ale musíme si být vědomi toho, co jsme si možná v roce 1999 při vstupu do NATO a o 5 let později při vstupu do EU úplně nepřipouštěli, že může dojít k situaci, kdy bude nutné spolehnout se v první řadě především na vlastní síly a kapacity,“ poznamenal.

I proto české ministerstvo vnitra nyní koordinuje projekt Auditů národní bezpečnosti, který má upozorňovat na hrozby, aktuální připravenost Česka na ně a případná slabá místa. Tímto úkolem pověřil ministra vnitra Chovance premiér Sobotka a společně tak i konferenci k prvním zjištěním auditu zahájili. I u nás máme rozpory v muslimském spektru, varoval Mareš

Bezpečnostní výzvy pro stát na konferenci shrnul profesor z brněnské Masarykovy univerzity a český odborník na extremismus Miroslav Mareš. Ten vytáhl snímek brněnské mešity.

„Když jsme tady mluvili o vzniku Šíistánu, mohu se podívat do Brna, kde v této mešitě se dříve scházeli jak sunnitě, tak šíitě. V posledních letech se odtrhla šíitská větev, je tam nyní vlastní modlitební centrum, které se snaží přátelsky vycházet se svým okolím... I tyto rozpory v muslimském spektru máme v našich městech,“ upozornil.

Hrozby pro český stát a hrozby globální vnímá jako propojené. A týká se to přírodních hrozeb, ale třeba i teroru. „Může dojít k teroristickému útoku v Německu, mohou utíkat pachatelé třeba v kamionu, který pojedje směrem k tureckým hranicím. Ten může být sledovaný, oni mohou sjet, vzít rukojmí někde u dálnice v poslední obci na kraji malé silničky a může se najednou taková malá obec dostat do centra pozornosti světových médií. Nechci tím strašit, snad se tak nestane,“ poznamenal.

URL| <http://www.blesk.cz/clanek/393731/cesky-expert-isis-je-apokalypticka-sekta-a-uprchlici-utecou-i-pred-suchem>

Ministr Chovanec: Stát potřebuje centrum pro monitorování teroristických a hybridních hrozeb. Včetně propagandy cizí moci

13.5.2016 parlamentnilisty.cz str. 00 Politici voličům
PV

Centrum terorismu a hybridních hrozeb nebo vytvoření Národního systému ochrany měkkých cílů – to jsou první konkrétní návrhy pracovních týmů Auditů národní bezpečnosti, které dne 12. května 2016 představil premiér Bohuslav Sobotka spolu s ministrem vnitra Milanem Chovancem na pracovní konferenci k první etapě Auditů v Poslanecké sněmovně.

„Audit nám už teď odhalil, že je nutné, aby stát měl centrum, které bude komplexně monitorovat teroristické a hybridní hrozby i tzv. propagandu cizí moci. Tyto oblasti musí mít jasného gestora a této role by se podle nás mělo ujmout Ministerstvo vnitra. Takové centrum by se ve spolupráci se zpravodajskými službami a příslušnými resorty věnovalo i problematice terorismu, radikalizaci či ochraně měkkých cílů. Stát musí mít nástroje a informace, kterými dokáže aktivně čelit novým bezpečnostním hrozbám,“ sdělil ministr vnitra Milan Chovanec s tím, že centrum by průběžně monitorovalo utajované i neutajované informace, mj. propagandu, a vytvářelo by podporu pro mediální vyvracení dezinformací. O konkrétní podobě centra by se vedla odborná diskuse. Inovativním nástrojem by však mj. mohlo být zřízení speciální buňky, která by nonstop analyzovala dezinformace získané z otevřených zdrojů včetně sociálních sítí.

Na základě získaných poznatků by také MV chtělo prosazovat vytvoření Národního systému ochrany měkkých cílů, tedy slaběji chráněných míst s výskytem vyššího počtu osob, jako jsou obchodní centra nebo místa s jasnou symbolikou, např. židovské objekty. V rámci tohoto systému by stát poskytl některým definovaným skupinám měkkých cílů metodickou, organizační i finanční pomoc tak, aby se zvýšila jejich odolnost proti útokům, k jakým došlo např. v Paříži.

Vybrané návrhy pracovních týmů

Finální výsledky Auditů by měly být hotové do konce tohoto roku. Materiál, který projde odbornou oponenturou, projedná jak BRS, tak vláda, která na základě materiálu rozhodne o konkrétních opatřeních. V

první etapě pracovní týmy pracovaly na pěti oblastech, dalších šest oblastí by mělo být zpracováno do konce léta.

Bezpečnostní aspekty migrace:

Výsledky v oblasti migrace ukazují, že systémová, legislativní i materiálně-technická a personální opatření jsou prozatím nastavena optimálně.

Vývoj v této oblasti je však velmi rychlý a nepředvídatelný, takže budeme i nadále průběžně prověřovat, jak efektivně jsme schopni spolupracovat při novém vývoji situace.

Extremismus:

Koncept boje proti tomuto negativnímu fenoménu se nebude dále zaměřovat pouze na potírání tzv. extremistických subjektů, ale ve větší míře se bude zabývat ochranou práv a svobod jejich obětí. Ty jsou totiž působením extremistických subjektů zasaženy v největší míře a mnohem dříve než majoritní společnost.

Terorismus:

Kromě Centra terorismu a hybridních hrozeb a Národního systému ochrany měkkých cílů je nutné se komplexněji věnovat možné radikalizaci ve věznicích, protože zkušenosti ze zahraničí ukazují, že kriminální prostředí představuje důležitý radikalizační faktor.

Přírodní a antropogenní hrozby:

Závěry doporučují zakotvit problematiku sucha do právních předpisů, posílit personální kapacity pracovníků v oblasti krizového řízení a zvýšit odpovědnost vybraných firem či podnikatelů za jimi provozované objekty, které mohou představovat zvýšené riziko pro okolí.

Na jaké otázky poskytne Audit odpovědi?

Je stávající legislativa dostatečná?

Máme k dispozici dostatečné lidské, technické a komunikační kapacity?

Má stát schopnost přijímat příslušná opatření a konat v okamžiku, kdy je to potřeba?

V rámci Auditů odborníci ověří dvě základní schopnosti - schopnost zjistit, identifikovat a eliminovat konkrétní bezpečnostní hrozbu, jakož i schopnost následně reagovat na situaci, kdy se bezpečnostní incident stal, a na potřebu okamžitě řešit jeho důsledky.

Jaké budou výstupy Auditů?

Výstupem Auditů bude komplexní materiál, který popíše reálnou připravenost ČR čelit tradičním i nově vzniklým bezpečnostním hrozbám.

Zpráva, která identifikuje slabá místa v bezpečnostních oblastech i celém systému a doporučí vládě opatření, jež je potřeba přijmout.

Ke každé z definovaných bezpečnostních hrozeb vznikne:

popis a vyhodnocení hrozby a rizik z ní pro ČR vyplývajících,

SWOT analýza,

doporučení k posílení odolnosti.

Audit zjistí, které instituce jsou v rámci bezpečnostních systémů ČR odpovědné, a stanoví základní nástroje pro eliminaci hrozeb - legislativu, strategie a koncepce.

Audit se zpracovává v několika vrstvách, obecný výstup v co nejvyšší míře bez režimu utajení bude podepřen přílohami a podklady, které budou podle své povahy v různém stupni utajení.

Práce na Auditě se účastní přes 120 expertů státní správy a šest externích konzultantů. Návrhy tak prochází oponenturou např. prof. JUDr. PhDr. Miroslava Mareše, Ph.D., z Fakulty sociálních studií MUNI, PhDr. Miloše Balabána, Ph.D., z **Fakulty sociálních věd** UK či Dana Schueftana, Ph.D., z National Security Studies Center University Haifa. Mezi témata auditu patří vedle terorismu jak tzv. klasické bezpečnostní hrozby, jako je extremismus nebo přírodní hrozby, tak i tzv. nové hrozby, jakými jsou působení cizí moci, hrozby v kyberprostoru či bezpečnostní aspekty migrace.

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/article.aspx?rubrika=1410&clanek=435440>

Kouzlení s pamětí

13.5.2016 Téma str. 52 Rozhovor

Michaela Rozšafná

Jak se za hodinu naučit 200 slovíček

Naučit se cizí jazyk za 12 měsíců, vysypat z rukávu telefonní seznam, nazpaměť znát celý občanský zákoník. Tohle prý paměť každého z nás dokáže. „Stačí jen vědět, jak paměť ovládat a následně ji trénovat,“ říká propagátor paměťových technik JAKUB POK (38). Jak s pamětí souvisí to, jak moc se hýbeme a kolik času prospíme? A kdy se lidský mozek dokáže nejlépe koncentrovat?

* Kdy jste si poprvé řekl, že se naučíte ovládat svoji paměť pomocí paměťových technik?

Studoval jsem střední školu a v roce 1996 jsem měl možnost studovat na gymnáziu v Berlíně. A tam jsem se jen tak ze zajímavosti přihlásil na tříhodinový seminář o paměťových technikách. Do té doby jsem o ničem takovém neslyšel a taky tomu zprvu moc nevěřil. Lektor, který přišel do třídy, vytáhl balíček kanastových karet, zamíchal je a za pět minut si všech padesát dva pamatoval přesně, jak šly po sobě. Přišlo mi to nejprve jako nesmysl.

* Přesto vás to evidentně zaujalo...

Od lektora jsem si na kurzu koupil několik knížek o paměťových technikách a začal se jim od píky věnovat. Pochopitelně jsem tehdy dělal spousty chyb, hrozně mě to ale bavilo, a jak jsem si všechny techniky a postupy sám na sobě zkoušel, upravoval je a srovnával, postupně jsem zjišťoval, že je to bomba. Když jsem zvládl během krátké doby zapamatovat si balíček karet, padesát historických dat jdoucích za sebou, nebo sérii binárních čísel, začal jsem zkoušet uplatnění paměťových technik i na praktických věcech. Začal jsem studovat práva a zjistil, že si do svých paměťových cest můžu uložit desítky paragrafů, jakékoli věci na zkoušky a zároveň si vše bleskově vybavit.

* Mluvíte o paměťových cestách, které jsou základem technik paměti. V čem jsou tak jedinečné?

Je to fenomenální technika, pomocí které se dá uložit do paměti de facto cokoli. Díky paměťovým cestám si mohu zapamatovat například 25 telefonních čísel do pěti minut, velké množství slovíček. Paměťové cesty využívali již ve starověkém Římě a Řecku. Řečníci jimi fascinovali lid. Paměť byla nástrojem moci a také autority. Stejně jako jsem si já vytvořil paměťovou cestu z věcí, které mám v bytě, i tehdy si na svých chrámech vytvořili množství bodů, které měly jasnou posloupnost. Na ně ukládali konkrétní věci, které si chtěli zapamatovat a využít je třeba v proslovech. Na fungování paměťových cest se od doby římských císařů moc nezměnilo. Je to nejjednodušší a nejefektivnější přístup k zapamatování, který navíc většina z nás užívá, byť nevědomky.

* Funguje to tak i dnes, že paměť je nástrojem moci a autority?

Jsem přesvědčen, že nejlepší manažeři, obchodníci ale i politici nebo učitelé jsou vždycky ti, kteří mají dobrou paměť, neboť jsou schopni mimo jiné velmi rychle reagovat. Působí úplně jinak, když si dotyčný vše pamatuje, nespolehá se na lísteček a pracuje přímo s publikem. Tím vzbuzuje u ostatních respekt a úctu. Lidé si to často asi ani neuvědomují, ale tak nějak podvědomě vnímají jejich autoritu.

* Jak má člověk s paměťovými cestami začít?

Občas mi chodí maily od lidí, kteří si chtějí zapamatovat skripta na medicínu, které mají dva tisíce stránek a obsahují velké množství latinských výrazů. V tu chvíli říkám stop. Takhle rychle to nejde. Když jdu běhat, taky se nejdřív protáhnu a začínám na krátkých vzdálenostech. Na kurzech Školy paměti, které vedu, si s účastníky nejprve vytváříme krátkou padesátibodovou cestu. Tím by měl začít každý, zabere to pár minut. Stačí si zvolit body jdoucí po sobě, ideálně v prostředí, které je mu důvěrně známé. Doma, na cestě do práce... A na tyto pevné body potom můžu ukládat otázky k maturitě, přípravu k jazykovým zkouškám, ale i seznam na nákup, důležité schůzky a podobně. Když si teď ukládám do paměti občanský zákoník, není to o ničem jiném, než že si vytvářím dlouhatánskou paměťovou cestu a postupně si na jednotlivé body vkládám paragrafy a konkrétní ustanovení.

* Kromě občanského zákoníku jste sám na sobě nedávno vyzkoušel experiment v učení španělských slovíček. Jak dopadl?

Věnoval jsem tomu půl hodiny denně vždycky ráno vyjma víkendů. Experiment trval tři týdny, každý den jsem si dal lekci o padesáti slovech, uložil si je do paměti, zopakoval je a nic víc. Kolegové ve Škole paměti mě vždy vyzkoušeli a celkem mě nešetřili. Každé slovíčko jsem musel říci do jedné sekundy. Výsledek je takový, že dodnes umím sedm set padesát slovíček. Stejným způsobem se cizí jazyk dokáže naučit úplně každý. Všechno je to jen o znalosti správné techniky a zapojení fantazie a vizualizace.

* To si lze dost těžko představit...

Dám vám malý příklad. Jednou jsem na kurzu dostal dotaz od účastníka, který si pořád pletl dvě španělská slovíčka - luchar, což znamená bojovat, a sudar, tedy potit se. U druhého slovíčka si stačí uvědomit, že se POTÍME v sauně. Představím si proto prostředí sauny, kde stojí uprostřed veliký SUD a z něj vylézá potící se Arab. Naproti tomu jsem jako malý neustále BOJOVAL s bratrem v pokoji. No tak si představím, jak na sebe při té bitce házíme sýry Lučina.

* Zní to celkem bláznivě.

Taky to bláznivé je, ale funguje to stoprocentně, protože obrazové asociace jsou pro lidský mozek nejuchopitelnější. Vy si nejprve vytvoříte nesmyslný příběh, který si ale nebudete vybavovat při každém užívání slovíčka. Slovíčko se vám díky příběhu usadí v paměti a vy už ho potom budete znát i bez této asociace.

* Jak obhajujete paměťové techniky před skeptiky, kteří jim nevěří?

Populace je dneska bohužel zahlcena technologickými vymoženostmi, velké množství lidí má pocit, že si nic ukládat do paměti nemusí. Všechno mají uložené v mobilech. Jenomže člověk, který začne více používat vlastní hlavu, brzy zjistí, že si nejen lépe pamatuje, ale je i efektivnější. Když jdete na zkoušku, můžete mít v hlavě nadrceno spoustu informací. Pakliže ale zafunguje tréma, lehce vám z hlavy vypadnou. Informace uložené v paměťových cestách mají daleko pevnější zakotvení. Když víte, že jednu informaci - například určité datum - máte uloženu na třicátém paměťovém bodu, kterým je například odpadkový koš před domem, a další - název bitvy - na sedmdesátém paměťovém bodu, kterým může být lavička v parku, už se vám nikdy neztratí. S trochou cviku to zvládne každý a nepotřebuje k tomu více než pár hodin tréninku.

* Sedm let už také paměťové techniky vyučujete na vašich kurzech. Proč jste s tím začal?

Veškerá literatura, ze které jsem po návratu z Berlína čerpal, byla anglicky nebo německy. Já v té době dostudoval právníckou fakultu a při učení tam jsem paměťové techniky aplikoval pořád. Věděl jsem, že fungují, a

chtěl jsem o tom přesvědčit i ostatní. Zpočátku chodili na kurzy třeba dva lidi, postupně si je ale vzájemně doporučovali a začali vnímat, že něco jako paměťové techniky funguje.

* Co bylo v počátcích nejtěžší?

Unést svoje obrovské nadšení z trénování paměti a nechtít lidi okamžitě vším zahltit. Udělat kurz takový, aby se lidé hodně naučili a zároveň aby se ale i pobavili.

* Liší se kurzy, které vedete dnes, od těch v roce 2009?

Musel jsem trochu slevit ze svých ambicí, aby kurzy nebyly příliš náročné. Dneska jsou navíc lidé daleko opatrnější. Proto jsem rád, že většina účastníků chodí na doporučení od těch, kteří už náš kurz absolvovali. Oproti prvním rokům pak kurzy neprobíhají jeden den, ale dva dny. Druhý den je vidět, že už se účastníkům paměťové techniky dostaly pod kůži a 99 procent z nich je nadšeno, jak jim to najednou jde.

* Po prvním dnu memorování si mozek odpočine, to je jasné. Vy ale dáváte pravidelně načasované pauzy i během kurzu. Děláte to podle podložených výzkumů o tom, jak dokáže paměť fungovat a jak dlouho jsme schopni vstřebávat informace?

Většina odborníků se shoduje, že mozek se naplno dokáže koncentrovat maximálně kolem padesáti minut. Proto i my na kurzu máme po padesáti minutách vždycky přestávku. Ideální je učit se dvacet až padesát minut, potom by měla být pauza a následně krátké zopakování. A takový postup doporučuji i při učení se na zásadní zkoušky typu státnice či maturita. Nemá cenu jet durch a trápit se s učením ve dne v noci, jak to praktikuje spousta studentů. Mozek to nepojme.

* Nakolik je pro mozek a paměť zásadní spánek?

Dobře spát je důležité. Někteří lidé ale spí strašně moc. Vytvořili si na spánku jistou formu závislosti. Stojím si za tím, že ideální je chodit spát hodinu před půlnocí - do jedenácti - a spát plus minus sedm hodin. Velké množství lidí dělá také to, že ještě v deset hodin večer jí. Potom se diví, že je kvalita spánku mizerná. No jasně, protože tělo je tak zaneprázdněné trávením, že se nemůže věnovat klidnému spánku a zpracování a třídění informací. A když už se bavíme o jídle - obecně platí, že lehčí strava prospívá mozku rozhodně víc než knedlíky s omáčkou.

* A co sportování v průběhu učení?

Mnoho lidí, kteří pravidelně sportují, najede ve zkouškovém období na studijní režim a přestane se hýbat. To je špatně. Jakékoli okysličení mozku je jenom ku prospěchu a nemusí jít hned o vrcholové sportování. Stačí kratší procházka. Okysličování mozku a s ním související správné dýchání rovná se daleko lepší výsledky. Je doložené, že lidské mozky se vyvíjely v pohybu. Naši předci chodili patnáct dvacet kilometrů denně. Jak nám můžou dneska mozky pracovat, když ráno sedneme do auta, přijedeme do práce, kde sedíme osm hodin před počítačem, a večer leheme do postele nebo sedíme v hospodě...

* Co byste doporučil lidem, kteří se na váš kurz nedostanou, a přesto si chtějí procvičovat paměť? Křížovky? Sudoku?

Křížovky nezatracují, akorát že od jistého okamžiku je už člověk zná nazpaměť. Tím pádem to nejsou nové věci. Spíš bych doporučoval, aby si lidé vytvářeli mentální obrazy v rámci paměťových technik. Pro samotný začátek je prima systém spojování. Krátký příklad: Představte si, že si přes den budete chtít zařídit tři věci - jít na poštu, nakoupit a vyzvednout důchod. Utvořím si fantazijní příběh, kde propojím všechny tyto věci. Například si představte, že vidíte poštu, kde si vezmete klasický nákupní košík, u jedné přepážky nakoupíte zeleninu, vedle mezi obálkami vybíráte maso a u pokladny vám prodavačka místo placení podává váš důchod, který vysází na pás ve zlatých mincích. Díky takovému absurdnímu příběhu na to jen tak nezapomenete. Na stejném principu fungují i ta slovíčka. Sudar není nic jiného než spojení sauny, sudu a Araba. Kladu důraz na to, aby se všechny techniky daly využít prakticky a hlavně aby je zvládl každý. Proto dávám všem lidem na kurzech garanci vrácení peněz v případě, že techniky nezvládnou.

* Stalo se vám to někdy?

Jistý pan Mirek přišel kdysi na kurz extrémně negativně naladěný. Ke všemu přistupoval a priori tak, že to nejde, nebo že to nezvládne. Byl to jeden z lidí, kteří se učí dvacet let angličtinu a neumí nic. Po kurzu si řekl o vrácení peněz, tak jsme mu je poslali. Víte ale, co se za čtyři měsíce stalo? Poslal mi omluvný e-mail, že mu to nedalo, techniky na sobě třikrát týdně zkouší a vidí obrovské výsledky. Chtěl mi vrátit peníze, ale nevzal jsem je. Ve výsledku byla jeho výhra moje výhra. Jediné, co může lidi v rozvíjení paměti zbrzdit, je jejich přístup a vlastní lenost.

JAKUB POK (38)

Absolvoval Institut mezinárodních studií na **Fakultě sociálních věd** a Fakultu humanitních studií na Karlově univerzitě. Úspěšně ukončil také právnickou fakultu. V roce 1996 se v Berlíně seznámil s paměťovými technikami, kterým se od té doby věnuje. V roce 2009 založil Školu paměti, kde vede veřejné kurzy zaměřené na praktické využití paměťových technik, včetně specializovaných kurzů na učení cizích jazyků.

„Lektor si pamatoval pořadí 52 karet.“

„Za tři týdny jsem se naučil španělsky.“

„Mozek se dokáže koncentrovat 50 minut.“

„Rozvíjení paměti může zbrzdit jen lenost.“

Foto autor| Foto: Shutterstock.com, Fotolia.com

Foto autor| Foto: Petr Kozlík / MAFRA

Foto autor| Foto: Petr Kozlík / MAFRA, Shutterstock.com

Foto popis| Vytvoření paměťových cest je podle Jakuba Poka nejjednodušší a nejefektivnější přístup k zapamatování si věcí. Většina z nás ho používá, i když nevědomky.

Foto popis| Máte pocit, že se vám některé věci vymazávají z paměti? Pro lidský mozek jsou nejuchopitelnější obrazové asociace.

Foto popis| Nemá cenu jet dříve a trápit se s učením ve dne v noci, jak to praktikuje spousta studentů. Mozek to nepojme.

Foto popis| S věkem se schopnost paměti zhoršuje, nicméně Jakub Pok tvrdí, že informace uložené v paměťových cestách mají daleko pevnější zakotvení.

HLEDÁM PROTIJED

13.5.2016 Pátek Lidových novin str. 06 Rozhovor

Lucie Zídková

Hazardní hráč, textař, básník, doktor antropologie a rentiér MiChal horáček před dvěma týdny připustil, že se za dva roky možná pustí do boje o Hrad. Proč?

Michal Horáček nezklamal a – k radosti fotografa – přišel na rozhovor ve svém typickém klobouku. Ale ani kdyby jej neměl, na anonymitu by si hrát nemohl. Poznávají ho všichni od servírek po náhodné hosty, přesto se mi po příchodu ke stolu představuje. Než sejde po rozhovoru ke dveřím, potřese si rukou s uhlazeně vyhlížejícím čtyřicátníkem. „Prosím vás, jděte do toho,“ říká mu muž a on s úsměvem a uzarděním děkuje. Na to, že ho zastavují cizí lidé, je zvyklý: jen po cestě od auta do kavárny se k němu přihlásili dva další: jeden se s ním chtěl vyfotit, druhý podotkl, že kandidatura není dobrý nápad.

O tom, co ho přimělo připustit možnost, že se za dva roky bude ucházet o post hlavy státu, mluví Michal Horáček se zanícením. Hodně gestikuluje, někdy mluví nahlas, až skoro burácí, jindy hlas ztíší, a o to naléhavěji zní. Když mluví o cejchování „sluníčkářů“ výrazem vlastizrádci, prozradí jeho naštvání i barva, která se mu nahně do tváře. Kdybych ho měla popsat jedním slovem, byla by to vášeň. Škoda že jsme se sešli zrovna v chic kavárně Savoy. Daleko víc by mě zajímalo, jak by na Michala Horáčka, který několikrát během rozhovoru zdůrazňuje, že nepatří mezi žádnou smetánku, reagovala taková severočeská nádražní hospoda... Známý textař teď stojí před podobným dilematem jako v roce 1984 v Americe. Tehdy zvažoval, zda tam zůstat. A nakonec se rozhodl pro návrat k rodině. „Člověk musí zohlednit, jestli se jeho rozhodnutí týká jenom jeho, anebo i dalších lidí,“ naráží i na svou dnešní situaci.

* Co vaší případné kandidatuře říká vaše žena?

Moje manželka je velmi pracovitý člověk. Říkají jí monstrum. Po dvaceti letech tvrdé práce všichni vědí, že je dobrá. A teď by se toho měla vzdát? To jí mám šlápnout do hradu z tisíců kostek, který trpělivě stavěla? Já vám to řeknu jako ten lidovej hrdina. (zasměje se své narážce na titulní stranu předminulého Respektu) Ona nejen že usilovně pracuje, ale taky dobře vaří. A od té doby, co viděla můj rozhovor s panem Veselovským na DTV, mi pořád dělá hnusné lečo.

* Co bude ten rozhodný okamžik, kdy si řeknete, jdu do toho – nebo jdu od toho?

To nedokážu říct. Důležitou roli bude hrát to, jakou pocítím podporu. Kdyby lidé reagovali negativně a ukázalo by se, že bych zabíral místo někomu, kdo je lepší a nadějnější, bylo by to přece ode mě hloupé. V tom případě bych do toho určitě nešel. Je ale obtížné tu podporu správně přečíst. Ano, na několika facebookových stránkách mám padesát tisíc sledujících. Ono to vypadá jako hodně a většinou ti lidé píšou hezké věci, ale člověk si nesmí myslet, že takhle o něm smýšlejí všichni. Proto s recitály do malých měst jezdím o hodinu o dvě dřív, abych si tam mohl popovídat s náhodně potkanými lidmi tvář v tvář. Zrovna příští týden mě čeká Frýdek, Rožnov, Vsetín a Přelouč. Tam budou živí lidé a ti se se mnou nebudou párat.

* Ale to jsou všechno vaši fanoušci. Dá se z jejich názorů usuzovat, co si myslí zbytek veřejnosti?

To se musí samozřejmě rozlišit. A tak jdu ven, na zastávku autobusu, do trafiky a ptám se: „Jak se vám tady žije?“ Právě tyhle odpovědi chci poslouchat jako první. Zkrátka chci přihlížet k názorům toho, jak se říká, co nejširšího spektra.

* Obvykle se tomuto „širokému spektru“ říká lid. Vy jste v rozhovoru s panem Veselovským tento pojem zpochybnil

– zvláště jako jakýsi protiklad „pražské kavárny“. Musím se ale přiznat, že jsem vaše vysvětlení moc nepochopila. No tak vy jste už úplně jiná generace. (smích) Já mám od dětství zakódováno, že slovo lid se používá v politickém smyslu. Že existuje lid a pak jakýsi ohavný nelid. Jeho zástupce je nutné označit a z veřejného prostoru, případně z pohybu na svobodě vyloučit. Ubožácká taktika, která mívá i tragické následky. Ohradit se proti tomu musím; teď i kdykoli jindy.

* Chápu. Ale přece jen: to slovo se používá. Dejme tomu, že lid jsou občané, kteří mají průměrný plat a na vzletné myšlenky nemají čas ani chuť. Jak chce tyto voliče oslovit rentiér, který jezdí autem za třináct milionů? Kandidát na prezidenta se bude muset snažit získat i tyto voliče.

Souhlasím. Především je! Oni to potřebují a právem očekávají. O „lidi s igelitkou“, jak je často arogantně označují chytráci bez igelitek, se zajímám celý život. O kom jiném bych taky měl psát? I jejich životy jsou dramatické, i oni odvedli práci, často větší než jiní, ale teď mají tu igelitku a s ní i rozčarování. Je to jeden velký šanson, ve kterém je i hodně bolesti. Tu je potřeba pochopit, jinak je píseň mizerná, stejně jako politika.

* To jsou hezká slova, ale nebojíte se, že lidé uvidí spíš to auto, kterým jezdíte?

Velikost mého auta má být něčím, z čeho jsem zblblnul? Víte... hráčská existence mi toho dala zažít spoustu. Byla docela dlouhá období, kdy jsme třeli bídu s nouzí. Přesně si pamatuju, jak jsme se tenkrát radovali – já nevím, jestli se to dneska ještě dělá –, že můžeme vrátit flašky, abychom měli na máslo.

* No ale to je právě ono: flašky se dneska ještě vracejí, a když to nevíte, máte minus bod.

Ano, to je možné. Ale já nic nepředstírám. Já poctivě připomínám dobu, kdy jsem byl rád, když jsem našel jedenáct flašek, protože to znamenalo: bude večeře. Fakt jsem si zažil opravdickou nouzi. Druhá věc je, že ani dnes se nepohybuju jinde než mezi lidmi s běžnými starostmi. Mými spolupracovníky jsou muzikanti. A ti mají sotva průměrné příjmy. Snad tím Frantu Segrada neurazím, když řeknu, že jsou chvíle, kdy má hodně hluboko do kapsy.

* Muzikanti možná sice nejsou bohatí, ale mají jednu důležitou věc: jejich práce je baví. Pak je tady ale ještě obrovská skupina lidí, kteří nemají ani peníze, ani práci, která by je naplňovala. Sedí za kasou nebo na poště a

počítají minuty do konce pracovní doby. A šíří kolem sebe blbou náladu, která nás od Havlova projevu v roce 1997 jaksi neopustila. Jste i jejich člověk?

Já vám na to odpovím takhle: nedávno jsem zastavil na pumpě, přijdou ke mně dva chlapíci, že se se mnou chtějí vyfotit. Tak se jich ptám, odkud jsou, a oni: z Mošnova. A já, že tam to musí být těžký, nedostatek práce a tak. Dívali se na mě dost udiveně. Prý je to úplně naopak, je tam potřeba každého, kdo je schopen vzít do ruky lopatu, a lidi nejsou. My máme nejvyšší nezaměstnanost v EU a možná i na světě. Takže práce je. Možná že se jí nedostává místně – třeba v severních Čechách, kde žiju, ale ten problém není tak velký, jak ho někdy vidíme. Mě ale zaujala ta druhá věc, kterou jste říkala: aby lidi dělali to, co mají rádi. To je strašně důležité. Mně se poštěstilo, že mám práci, kterou nade všechno miluju. A tím spíš si všímám, jak je to hrozné, když to někdo nemá. K tomu nemůžu říct nic jiného, než že nelze ve všem spoléhat na větší moudrost státu a jiných. O nápravu se musíme podělit: něco může a něco musí dělat stát, zbytek je ovšem na každém z nás. Jsme svobodní, ale to neznamená, že jsme osvobozeni od snahy vést vlastní život líp. Chtěl bych přispět k tomu, aby si lidé svou sílu uvědomili. Malověrnost ji podlamuje.

* Máte pocit, že tato myšlenka může v současném Česku padnout na úrodnou půdu? Nebudou to lidé brát spíš jako provokaci?

Kéž by brali. Jen tak se může něco měnit. Protože ta blbá nálada, které dal slovinský filozof Slavoj Žižek takové trochu fajnovější jméno, tekutý hněv, se neobrací vůči něčemu konkrétnímu. Je to hlasitá ventilace nějakého vnitřního prnutí. A já myslím, že všichni v sobě máme obojí – schopnost se radovat i rmoutit. Věřit i být malověrní. Jde jen o to, aby to špatné nepřevládlo. A myslím, že už nestačí, když si to napíšu na Facebook. Proti tomu jedu je třeba nabídnout protijed. Nebude to snadné. To není favorit – abych se vyjádřil jako bookmaker. Mě ale nikdy neoslovovali lidé, kteří bojovali za vyhranou věc. Myslím, že to byl Borges, kdo kdysi napsal, že gentleman bojuje jen za ztracenou věc. Proč bych bojoval jen za to, co vyhrává? To ať dělají nějakí poskoci. Hrdina má povstat proti draku, i když ví, že drak ho může sežrat.

* Na druhou stranu jediným cílem prezidentské kandidatury je vyhrát, ne?

Je to důležitý cíl, ale ne hlavní. Ve mně zkrátka ještě žijí ty pohádky z dětství. I když drak má tři hlavy, hrdina mu je nakonec usekne, Já tomu věřím a mnozí kolem mě v to věří a s takovými lidmi já chci být. A chci, aby jich bylo co nejméně.

* Vy sice nechcete být Antizeman, ale v podstatě jím jste. Nemáte obavy, že pro současného prezidenta bude jednoduché dokázat lidem, jak jste odtržený od reality?

Já můžu doložit, že jsem strávil deset let jako domácí dělník v družstvu invalidů, kde jsem manuálně pracoval. Bydlím v chudém severočeském městě, kde žádný z mých sousedů nedosáhne průměrného pražského platu, a já se s nimi normálně setkávám, každou chvíli mě někdo osloví, takže jejich problémy znám. Pokud by tenhle argument vyvstal, byl bych to spíš já, kdo by se mohl ptát, kdy a jak pracoval Miloš Zeman mezi běžnými lidmi s běžnými starostmi.

* Z čeho jste tehdy v 90. letech vlastně vytvořil Fortunu, která z vás později udělala multimilionáře? Předpokládám, že ten kapitál jste asi nevyhrál v hazardu ani si ho nevypsal v Mladém světě...

To byly v podstatě peníze za prodej mé knížky Když pukaly ledy. Popsal jsem tam pár zásadních dní okolo 17. listopadu '89 a byl o to ohromný zájem. Prodalo se 180 tisíc výtisků! A prvních dvacet nebo třicet tisíc bylo pryč okamžitě, často to prodávaly holky rovnou na ulici, takže jsem měl v ruce cash ještě dřív, než jsem měl splatit první fakturu. V životě jsem nedostal žádnou dotaci ani nic nezprivatizoval. Dalším tématem, na kterém se asi bude lámat chleba v prezidentské volbě, je uprchlická krize. Jak se k ní stavíte? To je vážná věc. Hlavně tím svým obrovským rozměrem. Já chápu, že lidé mají strach. Ale my nejsme neslitovní. My jsme hned po vzniku samostatné republiky přijali velkou spoustu lidí, kteří prchali z bolševického Ruska. Třeba z Jekatěrinburgu přišla nějaká Olga Vasiljevna Radčenkova a to je moje babička. Pak přišli Židé a další lidé, kteří utíkali před nacismem. Pak Řekové a v 90. letech tisíce lidí z válkou rozvrácené Jugoslávie, spousta z nich muslimové. Z většiny jsou dnes báječní občané této země, mnozí se uplatnili jako umělci, sportovci, doktoři, zdravotní sestry. Manažer Richarda Müllera je dr. Hamzič z Bosny...

* Tak proč je dnes problém přijmout deset lidí, a když, tak si dáme podmínku, že to musejí být křesťané?

Rozdíl je v tom, že tihle lidé sem tak nějak přikapali. Dnes je ten příliv – ne k nám, ale do Evropy – obrovský a budí hrůzu, přiznám se, v podstatě i ve mně. Ta panika je pochopitelná. Chyba byla, že nepřišel jasný lídr, který by řekl: „Ano, situace je vážná. A teď je potřeba udělat to a to a to.“ Jako když nabourá autobus. Taky vznikne panika, něco hoří, teče krev. Lidé v šoku křičí: „To je hrůza, dělejte něco!“ Křikem se to ale nevyřeší. Cenu bude mít ten, kdo řekne: „Natrhajte obvazy, zaškrťte mezi ranou a srdcem, tamhle je hasicí přístroj, vy jděte zavolat sanitku, vy policii...“ Tomu říkám lídr do nepohody, ten v sobě má prezidentskou kvalitu.

* Co je tedy podle vás třeba udělat?

Především zastavit tu hysterii a situaci analyzovat. Přesně to je úkol prezidenta – a to Miloš Zeman neudělal. Místo toho, aby uklidňoval, mluví o znásilňování žen a kvílí ze všech nejhlasitěji. A lidé mají pocit, že je pochopil. Že rozumím tomu jejich strachu. Bohužel jsme v situaci, kdy nejsou žádná dobrá řešení. Jsou jen mizerná a ještě horší. To nemá cenu zakrývat. Podle mě musíme hlavně soustředit lidské, materiální a finanční zdroje a spolu s partnery co nejdřív udeřit na pašeráky lidí, kteří způsobují škodu i lidem odcházejícím ze své vlasti a mají z toho nepředstavitelný kšeft. Ty je potřeba nekompromisně zneškodnit. Až tenhle kšeft padne, zmizí podstatná část problému. Mě ale mrzí ještě jedna věc. Jak se ta zlost obrací dovnitř. Když k nám nepřicházejí žádní muslimové, hledáme nepřátele mezi sebou a komplikujeme si to vzájemnými nadávkami. Češi, kteří se bojí míň než jiní Češi, jsou nazýváni vlastizrádci, dobroseri a sluníčkáři a naopak každý, kdo má obavy, je xenofob. To je věc, která mě hrozně bere za srdce. Nevedme válku Čechů s Čechy!

* Jaká je tedy podle vás role prezidenta?

Hrad nesmí být jiným mocenským centrem než vláda. To se dělo už za Havla, za Klause ještě víc a u Zemana se to děje nejvíc. Vládnout má vláda, ne prezident. Pokud premiér řekne něco a prezident pravý opak, zpochybňuje to naši čitelnost z pohledu světa. Co jsme pak za partnery?

* Vy byste dokázal natolik potlačit své ego, abyste mohl reprezentovat vládu, s níž bytostně nesouhlasíte?

To samozřejmě potíží je. Ale prezidentským volbám budou předcházet volby parlamentní. Tam se lidé rozhodnou, nejen koho chtějí v zákonodárných sborech, ale také co chtějí, aby se tam dělo. A prezident přece nemůže říct, že na vládu zvolenou v demokratických volbách kašle. Vláda má mnohem legitimnější mandát než prezident. Mně se líbilo, co mi dneska napsala jedna paní, která má jinak ráda spíš prezidenta Zemana: že prezident by měl přísně a vytrvale dohlížet na to, aby vláda splnila své sliby. Je takovou pojistkou v ústavním systému. Takže na vaši otázku: prezident má vládu brát za kamaráda tak dlouho, dokud to jen jde. Může přijít okamžik, kdy se proti něčemu ohradí. Vůči přijímaným zákonům má právo veta. A má i právo oponovat vládě podle vlastního morálního přesvědčení. Ale jen v nějaké mimořádné věci. Jinak ať dohlíží na ty vládní sliby. I to je docela fuška, ne?

* Píšete texty písní, básně, články do novin, napsal jste několik knih. Jistě jste si vědom toho, jakou váhu má vyřčené slovo. A teď už toho o vaší případné kandidatuře bylo řečeno hodně. Je vůbec ještě cesta zpět?

Je. Vždycky lidi prosím, aby povzbudili ty, kteří jsou vzdělanější, moudřejší, zkušenější, bojovnější, než jsem já. Oslovte je. Pokud se objeví někdo, kdo zastává podobné názory jako já a má větší šanci, bylo by moudré nejit promocenským ti němu.

* Vidíte někoho takového?

Spoustu. Vždycky říkám tři jména, ale je jich víc: profesor Jiří Přibáň, Šimon Pánek a Eliška Wagnerová. Dobří lidé, ne?

* Takže kdyby někdo z nich kandidoval, proti nim byste nešel?

Ohlásí-li kandidaturu kdokoli z nich a bude-li se zdát, že má velkou šanci vyhrát, nešel bych proti nim, ale s nimi.

* Pocházíte z intelektuální rodiny: pradědeček Leopold Heyrovský byl rektor Univerzity Karlovy, prastrýc Jaroslav Heyrovský první český nositel Nobelovy ceny, maminka psycholožka, tatínek dramaturg a překladatel. Co vaši říkali tomu, že jste se vydal na dráhu hazardního hráče?

No, nadšení samozřejmě nebyli. Můj táta byl nejchytřejší člověk, jakého jsem kdy poznal. Uměl asi dvanáct jazyků, a když jsme měli jet do Rumunska, za pět neděl se naučil rumunsky. Byl to ale i věřící komunista. Válku prožil v totálním nasazení, zachránil se den před americkým útokem na Drážďany. Stejně jako skoro všichni intelektuálové jeho generace nemohl Západu zapomenout, že se za nás v Mnichově nepostavil. To byla jeho cesta ke komunismu. Máma byla naproti tomu militantní antikomunistka. A k tomu s námi žila v bytě babička, bigotní katolička, a dědeček Leopold, který byl ateista. V tom bylo moje obrovské štěstí, že jsem kolem sebe měl čtyři lidi, které jsem miloval a kteří se milovali navzájem, měli rozdílné názory, diskutovali spolu, ale nikdy se neuráželi. Tak by to mělo fungovat v celém národě.

* A co tyto vzdělané lidi říkali tomu, že jejich syn a vnuk sázel na koně a pohyboval se na hraně zákona?

Moc je to trápilo. Ale oni taky viděli, že sem přišla vojska Varšavského paktu, a ani oni si nedovedli představit, že bych tu žurnalistiku dostudoval, stal se redaktorem Rudého práva a psal o diktatuře proletariátu. Pro tatínka byl srpen '68 fatální. Toho dne, kdy sem vjely tanky, se zbláznil. Měl těžký záchvat maniodepresivní psychózy a odpoledne šel žádat na jugoslávské velvyslanectví o azyl. Odtamtud jel sanitkou rovnou do Bohnic... Jestli sovětským imperialistům něco nikdy nezapomenu, tak to, že můj geniální táta zešílel a já jsem ho v šestnácti letech prakticky ztratil. Pro něj jako pro komunistu i vlastence byl srpen neřešitelný. V Bohnicích ho pak „léčili“ elektrošoky, trpěl jako zvíře. Zemřel až o tři dekády později, ale už se nikdy úplně nevzpamatoval. Dodnes je to pro mě bolestné, i když mám Rusko pořád moc rád – vždyť odtamtud přišla moje babička. Ale Rusko ať zůstane v Rusku!

* Dalo se tehdy hráčstvím uživit?

Někdy to tak vypadalo, jindy ne. Člověk nehraje proto, aby se obohatil, ale aby mohl být co nejdéle hráčem. Takže abych se uživil, psal jsem do zahraničních časopisů, hlavně v Anglii, Americe a Austrálii, o historii dostihů a o chovu anglického pinokrevníka. Za ty články jsem v Americe dostal dokonce i novinářskou cenu. A kromě toho jsem se už v lednu 1984 setkal s Petrem Hapkou a začali jsme spolupracovat, vyšly první dvě desky, Potměšilý host a V penziónu Svět. Prodal se jich statisíce.

* A pak přišla revoluce, založil jste Fortunu, vydělal pohádkové peníze a v roce 2004 ji prodal. Proč, když stále dobře vydělávala?

Ten hlavní důvod byl, že jsem nechtěl, abychom se pustili do automatů. To je zlo. Tam vznikají ti závislí gambleři. On je totiž zásadní rozdíl mezi losem a sázkou. A automaty nebo třeba ruleta, to jsou vlastně losy. To slovo má starý původ a znamená zhruba totéž co štěstí. Je to zkrátka vyšší moc. Vy na tom nemáte vůbec žádný podíl. Naproti tomu při kurzovém sázení uplatňujete vlastní rozum, svou úvahu. Automaty popírají právě hráčství, které zastávám já, hráčství založené na tom, že si stojíte za vlastním názorem.

* Hrál jste někdy na automatu?

V životě ne. Automat se nedá porazit, ty stroje jsou nastavené na to, aby vám z každé stokoruny vzaly dvacet korun. V tom roce 2004 to vypadalo, že z ekonomického hlediska, které odhlíží od morálky, je rozšíření o automaty nevyhnutelné. Nakonec jsme s partnery ve firmě došli k tomu, že nejlepší bude tu partii ukončit. A podívat se, co dalšího má každý z nás v šuplíku. Já jsem tam měl touhu studovat a psát. A žít prostě hezký život, aniž bych musel neustále myslet na DPH.

* Asi před dvěma lety jste na Facebooku napsal, že se své nejmladší dcery Julie, tehdy asi tříleté, každý večer před usnutím ptáte, co hezkého ten den zažila. Mám skoro stejně staré děti a musím se přiznat, že jsem si tu formulku od vás vypůjčila. Ptáte se jí na to ještě stále?

Ta otázka přesně zní: „Jak sis dnes užila světa?“ Ano, ptám se jí touhle větou každý večer. A ta formulace je důležitá. Předpokládá, že si toho světa užila, a já se jen ptám, do jaké míry. Ať nadosmrti ví, že život máme proto, abychom si ho užili. Snad bude vědět i to, že o půvab své existence bude muset i bojovat.

Proč bych bojoval jen za to, co vyhrává? To ať dělají nějakí poskoci. Hrdina má povstat proti draku, i když ví, že drak ho může sežrat. O „lidi s igelitkou“, jak je často označují chytráci bez igelitek, se zajímám celý život. O kom jiném bych taky měl psát? Je to jeden velkej šanson, ve kterém je i hodně bolesti.

Z HRÁČE ANTROPOLOGEM

Základ knihy *Habitus hazardního hráče*, vydané roku 2012 v Nakladatelství Lidové noviny, tvoří Horáčková disertační práce, kterou obhájil v roce 2011 na Fakultě humanitních studií Univerzity Karlovy. V Příběhu zevnitř popisuje Michal Horáček, který v hráčském světě strávil mezi lety 1968 a 1990 podle svých slov téměř každý den, tři zásadní dny a noci na začátku května 1972. V Příběhu zvenčí analyzuje hráčský svět odborným pohledem antropologa. Kniha obsahuje i lexikon hráčského argotu: Papírový favorit – favorit na základě dosavadních výsledků (někdy totiž favorita vytvoří jiné okolnosti) Péro – nejobávanější situace v komerční hře, zpravidla přináší jak ztrátu celé partie, tak ještě potupu Válec – skutečný hráč, zpravidla ten, kdo má srdce (sází odvážně) a umí vsadit vysoko; též střelec, pružič Doly na marmeládu – odkaz na zdroj financí, zejména u hráče, který často prohrává, ale vždy přináší do hry další peníze, jejichž zdroj je obtížné vysvětlit Toho dne, kdy sem vjely tanky, se můj táta zbláznil. Měl záchvat maniodepresivní psychózy a šel žádat na jugoslávské velvyslanectví o azyl. Odtamtud jel sanitkou rovnou do Bohnic. Jestli sovětským imperialistům něco nezapomenu, tak to, že můj geniální táta zešlel a já jsem ho v šestnácti letech prakticky ztratil.

MiCHAL Horáček (63)

Narodil se v Praze do rodiny překladatele a divadelního dramaturga Vladimíra Horáčka. Jeho matka, psycholožka, pocházela z rodu Heyrovských. Z **Fakulty sociálních věd** a publicistiky UK ho v květnu 1974 vyloučili za padělání souhlasu SSM na žádosti o výjezd do USA. Po návratu strávil dva měsíce ve vazbě, poté se živil příležitostnými pracemi. V 70. letech se pohyboval v prostředí hazardních hráčů a dostihů. O dostizích a chovu anglických plnokrevníků psal články do anglického a amerického tisku. Koncem 80. let pracoval jako kulturní redaktor *Mladého světa*. Roku 1984 začal spolupracovat se skladatelem Petrem Hapkou. Autorská dvojice má na kontě osm alb, mj. *Potměšilý host* (1987), *V penziónu Svět* (1988), *Čitová investice* (1996) nebo *Kudykam* (2009). Roku 2013 bylo zhudebněno jeho 32 villonských balad, které vyšly na CD *Český kalendář*. Roku 1989 založil s Michaelem Kocábem iniciativu MOST, která se snažila o zprostředkování kontaktu mezi představiteli státu a disentem. O svých revolučních zkušenostech napsal bestseller *Když pukaly ledy*. Na jaře 1990 založil se třemi spolupracovníky sázkovou společnost *Fortuna* s mnohamiliardovými obraty. Prodal ji roku 2004. V roce 2007 ukončil studium obecné antropologie na Fakultě humanitních studií UK, roku 2011 získal titul Ph. D. Má tři děti: syna Filipa (1978) a dceru Ruth (1987) s první manželkou Rut. S druhou manželkou Michaelou má dceru Julii (2011). Žije v Roudnici nad Labem.

Foto autor| Foto: Michal Sváček

Foto autor| Foto David Neff

Foto autor| Foto Dan Materna

Foto popis| Lidé jeho života. Scénografku a kostýmní výtvarnici Michaelu Hořejší si Michal Horáček vzal v roce 2012. Mají spolu pětiletou dceru Julii. Přátelství a umělecké partnerství s Petrem Hapkou trvalo třicet let. Ukončila ho Hapkova smrt v listopadu 2014.

Králem studentského majálesu v Praze se stal Jakub Pražák z Drahotuš

14.5.2016 hranicky.denik.cz str. 00 Moje Hranicko

Drahotuše – Student druhého ročníku politologie a mezinárodních vztahů Univerzity Karlovy přezdívaný Doktor, se v minulém týdnu dočkal jedinečné pocty, když byl zvolen králem Studentského pražského majálesu. Možná si říkáte, co je na tom zajímavého z pohledu našeho regionu? Inu pod krycím jménem se neskrývá nikdo jiný, než jednadvacetiletý Jakub Pražák z hranické městské části Drahotuše.

„Důležité je podle mě zdůraznit, že majálesy jsou v Praze dva. Vůči tomu komerčnímu, jehož vrcholem zpravidla bývá hudební festival, bych se tímto rád vymezil. Není mi sympatický charakter této akce, to že se vytratil skutečný studentský étos," objasnil Jakub Pražák.

„Poté máme v Praze ještě jeden. Ten opravdu studentský, jenž si nese dlouhodobou tradici. Právě v něm jsem se stal králem," uvedl novopečený král.

„Krásné podle mě je, že se jedná o akci pro studenty, organizovanou plně studenty. Jedná se o oslavu studentstva a studentského života. Jde do jisté míry o recesi, ale myslím, že charakter této události je v zásadě ušlechtilý," myslí si.

Čtvrtý ročník znovuoobnověných studentských oslav se nesl v aktivistickém duchu. Partnerem akce bylo mimo jiné hnutí HateFree.

„Padaly pochopitelně i názory, se kterými se neztotožňuji. Primárně ale šlo o vyjádření nesouhlasu s násilnými agresivními činy, které se momentálně ve společnosti projevují. Například proti pražským kavárnám nebo centru Klinika. S takovýmto jednáním samozřejmě nesouhlasím," říká rozhodně student Karlovy univerzity.

„Já myslím, že vyjadřování názorů ke studentským majálesům neodmyslitelně patří. Studentstvo totiž představuje významnou hybnou sílu ve společnosti, což jsme mohli ve vývoji dějin již mnohokrát zaznamenat, a podle mého je správné, že mladí lidé cítí zodpovědnost za společnost, ve které žijí," domnívá se.

Jakub alias Doktor

Svou kandidaturu vedl Jakub Pražák pod pseudonymem Doktor.

„Jedná se o přezdívku, kterou jsem si vysloužil u nás na oboru. Vznikla pravděpodobně v důsledku mých dobrých rad spolužákům," přemítá. „Rád bych zdůraznil, že jsem reprezentoval Politologický klub Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, aby bylo jasno, kdo za mnou stál," nezapomněl na své univerzitní zázemí.

V rámci slavnostního programu čekaly na Jakuba Pražáka, i na zbylé dva královské kandidáty, čtyři náročné disciplíny.

„Nejprve jsem zvítězil v hodu sirkou na Národní divadlo. Rád bych tímto poděkoval učiteli tělesné výchovy Jiřímu Horkému z hranického gymnázia, jehož průpravu v hodu oštěpem jsem v této sportovně zaměřené disciplíně naplno zužitkoval," vzpomněl s humorem na svou střední školu. U některých disciplín se musel spolehnout také na pomoc své královské družiny.

„Dalším úkolem bylo předání složitého vzkazu mezi jednotlivými členy družiny formou tiché pošty. Poté jsem musel zvládnout interview, ve kterém mi byly kladeny velice zapeklité otázky. Posledním krokem poté byla volná disciplína, která se nám s družinou podle mého názoru také vydařila," přibližuje průběh akce.

A jaké poklady se králi snesly po jeho korunovaci k nohám?

„Získal jsem korunu, žezlo, plášť i královské jablko. Všechno co král potřebuje," zakončil s úsměvem.

Autor: David Král"

URL| http://hranicky.denik.cz/zpravy_region/kralem-studentskeho-majalesu-v-praze-se-stal-jakub-prazak-z-drahotus-20160513.html

Publikování v predátorských časopisech ztěžuje hodnocení vědy

14.5.2016 ceskapozice.cz str. 00 Česká pozice / Téma

Česká pozice, Eva Syková

Negativní fenomény ovlivňující hodnocení vědy nejsou důsledkem špatného systému, ale doprovázejí změny v ní v uplynulých 20 letech. Predátorské časopisy zneužívají otevřený přístup k publikování vědeckých výsledků kvůli finančnímu zisku, nepoctiví autoři pak příležitosti snadno publikovat k podpoře kariérního postupu. Píše Eva Syková.

Nešťastné publikační aféry, například nedávno na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy – případ Wadima Strielkowského – i nedokonalý systém hodnocení vědy jsou důsledkem současné situace ve vědě. Kritiky často přisuzují systému hodnocení i to, co má ve skutečnosti odlišné příčiny.

Negativní fenomény ovlivňující a ztěžující hodnocení vědy – například zveřejňování výsledků ve formě takzvaných predátorských periodik, ve kterých lze publikovat prakticky cokoliv za úplaty a bez řádného recenzního řízení – nejsou důsledkem špatného systému, ale doprovázejí výrazné změny ve vědě zejména v uplynulých 20 letech. Nejen české prostředí

Nástup informačních technologií výrazně zjednodušil publikování, přístup k publikacím i sběr dat o jejich ohlasu. Digitální věk umožnil rozvoj nejen bibliometrie a scientometrie, ale i alternativních forem publikování, jako je open access –bezplatný a okamžitý přístup k publikacím. Nové možnosti publikování s sebou přinesly i případy jejich zneužití. Jakkoli je tato praxe zavrženíhodná, rozhodně se netýká primárně českého akademického prostředí.

K jejich prosazení však také přispěl nárůst finančních nákladů zavedených tištěných časopisů, dlouhá doba recenzních řízení, častá odmítnutí přijetí prací do tisku, protože autoři jsou motivováni dosáhnout publikace v nejprestižnějším časopise, a tím delší doba nutná ke zveřejnění. To někdy v důsledku plnění krátkodobých grantových projektů vytváří na vědce velký tlak. Proto je přirozené, že nové možnosti publikování s sebou přinesly i případy jejich zneužití.

Predátorské časopisy pouze zneužívají otevřený přístup k publikování vědeckých výsledků kvůli finančnímu zisku. Nepoctiví autoři pak využívají příležitosti snadno publikovat, aby podpořili svůj kariérní postup. Jakkoli je tato praxe zavrženíhodná, rozhodně se netýká primárně českého akademického prostředí. Tři pilíře

Hodnocení vědy se v ČR s obměnami provádí na základě usnesení vlády č. 644 z 23. června 2004. Způsob zařazování výsledků do informačního systému výzkumu a vývoje, který měl být dle zákona o podpoře výzkumu z roku 2002 nástrojem hodnocení, ale byl nastaven nevhodně. Proto nebylo možné hodnotit jejich kvalitu ani účelnost veřejné podpory. Vláda proto výsledky, které mohly být systému zařazeny, omezila na články v impaktovaných a vybraných recenzovaných časopisech, odborné knihy a články v nich, patenty, aplikované výstupy a na ostatní výstupy. Nová metodika hodnocení vědy stojí na třech pilířích – oborovém hodnocení publikačních výsledků, hodnocení kvality vybraných výsledků a hodnocení patentů a nepublikačních výsledků

Významný posun v hodnocení a podpoře výzkumu nastal v roce 2009, kdy byla uzákoněna úprava, která přidělování podpory spojila s bodovou hodnotou výsledků, respektive podílem na celkové bodové hodnotě výsledků. Do roku 2009 se institucionální podpora poskytovala v návaznosti na sedmileté výzkumné záměry. Zamítnutí záměru znamenalo, že výzkumná instituce ztratila podporu na dlouhou dobu. Na druhou stranu systém umožňoval podporu pracovišť průměrných či podprůměrných.

Zatím posledním milníkem je rok 2013, kdy byla zavedena dosud platná nová metodika hodnocení, která již nesleduje pouze hodnotu bodů, ale stojí na třech pilířích – oborovém hodnocení publikačních výsledků, hodnocení kvality vybraných výsledků a hodnocení patentů a nepublikačních výsledků. Druhý pilíř je uplatněn až od roku 2014 a jeho slabinou je někdy kvalita posuzovatelů. Kvantitativní hledisko

Rada pro výzkum, vědu a inovace (RVVI) i její komise pro hodnocení vědecké práce, jejíž složení RVVI loni obměnila, dělají vše proto, aby byly nedostatky a slabé stránky systému hodnocení odstraněny. Pro přípravu nové Metodiky 2017+ byla ustavena pracovní skupina, která vytvořila časový plán a model přechodu na novou Metodiku 2017+ včetně finančního zajištění. „Zásady Metodiky 2017+“ by vládě měly být předloženy letos v červnu. Je třeba uznat, že se prosadilo kvantitativní hledisko, což některé vědecké pracovníky motivovalo k hojnému publikování bez ohledu na vědecký přínos

Systém hodnocení od počátku soustavně kritizovala nemalá část akademické obce. Je však třeba uznat, že se prosadilo kvantitativní hledisko, což některé vědecké pracovníky motivovalo k hojnému publikování bez ohledu na vědecký přínos. Pokud zvolili tento přístup, mohlo je to dovést až k publikování v predátorských časopisech, nebo jinému spornému jednání. Diskutovat by se také mělo o efektivním postihu kartelového či salámového publikování, autoplagiátorství nebo opakovaného využití stejných dat.

Tyto problémy se ve vědě vyskytovaly i v minulosti, stejně jako tlak na vysokou frekvenci publikování. Slogan „publish or perish“ se objevil již ve třicátých letech 20. století. Případ proslulé Grayovy anatomie, poprvé vydané v roce 1858, ukazuje, že problém etiky vědecké práce byl aktuální dlouho před příchodem digitalizace. Nová je snadnost a rychlost, s níž se podobné negativní jevy mohou ve vědecké obci šířit, a proto musejí být i nová protipatření. Impaktní faktor

Mechanismy, jak negativní jevy, jako je publikování v predátorských časopisech vydávané za seriózní výzkum, včas identifikovat, by bylo možné zahrnout například do hodnocení vnitřního prostředí výzkumné organizace. Problém predátorských časopisů také nelze řešit pouze tím, že do hodnocení budou zahrnuty jen publikace v

impaktovaných časopisech. Časopisy se často záměrně snaží zvýšit impaktní faktor například tím, že zveřejňují větší počet recenzí a přehledových studií na úkor původního výzkumu, který bývá zpravidla citován méně často

Impaktní faktor (IF) původně sloužil především knihovnám. Ty se s jeho pomocí rozhodovaly, které odborné časopisy budou, či nebudou předplácet. Postupně se však začal používat i při hodnocení výsledků vědecké práce. A v tom je jeho úskalí – velikost IF může ovlivnit jediný článek. Například časopis Acta Crystallographica Section A zveřejnil v roce 2008 článek, který získal 6600 citací. Jeho IF se tím zvýšil z 2 na 49,9, čímž v tomto roce předstihl Nature.

Časopisy se často záměrně snaží zvýšit IF například tím, že zveřejňují větší počet recenzí a přehledových studií na úkor původního výzkumu, který bývá zpravidla citován méně často. Nejlepší články se také obvykle zveřejňují na začátku roku, aby měly dostatečný prostor získat vyšší počet citací.

Se snahou zvýšit IF souvisí i nepřiměřeně časté sebecitování či citování vynucené. Ve skutečnosti je proto podstatnější složení redakční rady odborného časopisu a průběh recenzního řízení. Proti nekritickému upřednostňování impaktovaných časopisů také hovoří, že jednou z důležitých podmínek rozvoje vědy je dostatečný prostor pro vznik nových časopisů. Pokus o podvod

Obrana proti časopisům s neseriózním či zcela fingovaným recenzním řízením by měla být možná již nyní díky takzvaným záporným bodům. Letos v lednu je totiž RVVI schválila pro hodnocení výsledků výzkumných organizací. Pokud podle hodnotících panelů nesplní výsledek definici vědeckého výstupu a nezíská žádný bod, bude za to sankce. Bylo by tedy možné zvážit vytvoření seznamu časopisů, u nichž by vykazování publikace vedlo k udělení záporných bodů. Vědomé publikování v predátorském časopise s cílem ovlivnit hodnocení vědecké práce je jednoznačně pokusem o podvod

Vědeckým pracovníkům nelze bránit ve svobodném šíření informací v predátorských časopisech, z čehož však pro ně nevyplývá žádný nárok na pozitivní uznání výsledku. Vědomé publikování v predátorském časopise s cílem ovlivnit hodnocení vědecké práce je jednoznačně pokusem o podvod. V tomto světle by mělo být nahlíženo na příslušného pracovníka i na výzkumnou organizaci, která takové jednání připustila. A na jejím hodnocení by se to mělo projevit.

Text částečně vychází z příspěvku na konferenci „Predátoři, publikace, peníze na vědu“, která se konala ve čtvrtek 24. března 2016 v Akademickém konferenčním centru AV ČR.

URL| http://ceskapozice.lidovky.cz/publikovani-v-predatorskych-casopisech-ztezuje-hodnoceni-vedy-pwd-/tema.aspx?c=A160512_200513_pozice-tema_lube

Vykousaný chodník před Slavií se dočká opravy: Silničáři dlažební kostky vrátí na místo

16.5.2016 blesk.cz str. 00

Pozorně se dívat pod nohy musí zejména turisté a Pražané kráčející po chodníku, který vede po Smetanově nábřeží od Kavárny Slavia kolem **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Chodník je totiž plný děr. Velice snadno si tu chodci v lepším případě podvrtnou kotník, v tom horším mohou zakopnout a pořádně si namlít. Tento stav by se měl snad brzy změnit. Technická správa komunikace chodník opraví, jen neví pořádně kdy.

„Mozaiková dlažba takzvaná Pražská mozaika je před kavárnou Slavia původní. Část chodníku byla opravena po stavební činnosti jiného investora. Část, která je na fotografii, máme v plánu oprav a již byla zaslána žádost na odbor památkové péče pražského magistrátu, který musí dát souhlas s výměnou degradovaných částí,“ řekla pro Blesk.cz mluvčí Technické správy komunikací Praha Barbora Lišková.

Pět nejvýznamnějších stromů v Praze: Zažily prezidenta Masaryka nebo...

Fotografie (6)

„Předmětem ochrany z hlediska památkové péče je v památkových rezervacích a zónách nejenom historická dlažba, ale i klasická technologie záďlažeb, takzvaná pokládka do pískového lože, kterou z tohoto důvodu

požaduje odbor památkové péče provádět a jde převážně o původní dláždění, které je někde až na 30% své původní výšky. Z toho důvodu dochází k častějším opravám," dodala Lišková s tím, že termín opravy ještě není znám.

Chodník před **Fakultou sociálních věd** Univerzity Karlovy je plný děr

Autor: Blesk.cz

Víte o dalších chodnicích nebo silnicích, které jsou v Praze v nevyhovujícím stavu? Zasílejte fotografie nebo informace na tip@blesk.cz.

URL| <http://www.blesk.cz/clanek/regiony-praha-praha-zpravy/394369/vykousany-chodnik-pred-slavii-se-docka-opravy-silnicari-dlazezni-kostky-vrati-na-misto.html>

Na zemi sankce, ve vesmíru mír

17.5.2016 ČRo Plus str. 03 18:10 Názory a argumenty

Lída RAKUŠANOVÁ, moderátorka

Vztahy mezi Ruskem a Spojenými státy jsou napjatější než kdykoliv po pádu železné opony. V jedné oblasti, ale pokračuje spolupráce dál. Všimá si jí Josef Mlejnek z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Josef MLEJNEK, Fakulta sociálních věd, Univerzita Karlova

Dnešní svět je čím dál tím nepřehlednější. Svědčí o tom i zpráva, že Rusko a Spojené státy americké uzavřely smlouvu o dopravě celkem šesti amerických astronautů na Mezinárodní vesmírnou stanici v letech 2018 až 2019. Cena činí údajně skoro šest miliard rublů neboli přes dvě miliardy korun. Američané tak platí za výlety do vesmíru zemi, s níž jsou v řadě závažných problémů mezinárodních vztahů v ostrém sporu a na kterou uvrhli hospodářské sankce - konkrétně kvůli ruské agresii vůči Ukrajině. Jistě, celá věc má svůj původ též ve skutečnosti, že se Američané podílejí na provozu Mezinárodní vesmírné stanice, jež na oběžné dráze krouží od roku 1998 a nedávno zaznamenala rekordní sto tisící oblet Země. Ovšem poté, co v roce 2011 skončil program amerických raketoplánů, nemají Spojené státy, stále světová mocnost číslo jedna, vlastní technické prostředky, jak dostat člověka do vesmíru - ztratily tedy schopnost, kterou disponovaly zhruba od roku 1961 po 50 let. V dohledné době se to má změnit, jak díky projektům pod hlavičkou amerického Národního úřadu pro letectví a kosmonautiku, známého pod zkratkou NASA, tak například díky úsilí soukromé kalifornské společnosti SpaceX. Avšak aktuální dohoda s Rusy napovídá, že sami Američané si nyní kladou reálný termín bezpečného neboli dostatečně otestovaného vysílání vlastních lidí do vesmíru vlastními prostředky někdy k roku 2020. Do té doby ale musejí spoléhat na pokračování stávající spolupráce s Ruskem a na jeho lodě jménem Sojuz, což znamená svaz. A nikoliv náhodou, vždyť vesmírná plavidla této konstrukce jsou ve službě od konce 60. let minulého století - lze je považovat za hlavní oporu sovětské a později ruské kosmonautiky. Současné Sojuzy jsou sice modernizované, nicméně jistá zastaralost ruské kosmické techniky svědčí i o tom, že na cesty do vesmíru je zapotřebí hodně peněz. Vesmír tvořil jednu z hlavních arén soupeření Spojených států a Sovětského svazu a obě supervelmoci pumpovaly do kosmických programů obrovské částky. Především z vojensko-strategických důvodů, ale i kvůli pouhé prestiži. Je lepší socialismus, poněvadž dal světu Gagarina, nebo kapitalismus, jelikož dokázal vyslat člověka na Měsíc? I takto zněly zásadní otázky druhé poloviny 20. století. Pád komunismu znamenal pro kosmonautiku ekonomické vystřízlivění. Rusko proto stále provozuje sovětské Sojuzy a Američané začali tvrdě šetřit. A třeba projekt raketoplánu Hermes, jenž měl dokázat, že i Evropská unie je suverénní mocností, byl kvůli financím zrušen počátkem 90. let. V poslední době se tak do vesmíru aktivně derou hlavně Číňané, ovšem i jejich lodě konstrukčně vycházejí ze sovětských Sojuzů. Jedna ze stěžejních otázek dnešní doby proto zní, zda se pozemské mocenské soupeření opět přeneseme i do vesmíru, anebo zda nákladnost kosmických projektů naopak přispěje k mezinárodní spolupráci.

Roste generace, která je připravena na diktátora

17.5.2016 Mladá fronta DNES str. 02 Z domova
Radka Hrdinová

Cestu k radikálním postojům otevírá nevzdělanost a nespokojenost, kterou mladá generace zdělila od svých rodičů, je přesvědčen odborník na extremismus, politolog Jan Charvát z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

* Proč podle vás mladých extremistů přibývá?

Na jedné straně pozorujeme pokles vzdělanosti u mladých lidí. Není to otázka inteligence nebo nabílovaných znalostí, ale neznalost souvislostí. Je proto jednoduché s nimi manipulovat. Když mluví o politice, jsou pak přesvědčeni, že je vše špatně, jediné řešení je radikální. Je to generace mentálně připravená na diktátora, který přijde s hotovým řešením. Navíc ve společnosti roste masa lidí, kteří sice patří k většinové společnosti, cítí se ale odsunuti na okraj. Formovala je společnost, jejíž představa o svobodě je odvozena od zjednodušených pouček o liberalismu: Každý sám za sebe, za neúspěch si může každý sám a podobně.

* A to je problém?

Zjednodušené poučky nikdy neodpovídají realitě. S liberalismem, který je postavený na osvobozující představě, že každý člověk má svůj potenciál, byť mu okolnosti mohou bránit ho využít, nemá tento individualismus moc společného.

* Kdo k této skupině patří?

Nejsou chudí, ale v podstatě žijí od výplaty k výplatě. Splácejí hypotéku, jezdí autem, mají televizi... Ale také mají strach, že přijdou o práci a nebudou schopni postarat se o rodinu. Jsou přesvědčeni, že za svou tvrdou práci nedostávají odpovídající odměnu. Nenávidí proto všechny, kdo jim ujídají z jejich koláče, ať jde o Romy, nebo migranty.

* To ale mluvíte spíš o rodičích...

Ti ale dnešní mladé lidi formují. Mimochodem, u nás se tento trend ještě zajímavě kříží s tím, že řada lidí nechce být liberálem, ale spíš sociálním demokratem. Chtějí se mít dobře a současně chtějí, aby se ostatní neměli o moc lépe. Jenže rovnost je v postkomunistické společnosti skoro sprosté slovo, a tak touží po něčem, co ani nemohou adekvátně pojmenovat.

* Vede mladé lidi k extremismu i migrační krize?

Tyto trendy společnost formují, ale nemusí vést k tomu, že se aktivizuje. V krizových okamžicích, jako je třeba právě migrační nebo ekonomická krize, tato nespokojenost může vybuchnout, v krajních případech i do podoby povstání. To ale pro českou společnost není vůbec typické.

* Posílí tedy extremistická hnutí ještě víc?

Ano, ale ne v té podobě, na jakou jsme zvyklí, tedy skupinek na okraji společnosti. Od roku 1989 u nás přišlo o život zhruba 30 lidí, většinou díky neonacistické větvi skinheadské subkultury. Podle ní si většina lidí utváří o extremismu představu. Klasická krajní pravice se rozkládá, Dělnická strana ztrácí a nastoupil Blok proti islámu nebo Úsvit, které ale vycházejí z úplně jiného základu. Na krajní levici jsou hranice ještě méně výrazné. Definují ji pojmy jako rovnost, lidská nebo zvířecí práva, odpor k rasismu, ty společnost akceptuje. Jistou výhodou může být v tomto ohledu výrazná neochota mladých být veřejně aktivní. Kdybych měl příčiny shrnout, jde o důsledek toho, jak jsme po roce 1989 nastavili základní parametry společnosti.

„Nenávidí všechny, kteří jim ujídají z jejich koláče, ať už jde o Romy, nebo o migranty.“ Jan Charvát, politolog

O autorovi | Radka Hrdinová, reportérka MF DNES

STUDENTI O KSČM

18.5.2016 Haló noviny str. 03 Z domova
(za)

Minulý týden navštívila sídlo Ústředního výboru KSČM v Praze skupina zahraničních studentů zabývajících se na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy vývojem českého politického systému. Se studenty z řady zemí světa diskutoval o postoji a činnosti českých komunistů člen ÚV KSČM Milan Krajča. Zahraniční hosty zajímaly také otázky aktuálního postavení komunistické strany i názory komunistů na současné zahraničně politické problémy. Dotazy směřovaly např. na pozici KSČM k narůstajícímu napětí ve světě či současné uprchlické a migrační krizi a jejímu možnému řešení. Mezi další diskutované otázky pak patřil i IX. sjezd KSČM a jeho vliv na další směřování komunistické strany.

Studentské Praze vládnou dva králové, budou zastupovat zájmy vysokoškoláků

18.5.2016 life.ihned.cz str. 00
Barbora Pěničková

Studentské slavnosti majáles mají bohatou tradici a konají se po celé České republice. V Praze se na přelomu dubna a května uskutečnily festivaly rovnou dva. Vzešli z nich tedy dva králové, kteří budou v tomto roce zastupovat zájmy studentů.

Majáles, jehož kořeny sahají až do dob Rakouska–Uherska, oslavuje lehce recesivními počiny vysokoškolský život, studentskou komunitu a spolky. Studenti si v rámci této akce volí ze svých řad zástupce, který je po dobu jednoho roku bude reprezentovat. V hlavním městě mají krále rovnou dva – každý vzešel z jiného majálesu. Na přelomu dubna a května se totiž uskutečnily dvě rozsahem naprosto odlišné studentské slavnosti. Na letišti v Letňanech se konal dvanáctý ročník Pražského Majálesu a králem se stal Vít Kluger, v prostorách Univerzity Karlovy po čtvrté proběhl Studentský Majáles, ze kterého s korunkou na hlavě odcházel Jakub Pražák

Studentský Majáles tkví v návratu k tradičním studentským hodnotám a kultuře

Jednadvacetiletý Jakub Pražák studuje politologii a mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** UK. Na jeho oboru mu nikdo neřekne jinak než Doktor, tuto přezdívku vymyslel jeho kamarád, který tak chtěl ocenit jeho "životní moudra". Scházíme se ve Standard Café, kam čas od času zajde i s dalšími členy Politologického klubu.

Ti se společně s Pražákem zapojili do příprav letošního ročníku Studentského Majálesu. "Shodli jsme se, že bychom měli mít alegorický vůz, krále a královnu. Doprovázela mě celá družina v podobě ministrů, ochranky i atentátníka," popisuje novopečený král, který porazil zbylé dva kandidáty.

Nadace Karla Janečka ocenila další dobrý skutek. V projektu Laskavec uspěl psí Miniazyll Voříškov - čtěte ZDE

Cestu k získání titulu protínaly tři povinné disciplíny: hod sirkou, kde král ukázal fyzickou zdatnost a zapálení pro věc, tichá pošta v rámci družiny, na jejímž konci měl vyřknout co nejrychleji důležitou zprávu, a poslední byla volná disciplína, kde měli kandidáti za úkol vyjádřit se prostřednictvím scénky k současnému dění. Pražák se rozhodl parodovat totalitní režimy.

Studentský Majáles 2016

další > poslední >>

Čtvrtý ročník festivalu Studentský Majáles

Čtvrtý ročník festivalu Studentský Majáles

Čtvrtý ročník festivalu Studentský Majáles

Čtvrtý ročník festivalu Studentský Majáles

Čtvrtý ročník festivalu Studentský Majáles

Jakub Pražák

Celkem nalezeno: 1.

Zobrazuji: 1 - 1.

Co se týče jeho královských povinností, bere svou pozici velmi zodpovědně: "Jsem králem studentů a také se jim budu věnovat. Bude žádoucí, abych se zapojil do aktivit sdružující studenty, konkrétně do spolupráce mezi fakultami, školami a studentskými samosprávami. Myslím si, že se i dnešní studenti dokážou sejít, domluvit se a něco společně vytvořit."

Kromě titulu si Pražák odnesl i improvizované korunovační klenoty. Stěžejní myšlenka Studentského Majálesu podle něj tkví v návratu k tradičním studentským hodnotám, kultuře a životu jako takovému. "Je to úplný opak komerčního festivalu. Studentský Majáles, ve kterém vidím obrovský potenciál, je pořádán studenty. Nejde v něm o žádný zisk, ale o to studenty spojit a ukázat jejich seberealizaci, sejít se a popovídat si. Připomínáme lidem, že studenti jsou pluralitní dynamická komunita," vysvětluje budoucí politolog.

Není věda jako věda: Děti v rámci projektu pro malé badatele dělají pokusy a učí se týmové spolupráci - čtěte [ZDE](#)

Letňanského festivalu se sice neúčastnil, žádné antipatie k němu ale nechová. Pouze podotýká, že se jedná spíše o komerční záležitost s populárními kapelami, kde se platí vysoké vstupné (499 korun, pozn. red.), což odporuje studentské pověsti. "Moje žezlo byla záchodová štětka. To dokonale vystihuje rozdíl," dodává s úsměvem a vizionářským heslem Studenti studentům! Prostory UK zaplnily v rámci festivalu divadelní spolky a studentské kapely.

Cílem Pražského Majálesu je spojování univerzit a odstraňování rivality mezi nimi

Dvaadvacetiletý Vít Kluger je studentem veřejné správy a regionálního rozvoje na Provozně-ekonomické fakultě ČZU. Ačkoli zprvu kandidovat nechtěl, do klání jej přihlásili spolužáci a on se rozhodl "hecnout". Do boje o královský titul šel pod pseudonymem El Vitus, který navozuje westernovou atmosféru v kombinaci s latinským názvem pro živoucí, veselou bytost.

Aby se vůbec mohl ucházet o titul krále majálesu, musel nejprve uspět v univerzitním kole, každá škola má svá pravidla. Na ČZU probíhalo on-line hlasování a postupovali čtyři zájemci s nejvyšším počtem hlasů. Ten nejlepší byl následně vybrán v univerzitním klubu, kde se odehrávala celovečerní party.

Revoluce musí začít ve vaší lednici: V Zachraň jídlo hledají způsoby, jak neplýtvat - čtěte [ZDE](#)

Kluger následně porazil kandidáty z dalších čtyř vysokých škol a se svou družinou zvítězil v soutěži alegorických vozů. Byl zvolen na základě dvoukolového hlasování – první kolo probíhá prostřednictvím internetu a tvoří třicet procent výsledku stejně jako druhé hlasování přímo na místě pomocí hlasovacích lístků – a úspěchu ve volné disciplíně probíhající před festivalovým večerem, kam spadá například debata v Národní technické knihovně, ale i stavba májky nebo účast v lasergame.

Pražský Majáles 2016

[další >](#) [poslední >>](#)

Dvanáctý ročník festivalu Pražský Majáles

Dvanáctý ročník festivalu Pražský Majáles

Dvanáctý ročník festivalu Pražský Majáles

Dvanáctý ročník festivalu Pražský Majáles

Dvanáctý ročník festivalu Pražský Majáles

Vít Kluger

Celkem nalezeno: 1.

Zobrazuji: 1 - 1.

Do budoucna by úřadující král rád splnil sliby uvedené ve volebním programu. "Stěžejní je nejspíš slib revitalizace suchdolských kolejí – nebydlím na koleji, ale mám tam přátele a trávím tam dost času. Myslím, že investice je zapotřebí," odhaluje své plány.

Protože se sponzoři Pražského Majálesu sešli v hojném počtu, obdržel Kluger kromě titulu také tablet, SIM kartu a podívá se i do Norska a Švédska. Festival vnímá jako příležitost, jak si užít volno a poslechnout dobrou muziku, i cena za vstupenku je podle něj odpovídající, protože některé jiné festivaly bývají dražší.

Veřejné piano se tentokrát rozezní v Thomayerově nemocnici, spolu s muflony oživí zdejší prostředí - čtěte ZDE

"Hlavním cílem Pražského Majálesu je spojování univerzit a odstraňování rivality mezi nimi. Letos se to povedlo mnohem více než kdy předtím, s ostatními kandidáty na krále jsme si velice rozuměli, nebylo to hašteření a předhánění se. Všechny školy se spojily dohromady a vznikl kamarádský stav," shrnuje myšlenku festivalu Kluger. O paralelním Studentském Majálesu sice věděl jen matně, ale nevidí důvod, proč by studentstvu v Praze nemohli vládnout dva králové.

URL| <http://life.ihned.cz/spolecnost/c1-65296300-studentske-praze-vladnou-dva-kralove-budou-zastupovat-zajmy-vysokoskolaku>

Lucie Nachtigallová v Miniduelu

18.5.2016 Prima str. 07 17:30 Odpolední zprávy

Monika LEOVÁ, moderátorka

Já vám děkuji za pozornost, kterou teď věnujete Miniduelu. Hostem Veroniky Farářové je autorka knihy Deník fejsbukové matky Lucie Nachtigallová. Je to vaše.

Veronika FARÁŘOVÁ, moderátorka

Absolventka **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy přispívala do tištěných médií jako novinářka už od 16 let. Postupně zastávala post produkční, dramaturgyně a šéfredaktorky pro řadu českých deníků, časopisů, ale i

televizí. Dnes matka tří dětí a mnozí ji přezdívají Superžena a vy hned vzápětí pochopíte proč. Lucie Nachtgallová, můj dnešní host Miniduelu. Lucko, dobrý večer.

Lucie NACHTIGALLOVÁ, autorka knihy Deník fejsbukové matky

Dobrý večer.

Veronika FARÁŘOVÁ, moderátorka

Superžena, cítíte se tak?

Lucie NACHTIGALLOVÁ, autorka knihy Deník fejsbukové matky

V žádném případě, jste ke mně velice vlídná, myslím si, že jsem úplně normální matka tří dětí, která holt ještě zvládá trošku víc věcí navíc, protože bych se jinak asi nudila.

Veronika FARÁŘOVÁ, moderátorka

Tři děti, tak těch se týká vaše nová kniha, kterou hned vzápětí tedy představíme. Máte dvojčata, nepletu-li se, jak staré?

Lucie NACHTIGALLOVÁ, autorka knihy Deník fejsbukové matky

Mám, mám devítiletá dvojčata Viktorii a Františka a potom se narodila tak nějak nečekaně po roce a půl, nyní sedmiletá Alžběta.

Veronika FARÁŘOVÁ, moderátorka

A kromě tedy těch funkcí, co jsem v úvodu vyjmenovala, tak dnes vás představuji jako spisovatelku, ukážeme divákům vaši novou knihu Deník fejsbukové matky, tak v čem je jiná než ostatní, co tam najdeme.

Lucie NACHTIGALLOVÁ, autorka knihy Deník fejsbukové matky

Tak z technického hlediska je Deník fejsbukové matky jediná kniha na světě, která je psaná pomocí fejsbukových statusů, což jsou takové minipříběhy, je to jakýsi deník, který je zaznamenávám těmito minipříběhy a z hlediska toho literárního bych řekla, že knížka má 160 stránek a mým cílem bylo to, aby na každé té stránce se čtenář aspoň jednou pořádně zasmál, a když se nebude pořádně smát, tak aspoň aby se usmíval od té první do té sto šedesáté stránky.

Veronika FARÁŘOVÁ, moderátorka

Máte trochu přehled, kolik statusů tam najdeme, počítala jste to?

Lucie NACHTIGALLOVÁ, autorka knihy Deník fejsbukové matky

To jsem nepočítala, ale tipuju si, že je jich tam tak 500.

Veronika FARÁŘOVÁ, moderátorka

Takže otázka se nabízí další, jak dlouho jste tedy ty statusy sbírala, jaké období zasahuje do této knihy?

Lucie NACHTIGALLOVÁ, autorka knihy Deník fejsbukové matky

Ta knížka je vlastně, Deník fejsbukové matky zahrnuje období 2009 až 11, jinak samozřejmě na Facebooku pod Deníkem fejsbukové matky fungují nadále, v tuto chvíli tam mám kolem 135 tisíc návštěvníků denně, takže ta facebooková aktuální stránka je také hojně navštěvovaná.

Veronika FARÁŘOVÁ, moderátorka

Chystáte třeba videoblog, videa?

Lucie NACHTIGALLOVÁ, autorka knihy Deník fejsbukové matky

No, tak já nejsem moc velký exhibicionista, takže stále čekám, že tady, když svítí ta červená světýlka a ty kamery, že tady možná taky omdlím.

Veronika FARÁŘOVÁ, moderátorka

Že bude zásek a ticho.

Lucie NACHTIGALLOVÁ, autorka knihy Deník fejsbukové matky

Bude možná zásek, takže já bych radši zůstala u té písemné formy.

Veronika FARÁŘOVÁ, moderátorka

Tak doufá, že to nebudeme mít obě najednou, to by nebylo dobré.

Lucie NACHTIGALLOVÁ, autorka knihy Deník fejsbukové matky

To by tady vzali páni kameramani za nás jistě.

Veronika FARÁŘOVÁ, moderátorka

Teď už je kniha tedy na pultech k zakoupení, je to tak? Kolik výtisků zatím máme?

Lucie NACHTIGALLOVÁ, autorka knihy Deník fejsbukové matky

To vám nedokážu říct, protože ta data ještě nemám. Ráda bych vám řekla, že třeba 10 tisíc, ale opravdu nevím.

Veronika FARÁŘOVÁ, moderátorka

Co bude dál? Co, kam to posunout?

Lucie NACHTIGALLOVÁ, autorka knihy Deník fejsbukové matky

Tak tady končí statusy v roce 2011, to znamená, že já mám v šuplíku dalších 2 tisíce statusů z těch následujících let nebo jsem tenkrát archivovala vlastně do deníků mých dětí, to jsem ještě neplánovala, že vydám knížku. Mimochodem podle toho také vypadají fotky, které jaksi jako nebyly plánovány, že budou publikovány, takže jsou samozřejmě v příšerné kvalitě, ale to k tomu patří, myslím, k té autenticitě té knížky. Takže uvidíme, jestli se knížka bude prodávat a pokud se bude prodávat i v té obrovské konkurenci těch ostatních titulů, tak třeba bude druhý a možná i třetí díl.

Veronika FARÁŘOVÁ, moderátorka

Přece jenom je to docela zásah do soukromí, šla jste ven s osobními věcmi, tak jak na to reagovala rodina? Podporuje vás?

Lucie NACHTIGALLOVÁ, autorka knihy Deník fejsbukové matky

Rodina na to reagovala kladně, spíš na to reaguje záporně okolí. Nicméně ten, kdo si tu knížku přečte nebo mě sleduje na Facebooku, tak ví, že já zásadně o svých dětech, o svých přátelích a o svém manželovi píšu s láskou a doufám, že z toho to docela je jasné. Děti ví o každém statusu, který zveřejním, tu knížku znají, manžel zná knížku, tak manžel ten je úplně v pohodě, ten v podstatě jako, to je velkorysý muž a nevádí mu nic, takže já svému okolí neškodím a dětem taky a jenom bych chtěla říct, že Deník fejsbukové matky zachycuje jen jedno procento mého života těch 99 procent si nechávám pro sebe.

Veronika FARÁŘOVÁ, moderátorka

V jakém věku dovolíte dětem, aby měly svůj Facebook, nemají-li už ho?

Lucie NACHTIGALLOVÁ, autorka knihy Deník fejsbukové matky

Jo, tak to se mě ještě nikdo neptal, Facebook nemají, ale asi až to bude zákonné, ale každý z nich si vede svůj vlastní deník, a to si myslím, že jako bude mnohem větší trhák, než je moje knížka.

Veronika FARÁŘOVÁ, moderátorka

Trhák. Máme nějaký status, který byl opravdu trhák, na který nezapomenete?

Lucie NACHTIGALLOVÁ, autorka knihy Deník fejsbukové matky

Obecně to jsou statusy, ze kterých opravdu jako vylézám jako ne jako úplně inteligentní dáma, byť mám tu vysokou školu, pamatuji si na jeden z loňského roku, kdy jsem vlastně přála starostům esemeskou, asi se to každému stalo, všechno nejlepší do nového roku a tak dále a překlepla jsem se, protože jsem u toho míchala kapra a Fanda hrál na trumpetu a pes se pozvracel nebo něco podobného, takže jsem se překlepla a vlastně jsem napsala: "Přeju vám všechno nejlepší a pizduny všem," místo pozdravy všem a ...

Veronika FARÁŘOVÁ, moderátorka

Ajaj, jaké byly ohlasy?

Lucie NACHTIGALLOVÁ, autorka knihy Deník fejsbukové matky

Z těch 20 starostů 19 mi poslalo obratem: "Pizduny i vám." A musím říct, že to je to takový legendární pozdrav mezi našimi příznivci nebo mezi mými příznivci a že se takto normálně jako zdravíme na autogramiádách a tak, takže pizduny se teda docela chytly.

Veronika FARÁŘOVÁ, moderátorka

Věřím, věřím. Diváci vás najdou tedy na Facebook, jaké jsou ty stránky?

Lucie NACHTIGALLOVÁ, autorka knihy Deník fejsbukové matky

Deník fejsbukové matky, stejně jako knížka.

Veronika FARÁŘOVÁ, moderátorka

Knížku tedy můžeme zakoupit už v těchto dnech, druhý díl jste říkala tedy, že bude, zdá, schraňujete ...

Lucie NACHTIGALLOVÁ, autorka knihy Deník fejsbukové matky

Uvidíme, uvidíme, to záleží samozřejmě také na panu Dobrovském, jak se rozhodne, jestli to pro něj bude výhodné, nebo nevýhodné. Uvidíme, jak se bude prodávat.

Veronika FARÁŘOVÁ, moderátorka

Proč jste nezvolila tu klasickou cestu napsat knihu tak, jak v té formě knihy známe, tedy ne formou statusů?

Lucie NACHTIGALLOVÁ, autorka knihy Deník fejsbukové matky

Tak za A jsem chtěla teda zkusit něco nového, byla to taková pro mě výzva. A za B je to mnohem praktičtější. Ty statusy jsem měla poskládané z těch let, protože jsem je dětem archivovala do těch jejich deníků, takže já

jsem je jenom sebrala a poskládala za sebe, trvalo mi to 14 dnů o těch vánočních prázdninách, takže tuto knihu jsem tedy napsala za 14 dnů. Na víc nebyl čas.

Veronika FARÁŘOVÁ, moderátorka

Máte nějaký limit, co byste nikdy do toho statusu nebo jaký status byste nikdy nezveřejnila?

Lucie NACHTIGALLOVÁ, autorka knihy Deník fejsbukové matky

Ten, který by komukoliv mohl ublížit.

Veronika FARÁŘOVÁ, moderátorka

Velmi děkuji, to byla krásná tečka na závěr. Pokud chceme ještě vzkázat něco divákům, tak máte šanci.

Lucie NACHTIGALLOVÁ, autorka knihy Deník fejsbukové matky

Tak já bych vám chtěla popřát hezký večer a pizduny všem.

Veronika FARÁŘOVÁ, moderátorka

Tak čekala jsem ten pozdrav, přišel, Lucie Nachtigallová, můj dnešní host Miniduelu a teď už Prostřeno, já se na vás těším zase někdy na viděnou. Hezký večer.

Jednoduchý zákon napsat neumím, **19.5.2016 Ekonom str. 10 Rozhovor s Petrem Mlsnou** Jaroslav Kramer

říká Petr Mlsna, náměstek ministra vnitra a jeden z nejproduktivnějších legislativců, který stojí třeba za přímou volbou prezidenta

Když se v médiích, na sociálních sítích či v restauraci diskutuje nový zákon, s největší pravděpodobností je jeho autorem Petr Mlsna.

Ve státní správě začínal už před 13 lety a výrazněji se prosadil až za vlády Petra Nečase.

„Píšeme zákony, které poté dáváme do legislativního procesu. Jdou na vládu, Legislativní radu vlády a pak do Poslanecké sněmovny a do Senátu,“ říká Petr Mlsna s tím, že každý předpis je kolektivní práce. „Jeden člověk může mít vlastní světonázor, který by pak chtěl do zákona promítnout,“ dodává.

* Kolik předpisů jste se svými týmy už napsal?

Budou to desítky zákonů. Nevedu si ale podrobnou statistiku.

* Našli bychom zákon, který má váš výhradní rukopis?

Samozřejmě, některá ustanovení jsou ryze mým tvůrčím přínosem, mým výtvozem.

* Která?

Jde o dvě novely ústavy. První je z roku 2009, kdy bylo potřeba zakotvit možnost, aby se Poslanecká sněmovna mohla rozpustit sama. Druhá novela ústavy je přímá volba prezidenta.

* Ta je zároveň jednou z nejdiskutovanějších novel...

Samotná novela byla v pořádku a problém nevzbuzovala. Prováděcí zákon o přímé volbě prezidenta, který v té době psalo ministerstvo vnitra, také nevykazuje závažnější nedostatky. Problém, který v souvislosti s

přímou volbou vznikl, byl v počítání chybových vzorků během registrace kandidátů. Někteří úředníci na ministerstvu vnitra potom museli dostat školení ze základních matematických postupů.

* Narážel jsem spíš na diskutabilní chování současného prezidenta. Napsal byste to dnes jinak?

Možná by mohla být diskuse o jednom či dvou ustanoveních. Nicméně se domnívám, že to, jak jsou rozděleny pravomoci mezi jiné ústavní orgány a prezidenta, je součástí naší ústavní tradice. Není to nic nového, co by se zjevilo v souvislosti s přímou volbou. Podívejme se třeba na ústavu z roku 1920. Její ustanovení jsou v mnoha ohledech s dnešní ústavou takřka identická.

* Politická kultura byla tehdy ale odlišná.

Zpovzdálí to vypadá, že byla jiná doba. Ale byla stejná. Podíváte-li se na výkon pravomocí Tomášem Garriguem Masarykem podle ústavy 1920, tak se velmi výrazně rozcházeli ve způsobu, jak uplatňovali své pravomoci, s tím, jak byla ústava psaná. Jednání prezidentů v československých dějinách, které bylo na hraně ústavy, je skoro už genetickým kódem našeho ústavního systému.

* Takže prezident Zeman nijak nevybočuje z tradice?

Nedomnívám se. Třeba Tomáš Garrigue Masaryk měl pravomoc rozhodovat o platu vysokých státních úředníků. Když se mu někdo nelíbil, tak mu prostě plat nestanovil a fakticky ho nutil k tomu, aby ze státní správy odešel. Prezident Václav Havel odmítl jmenovat viceprezidenta Nejvyššího kontrolního úřadu, který byl řádným způsobem zvolen Poslaneckou sněmovnou. Odmítal také jmenovat některé velvyslance. Prezident Václav Klaus zase odmítl jmenovat soudce. Prezident republiky je činitel, který má své politické názory a svou ústavní odpovědnost, jíž musí dostát. Není to jen notář, který ověří to, co vyprodukuje vláda nebo sněmovna.

* K českým dějinám tedy patří tak trochu rebelující prezident?

Neřekl bych rebelující, ale podněcující. Prezident, který nastoluje témata.

* A v běžných zákonech bychom váš rukopis našli?

Velmi výrazný rukopis je v poslední novele vysokoškolského zákona, která mění akreditační systém. Ukázalo se, že státem řízený systém je neudržitelný a je potřeba přenést vyšší míru odpovědnosti na samotné vysoké školy.

* Jak?

Aby si zřizovaly vlastní akreditační orgány. Stát nemá akreditovat jednotlivé dílčí změny ve studijních oborech, je to komplikovaný proces.

* Jsou obory, které s tím mají nějaký větší problém?

Existují velké rozdíly. Soukromé vysoké školy jsou logicky orientované na dosahování zisku, to bych ponechal stranou. Pokud jde o veřejné vysoké školy, velmi výrazně se do akreditace promítá kvalita škol. Jste schopni oddělit skupinu velmi kvalitních vysokých škol, kterých je pět. Zbytek škol jim do značné míry ani nechce konkurovat. Zaměřují se na regionální specifika a studenty, reflektují průmyslové požadavky z regionu.

* Kdy se změny spustí?

Na systém se najede vybudováním akreditačního úřadu, který bude zcela oddělený od státní správy. Novela pak nabude účinnosti v říjnu.

* Nemůže se stát, že by se ta pravidla ještě proměnila?

U takhle hlubokých zásahů to není představitelné ani možné. Na této novele se začalo pracovat už za minulých vlád, je to dlouhodobý proces. Novela byla také velice detailně projednána se zástupci vysokých škol.

* Jak nesete to, že strávíte řadu let přípravou zákona a pak ho sněmovna schválí a je konec?

Někdy máte depresi z toho, jak je zákon uplatňován v praxi. Jak se rozchází s tím, co bylo naším původním záměrem. Někdy je depresivní i soudní judikatura, která vyloží ustanovení způsobem, nad kterým pozvednete obočí. Výhoda práce legislativce ale je, že když dotáhnete projekt do zdárného konce, začínají běžet další projekty. Je to perpetuum mobile.

* U kterého „vašeho“ zákona se obáváte, že se bude uplatnění rozcházet se záměrem?

Vypíchnul bych zákon o přestupcích. Dlouhodobě se ukazuje, že současný zákon je torzem. Soudy byly nuceny si vypomáhat a využívat instituty trestního práva. Pro adresáty i pro správní orgány to bylo nepředvídatelné. Předminulý týden sněmovna schválila ve třetím čtení nový kodex a s napětím budeme očekávat, co se bude dít v následujících letech.

* Co konkrétně?

Jakým způsobem budou správní soudy vykládat některé procesní instituty. Přestupkový zákon se v mnohém inspiroval trestním zákonem. Zavedl některé druhy trestů, které doposud v právním řádu obsaženy nebyly, třeba jako zveřejnění rozhodnutí při nekalém soutěžním jednání. Novinkou je také návod ke spáchání přestupku. Jde třeba o krádeže do pěti tisíc korun spáchané gangy nezletilých dětí. Dospělý, který je navádí, dnes není postižitelný. Negativní jevy v přestupkovém právu se shromažďovaly 20 let a bude zajímavé sledovat, jak se s tím praxe vypořádá.

* Proč nepřišel zákon dřív?

V českém právním řádu je 2100 skutkových podstat přestupků a 4100 skutkových podstat jiných správních deliktů. Najít v tomto množství nějaký systém je podstatně složitější než napsat nový trestní zákoník.

* Pak nastává otázka, jak se v tom má orientovat běžný občan?

Drtivá většina právních povinností v zákoně směřuje k adresátovi, který vykonává specifickou činnost. Nikdo už nemůže znát právní řád ve svém celku.

* Zavádí jedno z nových ustanovení přestupkového zákona pokutu 10 tisíc za urážku úředníka?

Je to pitoreskní záležitost. Celý kodex, na kterém se pracuje 20 let, se scvrkl pouze na tuto záležitost. Je třeba říct, že to musí být znevažující jednání vůči úředníkovi. Ta zkratka vyvolává dojem, že lidé musí chodit na úřad v předklonu, což tak není.

* Kdo chtěl tuto změnu?

Kraje, jejichž úředníci jsou v první linii kontaktu s občany. Poukazovaly na bezdůvodnou a vzrůstající slovní agresivitu občanů.

* Neobáváte se, že se to zvrtné v šikanu?

Vůbec. Nezapomínejte na to, jak fungovala státní správa před 15 lety, jaké byly úřední hodiny a jakou míru arogance úředníci vykazovali. Dnes jsme přistoupili na klientský princip a ten v praxi funguje. Zároveň je to vyvážené. Úřednictvo má více než deset let ve správním řádu povinnost chovat se slušně a korektně.

* Máte přehled o tom, jaké zákony lidé chtějí?

Jednoduché, přehledné a pokud možno jednoznačné.

* Umíte ho napsat?

Takový zákon neumí napsat vůbec nikdo. Společnost je složitá, komplikovaná a nejednoznačná.

* Opravdu to nejde?

Narazíte na limity jazyka. Musí být formulován tak, aby pravidlo v zákoně bylo obecné a mohl jste pod něj podřadit více okolností, které v životě nastanou.

* Nemáme falešný pocit, že právo vyřeší úplně všechno?

Někdy je skutečně předpisů příliš mnoho z toho důvodu, že se neuvažuje o koncepčních úpravách. Po každém problému se dělají dílčí změny. Zákon je pak patvar.

* Jakou roli v tom hraje populismus? Třeba návrhy na zpřísnění azylového zákona...

To jsou jen rychlá řešení složitých problémů. Samozřejmě to jsou pouze represivní nástroje, které nemohou vyvolat zamýšlené důsledky v praxi. Třeba otázky migrační krize nemůže nikdy vyřešit zákon, ale politické rozhodování.

* Cítíte na vnitru tlak, pokud jde o revizi bezpečnostních norem?

Nikoliv. Jsme velmi střídmí v legislativních činnostech, které se týkají vnitřní bezpečnosti. Náš právní systém je vysoce kvalitní a v řadě oblastí inspirativní pro jiné státy. V poslední době jde skutečně jen o adaptaci na evropské předpisy. Naše bezpečnostní legislativa je zatím hodnocena vysoko a je funkční.

* Nic se tedy měnit nebude?

Probíhá audit, který ukáže, kde jsou rizika pro bezpečnost České republiky. Podle toho politici rozhodnou, jestli se změní zákony.

* Není tato doba riziková v tom, že by se řada lidí vzdala svých základních práv výměnou za bezpečnost?

V průzkumech by to možná vyšlo, ale výhodou základních lidských práv je, že se jich nemůžete nikdy vzdát.

* Ale můžete je omezit.

Naše Listina základních práv a svobod má nadčasové ustanovení, které říká, že i když omezíte výkon práv, nikdy nesmíte omezit podstatu práva jako takového.

* Například?

Pokud má někdo nakažlivou chorobu, je logické, že mu nařídíte karanténu a nenecháte ho jezdit tramvají po městě. Tady převažuje veřejný zájem. Nemůžete ale zavést princip nevolnictví jako před rokem 1848.

* Takže se nestane, že by se politici v souvislosti s bezpečnostní situací utrhlí ze řetězu?

Téma bezpečnost versus lidská práva řešil před několika měsíci petiční sněmovní výbor. Politici napříč stranami se jednoznačně shodli, že v souvislosti se stávající bezpečnostní situací by se zásadně nemělo jít cestou omezování základních lidských práv a svobod.

Petr Mlsna (37)

• Vystudoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy a německá a rakouská studia na **Fakultě sociálních věd** UK. • V roce 2012 byl za vlády Petra Nečase jmenován ministrem bez portfeje. Vedl Legislativní radu vlády. • Po pádu Nečasovy vlády byl zástupcem předsedkyně rady Marie Benešové. • V únoru 2014 se stal náměstkem ministra školství, mládeže a tělovýchovy pro legislativu pod Marcellem Chládkem. • Loni v květnu se stal náměstkem ministra vnitra Milana Chovance pro řízení sekce legislativy a archivnictví.

Mlsna a Soudní dvůr EU

• Nečasova vláda v únoru 2013 rozhodla bez výběrového řízení o nominaci Petra Mlsny na funkci soudce Soudního dvora EU. • Soud jeho nominaci v květnu 2013 odmítl. • Důvodem bylo, že byl Mlsna politicky zatížený a neměl potřebnou praxi.

Jednání prezidentů na hraně ústavy je skoro naším genetickým kódem. Jsme velmi střídmi v legislativních činnostech, které se týkají vnitřní bezpečnosti.

Foto autor| Foto: Libor Fojtík

Foto popis| Petr Mlsna vede už rok pod ministrem vnitra Milanem Chovancem sekci legislativy a archivnictví.

Jednoduchý zákon napsat neumím, říká Petr Mlsna, autor ustanovení o pokutě 10 tisíc korun za urážku úředníka

19.5.2016 iHNed.cz str. 00

Jaroslav Kramer

Když se v médiích, na sociálních sítích či v restauraci diskutuje nový zákon, s největší pravděpodobností je jeho autorem Petr Mlsna, který ve státní správě začínal už před třinácti lety a výrazněji se prosadil až za vlády Petra Nečase.

Dnes je náměstkem ministra vnitra a zároveň jeden z nejproduktivnějších legislativců, který stojí třeba za přímou volbou prezidenta.

Zákon o pokutě za urážku úředníka vyvolává dojem, že lidé musí chodit na úřad v předklonu, což tak není, říká v rozhovoru pro týdeník Ekonom.

Petr Mlsna je jedním z nejproduktivnějších českých legislativců. Stojí například za přímou volbou prezidenta, ale i za zákonem o pokutě za urážku úředníka. Ustanovení o přímé volbě prezidenta by po zkušenostech s prvním prezidentem příliš neměnil. "Jednání prezidentů v československých dějinách, které bylo na hraně ústavy, je skoro už genetickým kódem našeho ústavního systému," říká v rozhovoru.

Kolik předpisů jste se svými týmy už napsal?

Budou to desítky zákonů. Nevedu si ale podrobnou statistiku.

Našli bychom zákon, který má váš výhradní rukopis?

Samozřejmě, některá ustanovení jsou ryze mým tvůrčím přínosem, mým výtvozem.

Která?

Jde o dvě novely ústavy. První je z roku 2009, kdy bylo potřeba zakotvit možnost, aby se Poslanecká sněmovna mohla rozpustit sama. Druhá novela ústavy je přímá volba prezidenta.

Ta je zároveň jednou z nejdiskutovanějších novel...

Samotná novela byla v pořádku a problém nevzbuzovala. Prováděcí zákon o přímé volbě prezidenta, který v té době psalo ministerstvo vnitra, také nevykazuje závažnější nedostatky. Problém, který v souvislosti s přímou volbou vznikl, byl v počítání chybových vzorků během registrace kandidátů. Někteří úředníci na ministerstvu vnitra potom museli dostat školení ze základních matematických postupů.

Petr Mlsna (37)

- Vystudoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy a německá a rakouská studia na **Fakultě sociálních věd UK**.

- V roce 2012 byl za vlády Petra Nečase jmenován ministrem bez portfeje. Vedl Legislativní radu vlády.
- Po pádu Nečasovy vlády byl zástupcem předsedkyně rady Marie Benešové.
- V únoru 2014 se stal náměstkem ministra školství, mládeže a tělovýchovy pro legislativu pod Marcela Chládkem.
- Loni v květnu se stal náměstkem ministra vnitra Milana Chovance pro řízení sekce legislativy a archivnictví.

Narážel jsem spíš na diskutabilní chování současného prezidenta. Napsal byste to dnes jinak?

Možná by mohla být diskuse o jednom či dvou ustanoveních. Nicméně se domnívám, že to, jak jsou rozděleny pravomoci mezi jiné ústavní orgány a prezidenta, je součástí naší ústavní tradice. Není to nic nového, co by se zjevilo v souvislosti s přímou volbou. Podívejme se třeba na ústavu z roku 1920. Její ustanovení jsou v mnoha ohledech s dnešní ústavou takřka identická.

Politická kultura byla tehdy ale odlišná.

Zpovzdálí to vypadá, že byla jiná doba. Ale byla stejná. Podíváte-li se na výkon pravomocí Tomášem Garriguem Masarykem podle ústavy 1920, tak se velmi výrazně rozcházel ve způsobu, jak uplatňoval své pravomoci, s tím, jak byla ústava psaná.

Jednání prezidentů v československých dějinách, které bylo na hraně ústavy, je skoro už genetickým kódem našeho ústavního systému.

Takže prezident Zeman nijak nevybočuje z tradice?

Nedomnívám se. Třeba Tomáš Garrigue Masaryk měl pravomoc rozhodovat o platu vysokých státních úředníků. Když se mu někdo nelíbil, tak mu prostě plat nestanovil a fakticky ho nutil k tomu, aby ze státní správy odešel. Prezident Václav Havel odmítl jmenovat viceprezidenta Nejvyššího kontrolního úřadu, který byl řádným způsobem zvolen Poslaneckou sněmovnou. Odmítl také jmenovat některé velvyslance. Prezident Václav Klaus zase odmítl jmenovat soudce.

Prezident republiky je činitel, který má své politické názory a svou ústavní odpovědnost, již musí dostát. Není to jen notář, který ověří to, co vyprodukuje vláda nebo sněmovna.

Sledování dat úřadů je čím dál tím jednodušší. A dá se na něm dokonce vydělávat - čtěte ZDE

K českým dějinám tedy patří tak trochu rebelující prezident?

Neřekl bych rebelující, ale podněcující. Prezident, který nastoluje témata.

A v běžných zákonech bychom váš rukopis našli?

Velmi výrazný rukopis je v poslední novele vysokoškolského zákona, která mění akreditační systém. Ukázalo se, že státem řízený systém je neudržitelný a je potřeba přenést vyšší míru odpovědnosti na samotné vysoké školy.

Jak?

Aby si zřizovaly vlastní akreditační orgány. Stát nemá akreditovat jednotlivé dílčí změny ve studijních oborech, je to komplikovaný proces.

Jsou obory, které s tím mají nějaký větší problém?

Mlsna a Soudní dvůr EU

- Nečasova vláda v únoru 2013 rozhodla bez výběrového řízení o nominaci Petra Mlsny na funkci soudce Soudního dvora EU.
- Soud jeho nominaci v květnu 2013 odmítl.
- Důvodem bylo, že byl Mlsna politicky zatížen a neměl potřebnou praxi.

Existují velké rozdíly. Soukromé vysoké školy jsou logicky orientované na dosahování zisku, to bych ponechal stranou. Pokud jde o veřejné vysoké školy, velmi výrazně se do akreditace promítá kvalita škol. Jste schopni oddělit skupinu velmi kvalitních vysokých škol, kterých je pět. Zbytek škol jim do značné míry ani nechce konkurovat. Zaměřují se na regionální specifika a studenty, reflektují průmyslové požadavky z regionu.

Kdy se změny spustí?

Na systém se najede vybudováním akreditačního úřadu, který bude zcela oddělený od státní správy. Novela pak nabude účinnosti v říjnu.

Nemůže se stát, že by se ta pravidla ještě proměnila?

U takhle hlubokých zásahů to není představitelné ani možné. Na této novele se začalo pracovat už za minulých vlád, je to dlouhodobý proces. Novela byla také velice detailně projednána se zástupci vysokých škol.

Jak nesete to, že strávíte řadu let přípravou zákona a pak ho sněmovna schválí a je konec?

Někdy máte depresi z toho, jak je zákon uplatňován v praxi. Jak se rozchází s tím, co bylo naším původním záměrem. Někdy je depresivní i soudní judikatura, která vyloží ustanovení způsobem, nad kterým pozvednete obočí. Výhoda práce legislativce ale je, že když dotáhnete projekt do zdárného konce, začínají běžet další projekty. Je to perpetuum mobile.

U kterého "vašeho" zákona se obáváte, že se bude uplatnění rozcházet se záměrem?

Vypíchl bych zákon o přestupcích. Dlouhodobě se ukazuje, že současný zákon je torzem. Soudy byly nuceny si vypomáhat a využívat instituty trestního práva. Pro adresáty i pro správní orgány to bylo nepředvídatelné. Předminulý týden sněmovna schválila ve třetím čtení nový kodex a s napětím budeme očekávat, co se bude dít v následujících letech.

Co konkrétně?

Jakým způsobem budou správní soudy vykládat některé procesní instituty. Přestupkový zákon se v mnohém inspiroval trestním zákonem. Zavedl některé druhy trestů, které doposud v právním řádu obsaženy nebyly, třeba jako zveřejnění rozhodnutí při nekalém soutěžním jednání. Novinkou je také návod ke spáchání přestupku. Jde třeba o krádeže do pěti tisíc korun spáchané gangy nezletilých dětí. Dospělý, který je navádí, dnes není postižitelný. Negativní jevy v přestupkovém právu se shromažďovaly 20 let a bude zajímavé sledovat, jak se s tím praxe vypořádá.

Proč nepřišel zákon dřív?

V českém právním řádu je 2100 skutkových podstat přestupků a 4100 skutkových podstat jiných správních deliktů. Najít v tomto množství nějaký systém je podstatně složitější než napsat nový trestní zákoník.

Pak nastává otázka, jak se v tom má orientovat běžný občan?

Drtivá většina právních povinností v zákoně směřuje k adresátovi, který vykonává specifickou činnost. Nikdo už nemůže znát právní řád ve svém celku.

Zavádí jedno z nových ustanovení přestupkového zákona pokutu 10 tisíc za urážku úředníka?

Je to pitoreskní záležitost. Celý kodex, na kterém se pracuje 20 let, se scvrkl pouze na tuto záležitost. Je třeba říct, že to musí být znevažující jednání vůči úředníkovi. Ta zkratka vyvolává dojem, že lidé musí chodit na úřad v předklonu, což tak není.

Kdo chtěl tuto změnu?

Kraje, jejichž úředníci jsou v první linii kontaktu s občany. Poukazovaly na bezdůvodnou a vzrůstající slovní agresivitu občanů.

Neobáváte se, že se to zvrtně v šikanu?

Vůbec. Nezapomínejte na to, jak fungovala státní správa před 15 lety, jaké byly úřední hodiny a jakou míru arogance úředníci vykazovali. Dnes jsme přistoupili na klientský princip a ten v praxi funguje. Zároveň je to vyvážené. Úřednictvo má více než deset let ve správním řádu povinnost chovat se slušně a korektně.

Máte přehled o tom, jaké zákony lidé chtějí?

Jednoduché, přehledné a pokud možno jednoznačné.

Umíte ho napsat?

Takový zákon neumí napsat vůbec nikdo. Společnost je složitá, komplikovaná a nejednoznačná.

Opravdu to nejde?

Narazíte na limity jazyka. Musí být formulován tak, aby pravidlo v zákoně bylo obecné a mohl jste pod něj podřadit více okolností, které v životě nastanou.

Nemáme falešný pocit, že právo vyřeší úplně všechno?

Někdy je skutečně předpisů příliš mnoho z toho důvodu, že se neuvažuje o koncepčních úpravách. Po každém problému se dělají dílčí změny. Zákon je pak patvar.

Za urážku úředníka až 10 tisíc. Sněmovna schválila zvýšení pokut za některé přestupky - čtěte ZDE

Jakou roli v tom hraje populismus? Třeba návrhy na zpřísnění azylového zákona...

To jsou jen rychlá řešení složitých problémů. Samozřejmě to jsou pouze represivní nástroje, které nemohou vyvolat zamýšlené důsledky v praxi. Třeba otázky migrační krize nemůže nikdy vyřešit zákon, ale politické rozhodování.

Cítíte na vnitru tlak, pokud jde o revizi bezpečnostních norem?

Nikoliv. Jsme velmi střídmí v legislativních činnostech, které se týkají vnitřní bezpečnosti. Náš právní systém je vysoce kvalitní a v řadě oblastí inspirativní pro jiné státy. V poslední době jde skutečně jen o adaptaci na evropské předpisy. Naše bezpečnostní legislativa je zatím hodnocena vysoko a je funkční.

Nic se tedy měnit nebude?

Probíhá audit, který ukáže, kde jsou rizika pro bezpečnost České republiky. Podle toho politici rozhodnou, jestli se změní zákony.

Není tato doba riziková v tom, že by se řada lidí vzdala svých základních práv výměnou za bezpečnost?

V průzkumech by to možná vyšlo, ale výhodou základních lidských práv je, že se jich nemůžete nikdy vzdát.

Ale můžete je omezit.

Naše Listina základních práv a svobod má nadčasové ustanovení, které říká, že i když omezíte výkon práv, nikdy nesmíte omezit podstatu práva jako takového.

Pružnější hypotéky můžeme čekat nejspíše v listopadu. Přelomový zákon umožní jejich předčasné splacení - čtěte ZDE

Například?

Pokud má někdo nakažlivou chorobu, je logické, že mu nařídíte karanténu a nenecháte ho jezdit tramvají po městě. Tady převažuje veřejný zájem. Nemůžete ale zavést princip nevolnictví jako před rokem 1848.

Takže se nestane, že by se politici v souvislosti s bezpečnostní situací utrhlí ze řetězu?

Téma bezpečnost versus lidská práva řešil před několika měsíci petiční sněmovní výbor. Politici napříč stranami se jednoznačně shodli, že v souvislosti se stávající bezpečnostní situací by se zásadně nemělo jít cestou omezování základních lidských práv a svobod.

URL| <http://domaci.ihned.cz/c1-65298580-jednoduchy-zakon-napsat-neumim-rika-petr-mlsna-autor-ustanoveni-o-pokute-10-tisic-korun-za-urazku-urednika>

Advokátní kancelář Taylor Wessing posiluje svůj komunikační tým

20.5.2016 personalista.com str. 00

Jana Sosna Voňavková působí v oblasti public relations již téměř 20 let. První zkušenosti v oblasti médií získala v kongresovém oddělení hotelu Hilton, poté pracovala 10 let v Českém Telecomu / Telefónice Česká republika, nejprve jako manažerka komunikace pro internetovou divizi a následně přestoupila do tiskového oddělení celé telekomunikační firmy. Z titulu své funkce byla odpovědná za produktovou komunikaci s vazbou na segment IT (data, security, O2 TV). Na starosti měla komunikaci se státní správou a klienty z korporátní sféry. Dlouhodobě se věnovala internetovým projektům pro děti a mládež. Klienty PR agentury dovedla několikrát úspěšně na přední příčky soutěže Česká cena za public relations, kterou pořádá Asociace public relations agentur (APRA).

brbr

„Hlavním důvodem nabídky práce v našem týmu, a tedy na straně klienta, je snaha advokátní kanceláře zúročit zkušenosti Jany Sosny Voňavkové z předešlé praxe. Nabídli jsme prostředí mezinárodní firmy a sami očekáváme, že díky koncentraci na jednoho klienta se například rozšíří množství komunikačních kanálů, které možná nejsou v oblasti právních firem zase tak běžné,“ komentuje přestup do týmu Taylor Wessing Praha její vedoucí partner Erwin Hanslik. Výhodu vidí i v rychlejším přístupu k informacím.

brbr

Jana Sosna Voňavková vystudovala žurnalistiku na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Mezi její zájmy patří dějiny moderního umění 20. století. Relaxuje při jízdě na běžkách a chůzi po horách, hradech a zámcích, a to převážně v České republice.

URL| <http://www.personalista.com/lide-a-podniky/advokatni-kancelar-taylor-wessing-posiluje-svuj-komunikacni-tym-.html>

Jana Sosna Voňavková posiluje komunikační tým advokátní kanceláře Taylor Wessing

20.5.2016 Kariera.iHNed.cz str. 00
-rkp

Do pozice senior PR manager advokátní kanceláře Taylor Wessing v květnu nastoupila Jana Sosna Voňavková. Přichází z PR agentury Stance Communications, kde osm let vykonávala funkci výkonné ředitelky. Nyní bude zodpovědná za posílení komunikace advokátní kanceláře Taylor Wessing Praha.

Jana Sosna Voňavková působí v oblasti public relations již téměř 20 let. První zkušenosti v oblasti médií získala v kongresovém oddělení hotelu Hilton, poté pracovala 10 let v Českém Telecomu / Telefónice Česká republika, nejprve jako manažerka komunikace pro internetovou divizi a následně přestoupila do tiskového oddělení celé

telekomunikační firmy. Z titulu své funkce byla odpovědná za produktovou komunikaci s vazbou na segment IT (data, security, O2 TV). Na starosti měla komunikaci se státní správou a klienty z korporátní sféry. Dlouhodobě se věnovala internetovým projektům pro děti a mládež. Klienty PR agentury dovedla několikrát úspěšně na přední příčky soutěže Česká cena za public relations, kterou pořádá Asociace public relations agentur (APRA).

Thilo Hoffmann novým partnerem Taylor Wessing Praha - čtěte ZDE

Jan Pošvář bude rozvíjet obchodní příležitosti právnické kanceláře Taylor Wessing Praha - čtěte ZDE

„Hlavním důvodem nabídky práce v našem týmu, a tedy na straně klienta, je snaha advokátní kanceláře zúročit zkušenosti Jany Sosny Voňavkové z předešlé praxe. Nabídlí jsme prostředí mezinárodní firmy a sami očekáváme, že díky koncentraci na jednoho klienta se například rozšíří množství komunikačních kanálů, které možná nejsou v oblasti právních firem zase tak běžné,“ komentuje přestup do týmu Taylor Wessing Praha její vedoucí partner Erwin Hanslik. Výhodu vidí i v rychlejším přístupu k informacím.

Jana Sosna Voňavková vystudovala žurnalistiku na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Mezi její zájmy patří dějiny moderního umění 20. století. Relaxuje při jízdě na běžkách a chůzi po horách, hradech a zámcích, a to převážně v České republice.

URL| <http://kariera.ihned.cz/pro-hr-manazery/c1-65300090-jana-sosna-vonavkova-posiluje-komunikacni-tym-advokatni-kancelare-taylor-wessing>

NOVA NAŠLA, CO DIVÁKŮM CHYBÍ

20.5.2016 Strategie str. 56 Marketing

Lucie Bednářová

TV NOVA SLAVÍ ÚSPĚCH. S NOVOU REALITY SHOW TVOJE TVÁŘ MÁ ZNÁMÝ HLAS, VE KTERÉ SLAVNÉ CELEBRITY ZA POMOCI CHOREOGRAFŮ A MASKÉREK NAPODOBUJÍ JEŠTĚ SLAVNĚJŠÍ HVĚZDY SVĚTOVÉ POP MUSIC, LÁME REKORDY SLEDOVANOSTI.

Za úspěch Novy může neokoukaný formát soutěže, ve které ani tak nejde o vítězství jednotlivce jako o možnost vybrat, na jaký charitativní projekt výhra půjde, a také jednoduše to, že nic lákavějšího v televizi v sobotu večer není.

Bavič Petr Rychlý jako slavný trumpetista a jazzman Louis Armstrong, herečka Ivana Chýlková převlečená za vousatou zpěvačku Conchitu Wurst nebo lamač dívčích srdcí Adam Mišík napodobující americkou hvězdu vyžívající se v provokacích Miley Cyrus. Na jevišti při jeho vystoupení nesměla chybět ani zavěšená bourací koule proslavená ze zpěvaččina videoklipu, na které se Cyrus (a Mišík) houpe oděná pouze do spodního prádla a posléze i bez něj (na to si Mišík netroufl).

Dvuhodinová hudební reality show Tvoje tvář má známý hlas, se kterou televizní diváci mohou od konce března pravidelně trávit sobotní večery, předčila očekávání a po dobu pěti týdnů v řadě láme rekordy ve sledovanosti. Zatímco první díl, který TV Nova odvysílala 26. března, zhlédli ještě necelý milion diváků, pátou epizodu, která se na televizních obrazovkách objevila 23. dubna, si už nenechalo ujít skoro 1,8 milionu lidí. Podle informací TV Nova pořad tehdy k televizním obrazovkám přilákal 54,84 procenta diváků u obrazovek v cílové skupině 15–54. V širší cílové skupině 4+ pak úspěšná show zaujala skoro dva miliony diváků.

Přestože další a zatím poslední show před uzávěrkou tohoto čísla Strategie (a také před menší pauzou ve vysílání pořadu kvůli mistrovství světa v hokeji) vidělo o téměř půl milionu diváků méně, pořad i tak zůstává suverénní jedničkou sobotního prime timeu. Nebylo tudíž velkým překvapením, když TV Nova nedávno oznámila, že již pracuje na jeho dalším pokračování.

KDO S KOHO A KOMU

Tvoje tvář má známý hlas je celosvětově úspěšná show známá pod názvem Your Face Sounds Familiar. Poprvé byla představena ve Španělsku, kde v roce 2011 vstoupila do obývacích pokojů televizních diváků pod názvem Tu cara me suena. Od té doby ji uvedly více než tři desítky zemí včetně Spojených států, Ruska, Číny

či většiny latinskoamerických států. V některých zemích, například v Itálii či Španělsku, se zábavný pořad setkal s takovým ohlasem, že je vysílán již v několikáté řadě za sebou. V případě Portugalska je zase možné namísto dospělých účinkujících sledovat, jak si v imitování oblíbených hvězd vedou děti a teenageři.

Formát celého zábavného pořadu, který ve skutečnosti představuje soutěž, není nijak složitý. Každý ze soutěžících, k nimž patří známé osobnosti z řad domácích herců, zpěváků, bavičů či moderátorů, si v každém kole vylosuje jednu známou tuzemskou či světovou celebritu, kterou má za úkol v příštím týdnu co nejlépe napodobit.

Využit k tomu může profesionální tým maskérů, tanečníků nebo učitelů zpěvu a herectví. Za své výkony jsou účinkující hodnoceni porotou a také kolegy soutěžícími, kteří rozdělují speciální body, díky čemuž je večer ještě napínavější, protože mohou zcela nečekaně zamíchat celým pořadím.

Vítěz kola, který posbírá nejvíce bodů, vyhrává a může vybrat, jaký charitativní projekt získá šek na 25 tisíc korun. Na konci řady bývá také zpravidla vyhlášen celkový vítěz.

„Výběr účinkujících probíhá prostřednictvím standardního castingu, jedním z kritérií jsou například hlasové dispozice,“ vysvětlila Strategii programová ředitelka skupiny Nova Alex Ruzek.

V první řadě české „Tváře“ tak soutěží kromě zmíněných umělců i Iva Pazderková, Hana Holišová, Petr Vondráček, Anna Fialová nebo David Kraus.

Jejich výkony hodnotí čtyřčlenná porota ve složení Jakub Kohák, Janek Ledecký a Jitka Čvančarová, čtvrtá osobnost v porotě se v každé epizodě mění.

TŘIKRÁT NUDA A ZASE NUDA

Důvodů, proč zábavní pořad dokázal přilepit české diváky k televizním obrazovkám několik sobotních večerů za sebou, může být více. V první řadě se jedná o atraktivitu, kterou s sebou přináší neokoukané. Televize se totiž v poslední době spoléhaly na jistotu v podobě dalších sérií osvědčených licencovaných formátů v čele s Česko hledá SuperStar, Hlas ČeskoSlovenska (obojí Nova), Česko Slovensko má talent (Prima), StarDance (Česká televize) nebo Chcete být milionářem (Nova) a novinkám či inovacím se raději obloukem vyhýbaly.

„Česká televizní zábava je už delší dobu vyprázdněná. Komerční televize stále nakupují licence stejných a podobných formátů. Soutěže typu SuperStar jsou už ale dávno překonány a zafungovat mohou jedině v případě, když nabídnou výraznou obměnu,“ myslí si Alex Csörgö z portálu Totalfilm.cz.

Takovou obměnou se v případě Novy stala sázka na oblíbené celebrity, které český divák, milovník bulvárních časopisů a odkojenec normalizačních estrád, jež tuzemskými hvězdami přetékaly, již delší dobu na obrazovkách postrádal.

SHOW PRO KAŽDÉHO

Druhý zásah se Nově podařil, když se rozhodla nabídnout pořad postavený na imitování. Napodobování obecně známých postav světového i domácího showbyznysu má u nás svou dlouholetou tradici.

Stačí si jen vzpomenout na některá vystoupení v pořadu Možná přijde i kouzelník nebo na oblíbeného a několika televizními cenami ověnčeného baviče Vladimíra Hrona, který na imitování hvězd pop music vybudoval svou kariéru.

Zdaleka nejvíce bodů u diváků však pořad získal tím, že si v něm na své přijde každý. Věkově široké publikum nadšeně zhlédne vystoupení novodobých hvězdiček v čele s Katy Perry či Brunem Marsem, ale stejně tak potěšeně zatleská exhibici legendární šansoniérky Édith Piaf či „kmotra soulu“ Jamese Browna. „Interpreti jsou do výběru tzv. rulety hvězd, v níž si vytočí, koho budou další týden napodobovat, zařazování producenty pořadu. Vybírání jsou tak, aby tvořili širokou paletu různorodých hvězd,“ potvrzuje záměr programová ředitelka skupiny Nova Ruzek.

TVĚŘ FANOUŠKŮ

Kromě zacílení na věkově širší publikum zafungovalo nepochybně také zařazení soutěže do programu sobotního večera, od kterého český divák již tradičně očekává zábavu. „Česká televize většinou nabízí populárně naučný pořad Maroše Kramára a Vladimíra Kořena Zázraky přírody a již mnohokrát vysílané stříhové pořady televizní zábavy či filmy s Jamesem Bondem. Prima dává filmy, které ale většinou nepatří ke snímkům pro více generací. To dává Nově výhodu,“ myslí si vedoucí katedry mediálních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Petr Bednařík.

Zároveň je přesvědčen, že popularitě pořadu výrazně pomáhá internet a šikovná práce se sociálními sítěmi. „Tvář“ má aktivní profil na Facebooku, který se může po odvysílání šesti dílů z celkových jedenácti těšit z více než 120 tisíc fanoušků, a využívá i v České republice stále oblíbenější Instagram.

Účet pořadu tu aktuálně sleduje více než 30 tisíc followerů. Jednotlivá vystoupení soutěžících je navíc možné dohledat a pustit třeba na kanále YouTube. „Podle počtu zhlédnutí je vidět, že v každém díle se objeví nějaké vystoupení, které má na internetu velký ohlas. To může pořadu získat nové diváky, kteří se hned v sobotu podívají na další vysílání,“ řekl Strategii Bednařík.

Přestože si pořad v internetových diskusích kromě chvály vysloužil i pořádnou dávku kritiky, a to zejména za přílišnou povrchnost a jednoduchost zábavy, jedno se Nově upřít nedá: podařila se jí trefa do černého.

O autorovi| Lucie Bednárová, šéfredaktorka EurActiv.cz
Foto popis|

Jednoduchý zákon napsat neumím, říká Petr Mlsna, autor ustanovení o pokutě za urážku úředníka

20.5.2016 pravniradce.ihned.cz str. 00

Jaroslav Kramer

Když se v médiích, na sociálních sítích či v restauraci diskutuje nový zákon, s největší pravděpodobností je jeho autorem Petr Mlsna.

Petr Mlsna je jedním z nejproduktivnějších českých legislativců. Ve státní správě začínal před třinácti lety, zasedal v Nečasově vládě a dnes je náměstkem ministra vnitra. Stojí například za přímou volbou prezidenta, ale i za zákonem o pokutě za urážku úředníka. Ustanovení o přímé volbě prezidenta by po zkušenostech s prvním prezidentem příliš neměnil. "Jednání prezidentů v československých dějinách, které bylo na hraně ústavy, je skoro už genetickým kódem našeho ústavního systému," říká v rozhovoru.

Kolik předpisů jste se svými týmy už napsal?

Budou to desítky zákonů. Nevedu si ale podrobnou statistiku.

Našli bychom zákon, který má váš výhradní rukopis?

Samozřejmě, některá ustanovení jsou ryze mým tvůrčím přínosem, mým výtvozem.

Která?

Jde o dvě novely ústavy. První je z roku 2009, kdy bylo potřeba zakotvit možnost, aby se Poslanecká sněmovna mohla rozpustit sama. Druhá novela ústavy je přímá volba prezidenta.

Ta je zároveň jednou z nejdiskutovanějších novel...

Samotná novela byla v pořádku a problém nevzbuzovala. Prováděcí zákon o přímé volbě prezidenta, který v té době psalo ministerstvo vnitra, také nevykazuje závažnější nedostatky. Problém, který v souvislosti s přímou volbou vznikl, byl v počítání chybových vzorků během registrace kandidátů. Někteří úředníci na ministerstvu vnitra potom museli dostat školení ze základních matematických postupů.

Petr Mlsna (37)

- Vystudoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy a německá a rakouská studia na **Fakultě sociálních věd UK**.

- V roce 2012 byl za vlády Petra Nečase jmenován ministrem bez portfeje. Vedl Legislativní radu vlády.

- Po pádu Nečasovy vlády byl zástupcem předsedkyně rady Marie Benešové.

- V únoru 2014 se stal náměstkem ministra školství, mládeže a tělovýchovy pro legislativu pod Marcela Chládkem.

- Loni v květnu se stal náměstkem ministra vnitra Milana Chovance pro řízení sekce legislativy a archivnictví.

Narážel jsem spíš na diskutabilní chování současného prezidenta. Napsal byste to dnes jinak?

Možná by mohla být diskuse o jednom či dvou ustanoveních. Nicméně se domnívám, že to, jak jsou rozděleny pravomoci mezi jiné ústavní orgány a prezidenta, je součástí naší ústavní tradice. Není to nic nového, co by se zjevilo v souvislosti s přímou volbou. Podívejme se třeba na ústavu z roku 1920. Její ustanovení jsou v mnoha ohledech s dnešní ústavou takřka identická.

Politická kultura byla tehdy ale odlišná.

Zpovzdálí to vypadá, že byla jiná doba. Ale byla stejná. Podíváte-li se na výkon pravomocí Tomášem Garriguem Masarykem podle ústavy 1920, tak se velmi výrazně rozcházel ve způsobu, jak uplatňoval své pravomoci, s tím, jak byla ústava psaná.

Jednání prezidentů v československých dějinách, které bylo na hraně ústavy, je skoro už genetickým kódem našeho ústavního systému.

Takže prezident Zeman nijak nevybočuje z tradice?

Nedomnívám se. Třeba Tomáš Garrigue Masaryk měl pravomoc rozhodovat o platu vysokých státních úředníků. Když se mu někdo nelíbil, tak mu prostě plat nestanovil a fakticky ho nutil k tomu, aby ze státní správy odešel. Prezident Václav Havel odmítl jmenovat viceprezidenta Nejvyššího kontrolního úřadu, který byl řádným způsobem zvolen Poslaneckou sněmovnou. Odmítal také jmenovat některé velvyslance. Prezident Václav Klaus zase odmítl jmenovat soudce.

Prezident republiky je činitel, který má své politické názory a svou ústavní odpovědnost, již musí dostát. Není to jen notář, který ověří to, co vyprodukuje vláda nebo sněmovna.

Sledování dat úřadů je čím dál tím jednodušší. A dá se na něm dokonce vydělávat - čtete ZDE

K českým dějinám tedy patří tak trochu rebelující prezident?

Neřekl bych rebelující, ale podněcující. Prezident, který nastoluje témata.

A v běžných zákonech bychom váš rukopis našli?

Velmi výrazný rukopis je v poslední novele vysokoškolského zákona, která mění akreditační systém. Ukázalo se, že státem řízený systém je neudržitelný a je potřeba přenést vyšší míru odpovědnosti na samotné vysoké školy.

Jak?

Aby si zřizovaly vlastní akreditační orgány. Stát nemá akreditovat jednotlivé dílčí změny ve studijních oborech, je to komplikovaný proces.

Jsou obory, které s tím mají nějaký větší problém?

Mlsna a Soudní dvůr EU

- Nečasova vláda v únoru 2013 rozhodla bez výběrového řízení o nominaci Petra Mlsny na funkci soudce Soudního dvora EU.
- Soud jeho nominaci v květnu 2013 odmítl.
- Důvodem bylo, že byl Mlsna politicky zatížený a neměl potřebnou praxi.

Existují velké rozdíly. Soukromé vysoké školy jsou logicky orientované na dosahování zisku, to bych ponechal stranou. Pokud jde o veřejné vysoké školy, velmi výrazně se do akreditace promítá kvalita škol. Jste schopni oddělit skupinu velmi kvalitních vysokých škol, kterých je pět. Zbytek škol jim do značné míry ani nechce konkurovat. Zaměřují se na regionální specifika a studenty, reflektují průmyslové požadavky z regionu.

Kdy se změny spustí?

Na systém se najede vybudováním akreditačního úřadu, který bude zcela oddělený od státní správy. Novela pak nabude účinnosti v říjnu.

Nemůže se stát, že by se ta pravidla ještě proměnila?

U takhle hlubokých zásahů to není představitelné ani možné. Na této novele se začalo pracovat už za minulých vlád, je to dlouhodobý proces. Novela byla také velice detailně projednána se zástupci vysokých škol.

Jak nesete to, že strávíte řadu let přípravou zákona a pak ho sněmovna schválí a je konec?

Někdy máte depresi z toho, jak je zákon uplatňován v praxi. Jak se rozchází s tím, co bylo naším původním záměrem. Někdy je depresivní i soudní judikatura, která vyloží ustanovení způsobem, nad kterým pozvednete obočí. Výhoda práce legislativce ale je, že když dotáhnete projekt do zdárného konce, začínají běžet další projekty. Je to perpetuum mobile.

U kterého "vašeho" zákona se obáváte, že se bude uplatnění rozcházet se záměrem?

Vypíchl bych zákon o přestupcích. Dlouhodobě se ukazuje, že současný zákon je torzem. Soudy byly nuceny si vypomáhat a využívat instituty trestního práva. Pro adresáty i pro správní orgány to bylo nepředvídatelné. Předminulý týden sněmovna schválila ve třetím čtení nový kodex a s napětím budeme očekávat, co se bude dít v následujících letech.

Co konkrétně?

Jakým způsobem budou správní soudy vykládat některé procesní instituty. Přestupkový zákon se v mnohém inspiroval trestním zákonem. Zavedl některé druhy trestů, které doposud v právním řádu obsaženy nebyly, třeba jako zveřejnění rozhodnutí při nekalém soutěžním jednání. Novinkou je také návod ke spáchání přestupku. Jde třeba o krádeže do pěti tisíc korun spáchané gangy nezletilých dětí. Dospělý, který je navádí, dnes není postižitelný. Negativní jevy v přestupkovém právu se shromažďovaly 20 let a bude zajímavé sledovat, jak se s tím praxe vypořádá.

Proč nepřišel zákon dřív?

V českém právním řádu je 2100 skutkových podstat přestupků a 4100 skutkových podstat jiných správních deliktů. Najít v tomto množství nějaký systém je podstatně složitější než napsat nový trestní zákoník.

Pak nastává otázka, jak se v tom má orientovat běžný občan?

Drtivá většina právních povinností v zákoně směřuje k adresátovi, který vykonává specifickou činnost. Nikdo už nemůže znát právní řád ve svém celku.

Zavádí jedno z nových ustanovení přestupkového zákona pokutu 10 tisíc za urážku úředníka?

Je to pitoreskní záležitost. Celý kodex, na kterém se pracuje 20 let, se scvrkl pouze na tuto záležitost. Je třeba říct, že to musí být znevažující jednání vůči úředníkovi. Ta zkratka vyvolává dojem, že lidé musí chodit na úřad v předklonu, což tak není.

Kdo chtěl tuto změnu?

Kraje, jejichž úředníci jsou v první linii kontaktu s občany. Poukazovaly na bezdůvodnou a vzrůstající slovní agresivitu občanů.

Neobáváte se, že se to zvrtné v šikanu?

Vůbec. Nezapomínejte na to, jak fungovala státní správa před 15 lety, jaké byly úřední hodiny a jakou míru arogance úředníci vykazovali. Dnes jsme přistoupili na klientský princip a ten v praxi funguje. Zároveň je to vyvážené. Úřednictvo má více než deset let ve správním řádu povinnost chovat se slušně a korektně.

Máte přehled o tom, jaké zákony lidé chtějí?

Jednoduché, přehledné a pokud možno jednoznačné.

Umíte ho napsat?

Takový zákon neumí napsat vůbec nikdo. Společnost je složitá, komplikovaná a nejednoznačná.

Opravdu to nejde?

Narazíte na limity jazyka. Musí být formulován tak, aby pravidlo v zákoně bylo obecné a mohl jste pod něj podřadit více okolností, které v životě nastanou.

Nemáme falešný pocit, že právo vyřeší úplně všechno?

Někdy je skutečně předpisů příliš mnoho z toho důvodu, že se neuvažuje o koncepčních úpravách. Po každém problému se dělají dílčí změny. Zákon je pak patvar.

Za urážku úředníka až 10 tisíc. Sněmovna schválila zvýšení pokut za některé přestupky - čtěte ZDE

Jakou roli v tom hraje populismus? Třeba návrhy na zpřísnění azylového zákona...

To jsou jen rychlá řešení složitých problémů. Samozřejmě to jsou pouze represivní nástroje, které nemohou vyvolat zamýšlené důsledky v praxi. Třeba otázky migrační krize nemůže nikdy vyřešit zákon, ale politické rozhodování.

Cítíte na vnitru tlak, pokud jde o revizi bezpečnostních norem?

Nikoliv. Jsme velmi střídmí v legislativních činnostech, které se týkají vnitřní bezpečnosti. Náš právní systém je vysoce kvalitní a v řadě oblastí inspirativní pro jiné státy. V poslední době jde skutečně jen o adaptaci na evropské předpisy. Naše bezpečnostní legislativa je zatím hodnocena vysoko a je funkční.

Nic se tedy měnit nebude?

Probíhá audit, který ukáže, kde jsou rizika pro bezpečnost České republiky. Podle toho politici rozhodnou, jestli se změní zákony.

Není tato doba riziková v tom, že by se řada lidí vzdala svých základních práv výměnou za bezpečnost?

V průzkumech by to možná vyšlo, ale výhodou základních lidských práv je, že se jich nemůžete nikdy vzdát.

Ale můžete je omezit.

Naše Listina základních práv a svobod má nadčasové ustanovení, které říká, že i když omezíte výkon práv, nikdy nesmíte omezit podstatu práva jako takového.

Pružnější hypotéky můžeme čekat nejpozději v listopadu. Přelomový zákon umožní jejich předčasné splacení - čtěte ZDE

Například?

Pokud má někdo nakažlivou chorobu, je logické, že mu nařídíte karanténu a nenecháte ho jezdit tramvají po městě. Tady převažuje veřejný zájem. Nemůžete ale zavést princip nevolnictví jako před rokem 1848.

Takže se nestane, že by se politici v souvislosti s bezpečnostní situací utrhlí ze řetězu?

Téma bezpečnost versus lidská práva řešil před několika měsíci petiční sněmovní výbor. Politici napříč stranami se jednoznačně shodli, že v souvislosti se stávající bezpečnostní situací by se zásadně nemělo jít cestou omezování základních lidských práv a svobod.

URL| <http://PravniRadce.iHNed.cz/c1-65300040-jednoduchy-zakon-napsat-neumim-rika-petr-mlsna-autor-ustanoveni-o-pokute-za-urazku-urednika>

Magnet

23.5.2016 ČT 1 str. 01 17:35 Černé ovce

Iveta FIALOVÁ, moderátorka

Pryč jsou časy, kdy jsme čekali na pevnou telefonní linku anebo hledali budku na zavolání.

Vlado ŠTANCEL, moderátor

Moderní technologie jsou sice fajn, ale bývají zrádné.

Iveta FIALOVÁ, moderátorka

Vítejte u Černých ovceí.

Vlado ŠTANCEL, moderátor

A na co se můžete těšit? Dnes vám ukážeme zase jeden zázrak. Magnet na snižování emisí u aut.

Iveta FIALOVÁ, moderátorka

A pak nás bude zajímat jedno putovní telefonní číslo. Co tě napadá, když se řekne emise?

Vlado ŠTANCEL, moderátor

Výfukové plyny. A tebe?

Iveta FIALOVÁ, moderátorka

Magnet.

Vlado ŠTANCEL, moderátor

Ona je snad v jiném filmu.

Iveta FIALOVÁ, moderátorka

To ani náhodou.

Jan NOVOTNÝ, redaktor

Dnes vás chceme upozornit na web Magnufuel.com, který nabízí magnet do motorových vozidel. Údajně má zvýšit výkon, snížit spotřebu vozu více než o pětinu a snížit emise až o polovinu.

Petra KOUDELKOVÁ, katedra marketingové komunikace a PR, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Hned na začátku bych tady upozornila na ta tlačítka, to objednat. Jedná se o velké výrazné tlačítko, které se většinou na stránkách objevuje hned několikrát, v tomto případě hned čtyřikrát. Tady už by zákazník měl zpozornět hned na začátku a říct si: "Dobře, prodejce mě do něčeho nutí."

Jan NOVOTNÝ, redaktor

Tento téměř zázračný magnet za 1030 korun jsme objednali. Balík dorazil už za dva dny. Uvnitř jsme našli dva magnety a plastovou objímku. Zatímco poznat rozdíl ve spotřebě trvá déle, snížení emisí v autoservisu poznáme hned. Nejdříve ale emise naměříme bez něj.

Libor VESELÝ, mechanik

Kouřivost vašeho vozu dosáhla 1,89, ale kouřivost stanovená výrobcem je 1,25. Takže vám neprošel vůz emisní zkouškou.

Jan NOVOTNÝ, redaktor

Já tady mám magnet, který má údajně snížit tyto emise až o 50 %. V tom případě, teoreticky, měli bychom projít?

Libor VESELÝ, mechanik

Jestliže sníží o 50 %, tak ano.

Jan NOVOTNÝ, redaktor

Tak jdeme na to, zkusíme to. Magnufuel jsme nechali na přívod paliva namontovat zaměstnance autoservisu. A jak test dopadl?

Libor VESELÝ, mechanik

Takže ani s použitím tohoto přípravku nedošlo k snížení emisí motoru, takže bohužel zkouška opět nevyhovuje.

Jan NOVOTNÝ, redaktor

V autoservisu nám naměřili stejné hodnoty emisí před i po namontování magnetu, takže nám prodejce lhal. Podle spokojených zákazníků na webu bychom ale řekli, že součástka fungovat musí.

Stanislav BARTOŇ, soudní znalec v oboru doprava

Zřejmě je, že tomuto zařízení je jedno, jaké palivo tam bude, jestli to bude nafta, benzín, plyn, je to úplně jedno. Prostě trvají na tom, že se sníží ty emise i spotřeba. V každém případě lze říci, že to nemůže fungovat. Je to hloupost, to by už dávno výrobci vozidel udělali.

Jan NOVOTNÝ, redaktor

Moment! Že by nám lhali i spokojení zákazníci? Stačilo pár kliků na internetu, abychom zjistili, že například spokojený nakupující Michal Lesický je v anglické verzi webu Michael Lessig. Jeho fotku jsme navíc našli i na ruských webech. Takže nám prodejce podstrčil falešné důkazy.

Petra KOUDELKOVÁ, katedra marketingové komunikace a PR, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Tady se jedná o takzvaný efekt sociálního schválení. To znamená, že zase, jsem zákazník, který není úplně jistý tím, jestli si něco koupí nebo nekoupí. A potřebuji se podívat na to, jak se chovají ostatní zákazníci. Je to pro mě de facto jednoduché. V podstatě ten člověk si říká: "Aha, čím víc lidí se chová tím způsobem, tak asi je to v pořádku." Dá se to označit jako manipulace, není to určitě zcela etické jednání.

Jan NOVOTNÝ, redaktor

Proč nám magnet nefunguje, jsme chtěli zjistit přímo u prodejce. Já jsem si objednal ten magnet do auta a byl jsem v servisu a řekli mi, že to vůbec nefunguje, že to nemá žádný vliv na emise. Můžu se zeptat z jakého důvodu? Haló? No, slyšíme se? Zdá se, že nás na druhé straně nikdo neslyšel, nebo neposlouchal. Zavolali jsme tedy znovu.

osoba

Haló, slyšíte mě?

Jan NOVOTNÝ, redaktor

Já vás slyším, a vy mě? Můžete mi poradit?

osoba

/Nesrozumitelné/.

Jan NOVOTNÝ, redaktor

Prosím? Slyšíme se? Je tam někdo? Potřetí nám telefon už nezvedli vůbec. Webu už si všimla i Česká obchodní inspekce. A jak zjistila, firma sídlí v Panamě. Na internetových stránkách ale prodejce uvádí, že je ze Spojených států. A protože nám neposlal ani fakturu, ani doklad o zaplacení, zboží zřejmě nebude možné vrátit ani reklamovat. A kontaktovat firmu v Panamě nemůže ani Česká obchodní inspekce.

Jiří FRÖHLICH, mluvčí, Česká obchodní inspekce

Tady je důkazem, kam až jsou schopni se svými nápady jít, protože když si to logicky vezmeme, pokud jeden magnet vám sníží spotřebu o 20 %, tak možná 5 magnetů o 100 %. Tak přemýšlejte před nákupem tohoto výrobku, zda vám to za to stojí.

Stanislav BARTOŇ, soudní znalec v oboru doprava

Toto má pouze asi nějaký estetický účinek. Já se domnívám, že by si lidé měli uvědomit, co vlastně je nabízeno, a co si chtějí koupit. Myslím si, že i lidé se základním vzděláním pochopí, že to fungovat nemůže.

Jan NOVOTNÝ, redaktor

Web Magnufuel ale vypadá tak lákavě.

Petra KOUDELKOVÁ, katedra marketingové komunikace a PR, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Tady spousta lidí si to prohlíží, nakupují, je to vidět, že nakupují. Ale už zbývá jenom pár balíčků, tak do toho jdu. Ten člověk tedy do toho jde bez rozmyšlení, a to je to, o co se tady jedná, o co se ten prodejce snaží. Aby ten člověk nakoupil bez toho, aniž by něco zjišťoval dál, aniž by se díval na recenze na internetu a podobně.

Jan NOVOTNÝ, redaktor

Pokud vás zaujme nápadně lákavá nabídka internetového obchodu, zpozorněte a věnujte pár minut ověření prodejce. A my se budeme rizikovým webům věnovat i dál.

Časopis Gourmet vede bývalá zpravodajka Mf DNES z Bruselu Grohová
24.5.2016 mediahub.cz str. 00 Mediahub, Média

Květnové číslo časopisu *Gourmet*, který patří do portfolia vydavatelství Astrosat Media s.r.o. (součást VLP, a.s.), už vyšlo pod vedením nové šéfredaktorky Johany Grohové.

Ta vystudovala žurnalistiku na **Fakultě sociálních věd** UK. Na základní škole učila angličtinu a dějepis. Pracovala též pro anglicky psaný deník *The Prague Post*. Od roku 1993 pracovala v MF DNES, nejprve jako domácí reportérka. Později se začala zabývat zahraniční politikou a od 2005 se stala zpravodajkou MF DNES v Bruselu. Později pak působila jako mluvčí ministerstva zahraničí.

Johana Grohová (Foto: VLP)

URL| <http://mediahub.cz/media-35808/casopis-gourmet-vede-byvala-zpravodajka-mf-dnes-z-bruselu-grohova-1057195>

Průlom ohledně polského ústavního soudu? 24.5.2016 ČRo Plus str. 05 18:10 Názory a argumenty

Jan FINGERLAND, moderátor

Pokud by si bývalo Rakousko zvolilo prezidenta z řad Svobodných, drželo by možná černého Petra Evropy. Takto zůstává nežádoucí karta v rukou jiných států, mimo jiné Polska. To je stále terčem kritiky kvůli politice vlády vůči tamnímu Ústavnímu soudu. Slovo má politolog z **fakulty sociálních věd** Josef Mlejnek.

Josef MLEJNEK, redaktor

Místopředseda Evropské komise Frans Timmermans zavítal do Varšavy. V pondělí totiž vypršela lhůta, kterou Polsku komise stanovila, aby nějakým zásadním způsobem napravilo situaci kolem tamního ústavního soudu. Ten byl od nástupu vlády strany Právo a spravedlnost, polskou zkratkou PiS, v podstatě eliminován, jelikož stávající výkonná moc nechtěla akceptovat žádného z pěti soudců, zvolených loni na podzim předchozím parlamentem, byť by to dle rozhodnutí samotného ústavního soudu v případě tří z pěti soudců měla učinit. Spory vyvolal taktéž nový zákon o ústavním soudu, podle kterého je soud usnášeníschopný v přítomnosti třinácti z patnácti soudců a rozhodnutí musí padnout dvoutřetinovou většinou. Podle expertů i mínění renomované Benátské komise mohou taková pravidla činnost ústavního soudu snadno paralyzovat a navíc je problematická i skutečnost, že vládní většina změnila ústavou dané parametry formou obyčejného zákona. K výčtu polských hříchů ještě nutno dodat účelové nezveřejňování rozhodnutí ústavního soudu, což mělo tvořit formální záminku pro to, aby nemohla vstoupit v platnost.

Podle informací, které minulý týden pronikly do polských médií, zaujala Evropská komise - zatím interně - velmi kritický postoj. I dle jejího mínění je v Polsku ohrožen právní stát. Timmermansovu misi proto nutno vnímat jako poslední pokus dosáhnout nápravy pomocí dialogu s polskou vládou, neboť jinak by Evropská komise zveřejnila své hodnocení, kde by Polsko přinejlepším dostalo známku čtyři mínus, ne-li rovnou za pět.

Timmermansova cesta do Varšavy však zdá se přinesla průlom. Místopředseda Evropské komise na společné tiskové konferenci s polskou premiérkou Beatou Szydlovou vyjádřil optimismus. Podle něj „bude pokračovat dialog“, který však v dohledné době dospěje ke zdárnému konci. Dle Szydlové hodlá polská vláda v parlamentu prosadit návrhy, které by mohly krizi kolem ústavního soudu vyřešit. O mnoho konkrétnější však nebyla. Kritici Evropské unie ji často líčí jako autoritářský superstát. Právě polský příklad ale tuto výtku hodně relativizuje. Vždyť Evropská komise nemá mnoho přímých nástrojů, jimiž by mohla polskou vládu donutit, aby respektovala zásady právního státu a nezávislosti soudů. Disponuje ovšem faktickými možnostmi, jak v řadě otázek vyvolat či vystupňovat zákulisní tlak. Z věcného hlediska vlastně skoro není o čem diskutovat. V tomto ohledu je například již zveřejněné stanovisko Benátské komise Rady Evropy velmi přesvědčivé. Nicméně nejen v Orwellově románu 1984, nýbrž i v běžném životě a v obyčejné politice často platí, že dvě a dvě musí být pět, poněvadž se to zrovna někomu hodí. Snaha dosáhnout v kauze ohrožení ústavnosti v Polsku jistého kompromisu, a tedy politického řešení, tak sice může vyústit v nalezení přijatelného výsledku, ale i v nějakého neživotného kočkovsa.

Nova našla, co divákům chybí

24.5.2016 e15.cz str. 00 Žurnál

TV Nova slaví úspěch. S novou reality show Tvoje tvář má známý hlas, ve které slavné celebrity za pomoci choreografů a maskérek napodobují ještě slavnější hvězdy světové pop music, láme rekordy sledovanosti.

Za úspěch Novy může neokoukaný formát soutěže, ve které ani tak nejde o vítězství jednotlivce jako o možnost vybrat, na jaký charitativní projekt výhra půjde, a také jednoduše to, že nic lákavějšího v televizi v sobotu večer není.

Bavič Petr Rychlý jako slavný trumpetista a jazzman Louis Armstrong, herečka Ivana Chýlková převlečená za vousatou zpěvačku Conchitu Wurst nebo lamač dívčích srdcí Adam Mišík napodobující americkou hvězdu vyžívající se v provokacích Miley Cyrus. Na jevišti při jeho vystoupení nesměla chybět ani zavěšená bourací koule proslavená ze zpěvaččina videoklipu, na které se Cyrus (a Mišík) houpe oděná pouze do spodního prádla a posléze i bez něj (na to si Mišík netroufl).

Dvouhodinová hudební reality show Tvoje tvář má známý hlas, se kterou televizní diváci mohou od konce března pravidelně trávit sobotní večery, předčila očekávání a po dobu pěti týdnů v řadě láme rekordy ve sledovanosti. Zatímco první díl, který TV Nova odvysílala 26. března, zhlédl ještě necelý milion diváků, pátou epizodu, která se na televizních obrazovkách objevila 23. dubna, si už nenechalo ujít skoro 1,8 milionu lidí.

Podle informací TV Nova pořad tehdy k televizním obrazovkám přilákal 54,84 procenta diváků u obrazovek v cílové skupině 15–54. V širší cílové skupině 4+ pak úspěšná show zaujala skoro dva miliony diváků.

Přestože další a zatím poslední show před uzávěrkou tohoto čísla Strategie (a také před menší pauzou ve vysílání pořadu kvůli mistrovství světa v hokeji) vidělo o téměř půl milionu diváků méně, pořad i tak zůstává suverénní jedničkou sobotního prime timeu. Nebylo tudíž velkým překvapením, když TV Nova nedávno oznámila, že již pracuje na jeho dalším pokračování.

Kdo s koho a komu

Tvoje tvář má známý hlas je celosvětově úspěšná show známá pod názvem Your Face Sounds Familiar. Poprvé byla představena ve Španělsku, kde v roce 2011 vstoupila do obývacích pokojů televizních diváků pod názvem Tu cara me suena.

Od té doby ji uvedly více než tři desítky zemí včetně Spojených států, Ruska, Číny či většiny latinskoamerických států. V některých zemích, například v Itálii či Španělsku, se zábavný pořad setkal s takovým ohlasem, že je vysílán již v několikáté řadě za sebou. V případě Portugalska je zase možné namísto dospělých účinkujících sledovat, jak si v imitování oblíbených hvězd vedou děti a teenageři.

Formát celého zábavného pořadu, který ve skutečnosti představuje soutěž, není nijak složitý. Každý ze soutěžících, k nimž patří známé osobnosti z řad domácích herců, zpěváků, bavičů či moderátorů, si v každém kole vylosuje jednu známou tuzemskou či světovou celebritu, kterou má za úkol v příštím týdnu co nejlépe napodobit. Využít k tomu může profesionální tým maskérů, tanečníků nebo učitelů zpěvu a herectví.

Za své výkony jsou účinkující hodnoceni porotou a také kolegy soutěžícími, kteří rozdělují speciální body, díky čemuž je večer ještě napínavější, protože mohou zcela nečekaně zamíchat celým pořadím. Vítěz kola, který posbírá nejvíce bodů, vyhrává a může vybrat, jaký charitativní projekt získá šek na 25 tisíc korun. Na konci řady bývá také zpravidla vyhlášen celkový vítěz.

„Výběr účinkujících probíhá prostřednictvím standardního castingu, jedním z kritérií jsou například hlasové dispozice,“ vysvětlila Strategií programová ředitelka skupiny Nova Alex Ruzek. V první řadě české „Tváře“ tak soutěží kromě zmíněných umělců i Iva Pazderková, Hana Holišová, Petr Vondráček, Anna Fialová nebo David Kraus. Jejich výkony hodnotí čtyřčlenná porota ve složení Jakub Kohák, Janek Ledecký a Jitka Čvančarová, čtvrtá osobnost v porotě se v každé epizodě mění.

Třikrát nuda a zase nuda

Důvodů, proč zábavní pořad dokázal přilepit české diváky k televizním obrazovkám několik sobotních večerů za sebou, může být více. V první řadě se jedná o atraktivitu, kterou s sebou přináší neokoukané. Televize se totiž v poslední době spoléhaly na jistotu v podobě dalších sérií osvědčených licencovaných formátů v čele s Česko hledá SuperStar, Hlas ČeskoSlovenska (obojí Nova), Česko Slovensko má talent (Prima), StarDance (Česká televize) nebo Chcete být milionářem (Nova) a novinkám či inovacím se raději obloukem vyhýbaly.

„Česká televizní zábava je už delší dobu vyprázdněná. Komerční televize stále nakupují licence stejných a podobných formátů. Soutěže typu SuperStar jsou už ale dávno překonány a zafungovat mohou jedině v případě, když nabídnou výraznou obměnu,“ myslí si Alex Csörgö z portálu Totalfilm.cz.

Takovou obměnou se v případě Novy stala sázka na oblíbené celebrity, které český divák, milovník bulvárních časopisů a odkojenec normalizačních estrád, jež tuzemskými hvězdami přetékaly, již delší dobu na obrazovkách postrádal.

Show pro každého

Druhý zásah se Nově podařil, když se rozhodla nabídnout pořad postavený na imitování. Napodobování obecně známých postav světového i domácího showbizny má u nás svou dlouholetou tradici. Stačí si jen vzpomenout na některá vystoupení v pořadu Možná přijde i kouzelník nebo na oblíbeného a několika televizními cenami ověčeného baviče Vladimíra Hrona, který na imitování hvězd pop music vybudoval svou kariéru.

Zdaleka nejvíce bodů u diváků však pořad získal tím, že si v něm na své přijde každý. Věkově široké publikum nadšeně zhlédne vystoupení novodobých hvězdiček v čele s Katy Perry či Brunem Marsem, ale stejně tak potěšeně zatleská exhibici legendární šansoniérky Édith Piaf či „kmotra soulu“ Jamese Browna. „Interpreti jsou do výběru tzv. rulety hvězd, v níž si vytočí, koho budou další týden napodobovat, zařazování producenty pořadu. Vybírání jsou tak, aby tvořili širokou paletu různorodých hvězd,“ potvrzuje záměr programová ředitelka skupiny Nova Ruzek.

Tvář fanoušků

Kromě zacílení na věkově širší publikum zafungovalo nepochybně také zařazení soutěže do programu sobotního večera, od kterého český divák již tradičně očekává zábavu. „Česká televize většinou nabízí populárně naučný pořad Maroše Kramára a Vladimíra Kořena Zázraky přírody a již mnohokrát vysílané stříhové pořady televizní zábavy či filmy s Jamesem Bondem. Prima dává filmy, které ale většinou nepatří ke snímkům pro více generací. To dává Nově výhodu,“ myslí si vedoucí katedry mediálních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Petr Bednařík.

Proti povědomému hlasu z Novy nemá šanci ani James Bond.

Zároveň je přesvědčen, že popularitě pořadu výrazně pomáhá internet a šikovná práce se sociálními sítěmi. „Tvář“ má aktivní profil na Facebooku, který se může po odvysílání šesti dílů z celkových jedenácti těšit z více než 120 tisíc fanoušků, a využívá i v České republice stále oblíbenější Instagram. Účet pořadu tu aktuálně sleduje více než 30 tisíc followerů.

Jednotlivá vystoupení soutěžících je navíc možné dohledat a pustit třeba na kanále YouTube. „Podle počtu zhlédnutí je vidět, že v každém díle se objeví nějaké vystoupení, které má na internetu velký ohlas. To může pořadu získat nové diváky, kteří se hned v sobotu podívají na další vysílání,“ řekl Strategii Bednařík.

Přestože si pořad v internetových diskusích kromě chvály vysloužil i pořádnou dávku kritiky, a to zejména za přílišnou povrchnost a jednoduchost zábavy, jedno se Nově upřít nedá: podařila se jí trefa do černého.

Čtěte také:

Na TýTý padá prach

URL| <http://strategie.e15.cz/zurnal/nova-nasla-co-divakum-chybi-1297391>

Nova našla, co divákům chybí

24.5.2016 strategie.e15.cz str. 00 Žurnál

TV Nova slaví úspěch. S novou reality show *Tvoje tvář má známý hlas*, ve které slavné celebrity za pomoci choreografů a maskérek napodobují ještě slavnější hvězdy světové pop music, láme rekordy sledovanosti.

Za úspěch Novy může neokoukaný formát soutěže, ve které ani tak nejde o vítězství jednotlivce jako o možnost vybrat, na jaký charitativní projekt výhra půjde, a také jednoduše to, že nic lákavějšího v televizi v sobotu večer není.

Bavič Petr Rychlý jako slavný trumpetista a jazzman Louis Armstrong, herečka Ivana Chýlková převlečená za vousatou zpěvačku Conchitu Wurst nebo lamač dívčích srdcí Adam Mišík napodobující americkou hvězdu vyžívající se v provokacích Miley Cyrus. Na jevišti při jeho vystoupení nesměla chybět ani zavěšená bourací koule proslavená ze zpěvaččina videoklipu, na které se Cyrus (a Mišík) houpe oděná pouze do spodního prádla a posléze i bez něj (na to si Mišík netroufl).

Dvouhodinová hudební reality show *Tvoje tvář má známý hlas*, se kterou televizní diváci mohou od konce března pravidelně trávit sobotní večery, předčila očekávání a po dobu pěti týdnů v řadě láme rekordy ve sledovanosti. Zatímco první díl, který TV Nova odvysílala 26. března, zhlédl ještě necelý milion diváků, pátou epizodu, která se na televizních obrazovkách objevila 23. dubna, si už nenechalo ujít skoro 1,8 milionu lidí.

Podle informací TV Nova pořad tehdy k televizním obrazovkám přilákal 54,84 procenta diváků u obrazovek v cílové skupině 15–54. V širší cílové skupině 4+ pak úspěšná show zaujala skoro dva miliony diváků.

Přestože další a zatím poslední show před uzávěrkou tohoto čísla *Strategie* (a také před menší pauzou ve vysílání pořadu kvůli mistrovství světa v hokeji) vidělo o téměř půl milionu diváků méně, pořad i tak zůstává suverénní jedničkou sobotního prime timeu. Nebylo tudíž velkým překvapením, když TV Nova nedávno oznámila, že již pracuje na jeho dalším pokračování.

Kdo s koho a komu

Tvoje tvář má známý hlas je celosvětově úspěšná show známá pod názvem *Your Face Sounds Familiar*. Poprvé byla představena ve Španělsku, kde v roce 2011 vstoupila do obývacích pokojů televizních diváků pod názvem *Tu cara me suena*.

Od té doby ji uvedly více než tři desítky zemí včetně Spojených států, Ruska, Číny či většiny latinskoamerických států. V některých zemích, například v Itálii či Španělsku, se zábavný pořad setkal s takovým ohlasem, že je vysílán již v několikáté řadě za sebou. V případě Portugalska je zase možné namísto dospělých účinkujících sledovat, jak si v imitování oblíbených hvězd vedou děti a teenageři.

Formát celého zábavného pořadu, který ve skutečnosti představuje soutěž, není nijak složitý. Každý ze soutěžících, k nimž patří známé osobnosti z řad domácích herců, zpěváků, bavičů či moderátorů, si v každém kole vylosuje jednu známou tuzemskou či světovou celebritu, kterou má za úkol v příštím týdnu co nejlépe napodobit. Využit k tomu může profesionální tým maskérů, tanečníků nebo učitelů zpěvu a herectví.

Za své výkony jsou účinkující hodnoceni porotou a také kolegy soutěžícími, kteří rozdělují speciální body, díky čemuž je večer ještě napínavější, protože mohou zcela nečekaně zamíchat celým pořadím. Vítěz kola, který posbírá nejvíce bodů, vyhrává a může vybrat, jaký charitativní projekt získá šek na 25 tisíc korun. Na konci řady bývá také zpravidla vyhlášen celkový vítěz.

„Výběr účinkujících probíhá prostřednictvím standardního castingu, jedním z kritérií jsou například hlasové dispozice,“ vysvětlila Strategii programová ředitelka skupiny Nova Alex Ruzek. V první řadě české „*Tváře*“ tak soutěží kromě zmíněných umělců i Iva Pazderková, Hana Holišová, Petr Vondráček, Anna Fialová nebo David Kraus. Jejich výkony hodnotí čtyřčlenná porota ve složení Jakub Kohák, Janek Ledecký a Jitka Čvančarová, čtvrtá osobnost v porotě se v každé epizodě mění.

Třikrát nuda a zase nuda

Důvodů, proč zábavní pořad dokázal přilepit české diváky k televizním obrazovkám několik sobotních večerů za sebou, může být více. V první řadě se jedná o atraktivitu, kterou s sebou přináší neokoukané. Televize se totiž v poslední době spoléhaly na jistotu v podobě dalších sérií osvědčených licencovaných formátů v čele s Česko hledá SuperStar, Hlas ČeskoSlovenska (obojí Nova), Česko Slovensko má talent (Prima), StarDance (Česká televize) nebo Chcete být milionářem (Nova) a novinkám či inovacím se raději obloukem vyhýbaly.

„Česká televizní zábava je už delší dobu vyprázdněná. Komerční televize stále nakupují licence stejných a podobných formátů. Soutěže typu SuperStar jsou už ale dávno překonány a zafungovat mohou jedině v případě, když nabídnou výraznou obměnu,“ myslí si Alex Csörgö z portálu Totalfilm.cz.

Takovou obměnou se v případě Novy stala sázka na oblíbené celebrity, které český divák, milovník bulvárních časopisů a odkojenec normalizačních estrád, jež tuzemskými hvězdami přetékaly, již delší dobu na obrazovkách postrádal.

Show pro každého

Druhý zásah se Nově podařil, když se rozhodla nabídnout pořad postavený na imitování. Napodobování obecně známých postav světového i domácího showbizny má u nás svou dlouholetou tradici. Stačí si jen vzpomenout na některá vystoupení v pořadu Možná přijde i kouzelník nebo na oblíbeného a několika televizními cenami ověřeného baviče Vladimíra Hrona, který na imitování hvězd pop music vybudoval svou kariéru.

Zdaleka nejvíce bodů u diváků však pořad získal tím, že si v něm na své přijde každý. Věkově široké publikum nadšeně zhlédne vystoupení novodobých hvězdiček v čele s Katy Perry či Brunem Marsem, ale stejně tak potěšeně zatleská exhibici legendární šansoniérky Édith Piaf či „kmotra soulu“ Jamese Browna. „Interpreti jsou do výběru tzv. rulety hvězd, v níž si vytočí, koho budou další týden napodobovat, zařazování producenty pořadu. Vybírání jsou tak, aby tvořili širokou paletu různorodých hvězd,“ potvrzuje záměr programová ředitelka skupiny Nova Ruzek.

Tvář fanoušků

Kromě zacílení na věkově širší publikum zafungovalo nepochybně také zařazení soutěže do programu sobotního večera, od kterého český divák již tradičně očekává zábavu. „Česká televize většinou nabízí populárně naučný pořad Maroše Kramára a Vladimíra Kořena Zázraky přírody a již mnohokrát vysílané stříhové pořady televizní zábavy či filmy s Jamesem Bondem. Prima dává filmy, které ale většinou nepatří ke snímkům pro více generací. To dává Nově výhodu,“ myslí si vedoucí katedry mediálních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Petr Bednařík.

Proti povědomému hlasu z Novy nemá šanci ani James Bond.

Zároveň je přesvědčen, že popularitě pořadu výrazně pomáhá internet a šikovná práce se sociálními sítěmi. „Tvář“ má aktivní profil na Facebooku, který se může po odvysílání šesti dílů z celkových jedenácti těšit z více než 120 tisíc fanoušků, a využívá i v České republice stále oblíbenější Instagram. Účet pořadu tu aktuálně sleduje více než 30 tisíc followerů.

Jednotlivá vystoupení soutěžících je navíc možné dohledat a pustit třeba na kanále YouTube. „Podle počtu zhlédnutí je vidět, že v každém díle se objeví nějaké vystoupení, které má na internetu velký ohlas. To může pořadu získat nové diváky, kteří se hned v sobotu podívají na další vysílání,“ řekl Strategii Bednařík.

Přestože si pořad v internetových diskusích kromě chvály vysloužil i pořádnou dávku kritiky, a to zejména za přílišnou povrchnost a jednoduchost zábavy, jedno se Nově upřít nedá: podařila se jí trefa do černého.

Čtete také:

Na TýTý padá prach

URL| <http://strategie.e15.cz/zurnal/nova-nasla-co-divakum-chybi-1297391>

Ester Janečková: Neumím být jen sama se sebou

24.5.2016 **STYL str. 10 Osobnost**
KLÁRA ŘÍHOVÁ

Je citlivá, vnímavá a empatická, snad proto ji milují diváci všech generací. Moderátorka oblíbeného pořadu Pošta pro tebe prožívá silné příběhy i v soukromí.

Narodila se jako nemanželské dítě, jejím strýcem byl básník Jiří Orten, potkala ji ztráta vlastního dítěte a synovce.

S manželem oslavila dvacet společných let, která ale taky nebyla bez mráčku... Dnes však prožívá nejlepší období života.

* Právě jste se vrátila z dovolené v Chorvatsku. Co jste tam na jaře dělala? To není typická doba na koupání v moři...

Byla jsem na Velikonoční regatě, což jsou největší české offshorové – dálkové – jachtařské závody, dlouhé 300 mil. Vyjelo třiatřicet lodí, já s dámskou posádkou. Bylo to krásné, ale náročné. Protože žen, co dělají jachting, není moc, nedaly jsme dohromady správný osmičlenný tým a musely jsme závod zvládnout jen v šesti. Skoro jsme nespaly, ale daly jsme to – a neskončily ani poslední! Ještě teď trochu doplouvám na vlnách a nejradši bych se okamžitě vrátila. Ten pocit svobody s větrem v zádech je nepopsatelný...

* Netušila jsem, že jste propadla jachtingu...

Začala jsem vloni, naše stabilní posádka se jmenuje Surikata Sail – když totiž člověk vyleze z podpalubí, vypadá jako zvířátko surikata. Máme úžasnou kapitánku Pavlínou Bernáthovou a na to, že konkurenti jezdí už třeba patnáct let a jsou sehraní, si vedeme celkem slušně... Závodil i můj muž Zdeněk, pro změnu s pánskou posádkou, takže jsme jeli proti sobě. Teď nás čekají další tréninky na Orlíku a na Lipně.

* Manžel závodil už dřív?

Ne. Byli jsme spolu na jachtě před víc než dvaceti lety. Pak se narodily děti, neměli jsme peníze ani čas, tak jsme nejezdili. Vloni jsem s tím přišla já, po Velikonoční regatě následovala v listopadu Jabuka. A protože nás bylo málo, stáhly jsme Zdeňka, aby nám dělal kuchaře. Byl super! Chytlo ho to taky a letos se přirozeně přidal ke zkušenějším kamarádům. Říkáme si, že je fajn nejen závodit, ale jednou třeba budeme trávit na jachtě i důchod, nabereme vnoučata...

* Občas je to ale pořádný adrenalin. Nebojíte se?

Chvilkami ano. Na posledním závodě hodně foukalo, byly velké vlny a při rychlosti čtyřicet uzlů se loď pořádně kymácela. Mým úkolem je piano čili ovládání plachet. Byly okamžiky, kdy jsme se dostaly do spinoutu, což znamená, že plachty sahají až na hladinu a člověk musí být hodně pozorný. Ale ve chvíli, kdy se to děje, mi to většinou nedochází, adrenalin funguje úžasně. Ani únavu necítím, a když mám pauzu, nejsem schopná usnout, chci být u všeho. Adrenalin mě přitahoval vždycky, ale obvykle jsem se k němu dostala přes svého muže. Když jsem s ním začala v sedmnácti chodit, dělal paragliding a skákal svahovým padákem, takže i já jsem chvíli létala. Pak jsem zvládla tandemový seskok padákem, ovšem třeba bungee jumpingu jsem se bála. Není to tak, že bych vyloženě tíhla jen k nebezpečným sportům.

* Válecí dovolená na pláži vás asi nebere, že?

Prázdniny s dětmi bývají kombinací obojího. V moři se koupeme rádi, ale vždycky s sebou bereme třeba nafukovací raft a podnikáme výlety. A pak si odpočineme pod slunečníkem... Jenže kluci už jsou velcí, Krištof, kterému bude dvacet, nám loni poprvé dal košem, připravoval v Srbsku s kamarády filmový festival. Bylo mi to líto a prožívala jsem to, odstřihávání pupeční šňůry je bolestné. Ale najednou mi došlo, že je nejvyšší čas – a možná jednou nastane oka -mžik, kdy zase bude chtít jet s námi. Cyrilovi je sedmnáct a má taky dost aktivit, takže letošní léto necháváme otevřené. Jedinou jistotou je pětiletá Sára.

* Kam vaši potomci směřují? Jsou múzičtí po vás, nebo jsou spíš po manželovi, který je lékař?

Kluci studují na židovském gymnáziu, kde oceňují hezký přístup, individuální studium a hodně projektů. Krištofa čeká maturita a chystá se na **fakultu sociálních věd** nebo na balkanistiku a historii, protože ho odmala zajímala dějepis a politologie, tedy ne úplně praktické věci. Cyril zatím zvažuje medicínu.

* Takže puberta proběhla hladce, bez zádrhelů?

Zažili jsme i divoké období. Kolem šestnácti byl Krištof odhodlaný jít studovat do Izraele a absolvovat i jejich vojenskou službu. Měl pocit, že v naší zemi nemá být na co pyšný, a záviděl Izraelcům jejich hrdost a ochotu bojovat za svoji zemi. Chtěl to s nimi spoluprožívat. Nedovedla jsem si ho představit jako izraelského vojáka, určitě by mě to hodně trápilo a měla bych o něj velký strach. Ale tvářili jsme se, že mu nebudeme bránit. Aon najednou obrátil. Potřeboval si to asi vůči nám vybojovat, a když zjistil, že nemá proti komu být v opozici, vycouval. V Izraeli už byl opakovaně se školou, moc se mu tam líbí a je ve fázi, že mu to stačí.

* Vy máte půlku židovské krve, neviděl zájem o tuto problematiku u vás?

To ne, já dokonce ani nenavštívila Izrael, i když o to stojím. Nedodržovali jsme žádné židovské tradice a svátky, ani kluky jsme k tomu nevedli. Ale v genech to určitě mám, odmala cítím jistou pýchu na své předky... Přestup na židovskou školu a studium hebrejštiny si prosadil Krištof úplně sám – a nás to tehdy překvapilo. Cyril po dvou letech udělal totéž, což nás překvapilo ještě víc. Ovšem ta škola rozhodně není jen pro Židy, je otevřená lidem různých náboženství a vyznání, tím pádem tam neexistuje xenofobie nebo rasismus. Bohužel obecně jsou dnes mezi dospívajícími různé fobie velmi aktivní...

* Výchova je tvrdý oříšek. Jedete podle modelu z vaší rodiny?

My to měli s manželem pestré. Já měla velmi demokratickou a volnou výchovu, protože mě vychovávala sama máma s podílem sester. Manžel měl naopak přísnou, patriarchální moravskou výchovu. Takže jsme se dost přeli a diskutovali, ale mně se nakonec podařilo prosadit volnější přístup, který Zdeněk přijal za vlastní. Oba jsme se vždy shodli, že nechceme, aby se nás děti v čemkoliv bály, ale aby nám naopak říkaly, co řeší i co provedly. Jsem ráda, že náš vztah je otevřený a blízký. Ovšem Sára je samostatná kapitola – ta si tatínka otočila kolem prstu. Jen se sladce zatváří, obejmě ho – a on zapomene na všechno, co po ní chtěl.

* Jaký vztah jste měla vy se svým otcem, dramatikem Otou Ornestem?

Do mé výchovy nezasahoval vůbec, byli jsme lehce v kontaktu do mých čtyř let, ale jen formou návštěv. Nikdy jsem k němu neměla vztah jako k otci a myslím, že ani on ke mně jako k dceři. Hodně mi to scházelo a dlouho trvalo, než jsem to přijala. Nejintenzivnější kontakt jsme měli v době, kdy jsem dělala au pair v Anglii, kterou miloval. Tehdy jsme si vyměnili spoustu dopisů, možná i proto, že vedle mě neseděla máma...

* Nicméně vaše směřování k divadlu asi ovlivnil.

Nemyslím. Spíš jsem mu chtěla něco dokázat nebo jsem v sobě sama objevila touhu se tomu věnovat. Odmala jsem se ráda předváděla, návštěvy jsem nutila sednout, pustila jsem muziku, začala tančit – a čekala na potlesk. Logicky jsem chodila do Dismanova rozhlasového dětského souboru a šilhala po konzervatoři, ale nakonec jsem šla na zdrávku a až potom na DAMU.

* Vaše přání mít velkou rodinu byla reakce na nevydařený vztah rodičů?

Asi ano. Možná i proto, že jsem měla o dost starší sestry a jako dítě jsem hodně času trávila jen s mámou nebo úplně sama, protože máma byla aktivní chartistka. Přitom jsem strašně toužila mít kolem sebe co nejvíce lidí. Bývalo mi smutno...

Původně jsem chtěla ještě víc dětí, ale jsem vděčná za tři. Inspiraci jsem čerpala hlavně u sestry Svatavy, která jich měla osm. První, Kristýnka, se narodila, když mi bylo sedm, a přestože bydlela na Vysočině, jezdila jsem za ní, pomáhala, hlídala... A cokoliv jsem později řešila, konzultovala jsem právě s ní. Pořád je tam živo, pořádáme společné oslavy, děti si rozumějí.

* O čtvrtého potomka jste bohužel přišla, je toto téma ještě na programu dne?

Kdyby se to přihodilo, určitě bych ho přijala s otevřenou náručí. Ale vzhledem k věku už jsem to uzavřela, nerada bych byla stará matka. Čtvrté miminko s námi bylo dlouho, až do šestého měsíce. Už jsem se těšila, že Sára bude mít parťáka a nezůstane sama jako kdysi já. Naštěstí má kolem sebe dost dětí podobného věku a nestrádá. Ale řadu měsíců jsem to v sobě řešila.

* Jste taky neteř básníka Ortena. Psala jste i vy básně nebo deník?

Tuhle linii ve mně povzbuzovala hlavně máma – a mně to lezlo na nervy. Takže když jsem ve dvanácti objevila Ortenovy deníky, které mě fascinovaly, četla jsem je tajně, aby to nevěděla a nebyla šťastná, k čemu tíhnu. Básničky jsem psala odmala, a dokonce jsem vyplodila sbírku Vůně, s níž jsem vyhrála pražskou soutěž Děti, mír a umění. Jenže do celostátního kola postoupily básně Když poslouchám sovětský rozhlas a Pod Picassovou holubicí. Psala jsem si chvíli i deníček...V pubertě píše kdekdo, a jestli jde opravdu o talent, se ukáže až později. Dnes občas psávám sloupky do novin a někdy bych ráda pokračovala, zatím nemám tu koncentraci. S Ortenem se vůbec netroufám srovnávat!

* Po škole jste hrála v Divadle Na zábradlí a v Divadle Miriam. Proč jste skončila?

Po narození Sáry se mi zdálo, že mám hodně aktivit, a chtěla jsem být co nejvíc s ní. V Miriam jsme sice mívali málo repríz, ale já se vždycky znovu bála, jako herečka jsem si moc nevěřila. I to byl důvod skončit. Ráda vzpomínám na Kabaret Na zábradlí, hlavně kvůli osobnosti Petra Lébla, kterého jsem obdivovala. Jednou mě pozval na večeri a nabídl mi práci dramaturga, jenže já zrovna na DAMU přestupovala na herectví – a tak mi dal roli v Kabaretu. V Miriam jsme dělali zase krásné pohádky s muzikou Petra Traxlera, který už taky zemřel...

* Dnes jste hlavně moderátorka, co vás na téhle profesi přitahuje a baví?

Vždycky jsem byla hrozně upovídaná – a najednou je povídání s lidmi moje práce! Prostě super! Jednoznačně si v tom víc věřím než v herectví. Vyhovuje mi i to, že člověk musí být za sebe a nehraje. Navíc poznám spoustu zajímavých lidí, v Sama doma zrovna představujeme lékařské kapacity. Jindy jsme tam měli holku, která dělá strašně dobrou zmrzlinu, tak jsme se natláskli...

* Je pravda, že váš nejsledovanější pořad, Pošta pro tebe, končí?

Bohužel, v červnu doběhne dvaadvacet natočených dílů – a další by měly jít až od ledna. Už minulá pauza nebyla šťastná, protože diváci přestávali posílat náměty. Usilovali jsme o to, aby se v mezičase točily aspoň Návraty, kde zjišťujeme další osudy zpovídaných, ale ani ty nebudou. Ten pořad je pro mě nejvíc, vždycky mě fascinovaly osudy a lidé měli tendenci se mi svěřovat. Příběhy, které nám přicházejí, bývají velmi dramatické a otvírají křehká zákoutí duše. Je úžasné být svědkem nečekaných setkání a silných emocí. Většina účastníků nedovede moc kalkulovat a je upřímná. Při natáčení se nic neopakuje a nenahrává, jde o nefalšovanou realitu a překvapení.

* Jaký příběh vás v poslední době nejvíc dojal?

Nejsilnější pro mě je to, co se týká něčeho z mého života: dcera toužící se setkat s otcem, dítě z dětského domova... My si kdysi brali jednu takovou holčičku domů, ale od chvíle, kdy se vrátila její matka z vězení, jsme ji neviděli. Vůbec příběhy kolem dětí jsou síla. S přibývajícím věkem a zkušenostmi se víc dojmám a chápu bolest druhých. V osobním životě pro mě bylo nejtěžší, když před dvěma lety zemřel můj synovec Filip, který kvůli homofobii ve společnosti spáchal sebevraždu. Najednou se mi zastavil svět...

* Proto jste založila internetovou poradnu S barvou ven. Jak funguje?

Po Filipově smrti mi začaly psát spousty lidí, že jsou v podobné situaci a potřebují poradit, jak to říct doma, že mají strach. Věděla jsem, že jim těžko můžu radit sama, ale konzultovala jsem to s ředitelem Prague Pride Czeslawem Walkem – a vznikla poradna S barvou ven. Funguje myslím úžasně, máme čtyřicet mentorů, což jsou gayové, lesby, transsexuálové, často i jejich rodiče nebo sourozenci, kteří prošli coming outem nebo šikanou – a dnes mají svoji situaci pevně v rukou. Všichni včetně tří výborných psychologů mají na stránkách svůj profil, takže každý si může vybrat, na koho se obrátí.

* Filip se asi neměl komu svěřit...

Tohle mu chybělo. Víím, že hledal kontakt na internetu a narazil na člověka, který fungoval jako gay psycholog, ale tím, že šlo spíš o stránky na seznamování, nenašel správnou odezvu. Svěřil se postupně jen dvěma sestrám a plánoval, že to řekne mně. Bohužel k tomu už nedošlo. Pár dnů před smrtí přijel na narozeniny Sáry, kde ale bylo moc lidí a neměl šanci se ke mně dostat. Ani nevím, zda bych mu dokázala pomoci. O jeho orientaci jsem věděla zhruba od jeho tří let, byl zkrátka jiný, úžasný, víc holčička než kluk. Ale nechávala jsem čas tomu, až s tím přijde sám. Máme v rodině skvělý lesbický pár, který je spolu fůru let, takže věděl, že by našel pochopení...

* Koho byste si do Pošty pro tebe pozvala vy? Máte s někým nedořešené vazby?

Ztratila se mi zmíněná holčička Míša, kterou jsme si brali od jejích dvou do tří let. Je z ní už dospělá ženská a netuším, zda bych měla odvalu se do toho pouštět. Našla bych toho víc, možná bych se snadněji pustila do hledání kamarádů než přímo do rodinných věcí. Z Pošty mám zkušenost, že některé případy dopadly špatně, lidi se nechtěli setkat, nebo se pozdravili před kamerou, aby se neztrapnili – a víc ne. Ale i tak to může být důležité, třeba když se adoptované dítě upíná na setkání s rodičem – a u nás se zbaví falešných iluzí.

* Vraťme se k vám – co byste na sobě nebo svém životě změnila?

Mám velký problém, že stále neumím být sama. Takže když náhodou nejsou děti ani manžel doma, místo abych si odpočinula a užila si samotu, vyrážím do společnosti. Vjede do mě neklid, mám pocit, že jsem opuštěná, a za každou cenu potřebuju kontakt. Snažím se to odbourávat, ale moc to nejde. Zůstat na pustém ostrově by pro mě byl nejhorší trest! Nemám vlastně žádný koníček, který by se dobře provozoval o samotě, nedokážu něco vyrábět nebo malovat. Relax sama se sebou zkrátka neprovedu. Akorát doma cvičím, protože chození na tréninky bralo čas.

* Prý jste si vycvičila dokonce kýlu? Často to s něčím přeháníte?

To je fakt, našťástí kýla je malá, manžel ji má pod kontrolou, a až bude nutná operace, řekne mi. On by mě asi neřezal, i když na kýlu je dobrý, menší umí v lokální anestezii... Já se vždycky pro něco bezmezně nadchnu a občas to přeženu. Jenže jsem i trochu líná, takže mi nic nevydrží dlouho. Mám takové extrémy, momentálně necvičím vůbec.

* S mužem jste právě oslavili dvacet let od svatby, gratuluju!

Poznali jsme se na horách v partě. Pozval mě na běžky, já mu nestačila a potácěla se za ním jako kachna. Tak zpomalil a hezky jsme si povídali, tím mě okouzli. Po dvou letech jsem odjela do Anglie a on začal chodit se spolužačkou, po třech letech jsme se zase sešli a od té doby jsme spolu. Oslavu jsme ještě nestihli. Vzpomínám, jak jsme na desáté výročí chtěli poprvé vyrazit někam bez dětí, hledala jsem na internetu, vtom přišel malý Krištof a ptal se: Jé, kam letíme? Samozřejmě jsme letěli všichni – do Egypta.

* Máte recept na fungující vztah?

Nechci se stavět do pozice rádce, náš vztah nebyl vždy optimální, prožili jsme i krize. Je důležité nesbalit hned kufry a nevzdat to, což je dnes obvyklé. Jako když se rozbije pračka a lidi si okamžitě pořizují novou. Pociť, že jinde to bude snadnější a lepší, je iluze. Časem se stejně dostanete do podobných problémů. Nedovedu si představit, že by děti měly náhradního tátu s dalšími dětmi a přibyly společné... Vyřešení krizí nás se Zdeňkem naopak posunulo a je nám dnes nejlíp, jak nám kdy bylo, jsme spolu rádi a opečováváme se. Důležité je neskouznout jen k provozním otázkám. Otevřeme si víno, pustíme film, povídáme si...

Adrenalin mě přitahoval. Když jsem začala chodit s mým mužem, dělal paragliding a skákal padákem, takže i já lítala a zvládla tandemový seskok

Syn byl odhodlaný jít studovat do Izraele a absolvovat jejich vojenskou službu. Měl pocit, že v naší zemi nemá být na co pyšný

Foto autor| Foto Právo – Jan Handrejch

Foto autor| Foto archiv Ester Janečkové (3)

Foto popis| Původní profesí herečka se objevila i v několika filmech a seriálech. Naposledy v komedii Tomáše Vorla Ulovit milionáře – dokonce v hlavní ženské roli mluvčí policie. Mluvení je její silná stránka i v civilu.

Foto popis| „Ten pocit svobody s větrem v zádech je nepopsatelný...“ říká Ester.

Foto popis| „Pošta pro tebe je pro mě nejvíc. Je úžasné být svědkem nečekaných setkání a silných emocí.“

Foto popis| S manželem Zdeňkem mají tři děti a nedávno ještě adoptovali na dálku v Keni holčičku Leilu. Rádi by se na ni jednou jeli podívat.

Zeman jmenuje do bankovní rady ČNB zmocněnce pro euro Dědka

25.5.2016 ekonomika.iDNES.cz str. 00 Domácí ekonomika

iDNES.cz, Jan Jiříčka

Prezident Miloš Zeman příští rok na jaře jmenuje do bankovní rady České národní banky zmocněnce Česka pro euro Oldřicha Dědka. Uvedl to na středním Žofínském fóru v Praze.

Zeman své rozhodnutí blíže nekomentoval, pouze s nadsázkou uvedl, že Dědek nyní nemá co na práci.

Dědek působí jako národní koordinátor pro zavedení eura v ČR od roku 2007. Na Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy přednáší měnovou politiku a evropskou integraci. V ČNB už působil, v letech 1999 až 2005 byl jejím viceguvernérem.

Minulý týden Zeman do rady jmenoval Vojtěcha Bendu a Tomáše Nidetzkého (více čtete zde). Ve středu prezident jmenoval do čela ČNB Jiřího Rusnoka (více čtete zde).

Příští rok v únoru vyprší šestileté angažmá v bankovní radě Pavlu Řežábkovi a Lubomíru Lízalovi. Zemanovo první funkční období v bankovní radě přečkají pouze viceguvernéři Mojmír Hampl a Vladimír Tomšík, které na jejich druhé období jmenoval Václav Klaus v prosinci 2012. Zeman poprvé jmenoval nového člena sedmičlenné bankovní rady loni, kdy Evu Zamrazilovou vystřídal Rusnokem.

Bankovní rada ČNB určuje měnovou politiku země a rozhoduje o zásadních měnově politických opatřeních. ČNB je vedle utváření měnové politiky zodpovědná za dozor nad celým finančním trhem, včetně bank, pojišťoven a kapitálového trhu. Bankovní rada je sedmičlenná. Členové bankovní rady nesmějí zastávat funkci více než dvakrát.

URL| http://ekonomika.idnes.cz/zeman-jmenuje-do-bankovni-rady-cnb-dedka-fc7-ekonomika.aspx?c=A160525_135616_ekonomika_jj

MŮJ ŽIVOT V ČÍSLECH

25.5.2016 Svět ženy str. 60 Profil

Alena Koubová

Miluje knihy a poznávání zajímavých osobností. Obojí dokáže zúročit ve skvělých knižních rozhovorech. Za svou prvotinu dokonce získala nominaci na cenu Magnesia Litera.

Alice Horácková (36), ~ novinárka ~ a??spisovatelka

22 Šťastné číslo naší rodiny.

Dvaadvacátého jsem se narodila já, moje máma Marie i můj bratranec Kuba, dvaadvacátkou jsem jezdila do školy a na dvaadvacítku táta celá léta sázel ve Sportce. Marně.

19 Byl mladý, krásný, statný a ještě k tomu chirurg. Bylo mi devatenáct, šla jsem na rande a on se mě snažil ohromit. Překonal svůj osobní rekord: vypil patnáct piv. No a tím to skončilo.

1600 Zhruba tolik knih jsem přečetla v práci. V deníku Mladá fronta Dnes jsem se deset let jako literární redaktorka živila tím, že jsem si četla. Když jsem tam začínala, myslela jsem si, že lepší zaměstnání neexistuje. Ke konci jsem ztratila stůl pod komíny z balíčků knih, které jsem nestihla ani rozbalit, a když jsem vešla do knihkupectví, tak mě rozbolelo břicho.

2+1 Byl horký letní den a v Mánesu se odehrával knižní křest. Šla jsem tam s kamarádem, básníkem Michalem. V sále se ještě řečnilo, když se k nám na baru drze přidal jiný spisovatel, Honza. Básník se spisovatelem si dávali velká piva a pro mě Honza vždycky objednal jedno malé: „Paní vrchní, ještě jednou dvě plus jedna!“ Když jsme se ten večer zpotení vypotáčeli ven, tak mi bylo jasné, že u tohohle setkání nezůstane.

27 O tolik let jsem mladší než Honza. Když jsem ho poprvé přivedla domů, moje máma plakala. A přesto nám to funguje.

20 Z 33 Třiatřicet lidí jsem vyzpovídala při práci na své první knížce o básnířce Vladimíře Čerepkové, ale na její stránky se jich nakonec dostalo jenom dvacet.

5 Tolika dveří jsme se zbavili při radikální rekonstrukci našeho nevelkého vršovického bytu. Původně tam bylo dveří sedm a umakartové jádro. Teď máme dvoje dveře, ale jak náš syn Lukáš roste, tak nám jedny začínají chybět...

7 Ve své druhé knížce mám sedm příběhů lidí, kteří žili ve stínu svých slavnějších sourozenců. Jaké to bylo, když vás třikrát vyhodili ze zaměstnání kvůli tomu, že jste bratr Václava Havla? Proč musela sestra Martiny Navrátilové hrát po sestřině emigraci na parketách v tělocvičně? A jak to, že sestra Jana Zajíce musela studovat obor hutnictví železa, i když chtěla být dětskou lékařkou? Takové a podobné otázky jsem dávala a při tom jsem pochopila, že výjimeční lidé mívají výjimečné sourozence. *

KDO JE ALICE? Vystudovala **Fakultu sociálních věd** UK, v deníku Mladá fronta Dnes pracovala jako literární redaktorka. Později tam připravovala reportáže a rozhovory. V letech 2008–2009 získala novinářské stipendium v Berlíně. Za první knihu o Vladimíře Čerepkové byla nominována na Cenu Josefa Škvoreckého a Magnesia Litera pro objev roku. Nyní vydala knihu 7x ve vedlejší úloze. Má syna Lukáše (2).

Foto autor| FOTO: ARCHIV ALICE HORÁČKOVÉ (5)

Foto popis| V Londýně při rozhovoru se „špionážním“ spisovatelem Frederickem Forsythem.

Foto popis| V roli kormidelnice osmiveslice klubu Slavia.

Foto popis| Alice (vlevo) s mladší sestrou Martinou v polovině 80. let.

Foto popis| Její rozhovory vybočují z běžného průměru. Jsou taktní a přitom mají hloubku.

Příběhy druhých mě FASCINUJÍ

25.5.2016 Vlasta str. 14 Rozhovor

VERONIKA KÁBRTOVÁ

Alice Horáčková

Už odmalička ji zajímaly příběhy lidí. Když zrovna nečetla, tak poslouchala ostatní, kamarádky jí říkaly, že by se uživila jako terapeutka. Tato vášeň pro osudy se promítla i do jejího povolání. Novinářka Alice Horáčková se specializuje na rozhovory a nedávno vydala druhou knihu, ve které otevírají své tajné komnaty sourozenci slavných osobností.

* Proč jste si pro knihu Sedmkrát ve vedlejší úloze vybrala zrovna těchto sedm sourozenců?

Protože to jsou samí výjimeční lidé a mají v rodinách výjimečné vztahy. Nejdřív jsem s některými dělala rozhovory pro noviny. Ale i v těch případech to byli lidé, které jsem si osobně prosadila a někde jsem překonávala i to, že nebyli vůbec známí, což je třeba případ Heleny Landovské, ta do té doby nedala žádný rozhovor.

* Čím jste ji dostala?

Řekla jsem, že mě zajímají silné ženské, které jsou často ve stínu, a myslím, že ona taková osobnost je. Vzala si nějaký čas na rozmyšlenou a pak řekla, ať přijedu. Kromě ní se mi těžko přemlouvala paní Hnátová, sestra Arnošta Lustiga. Ony o sobě neuměly ani nechtěly moc mluvit, myslely si, že nejsou dostatečně důležité pro rozhovor. A člověk je dojatý, když pak poslouchá jejich příběh, který je jedním z nejsilnějších, jaký kdy slyšel.

* Někteří vás ale odmítli...

Za Jiřím Palachem jsem jela do Kamenického Šenova, kde bydlí. On ale řekl, že má špatné zkušenosti s novináři a je pro něj bolestné se nořit do minulosti, což jsem chápala. A ve dvou případech mě odmítl známější sourozenec.

* O koho šlo?

Jména nechci říkat. V tom prvním případě mě odmítl velmi známý duchovní, když jsem chtěla dělat rozhovor s jeho sestrou poté, kdy mi o ní v rozhovoru povídal. Zeptala jsem se ho, zda by mi na ni dal kontakt a rychle přišla odpověď, že to nebude možné. A já jsem pochopila, že to nebude nejlepší způsob ptát se na svolení těch slavných, že si ty sourozence budu muset najít sama.

* Jenže i tehdy jste narazila na odmítnutí.

Sestra známé herečky, která žije v zahraničí, s tím rozhovorem souhlasila, a řekla bych, že se na něj i těšila, byly jsme domluvené, ale pak mi zazvonil telefon a v něm byla ta slavná herečka a řekla, že sestra si ten rozhovor nepřeje.

* Jaký rozhovor z té knihy byl pro vás největší radostí?

No ono to vlastně radostné moc nebylo, ono to bylo spíš smutné, ne těmi lidmi, ale těmi příběhy. Nerada upřednostňuji jednoho před druhým. Hodně mě zasáhlo setkávání s Hanou Hnátovou, což je dneska dvaadevadesátiletá paní, která přežila Terezín, Osvětim a Mauthausen, koncentrační tábory, které přežili jen ti výjimeční, nebo lidé, kteří měli štěstí. A navzdory tomu, co si prožila, má neuvěřitelnou vitalitu. Já jsem na první setkání s ní čekala dva měsíce a na další tři měsíce, protože měla tak naplněný diář schůzkami a kurzy, do kterých se navzdory věku vrhá. Chodí na anglickou a německou konverzaci, tělocvik pro seniory, trénink paměti... Když jsem za ní přišla a měla jsem třeba zrovna svoje vlastní trápení, tak ona je spolehlivě rozptýlila. Podobně na mě působila paní Mašínová, která je také strašně silná osobnost navzdory tomu, jak prožila totalitu, ztratila hrozně bolestně svoji matku a neviděla svoje bratry.

* Když člověk poslouchá takové příběhy, možná si pak sám sobě nadává, že se zabývá hloupostmi.

Hrozně často na to myslím a vybavují se mi věty, které mi řekly. Paní Mašínové pomáhala věta z dopisu básníka Osipa Mandelštama: „Nenarodili jsme se proto, abychom byli šťastní.“ A když člověk vyjde z takového úhlu pohledu, tak když to neštěstí přijde, možná ho tolik neubije. Na konci jsem se jí ptala: „A to štěstí?“ A ona řekla: „To už je navíc.“ Takže na tyhle věty vzpomínám často, když je mi těžko, a myslím, že mi to pomáhá.

* Dá se říct, který rozhovor byl pro vás nejtěžší?

Těžké spaní jsem měla z rozhovoru se sourozenci Zajícovými, kteří přišli o svého prostředního bratra Jana, když se v devětašedesátém upálil na protest proti režimu. Bylo to samozřejmě šílené trauma pro celou rodinu, kterou to mohlo zničit a k tomu se ještě přidávaly následky normalizace, jak je začala mašinerie mlít. Marta se nemohla dlouho dostat na žádnou vysokou školu, strašné věci se jí děly už na gymnáziu. Bratra chtěli z vysoké školy vyhodit, zbourali jim rodný dům. Pak člověk i přemýšlí, jaké by to vlastně bylo, kdyby ztratil sourozence... A protože jsem matkou, všechno jsem si promítala přes vlastní dítě, a napadaly mě tak hrozné myšlenky, že jsem si je v sobě musela zastavit. To jde proti rozhovoru a ponoru, protože se potřebujete ponořit do největších hlubin. Dostávala jsem se tím do zvláštních nálad. A bylo to pro mě hrozně těžké.

* Myslíte, že Jan Zajíc ovlivnil životy svých sourozenců nejmíc?

Asi ano. Paní Marta Janasová, mladší sestra Honzy Zajíce, by se jako vynikající studentka nejspíš opravdu stala dětskou lékařkou, nestudovala by obor hutnictví železa. Samozřejmě i na Ivana Havla byl tlak režimu brutální, ale možná měl větší štěstí na lidi, kteří mu pomáhali.

* Právě Ivan Havel si moc nebral servítky a mluvil otevřeně o nevěrách svého bratra.

Myslím, že Ivan Havel tyhle věci takhle otevřeně formuloval poprvé.

* Vypadalo to, že nějaký rozhovor nedokončíte?

V době, když jsem se scházela s paní Landovskou, těžce onemocněla. Najednou jsem stála před otázkou, jestli v tom budeme pokračovat, a ona byla strašně statečná. Říkala: „Jo, ale musíme to sfouknout dřív, než mi odejdou hlasivky.“ Myslím, že ta nemoc souvisela s jejím bratrem, ona sama to tak viděla, možná že umřela na bratra... Byli spolu tak propojeni, že po jeho smrti v ní zůstalo prázdno, které neuměla překonat.

* Pocítila jste v některém případě žárlivost nebo zlost vůči slavnějšímu sourozenci?

Nevím, jestli je to přímo zlost, ale Ďula Banga se svým mladším bratrem v současnosti nemluví. Z nějakých osobních důvodů, ale zároveň se přiznává, že život ve stínu byl pro něj těžký, a když ho uváděli na koncertě jako bratra Gipsyho, tak řekl, že chce plakáty přelepit, nebo sundat, jinak nebude vystupovat. Chce být sám za sebe, nechce být jen brácha.

* A naopak, kde jste cítila největší lásku?

To je těžké říct, existují různé podoby lásky. Obrovské pouto je například mezi sourozenci Zajícovými či sestrami Navrátilovými. Něžná, starostlivá láska byla mezi paní Hanou Hnátovou a jejím mladším bratrem Arnoštem Lustigem. A podobu na první pohled možná neznatelnou, ale přesto strašně hlubokou měl právě vztah paní Heleny Landovské k jejímu staršímu bratru Pavlovi. Musím přiznat, že jsem v první chvíli byla na rozpacích, měla jsem někdy pocit, že se k sobě chovají až neurvale, ale to bylo v Landovského rodině zvykem, mluvilo se zpříma. Zdálo se mi, že si z ní dělal trošku služku, ale ona mu pomáhala opravdu s láskou.

* Chtěla jste být vždycky novinářkou?

Ne, já byla takové to nevyhraněné dítě, které strašně dlouho neví, co z něj bude. Všechny ty školní otázky na povolání mě děsily. Nakonec jsem si i novinářinu vybrala hlavně kvůli tomu, že jsem měla v pocit, že mám pořád ještě čas se rozhodnout p jinak. n

* Ale vzhledem k vašim zájmům jste neuhnula A úplně vedle. u

Literaturu jsem milovala od dětství, v podstatě L jsem svoje dětství a mládí přečetla. s Člověk si říká, že bylo vlastně dobře, že Č jsem se stala novinářkou, donutilo mě to se víc ponořit j do života, neznat život jen z knížek.

* Pamatujete si na svůj úplně první rozhovor?

Při studiu novinářiny jsme museli udělat rozhovor a já jsem si vybrala učitelku ze základní školy, která byla strašně hodná. Což byl jeden z důvodů, proč jsem si ji vybrala, protože jsem řešila svůj vlastní ostych a strach. A myslím, že ten rozhovor asi nebyl moc dobrý, protože asi jsem tam dělala všechny ty chyby, které začátečník dělá.

* A opravdový rozhovor s cizím člověkem?

Nastoupila jsem jako elévka v devatenácti letech do pražské přílohy Mladé fronty Dnes za šest padesát za řádek. A první krátký rozhovor byl myslím na Výstavišti v Holešovicích s kapelníkem souboru Lúčnica.

* Proč je vám blízký právě tento žánr?

Přijde mi, že jsem vždycky byla spíš takový posluchač, už od dětství jsem hrozně nerada mluvila a byla jsem fascinovaná jinými lidmi a jejich životy. Sama jsem si nepřipadala tak důležitá jako to okolí.

* Po přečtení poslední knížky je jasné, že v sobě máte dar. Lidé se vám otevírají, svěří vám tajemství.

Na ten jsem přišla až později. Kamarádky mi dokonce říkaly, že bych se uživila jako terapeutka. Ale ne každý se samozřejmě otevře.

* Používáte nějakou taktiku, aby vypravěči mluvili třeba i o nepříjemných věcech?

Čím jsem starší a zkušenější, tím míň taktizuju. Ale samozřejmě jsou případy, že bych třeba Vladimíru Páralovi nepoložila jako první otázku týkající se jeho spolupráce s StB. Tuhle otázku jsem mu položila až na konci dvouhodinového rozhovoru a vedlo to k tomu, že mě vyhodil.

* Můžete to trochu rozvést?

Když jsem přišla k němu do bytu, tak mi navrhl, že si spolu zatančíme. A fotograf tuto scénku vyfotil, a ten rozhovor pak skončil vyhozením. Pro mě to bylo ukázkou toho, v jakých extrémech se lidi můžou pohybovat, když z nich najednou něco vyvře. Protože Páral je navenek strašně laskavý a hrozně příjemný, až extrémně. Myslela jsem, že má připravené něco, co by ke své minulosti řekl, že bude nějak reagovat, a samotnou mě překvapil ten výbuch.

* A jak to skončilo?

Páral si vymínil dopředu autorizaci a já z toho tři dny nemohla spát. Měla jsem strašný strach, jak to bude probíhat. Nejdřív mi navrhoval, že autorizaci uděláme na plovárně v Podolí, ať si nezapomenu s sebou plavky. Já jsem samozřejmě tušila, kam se to bude ubírat, takže jsem přišla znovu za ním domů. On to začal číst a nejdřív si notoval, jak se mu to líbí. A já jen s hrůzou sledovala, jak se blíží k té poslední stránce. Pak to bylo nepříjemné, ale v podstatě jsme si oba trvali na svém, řekla jsem, že smysl té výpovědi měnit nebudu. S autorizací z podstaty nesouhlasím, přijde mi trochu nefér, protože když člověk mluví v rozhlasu nebo v televizi, tak taky nevyžaduje, že bude přepisovat nahrávky záznamu. Musí být srovnaný s tím, co řekl, a stát si za tím.

* Jak by měl podle vás vypadat správný rozhovor?

Pro mě je velkým vzorem spisovatelka Světlana Alexijevičová, která loni dostala Nobelovu cenu. Základem jejího literárního přístupu jsou rozhovory. Ona nedávno prohlásila, že se pro jeden konkrétní rozhovor setká s člověkem třeba i dvacetkrát a pokaždé se dozví něco nového. I když se se svými vypravěči dvacetkrát nesetkávám, ale třeba u poslední knihy Sedmkrát ve vedlejší úloze jsem se s řadou z nich setkávala v průběhu třeba čtyř let několikrát, mohu potvrdit, že každé to setkání rozhovor ještě prohloubí. Pro dobrý rozhovor by měl člověk být trpělivý, ale hlavně osobně zanícený. S těmi lidmi se nesetkáváte proto, že vám to řekl šéf, ale protože vás opravdu zajímají, a ptáte se jich na věci z vás.

* Když se ještě vrátím k tomu, jak se dělá dobrý rozhovor, nosíte připravené otázky?

Mám poznámky, zajímavé citáty, ale otázky nemám, dřív jsem dělala chybu, že jsem chodila s dlouhými seznamy, ale je to pět nebo šest let, kdy chodím jen s poznámkami.

* Pamatujete si na ten moment, kdy jste si řekla, že seznam nosit nebudete?

Na ten si pamatuji úplně přesně. Byla jsem na stipendiu v Berlíně, v rámci kterého jsem rok dělala rozhovory s německými spisovateli. Do té doby jsem byla v kulturní rubrice deníku, kde nebylo tolik prostoru na dlouhé rozhovory, nemáte tolik času, často jsem někam přiběhla s vyplazeným jazykem, koukala jsem se na hodinky, a to je úplně jiný druh práce. V Německu se to lišilo. Přišla jsem ke spisovateli Thomasovi Brussigovi domů za krásného jarního dne, sedli jsme si, otevřel víno, povídali a najednou jsem zjistila, že se ho ptám na úplně něco jiného, než co jsem měla připravené, a že to funguje mnohem líp. Ten rozhovor trval skoro čtyři hodiny a já odcházela s tím, že takhle to chci dělat.

* A vzpomenete si na ten nejzásadnější?

Jeden z klíčových rozhovorů byl s básníkem Ivanem Jirousem neboli Magorem. Ten jsem šla dokonce zrušit, protože jsem se nestihla připravit a do toho jsem měla důležitou služební cestu. Takže jsem z peronu na Smíchovském nádraží vešla do baru Oáza, Magor tam seděl u malého piva, měl zrovna asi jedno ze svých depresivních období. Měl strašně smutné oči. A já tam začala něco mlít o tom, jak toho mám v tom životě hrozně moc a že to vlastně nestihnu a on se tak na mě pořád koukal a pak říká: „No tak si taky dáte to malé pivo, ne?“ No a já jsem si ho dala a abychom tam neseděli jen tak, začala jsem se ho ptát. A on najednou začal odpovídat na otázky o svých zkušenostech z vězení, začal popisovat strašně konkrétně vězeňský život a mně z toho šel mráz po zádech. A říkala jsem, zda není škoda, že nemám zapnutý diktafon, a on mi řekl, ať ho zapnu, že jsme se tady proto sešli. Troufám si říct, že to byl nakonec úplně výborný text.

* Díky povolání jste také poznala partnera, spisovatele Jana Nováka.

Poprvé jsme se viděli na rozhovoru, který jsem s ním vedla v roce 2004, byla jsem z něj nervózní, protože se mě ptal na můj život, což se mi zas tak nestávalo, že by někdo obrátil reflektor na mě.

* Takže už tehdy přeskočila jiskra?

Ne, to bylo až po letech v Mánesu na křtu historické knížky o bratřech Mašínech Cesta na severozápad, kterou ale Honza nenapsal. A tam ke mně a k mému kamarádovi Honza drze přišel a začal nám objednávat piva.

* Jaký vliv má soužití se spisovatelem na to, že píšete knížky?

Já myslím, že strašný, protože o tom úplně jinak přemýšlím. Myslím, že Honza mi dodal odvahu začít psát soustavně a věci dokončovat.

* Máte dvouletého syna Lukáše Huntera. Jak pracujete při péči o tak malé dítě?

Člověk pracuje, kdy může, což je v mém případě po nocích, samozřejmě na úkor spánku. Díky psaní si ale připadám jako lepší matka, jsem sama v sobě spokojenější. Mám totiž něco, o čem sama přemýšlím, a potom strašně ráda jdu s Lukášem na procházku a povídám si s kamarádkami a po nocích se vracím do něčeho, co je jenom moje. A tyhle dvě polohy se mi zatím daří nějak vyvažovat. Ale to všechno mi umožňuje i to, že mám obětavé rodiče a přítele na volné noze, oni mi pomůžou s péčí o synka, když potřebuji jít do archivu nebo na rozhovor.

* Dva spisovatelé v jedné domácnosti... Bavíte se vůbec o něčem jiném, než je literatura?

No jasně, pokud v noci nemusím psát, tak je často prokecáme. I když vždycky po dokončení knížky jsem zralá na půlroční spací kúru.

* Už máte v hlavě další knihu?

Dokonce dvě. Zatím je to ale v začátcích, takže víc neprozradím. *

Byla jsem nevyhraněné dítě. Všechny školní otázky na povolání mě děsily. Nakonec jsem si i novinářinu vybrala hlavně kvůli tomu, že mám pořád ještě čas se rozhodnout jinak. Pro dobrý rozhovor by měl člověk být trpělivý, ale hlavně osobně zanícený. S těmi lidmi se nesetkáváte proto, že vám to řekl šéf, ale protože vás opravdu zajímají. VIZITKA Alice Horáčková (35) * Po gymnáziu vystudovala **Fakultu sociálních věd** UK, poté pracovala jako redaktorka v deníku MF Dnes. * V roce 2003 se účastnila Cambridge Literary Seminar, v letech 2008/2009 absolvovala roční studijní pobyt v Berlíně, spolupracuje s pražským Goethe-Institutem jako moderátorka. * V roce 2014 vydala knihu o beatnické básničce s názvem Vladimíra Čerepková – Beatnická femme fatale. Šlo o nejdelší a poslední rozhovor před básniřčinou smrtí. K tomu vyzpovídala dvacítku lidí, kteří básničku znali.

Foto autor| FOTO RICHARD KLÍČNÍK A ARCHIV ALICE HORÁČKOVÉ
Foto popis| Jako malá netušila, čím by chtěla být...

Foto popis| Dětství i mládí pročetla a to ji nasměrovalo...
Foto popis| Při rozhovoru se spisovatelem Umbertoem Ecem

Konec koalice, nebo další smíření?

26.5.2016 ČT 24 str. 02 22:00 Události, komentáře

Daniel TAKÁČ, moderátor

Budoucnost koalice by po ostré přestřelce kvůli neschválení protikuřáckého zákona měla vyjasnit zítřejší ranní schůzka špiček vládních stran. Jenomže předseda lidovců, jak už řečeno, Pavel Bělobrádek jede do Bruselu a šéf hnutí ANO Andrej Babiš do Zlínského kraje. Ani jeden z nich na koaliční radu.

Vladimír KEBLÚŠEK, redaktor

Po ostré středě se kouř nad sporem v koalici o to, kdo zavinił nepřijetí protikuřáckého zákona, začíná rozplývat. Vládní strany mluví o tom, že se chtějí dohodnout a vládnout budou dál.

Andrej BABIŠ, vicepremiér, předseda hnutí /ANO/

Nevidím důvod, proč by měla končit. Jako já, samozřejmě dělají se stále naschvály.

Bohuslav SOBOTKA, premiér, předseda strany /ČSSD/

Jsem hodně našťvaný, protože ten zákon přinášel změnu, na kterou řada lidí i v České republice čekala.

Pavel BĚLOBRÁDEK, vicepremiér, předseda strany /KDU-ČSL/

Ty podrazy, které hnutí ANO dělá, nebylo první, tak už si na něj tak pomalu nějak zvykáme.

Vladimír KEBLÚŠEK, redaktor

Součástí jednání koalice bude i hledání dohody na tom, zda má ministr zdravotnictví předložit protikuřácký zákon znovu. Lidovci to budou požadovat.

Marian JUREČKA, ministr zemědělství, místopředseda strany /KDU-ČSL/

Řekli si, že jsme připraveni přijmout tady nějaký kompromisní materiál s nějakou drobnou úpravou a ten materiál, aby byl co nejdříve předložen znovu na jednání vlády a vrácen do Poslanecké sněmovny.

Bohuslav SOBOTKA, premiér, předseda strany /ČSSD/

To nemůžeme vzdát, že není možné ustupovat tabákové lobby a chtěl bych, aby vláda co nejdříve ten návrh mohla projednat.

Vladimír KEBLÚŠEK, redaktor

Nebránili byste se ani tomu, kdyby pan Němeček přišel znovu a od začátku to celé řešil?

Andrej BABIŠ, vicepremiér, předseda hnutí /ANO/

Nebránili, ale pan Němeček přišel a zásadně přispěl k tomu, byl to jeho zákon, je to jeho neúspěch.

Vladimír KEBLÚŠEK, redaktor

Strany budou tady v Poslanecké sněmovně na koaličním jednání řešit i to, kdo může za to, že zákon nakonec neprošel. Podle nich za tím stojí hlasování o návrhu Marka Bendy, který přišel s tím, že by v restauracích měly vzniknout kuřárny.

Bohuslav SOBOTKA, premiér, předseda strany /ČSSD/

Žádná koalice nemůže fungovat bez toho, aniž bychom si vzájemně podpořili vládní návrhy zákonů. Koalice musí být funkční.

Vladimír KEBLÚŠEK, redaktor

V hnutí ANO bude zase muset 8 poslanců vysvětlit, proč hlasovali pro Bendův kritizovaný návrh. Byl mezi nimi i předseda poslaneckého klubu strany Jaroslav Faltýnek a místopředseda Jan Volný.

Andrej BABIŠ, vicepremiér, předseda hnutí /ANO/

Mně se to vůbec nelíbí. Ten klub se měl sejít, nesešel se, takže já taky píšu dopis našim poslancům, aby mi to vysvětlili.

Vladimír KEBLÚŠEK, redaktor

Schůzka koaličních špiček se ale odehraje bez Pavla Bělobrádka, který bude v Bruselu. Kritiku ale sklízí Andrej Babiš. Ten nepřijde, protože míří do Zlínského kraje.

Milan CHOVANEC, ministr vnitra, místopředseda strany /ČSSD/

Jestli pro něj prioritou je výjezd do kraje před tím, aby ráno v 7 hodin alespoň na půl hodiny debatoval s premiérem České republiky, tak je to jeho rozhodnutí. My budeme debatovat se zástupci hnutí ANO, který přijdou.

Andrej BABIŠ, vicepremiér, předseda hnutí /ANO/

To jsou občas takové naschvály, že se dávají ty koalice, když nemůžu, takže klidně to mohlo počkat do pondělí. V pondělí se určitě budeme dohadovat celý den o rozpočtu.

Vladimír KEBLÚŠEK, redaktor

Tématem bude i to, zda nevyřeší situaci zákon z dílny hnutí ANO, který je ve sněmovně v druhém čtení. Vladimír KEBLÚŠEK, Česká televize.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Místopředseda hnutí ANO Jan Volný. Dobrý večer, vítejte v Událostech, komentářích.

Jan VOLNÝ, poslanec, místopředseda hnutí /ANO/

Dobrý večer.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Váš klub zasedal teď večer, k čemu jste dospěli? Klub poslanecký, abych byl přesný.

Jan VOLNÝ, poslanec, místopředseda hnutí /ANO/

Dospěli jsme k tomu, že to včerejší hlasování bylo velice nešťastné, myslím, že na to nemůže být pyšný ani pan ministr Němeček, ani kolegové z ČSSD, ani kolegové z KDU, ani já osobně, protože to mé hlasování o poslaneckém návrhu pana Bendy nebylo šťastné, nicméně my přicházíme s návrhem, který já použiju citát z Kmotra - se nedá odmítnout, a využijeme k tomu právě poslanecký návrh novely pana kolegy Vondráčka. Byť se

pan ministr o něm dneska moc chvalně nevyjádřil, my si myslíme, že je stejně dobrý, je jednoduchý, no prostě průkazný, ale my přijdeme ještě s jinou věcí. My navrhne a budeme to prosazovat, aby se tento návrh pana kolegy Vondráčka odparkoval, protože on je ve druhém čtení ve výborech, aby se kompletním pozměňovacím návrhem doplnil kompletní vládní návrh, který bude opraven o ty schválené pozměňovací návrhy vyjma pozměňovacího návrhu pana Bendy. To znamená, že to bude přesně to, co by to mělo být, to znamená vládní kvalitní návrh, nebude vykoštěný návrhem pana Bendy a budou tam pozměňovací návrhy, které mají nějaký smysl a sněmovnou prošly bez problémů.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Prostě ten vládní návrh vezmete, posadíte ho do toho návrhu, který tam existuje, uděláte z něj něco úplně jiného ke stejnému tématu, ano. Tak...

Jan VOLNÝ, poslanec, místopředseda hnutí /ANO/

Tím získáme obrovský množství času, protože je možno během 3 měsíců schválit třetí čtení a může od 1. 1. 2017 platit.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Když půjdeme k tomu včerejšímu hlasování, proč vy jste hlasoval pro ten návrh?

Jan VOLNÝ, poslanec, místopředseda hnutí /ANO/

Pana Bendy. Dobře. Víte...

Daniel TAKÁČ, moderátor

Pana Bendy, ano, to myslím.

Jan VOLNÝ, poslanec, místopředseda hnutí /ANO/

Tak já, když jsem přišel do politiky, jsem tam krátce, jsem přišel s jednou takovým krédem, kterýho se držím a tady jsem tomu trochu podlehl a asi to úplně nepatřilo. Já říkám, že ty zákony by zákonodárce neměli dělat tak, aby nulově omezovali nějakou činnost, ať je to teda lidská činnost nebo podnikatelská, aby svými zákony upravovali, kontrolovali a směřovali všechny věci tam, kde by to mělo být. V evropském nebo světovém standartu, ale neměli by házet takový ty ocelový, ocelový ježky na tu silnici a říct a teď stop a nula. Nicméně já jsem si uvědomil, bohužel pozdě, že v tomto případě to prostě neplatilo. Já jsem možná až tak úplně nevnímal, že pro naše kolegy, pro mé kolegy, a byla jich většina, je právě tento pozměňovací návrh, prosím z 200 pozměňovacích návrhů tak zásadní a že tím vlastně zkolabuje celý zákon. Pokud bych si tohle to uvědomil včas, určitě bych pro tento návrh nehlasoval. Prostě mně se nelíbí...

Daniel TAKÁČ, moderátor

A neuvědomil jste si to ani při tom druhém hlasování. Vy jste pro něj hlasoval dvakrát, protože to hlasování bylo dvakrát.

Jan VOLNÝ, poslanec, místopředseda hnutí /ANO/

Samozřejmě. No hlasovalo dvakrát. Ano, vy myslíte...

Daniel TAKÁČ, moderátor

Ano, hlasovalo se pro to dvakrát.

Jan VOLNÝ, poslanec, místopředseda hnutí /ANO/

Ano, samozřejmě.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Pro ten pozměňovací, takže dvakrát jste si myslel, že je v pořádku neházet ty hřebíky na silnici a teď už víte, že to byla chyba.

Jan VOLNÝ, poslanec, místopředseda hnutí /ANO/

No ne, protože to neprošlo jako celek, protože ten pozměňovací, ten, ten zákon byl určitě potřeba a já dávám plně za pravdu v současné době po celém tom vývoji a po těch komentářích, který tomu byli mým kolegům, a je jich většina v klubu, že opravdu takto vykleštěný protikuřácký zákon nemá smysl.

Daniel TAKÁČ, moderátor

To hlasování vypadalo tak, že se hlasovalo o návrhu pana poslance Bendy. Vás 10 pro to hlasovalo...

Jan VOLNÝ, poslanec, místopředseda hnutí /ANO/

8.

Daniel TAKÁČ, moderátor

V prvním hlasování 10, mám tady sjetinu z hlasování. Pak přijde pan Sklenák, který taky řekne, že to taky chtěl toho pana Bendu podpořit, ale že to na sjetině, tedy na záznamu z hlasování nemá, tak se hlasuje znova, teď už je vás jenom 8 pro pozměňovací návrh pana poslance Bendy, to je v tom druhém hlasování. A návrh pana poslance Bendy nakonec projde, napoprvé neprošel. To je všechno náhoda? To není něco domluveného?

Jan VOLNÝ, poslanec, místopředseda hnutí /ANO/

Tak určitě z naší strany to domluvené nebylo, protože nás 8, každý měl k tomu možná jinej stimul, pan Faltýnek tady dneska popisoval, jak on k tomu přistupoval. Ano, pokud bylo 29, 39 sociálních demokratů a 3 zástupci KDU, tak pravděpodobně byli s panem Bendou domluvený, že to projde, teď ty důvody můžou být různé. Já nechci spekulovat o lobby nebo jestli chtěli, aby měli v klubu klid a schválili se zákon jako celek, to jsou druhé věci. Nicméně mě samozřejmě zmátlo i ten neutrální postoj pana ministra a ten masivní podpora sociálních demokratů. Ano, udělal jsem chybu, protože jsem si vůbec nepřipustil, že by ten zákon jako celek neprošel.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Zmínil jste Jaroslava Faltýnka, on byl v Interview ČT24.

Jan VOLNÝ, poslanec, místopředseda hnutí /ANO/

Ano.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Také se kaje. Pojdme si ho poslechnout.

Jaroslav FALTÝNEK, 1. místopředseda hnutí, poslanec /ANO/ /Interview ČT24, 26. 5. 2016/

Tak pokud se týká protikuřáckého zákona a toho závěrečného hlasování, tak musím upřímně říct, že jsem jej pod kontrolou neměl a že ten výsledek konečný byla do určité míry i moje chyba.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Vy si sypete, lidově řečeno, popel na hlavu, pan Faltýnek to dělá. To skutečně nemůže být nějaká strategie, která vede k tlaku na pana ministra Němečka? Prohlasujeme mu tam něco, o čem víme, že se nám nelíbí, pak se shodí celý zákon a bude to problém ministra zdravotnictví. Také od té doby od Andreje Babiše i od pana

Faltýnka posloucháme - je to chyba Němečka, byl to jeho zákon, jemu se to nepovedlo. Je to tlak na ministra zdravotnictví?

Jan VOLNÝ, poslanec, místopředseda hnutí /ANO/

Pane redaktore, určitě ne ze strany ANO, protože to i vidíte třeba počtama jako, i třeba důvodama, které uvádíme. To bylo prostě, tam bylo 250 nebo 230 pozměňovacích návrhů, my jsme si nedávali závazné hlasování a holt tady se to tady se to tímto způsobem nedohlídalo. My jsme podcenili to, že to je pro naše kolegy tak zásadní, a měli pravdu, protože, protože opravdu po těch všech diskusích, které teďka se vedou, je dobře, aby to prošlo tak, jak je to vládní návrh, protože to byl opravdu protikuřácký návrh a my ho budeme podporovat bez pozměňovacího návrhu pana Bendy, to znamená za 3 měsíce může být schválen a podepsán panem prezidentem. Takže ano, bylo to nešťastné...

Daniel TAKÁČ, moderátor

Můžete vyloučit, že budete vyzývat k odvolání ministra Němečka z vlády, to můžete vyloučit.

Jan VOLNÝ, poslanec, místopředseda hnutí /ANO/

Tak určitě ne kvůli protikuřáckému zákonu, nicméně...

Daniel TAKÁČ, moderátor

No právě, vy ho kritizujete dlouhodobě, proto se na to ptám. Budete požadovat odchod ministra Němečka z vlády, anebo je jako hnutí ANO?

Jan VOLNÝ, poslanec, místopředseda hnutí /ANO/

Já to zatím nepředpokládám, nejsou to naše, není to náš zvyk, protože je to věc sociální demokracie, jestli odvádí práci nebo neodvádí práci a jednou ten účet udělají, udělají voliči. Nicméně my opravdu nevidíme a ten tlak o podrazech a o nějakých zákulisních bojích se tady pan Bělobrádek a pan Bartošek rouhají, to jsou prostě nesmysly...

Daniel TAKÁČ, moderátor

No o podrazech mluví i hnutí ANO.

Jan VOLNÝ, poslanec, místopředseda hnutí /ANO/

No dobře, ale to byla právě ta dohoda o tom, o tom pozměňovacím návrhu pana Bendy. Ale já už bych chtěl tohle to opravdu ukončit. Bylo to nešťastné ze všech strach. Teď byly spekulace, jestli kvůli tomu končí koaliční rada nebo smlouva nebo nekončí. Já si myslím, kdyby chtěl pan, pan ministr Babiš ukončit koaliční dohodu a vystoupit z koalice, měl těch možností mnoho. Třeba zákon o pojišťovnictví, kde právě ve třetím čtení jenom pro, proto, že neprošel zlobovaný pozměňovací návrh pana Šincla, prostě nám koaliční partneři tento velice důležitý a kvalitní zákon shodili. Vždyť to bylo nedávno, tak si to pamatujeme.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Když jste zmínil tu koaliční smlouvu, o hlasování o pozměňovacích návrzích jiných stran než těch koaličních vy můžete hlasovat jenom, když se o tom v koalici poradíte, to říká koaliční smlouva. Tak jak se vám to mohlo stát, že hlasujete pro něco, o čem jste se dopředu neporadili?

Jan VOLNÝ, poslanec, místopředseda hnutí /ANO/

Já teďka řeknu něco hodně blbýho. Z ANO hlasovalo 8, ze sociální demokracie...

Daniel TAKÁČ, moderátor

10 a 8, abychom byli úplně přesní.

Jan VOLNÝ, poslanec, místopředseda hnutí /ANO/

10 a 8 a ze sociální demokracie, když chcete být přesnej, 35 a potom po tý revokaci 39.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Teď tady sedíte vy a já na tom, na tomto místě můžu připomenout, že jsme samozřejmě nejvyšší představitele ČSSD i KDU-ČSL do Událostí, komentářů zvali, dnes přijít nechtěli. Je tady místopředseda hnutí ANO Jan Volný a proto vás se ptám, jak to, že hlasujete o opozičním návrhu, který koaličně neprojednáte, když to máte napsáno v koaliční smlouvě?

Jan VOLNÝ, poslanec, místopředseda hnutí /ANO/

Protože koaliční ministr řekl, že je mu to jedno. Koaliční ministr kdyby řekl ne, já jsem proti, tak jsem přesvědčen, že ani já s tou svojí vizí, že nechci něco zakazovat, bych prostě nehlasoval. Ale jestli on řekne no mně je to vlastně jedno a já si myslím, že by to bylo dobře, já samozřejmě teď už vím, že to špatně bylo, protože ten zákon neměl takhle skončit. Ale možná to bylo dobře, protože nověj podvozek doveze tento zákon tak, jak má...

Daniel TAKÁČ, moderátor

A to je váš cíl, váš zákon projde sněmovnou a bude to ten protikuřácký zákon.

Jan VOLNÝ, poslanec, místopředseda hnutí /ANO/

Ale bude to pana Němečka, bude to ministerstva zdravotnictví. Je to přesně to, co bylo před třetím, před hlasováním posledním, akorát z toho bude vyňat poslanecký návrh pana Bendy.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Jan Volný, místopředseda hnutí ANO, v Událostech, komentářích. Děkuju, že jste přišel, na shledanou.

Jan VOLNÝ, poslanec, místopředseda hnutí /ANO/

Krásný dobrý večer.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Politolog Kamil Švec. Dobrý večer.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** UK v Praze

Dobrý večer.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Koalice v nějaké křeči nebo už se to mírní? Koalice bude dál pokračovat, trny se otupí?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** UK v Praze

Já si myslím, že koalice bude pokračovat, protože není to první výstřelek a myslím si, že ani ne poslední, kdy se ty politické strany koaliční mezi sebou takto špičkují a kdy si vyhrožují zejména skrze média a různě z Bruselu do Prahy a z Prahy do Bruselu a podobně tím, že koaliční smlouva končí nebo že je potřeba ji přepracovat.

Daniel TAKÁČ, moderátor

No špičkování, no oni o sobě říkají, že jsou podrazáci, lháři a tak dále. To je běžné koaliční špičkování ještě?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** UK v Praze

Tak to jsou výraziva, která já běžně nepoužívám, samozřejmě to, to svědčí o jakémisi vztahu mezi těmi koaličními stranami, ale samozřejmě nemůžeme předpokládat, že koaliční partneři by byli nějakí přátelé. Jsou to volebními výsledky si určení spolupracovníci.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Jsou tu další volby, krajské volby. Je tam souvislost? Musejí se před těmi krajskými volbami jednotlivé strany vládní koalice nějak vymezovat? Je tady ta souvislost?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** UK v Praze

Ty krajské volby a do jisté míry i senátní volby, abychom na ně nezapomínali, tak, tak jsou důležitým aspektem, protože pro všechny strany jsou důležité. Sociální demokracie obhájí spoustu hejtmanských postů, hnutí ANO potřebuje, potřebuje uspět v těchto volbách, aby potvrdilo tu svoji sílu. Lidovci také potřebují potvrdit ta svá místa a posílit, takže pro všechny tyto strany je to důležité a stejně tak i pro strany opoziční mimochodem, a proto i ten postoj opozice v té Poslanecké sněmovně může být takový, jaký je.

Daniel TAKÁČ, moderátor

A kdo z toho, co se včera stalo ve sněmovně a z celé té, z celého toho hašteření vlastně může z toho někdo něco vytěžit ať už koalice nebo opozice?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** UK v Praze

No měl by si toho především všimnout volič před těmi volbami než politici. Politici se mezi sebou vždy nějakým způsobem domluví, jak jsme viděli nebo, nebo slyšeli. Ale, ale je potřeba, je potřeba, aby to volič vnímal ve smyslu toho, jakým způsobem ty politické strany fungují. Teď jsme slyšeli od pana místopředsedy Volného, poslance po 3 letech, že on stále není politikem a že je tam čerstvě, což je poměrně zvláštní, že stále po 3 letech se nenaučil, nenaučilo hnutí ANO poslanecké procedury a nerozumí tomu, jak se vytváří politika, což je poměrně dosti smutné.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Když zmiňujete ty krajské, senátní volby, co kdybychom k tomu přiřadili ještě sněmovní volby. Preference hnutí ANO jsou dobré, hnutí ANO vede. Andrej Babiš, pokud se nemýlím, nejpopulárnější politik před Bohuslavem Sobotkou. Není to dobrý čas na sněmovní volby? To se ještě, čistě technicky se to dá na podzim stihnout s těmi krajskými a senátními.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** UK v Praze

Bezesporu by to byla, by to byla možná příležitost. Současně si myslím, že již teď je i pro hnutí ANO nebezpečné tyto předčasné volby společně s těmi krajskými vyvolávat, jelikož by se hnutí ANO mohlo velmi dobře stát, že nebude mít tu dostatečnou většinu, kterou předpokládá a že díky tomu, že by svrhlo současnou vládu, tak i jako vítěz, případný vítěz předčasných sněmovních voleb by nemělo žádného koaličního partnera, jelikož nelze očekávat, že by současné opoziční strany chtěly s hnutím ANO jít do koalice a současně těžko předpokládat, že strany současné koaliční poté, co by ta vláda byla rozbitá, by chtěly s ANO nadále spolupracovat. Takže v tomto ohledu jestli v hnutí ANO tato myšlenka byla, tak ji propásly a teď už musí ty, to volební nebo funkční období dokončit.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Jedna věc, na kterou jsem se ptal Jana Volného, útok na ministra zdravotnictví, tlak na jeho odchod z vlády. Může za celým tímto děním posledních hodin být?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** UK v Praze

Já si osobně myslím, že to není ani tak útok na ministra zdravotnictví, ale že je to spíše útok na premiéra jako takového a vidíme to nejenom, nejenom tady v tom hlasování a v těch výročích, co se týkají toho hlasování, ale i tím ignorováním třeba té páteční schůzky Andrejem Babišem, kdy Andrej Babiš jakožto podřízený premiérovi nepřijde na schůzku. To se ani ve firmách běžně nedělává, takže v tomto ohledu si myslím, že spíš je to tlak na, na premiéra znepříjemnit mu tu situaci a případně oslabit i jeho pozici v samotné, v samotné sociální demokracii tak, aby nebyl, nebyl silným premiérem, jelikož Bohuslav Sobotka vycítil, že proti Andreji Babišovi se musí nějakým způsobem vymezovat a i Bohuslav...

Daniel TAKÁČ, moderátor

Zlí jazykové říkají, že máme premiéry dva.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** UK v Praze

Ano, a...

Daniel TAKÁČ, moderátor

Zlé komentáře co jsou.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** UK v Praze

Pochopil to, tyto zlé komentáře pochopil už i Bohuslav Sobotka a tudíž, tudíž si nenechává líbit všechno od Andreje Babiše a myslím si, že právě tento tlak nebo proto i ten tlak je mířen spíše na Bohuslava Sobotku.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Politolog Kamil Švec. Děkuju, na shledanou.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** UK v Praze

Na shledanou.

Lidé kolem Andreje Babiše

26.5.2016 Ekonom str. 20 Téma čísla - fenomén Babiš
MARKÉTA FIŠEROVÁ, VÁCLAV DOLEJŠÍ

Majitel Agrofertu, šéf ANO a ministr financí lidem nedůvěřuje, ale na některé se občas iracionálně upne. Nikdo však nemá nic jisté.

Image

Lucie Kubovičová

Mluví hnutí tráví s ministrem nejvíc času, Babiš od ní nejlépe snáší kritiku, může si k němu dovolit více než ostatní.

Karel Hanzelka

Nenápadný, ale vlivný mluvčí koncernu Agrofert. Dlouholetý mluvčí ministerstva dopravy pomáhal při výběru úředníků za hnutí ANO.

Aleš Michl

Ekonom a poradce ministra financí s atraktivním slovníkem (místo peněz říká prachy). Babiš ho zatím využívá v odborných debatách.

Anna Matušková

Na **Fakultě sociálních věd** UK přednáší politický marketing a externě dlouhodobě pomáhá hnutí ANO. Nedávno pomohla k nečekanému volebnímu úspěchu straně Richarda Sulíka na Slovensku.

Vladimír Vořechovský

Šéf tiskového oddělení ANO pečuje o mediální výstupy nejen Babiše, ale aktuálně pomáhá lídrům do krajských voleb.

Jan Macháček

Novinář, který se stal šéfem Babišova think-tanku Institut pro politiku a společnost. Zároveň ale dál působí v Lidových novinách jako komentátor.

Alexandr Braun

Uznávaný expert na politický marketing je považovaný za člověka, který hnutí ANO v roce 2013 dostal do parlamentu. Žije v USA. Babiš se s ním dodnes telefonicky radí.

Marek Prchal

Babišův kreativec má v týmu ANO na starosti komunikaci na sociálních sítích. Pečuje o Babišův Twitter.

Média

István Léko

Šéfredaktor Lidových novin je Babišovým přítelem už 20 let. Na stránkách listu poskytuje prostor Babišovým názorům a zájmům.

Miloslava Nováková

Ředitelka PR skupiny MAFRA domlouvá různé obchody. Například partnerství s Hradem. Dříve kritická MF Dnes chválí Miloše Zemana.

František Nachtigal

Ředitel strategie Mafry, který v redakci dohlíží především na obsah deníku MF Dnes tak, aby byl majitel spokojený.

Štěpán Košík

Je předsedou představenstva skupiny Mafra (Lidové noviny a MF Dnes) a jednatelem společnosti Londa (Rádio Impuls).

Ministerstvo financí

Martin Janeček

Šéf Generálního finančního ředitelství je člověk, který má za úkol zařídit splnění Babišova ústředního slibu – vybrat více peněz na daních.

Jan Sixta

Kariérní státní úředník je státním tajemníkem ministerstva. S Babišem nejsou kdovíjácí spojenci, ale zařizuje mu prostý chod úřadu.

Alena Schillerová

Od ledna 2016 je klíčovou náměstkyní pro daně a cla na ministerstvu financí. Má Babišovi pomoci dotáhnout nejdůležitější zákony.

Michaela Pobořilová

Ředitelka legislativy a právní služby. Babišova šedá eminence, které důvěřuje víc než svým náměstkům. Pomáhá mu řešit i personální otázky.

Adam Vojtěch

Třicetiletý loajální právník je ministrovým tajemníkem. Má na starosti hlavně zdravotnictví, kde Babišovi připravuje analýzy financování nemocnic.

Ján Jursa

Muž, kterého si vzal Babiš jako poradce na ministerstvo. Účastní se pravidelných schůzek členů vlády za ANO.

Politika

Jaroslav Faltýnek

První místopředseda ANO, šéf poslaneckého klubu a předseda zemědělského výboru ve sněmovně. Zajišťuje praktický chod hnutí.

Věra Jourová

Eurokomisařka a výrazná tvář hnutí ANO. Mezi ní a Babišem panuje vzájemný respekt a loajalita.

Jan Volný

Poslanec ANO, jemuž Babiš svěřuje dohled nad důležitými ekonomickými zákony. Kandidát hnutí ANO na ministra financí.

Pavel Telička

Europoslanec, na něhož Babiš hodně dá. Využívá jeho konexí a v Česku mimořádné znalosti bruselského prostředí.

Robert Pelikán

Šestatřicetiletého ministra spravedlnosti má Babiš rád, v ANO ho využívá k oslovení liberálních a mladších voličů ve velkých městech.

Richard Brabec

Ministr životního prostředí a bývalý šéf Lovochemie je dnes podle Babiše nejlepším ministrem za jeho hnutí.

Byznys

Alexej Bílek

Člen představenstva Agrofertu a Babišův dvorní právník. Babišovi mimo jiné rozmlouval koupi mediálního domu Mafra.

Zbyněk Průša

Pravá ruka, předseda představenstva Agrofertu. Zároveň s Babišem konzultuje politiku a hnutí ANO.

Jiří Veselý

Někdejší náměstek ředitele protikorupční policie dnes vede divizi interní bezpečnosti Agrofertu. Je schopen sehnat kompro na Babišovy konkurenty.

Josef Mráz

Místopředseda představenstva Agrofertu. Má na starosti dřevo a zemědělství. Řeší každodenní provozní problémy firmy.

Petra Procházková

Obětovala Agrofertu, kde je finanční šéfkou, svůj osobní život. Neoblíbená ve firmě, protože je schopná se při škrtnání nákladů pohádat téměř o korunu.

Simona Sokolová

Manažerka zodpovědná v Agrofertu za mléko, bílé i červené maso. Podobně jako Janov má svobodnější postavení než ostatní, přišla zvenčí z vlastního byznysu.

Václav Knotek

Mladší z hlavní dvojice právníků postupně přebírá Bílkovu roli. Zastupuje Agrofert v mnoha firmách. Právně „ošetřoval“ dotaci na Farmu Čapí hnízdo.

Jozef Janov

Správce a spoluvlastník Babišova fondu Hartenberg Capital, kam Babiš vložil 200 milionů eur. Hlavním byznysem fondu jsou kliniky umělého oplodnění.

Daniel Rubeš

Personální ředitel Agrofertu, který prověřoval kandidáty za hnutí ANO.

Petr Cingr

Člen představenstva Agrofertu, je zodpovědný za nejcennější část firmy – výrobu hnojiv a biopaliv. Sedí v Lovosicích, politické baště hnutí ANO.

Osobní život

Jana Postlerová

Herečka, dabérka a hlasová poradkyně, která pomáhá Babišovi s lepším projevem.

Jana Mayerová

Odbornice na evropské fondy a dlouholetá spolupracovnice probudila v Babišovi zájem o astrologii.

Ladislav Pokštefl

Trenér s přezdívkou „Shrek“, s nímž chodil Babiš každé ráno do posilovny. Jako ministr financí už tolik cvičit nestihá.

Martin Herodes

Bratr Babišovy partnerky Moniky se angažuje hlavně ve společnosti Imoba, které spravuje nemovitosti a restaurace skupiny Agrofert.

Josef Votava

Dlouholetý osobní řidič Andreje Babiše, znají se už 23 let. Babiš mu tyká, on mu vyká.

František Šlingr

Bývalý šéf cateringové společnosti V Zátíší dnes Babišovi spravuje všechny jeho restaurace, včetně té na Farmě Čapí hnízdo nebo průhonické Sokolovny.

Odpadlíci

Lukáš Wagenknecht

Ze známého auditora, který rozkrýval například podvodné evropské dotace, udělal náměstka. Rozešli se kvůli sporům okolo IT zakázek.

Sabina Slonková

Investigativní novinářku si Babiš najal jako šéfredaktorku MF Dnes. Po několika měsících se rozešli. Dnes patří k jeho největším kritikům.

Radmila Kleslová

Někdejší Babišova pobočnice přišla nedávno o všechno: Babišovu přízeň i funkci místopředsedkyně ANO, šéfky pražské organizace hnutí a starostky Prahy 10.

Jaromír Hasoň

Člen mediálního týmu hnutí ANO a autor Babišových projevů po neshodách nastoupil k ministrovu nepříteli, agentuře Bison & Rose.

Simona Hornočová

Bývalá klíčová náměstkyně pro daně na ministerstvu financí pomáhala Babišovi prosadit a obhájit pro něho klíčové návrhy na e-tržby a kontrolní hlášení. Přesto se jí zbavil.

Foto autor| FOTO – ARCHIV

Zveme vás na kurz Současná česká literatura se slevou 50 procent z ceny kurzovního!

26.5.2016 Literární noviny str. 12 Kurzy & semináře

Slevu získáte, když si objednáte dvě místa:

Podle vašeho přání vystavíme faktury pro oba účastníky se slevou 50 procent (2 360 Kč) nebo první fakturu na plné kurzovní (4 719 Kč) a druhou na 1 Kč.

Můžete využít i další způsob, jak výrazně ušetřit - Objednáte-li si kurzy za 5 000 Kč a více, obdržíte slevu v hodnotě 3 000 Kč na další kurzy! Slevu můžete využít okamžitě a kurzy se slevou tři tisíce korun si přibjedenat hned, navíc a zdarma. Částku můžete využít na akce konané do 31. prosince 2016.

Zveme vás do redakce Literárních novin na přátelské setkání s lidmi, kteří mají stejné zájmy jako vy! Přijďte do míst, kde vznikají Literární noviny, do prostor historického Korunního dvora.

Jste držitelem klubové karty Literárních novin?

Máte slevu z kurzovního ve výši 10 procent!

Všichni předplatitelé Literárních novin jsou zároveň členy Klubu Literárních novin. Klubová karta Sphere jim kromě slev v desetitisíci prodejních místech umožní účast na kterémkoliv kurzu Akademie Literárních novin (mimo v zahraničí) se slevou 10 procent.

Jste-li předplatiteli Literárních novin a kartu zatím nemáte, zavolejte na telefonní číslo 234 221 131 nebo napište na e-mail klub@literarky.cz – kartu s vaším jménem obdržíte poštou.

Jste samoplátce, kurzovní vám nehradí zaměstnavatel?

Využijte možnost uhradit kurzovní v deseti měsíčních splátkách po 472 Kč. Budete-li dva, pak zaplatíte měsíčně jen 236 Kč. Co vás v tomto kurzu ve dvanácti devadesátiminutových blocích čeká?

1Co se rozumí pojmem současná česká literatura. Existuje souvislost mezi periodizací podle politických událostí a mezi proměnou uměleckého výrazu? Co pro literaturu znamenal listopad 1989? Myslíme termínem literatura totéž, co před padesáti lety? Je spisovatel umělec nebo řemeslník. Jak se proměnila funkce tištěného slova v éře digitalizace. Literární život dneška: nakladatelství, knižní obchod, spisovatelské organizace, role médií, literární instituce, školy, časopisy, ceny. Jak se vyznat ve čtrnácti tisících knih vycházejících u nás ročně? Lektor: Petr Bílek 2Cesta do nitra literární džungle. Nesnesitelná lehkost psaní. Literární weby. Nejviditelnější žánry a knihy. Sci-fi a fantasy, komiksy, detektivky, herecké memoáry, historické romány, cestopisy. Úpadkové žánry? Lektor: Ivan Matějka 3Současný český román. Hodnotový chaos. Pomůže nám generační členění? Klasika dvacátého století: Vaculík, Kundera, Klíma, Kliment, Kantůrková, Kohout, Putík, Trefulka, Škvorecký, Kratochvíl, Páral, Fuks. Solitéři: Ráž, Körner, Prouza, Čejka, Ouředník, Balabán, Hakl, Berková, Viewegh, Rudiš, Procházková, Topol, Reiner, Bajaja, Ajvaz, Zapletal. Mladší vrstva: Hůlová, Ryšavý, Denemarková, Tučková, Zmeškal, Hájíček, Šrámková, Myšková, Katalpa.

Lektor: Petr Bílek 4Žánrový chaos. Postmoderní křížení forem. Inspirace úspěšnými trendy ve světové literatuře (fabulace kolem konkrétních historických postav). Krize nebo renesance příběhu? Jiří Šulc: Dva proti říši. Miloš Doležal: Jako bychom dnes zemřít měli. Sylva Fischerová: Evropa je jako židle Thonet, Amerika je pravý úhel. Wagnerová: Bol lásky prodejné. Vědeckopopulární publicistika: Cílek, Komárek, Höschl. Fenomén příležitostných spisovatelů.

Lektor: Petr Bílek 5Proč u nás neexistuje kvalitní populárně-naučná literatura? Kudy vede hranice mezi odbornou a populárně-naučnou knihou. Jak vzniká kvalitní populárně-naučná kniha ve světě – spolupráce odborníka a „skrytého“ autora. Má populárně naučná kniha prostor v nakladatelských plánech tuzemských vydavatelů? Co prozrazuje žebříček nejprodávanějších naučných knih? Proměny populárně-naučných edic – od Kolumba po Zip. Vstanou noví Zamarovští?

Lektor: Ivan Matějka 6Knihy rozhovorů jako fenomén současného knižního trhu. Umění ptát se a umění naslouchat, co je důležitější. Kniha jako talk show. Karel Hvižďala jako etalon žánru: Jak rozmlouvat s prezidentem. Ebenova Plovárna v knize. Lektor: Petr Bílek 7Setkání se spisovatelem. Účastníci kurzu při prvním setkání navrhnou tvůrce, se kterým by chtěli besedovat. Lektor: Petr Bílek 8Existují dnes regionální autoři nebo skupiny autorů, jejichž práce jsou ovlivněny určitým krajem nebo prostředím? Jaká literatura vzniká v Brně, Plzni, Ostravě, Českých Budějovicích či Olomouci? Nakladatelská produkce mimo centrum.

Lektor: Ivan Matějka 9Diskuse posluchačů nad knihou, kterou si na počátku vyberou.

Lektor: Petr Bílek 10Existuje po Holanovi a Seifertovi ještě česká poezie? Jak se k sobě mají Šiktanc a Jirous? Dá se dnes hovořit o nějaké původní básnické škole nebo skupinovém či generačním směřování? Kdo dnes vyčnívá nad hladinu profesionálních diletantů od slam poetry po reklamní textaře? Diviš, Wernisch, Kabeš, Sýs, Žáček, Hruška, Fischerová. A co mladí, mají si kde hrát?

Lektor: Petr Bílek 11Živé slovo. Jaké je současné české drama? Kdo jsou jeho hlavní představitelé? Havel, Kohout, Steigerwald, Goldflam, Pitínský, Kolečko, Drábek, Lagronová, Františák. Jak se uplatňují původní autoři na tuzemských divadelních jevištích? Drama jako literatura: Knižně vydávaná dramata, četba pouze pro divadelníky? Literatura v rozhlase, televizi a na zvukových nosičích. Jaký smysl mají autorská čtení?

Lektor: Ivan Matějka 12Proč u nás neexistuje soustavná kritická reflexe současné literární produkce? Održtenost akademických pracovišť od mediálního provozu. Masový vkus versus autentická tvorba. Ztrácí literatura význam v celku národní kultury? Role kulturních periodik při orientaci čtenářů v nepřehledné produkci.
Lektor: Petr Bílek Petr Bílek Šéfredaktor Literárních novin. Redaktor, publicista a pedagog. V letech 1973 až 1987 působil jako redaktor původní prózy a poezie v nakladatelství Československý spisovatel. Mezi lety 1995 až 2008 byl šéfredaktorem týdeníku Reflex. Od roku 2010 je šéfredaktorem Literárních novin. Publikoval řadu literárních kritik v tištěných médiích a spolupracoval s televizí jako scenárista a moderátor literárních pořadů. Od osmdesátých let vedl mediální seminář na fakultě žurnalistiky, později na **fakultě sociálních věd**. Mediální management přednášel také na Literární akademii Josefa Škvoreckého.

Knižně vydal rozhovor se Zdeňkem Zapletalem Stůl pro dva, slovník 175 autorů a soubor sloupků Osmé dny. Ivan Matějka Zástupce šéfredaktora Literárních novin. Novinář, publicista a editor s letitou zkušeností z tištěných médií i z nakladatelské praxe. Působil v literárních a kulturních týdenících (Kmen, Tvorba), v letech 1991 až 2004 pracoval v Hospodářských novinách, kde postupně vedl publicistické oddělení, páteční přílohu HN na víkend a kulturní rubriku. Od roku 2009 je redaktorem Literárních novin, v nichž má na starost literární a knižní rubriky. Je autorem či spoluautorem knih Bornova čítanka, Tajemným Svojanovskem, Svojanovské letopisy, Slavné stavby Prahy 4 či Slavné stavby Prahy 5. Přednášel na Hudební akademii múzických umění, spolupracoval s kulturním zpravodajstvím rozhlasové stanice Český 3 – Vltava.

Termín výuky

20. až 23. června 2016

Čas výuky

10:00 až 16:00 hod.

Kapacita termínu

20 účastníků

Místo konání

Korunní 810/104,
budova D, III. patro,
Praha 10 – Vinohrady

Termín výuky

3., 10., 24. září

a 8. října 2016

Čas výuky

10:00 až 16:00 hod.

Počet lekcí

12 x 90 minut

Kapacita termínu

20 účastníků

Místo konání

Korunní 810/104,
budova D, III. patro,
Praha 10 – Vinohrady

Informace a přihlášky: AKADEMIE. LITERARKY. CZ AKADEMIE@LITERARKY. CZ tel.: 234 211 130

Foto popis| Kurzy Akademie LtN probíhají v prostorách redakce Literárních novin.

Miliardář uhranul Česko. Proč se každá debata o byznysu stočí na téma Babiš

26.5.2016 byznys.ihned.cz str. 00

Markéta Fišerová, Václav Dolejší

Je všude - v městské kavárně, venkovské hospodě i v centrálních firem. Všichni jsou jím fascinovaní. Ale říci o něm svůj názor veřejně je pro mnohé problém. S Andrejem Babišem si to nechce rozházet nikdo. Proč Babiš fascinuje tolik Čechů?

Hlavně mě prosím necitujte, reagují nejčastěji vlivní a bohatí lidé, když se jich zeptáte na jejich názor na Andreje Babiše. Mluvili jsme o něm s podnikateli, bývalými i současnými obchodními partnery či vysokými úředníky.

Stejnou zkušenost jsme udělali v on-line anketě Ekonomu, jejímž prostřednictvím jsme položili stovce podnikatelů a manažerů otázku, jak dnes nejoblíbenější politik ovlivňuje Česko. Přišlo méně odpovědí, než je obvyklé, a většina byla pochvalných. Všiml si toho i jeden z respondentů, ředitel klinik DuoVize a NeoVize Petr Kocian: "Je mi smutno ze strachu, který je zde cítit od diskutujících, což se projevuje i absencí příspěvků. Už zase máme strach vyjádřit názor. Cítím se ohrožen a obávám se o naši svobodu," napsal.

Vliv Babiše, který svou pozici druhého nejbohatšího Čecha stvrdil nákupem médií a následným vstupem do politiky, se postupně rozšířil i do takto "neviditelné" podoby. Během necelých tří let se mu podařilo změnit atmosféru ve společnosti jako možná žádnému jinému politikovi před ním. Jeho působení se neprojevuje jen tím, že se skoro každý hovor do pěti minut stočí k Babišovi, ale také všudypřítomným pocitem, že bez jeho - ať už formálního, nebo neformálního - souhlasu se v této zemi prakticky nic významnějšího nepohne. Neopraví se bez něj bazén ve státním hotelu Thermal ani se nepostaví obchvat Znojma.

EKONOM V NOVÉM

Ve čtvrtek dorazilo na stánky první číslo Ekonomu v nové podobě. Nabízí odpovědi na otázky, jak vicepremiér a majitel Agrofertu funguje, jak působí na lidi, kdo se ho bojí a jakými lidmi se naopak obklopuje.

Ekonom přináší i několik nových rubrik. Mimo jiné Glosář řízného novináře Ivana Breziny nebo Deníček známého brněnského aktivisty a politika Matěje Hollana. Dále se dočtete, proč si šéf burzy Petr Koblíček hraje s mikroskopem nebo co dělat, když se po firmě potulují údaje o platech šéfů.

Zbrusu nový Ekonom zakoupíte na stáncích nebo si jej můžete předplatit přímo na stránkách Economie.

Češi si přitom dosud hlídali, aby na politické scéně nikdo příliš nedominoval, a dokázali to vyvažovat tím, že například vítěznou stranu ze sněmovních voleb nechali o něco později prohrát v krajích. "Za Babiše" však začali najednou přijímat koncentraci moci, kterou by ještě před několika lety považovali za nemožnou a nepřijatelnou.

Pro elity má peníze a osobní kouzlo, pro masy "krmit". Na svou stranu dokázal Andrej Babiš - navzdory mnohačetnému střetu zájmů, častým názorovým zvrátům a přetrvávajícímu podezření ze spolupráce s komunistickou tajnou policií - strhnout nejen davy rozčarované z krize listopadového režimu, ale také nemalou část těch, kteří udávají ve společnosti směr. Prvně jmenovaní mají často pocit, že si s nově nabytou svobodou a zdánlivě neomezenými možnostmi neumí poradit, a vidí v Babišovi člověka, který jim pomůže se v nepřehledném světě zorientovat. To dokazuje i jeho výrok z dokumentárního filmu AB Matrix, kde Babiš mluví o tom, že stačí "dát lidem krmít", aby byli spokojeni a oddaní svému "živiteli".

Společenské elity si získává dvěma způsoby: Jednak coby bohatý a hodný mecenáš "nějak pomůže". Například známému fyzioterapeutovi Pavlu Kolářovi, který pečuje o české sportovní hvězdy, ochotně postavil moderní kliniku Centrum pohybové medicíny. Zpěvákům Karlu Gottovi a Richardu Krajčovi finančně přispěl na jejich koncertní turné. A získal si například i občanskou aktivistku Olgu Sommerovou, která dříve hájila Václava Havla, když podpořil vznik jejího dokumentu o ikoně pražského jara a disidentce Martě Kubišové. Lidem z byznysu imponuje zase tím, že když si něco umane, tak toho dosáhne. Často je také odzbrojí svým osobním kouzlem a vyjednávacími schopnostmi.

"Celé to téma má obecnější rovinu, kterou je problém 'oligarchů' v politice. A nemusíme si myslet, že je to jen problém Česka, Ruska nebo Ukrajiny; i Trump ve Spojených státech je zářným příkladem, byť zatím jen potenciálním," říká sociolog Jan Herzmann. "Tito lidé vzbuzují jiné reakce než obvyklí politici, protože mají jiné možnosti. Já si stále kladu otázku, jestli je lepší oligarcha na pódiu, nebo oligarcha tahající za nitky z pozadí. Obojí má svá rizika. Nejlepší by bylo, kdyby se oligarchové do politiky nemíchali. Jenže stejně skvělé by bylo, kdyby většina voličů věděla, pro co vlastně hlasují. Obě přání jsou bohužel stejně naivní," dodává Herzmann.

V politice je Babiš aktivní už čtyři roky, přesto se od ní stále distancuje, úspěšně využívá pózy výkonného manažera znechuceného politikářem a vymlouvá se na koaliční partnery, kteří mu neumožňují "udělat pořádek". Umně vyvolává v lidech pocit, že je obětí, na kterou všichni nespravedlivě útočí. Občas přitom míchá

fakta. Server Echo24 nedávno přišel s příkladem takové manipulace: smutnou událost sebevraždy výrobního ředitele jednoho z masokombinátů Agrofertu využil Babiš jako důkaz, co může být výsledkem tlaku proti jeho osobě. Manažer se měl podle něj zabít kvůli neúspěchu v testu kvality salámu. Ve skutečnosti však tato tragická událost neměla s testem nic společného. Navíc masokombinát, v němž manažer pracoval, v testu se svým výrobkem zvítězil.

Překonat otce

Zajímavé je, že s polistopadovými matadory české politiky Milošem Zemanem a Václavem Klausem spojuje Andreje Babiše silný vztah k matce. Přestože vystudovala vysokou školu, svou kariéru upozadila. Byla hnací silou rodiny a kladla důraz na vzdělání a sportování svých dvou synů. Babišův otec se choval spíše jako přísný šéf a podle jeho sestry žijící v Kanadě měl záchvaty agresivity vůči manželce i dětem. Výsledkem je celoživotní snaha Babiše otce překonat.

Zjevně od otce ale pochází Babišův pragmatismus až oportunistus. Stejně jako později jeho syn, i on pracoval v podniku zahraničního obchodu. Rodina díky tomu vyjela nejdříve do Etiopie a posléze do Paříže, kam Andrej nastoupil do první třídy. Kariéru ale Babišův otec rozjel až s nástupem normalizace v 70. letech, kdy mu bylo po několika letech navráceno členství v KSČ. Posléze působil jako jeden ze zástupců Československa při OSN v Ženevě, kde Andrej vystudoval jeden ročník gymnázia. I tak se ve Švýcarsku naučil výborně francouzsky a "přičichl" k životnímu stylu a možnostem, jaké nabízel Západ.

Už na studiích se projevil jeho sklony být všude šéfem. Na bratislavské Vysoké škole ekonomické vedl pobočku mezinárodní studentské organizace AIESEC, což mu otevřelo dveře k prominentním pracovním stážím ve Francii a Belgii.

Nástup do podniku zahraničního obchodu Chemapol, později přejmenovaného na Petrimex, se ukázal jako nejlepší možná příprava pro pozdější podnikání. Na rozdíl od zbytku centrálně plánovaného hospodářství se v těchto podnicích pracovalo s vysokým nasazením a předpokladem byly nejen jazykové znalosti, ale také reprezentativní vystupování.

Babišovo impérium v číslech

další > poslední >>

Babišovy firmy produkují každé šesté vejce v Česku (16,7 %).

Babišovy firmy produkují každé šesté vejce v Česku (16,7 %).

Babišovy firmy dodávají desetinu vepřového, hovězího a drůbežího masa, které se v ČR ročně spotřebuje.

Babišovy firmy pokryjí osminu roční domácí spotřeby mléka.

Babišovy firmy upečou každý pátý kus prodaného pečiva.

"Od Babiše" pochází každé druhé prodané noviny. MF Dnes z vydavatelství MAFRA je nejčtenější deník v České republice.

Babišovy firmy obdělávají 13 tisíc hektarů půdy, Odpovídá to zhruba čtyřem procentům tuzemské zemědělské půdy.

Babišovy kliniky stojí za každým třetím dítětem "ze zkumavky". Podíl Babišových klinik na takto počatých dětech je 33,3 procenta.

Babišovy firmy vyrobí každou desátou dřevěnou paletu. Na obrázku paleta z podniku Jilos Horka.

Babišovo impérium v Česku zahrnuje 155 firem. Na obrázku lovosická chemička Preol.

Dalších 65 firem spadá pod koncern Agrofert v zahraničí. Jednou z nich je německý chemický podnik SKW Piesteritz (na obrázku).

Agrofert je třetí nejvýznamnější společností v tuzemsku z pohledu tržeb. Zároveň je největším privátním zaměstnavatelem v ekonomice.

Tržby Babišova impéria v roce 2014 činily 167 miliard korun. Vyprodukovaly čistý zisk 6,1 miliardy korun.

Celkem nalezeno: 2.

Zobrazuji: 1 - 1.

Další>

Konec>>

Koncem 70. let vstoupil do komunistické strany a založil rodinu. Dům, který si postavil svépomocí, splatil i díky důležitému období ve svém životě - šestiletému pracovnímu výjezdu do Maroka, odkud se rodina vrátila až po listopadu 1989.

Jak lacino nakupovat

Nákup firem dotáhl Andrej Babiš téměř k dokonalosti v zemědělství. Vybuďoval řetězec, který zemědělce na Agrofertu činí de facto závislými. Na jaře jim prodá osivo a hnojivo, pronajme jim techniku a na podzim od nich jejich úrodu vykoupí. "Má různé metody, jak k firmám levně přijít - dodával třeba zemědělským podnikům zboží nebo semeno, a když nebyly schopny platit, tak je výhodně převzal. Ve firmě pak nechal jen pár lidí, aby mu zůstal nárok na dotace. O tom, kolik pracovních míst už takto zrušil, se ale nemluví," říká tajemník Asociace soukromých zemědělců Jaroslav Šebek.

Podle něj jsou nebezpečím pro český venkov právě kolosy typu Agrofert a fakt, že kvůli dotacím mají o obor zájem další finanční skupiny, které vytvářejí větší a větší celky. "Rodinné farmy těžko někdo koupí, je tam generační návaznost. Navíc udržují na venkově lidský prvek - vztah k půdě - a znalosti, jak to dělat," říká Šebek.

Zemědělstvím se ve skupině Agrofert zabývá více než 20 hlavních podniků, pod které patří desítky dceřiných firem. Jen v roce 2014 Agrofert nakoupil šest zemědělských společností, včetně firmy AGRO - NOVA či Drůbežáren Osík. V roce 2015 získala Babišova firma třeba obchodníka se zemědělskými plodinami a chemikáliemi Agrofin Svitavy a letos v únoru koupila i velké zemědělské obchodní družstvo Zálabí. Zemědělství tvoří asi pětinu obrátu Agrofertu.

Tam se pomocí tenisu, který závodně hrála jeho dcera, dostal do nejvyšších pater společnosti a naučil se tyto vazby pěstovat a využívat. To se mu později hodilo při budování a rozšiřování Agrofertu. Za dvě desetiletí z něj udělal skupinu s více než 200 firmami a 34 tisíci zaměstnanci, obratem přes 160 miliard a ročním ziskem pohybujícím se mezi 5 a 10 miliardami korun.

Podřízení plní i nevyřčená přání

Po jeho přestupu do politiky lze dnes Čechy rozdělit na ty, kteří Babiše obdivují a podporují, a na ty, kteří ho sice nenávidí, ale bojí se ho. Nic mezi není. Konečný výsledek je ale pro šéfa hnutí ANO stejný: všichni vlastně dělají, co chce on. Silně se to dnes projevuje při výběru daní. Andrej Babiš přišel do politiky s původně celkem oprávněným záměrem zamezit daňovým únikům. Přestože totéž prohlašovali i jeho předchůdci, až jemu se podařilo vybudit berní úředníky k větší aktivitě. Jenže jeho podřízení se často snaží splnit i jím nevyřčená přání.

Daňového podvodníka tak dnes úředníci vidí za každým rohem a zvýšenou represí často doslova otravují podnikatelům život. Ti přicházejí s přirozenou obrannou reakcí - jsou našťvaní na stát a snaží se ještě více než

dřív platit na daních co nejméně. Tak vyhocený souboj mezi plátcí a výběřčími daní zde po roce 1989 nebyl, říkají lidé, kteří mají o situaci na finančních úřadech přehled.

Například z Babišova kontrolního hlášení, které bylo zavedeno od ledna a je klíčovým opatřením proti podvodům s DPH, udělali agilní byrokraté téměř šikanu. Babiše z toho ale nelze vyvinít - to on vytvořil atmosféru, v níž se úředníci bojí udělat sebemenší chybu nebo cokoli rozhodnout. Proto se i několikrát denně oficiálně obracují na účetní firem, aby jim posílali desítky naskenovaných dokumentů nebo vysvětlili banální položku.

"Přístup, který daňová správa zvolila, je velmi pracný a neefektivní. Potvrzují nám to daňoví poradci, kteří jsou v některých případech zavaleni požadavky na prokazování rozdílů v řádu jednotek korun," říká Petra Pospíšilová, šéfka Komory daňových poradců. "Nevím potom úplně přesně, kde finanční správě zbývá kapacita na řešení skutečných daňových úniků," dodává.

Atmosféru strachu mezi 15 tisíci úředníky finančních úřadů posiluje Babišovi naprosto loajální šéf finančního ředitelství Martin Janeček.

Pod názvem Kombajn sepsal návod, jak nekompromisně potírat nedostatky v kontrolním hlášení. "Již z názvu zcela jednoznačně plyne, že kontrolní hlášení má sloužit k plošné šikaně," napsal Tomáš Golář, jeden z mála daňových specialistů, kteří se nebojí veřejně kritizovat Babišův úřad.

To je však spíše ojedinělé. Lidé, kteří jsou vůči Babišovi kritičtí, se své výhrady bojí sdělit veřejně. Tuto zkušenost jsme udělali v desítkách případů. Dotyční se odvolávají na to, že se může pomstít, a to na více frontách. Na politické protivníky může něco "vytáhnout" ve svých médiích, obchodní partnery dovede držet v šachu vzhledem k jejich závislosti na čím dál silnějším Agrofertu a na všechny ostatní může poslat kontrolu finančního úřadu nebo finančního analytického útvaru svého ministerstva. Jeden z obchodních partnerů se nám například zdráhal sdělit i fakt, že se s Babišem nedávno názorově rozešli. Žádal dokonce, abychom nepoužívali ani jeho dřívější citace k ministru financí.

Díky novým daňovým nástrojům, které sbírají údaje ze všech firem v republice, má Babiš přístup k tolika informacím jako žádný jiný ministr financí před ním.

Posedlostí sběrem dat, kontrolou a automatickým vnímáním živnostníků jako podvodníků a "otravného hmyzu" se přitom trefil do nálady i některých dalších státních úředníků. Majitelce domácího klenotnictví Petře Fenclové se tak loni stalo, že k ní hned druhý den po kritice Babišových on-line pokladen v televizní diskusi dorazila kontrola nikoli z finančního úřadu, ale ze správy sociálního zabezpečení. Ta přitom nespadá pod ministerstvo financí, ale pod ministerstvo práce a sociálních věcí.

S obstrukčním chováním úřadů má zkušenosti i liberecká firma Temperator, výrobce biopaliv druhé generace, která konkuruje Babišově výrobě. Jednatel firmy Michal Fišer si stěžuje na neustálé překážky ze strany berních úředníků a České inspekce životního prostředí: "Daňová kontrola je něco neuvěřitelného, ale v souladu se zákonem," říká Fišer a pro chování úřadů má příměr: "Je to, jako byste měli spediční firmu a váš kamion by policisté stavěli na každém druhém kilometru dálnice a pokaždé chtěli vidět všechny papíry. Mají na to právo, akorát vy svoje zboží nedoprovíte včas."

Kritika této osoby mi přijde ohrožující

Babiš trpí obecnou nedůvěrou vůči lidem, což dokládá i názor jeho spolupracovníka, který nechtěl být jmenován. "Nejvíc byste ho naštváli tím, kdybyste mu ukázali společnou fotku celého představenstva Agrofertu, na které by se všichni manažeři smáli. On ví, že potřebuje, aby byli rozhádaní. Jen tak se budou vzájemně kontrolovat a hledět si pod prsty." Ti, s kterými se Babiš názorově rozejde, musí často podepsat dohodu o mlčenlivosti nebo si o něm zakáží mluvit sami. Problém veřejně o něm hovořit ale mají i lidé, u kterých by to málokdo čekal. Tedy nejen bývalí partneři, se kterými se rozešel ve zlém, jako František Janů, nebo lidé, kteří mu pod tlakem prodali svou firmu jako Jiří Maluš, ale například i stylistka Olga Rochowanská, která se odmítla vyjádřit k Babišově imagi. "Kritika této osoby mi přijde ohrožující, proto se mi nic takového psát nechce," odpověděla a příznačně ani nevyslovila ministru jméno.

Sociolog Jan Herzmann to vysvětluje mimo jiné tím, že lidé cítí, že ANO není projekt na jedno použití, který brzy skončí jako třeba kdysi Věci veřejné. "Všichni asi tuší, že Andrej Babiš po příštích volbách v politice zůstane, možná dokonce povýší na premiérský post. A mít proti sobě předsedu vlády v praxi znamená mít proti sobě skoro celou vládu," míní. Andrej Babiš má podle Herzmanna pověst tvrdého obchodníka a zřejmě už i politika, který bez mrknutí oka odvrhne své spolupracovníky, když se mu zdá, že "to není ono". Lidé si tedy myslí, že kdyby šel někdo proti němu, bude s ním Babiš zacházet jako s konkurentem: bude se ho snažit odklidit z cesty. "To znamená odsunout na jinou kolej, než po které jede on. Z toho mi plyne, že lidé asi spíš spekulují, jestli by si otevřeností a kritikou nezavřeli nějaké své budoucí cesty a cestičky."

Svým způsobem si z Babiše nechce udělat nepřítele ani prezident Miloš Zeman, jinak vyznavač provokací a konfliktů. S šéfem hnutí ANO proto pragmaticky uzavřel smír. Jedním z důvodů je i to, že by si Zeman nerad rozhněval muže, který má velké peníze, vysoké preference a mediální moc. Nechce, aby proti němu Babiš poslal do boje o obhajobu prezidentského úřadu v lednu 2018 kandidáta ANO s podporou desítek milionů korun, nejlepších poradců na marketing a vlastních médií.

Babišovu tvrdost, kterou si přenesl z byznysu do politiky, už poznal poslanec ČSSD Ladislav Šincl. S ministrem financí se střetli kvůli způsobu stanovování odměn finančním poradcům. Babiš na skolení Šincla použil svou oblíbenou metodu sbírání drbů a neověřených skutečností, když si na jednání s ním přinesl složku s informacemi, s nimiž se snažil poslance znevěrohodnit. Šincl to tehdy komentoval slovy: "Andrej Babiš mě klidně mohl jednoduše jako kus toaletního papíru spláchnout do záchodu. On je ministr, já řadový poslanec - v kartách drží krále, já jen sedmičku."

Za účelem získávání diskreditujících informací si Babiš kolem sebe - v Agrofertu i v ANO - vybudoval širokou síť lidí spojených s bezpečnostními složkami. Těžko lze však v první desítku tuzemských miliardářů najít někoho, kdo by v takové míře jako on spoléhal v nejvyšším managementu na bývalé zaměstnance komunistické státní bezpečnosti. A to i 25 let po listopadové revoluci, kdy se mu nabízejí lidé z generace nezatížené minulostí.

Uplatnit informace v médiích Babišovi nejvíc pomáhá šéfredaktor Lidových novin István Léko. V knize "O Babišovi bez Babiše" to sám bezelstně potvrzuje, když rozebírá miliardářovy důvody pustit se do mediálního byznysu: "Určitě kalkuloval také s tím, aby se jeho protivníci báli, že na ně může v krajním případě přes svoje média zaútočit." Protiútok je přitom oblíbeným Babišovým postupem, jak čelit kritice své osoby. Atakuje protivníka tak, aby to co nejvíce rezonovalo ve společnosti a odvedlo pozornost od jeho problému. Tvrdá byla například odvěta za březnovou kritiku Pavla Bělobrádka, předsedy koaličního partnera KDU-ČSL, který si troufl Babiše obvinít z účelového přepisování majetku Farmy Čapí hnízdo na jiné osoby, a tím i snížení kreditu celé vlády. Ministr financí se zde spolehl na závist ateistické české společnosti a ťal do jejího neuralgického bodu - církevních restitucí. Prohlásil, že na oplátku podpoří návrh opoziční komunistické strany, aby byl církvím zdaněn navrácený majetek.

Za to, že coby ministr financí spravuje evropské fondy a jeho firmy jsou zároveň jejich masovým příjemcem, Babiše zase opakovaně kritizovala předsedkyně výboru europarlamentu pro rozpočtovou kontrolu Ingeborg Gräßleová. Ministr kontroval jejím nařčením, že zřejmě nemá ráda Českou republiku, čímž pro změnu umně zahrál na strunu typického českého pocitu, že nám ostatní národy - a Němci obzvlášť - křivdí. Rád také vyvolává zdání, že mu všichni ostatní ubližují. V případě docela jasného problému s dotací na Farmu Čapí hnízdo Babiš zaútočil 90minutovým projevem v parlamentu, kde přednesl kompletní seznam všech svých nepřátel. Zabrало to. Babiš i nadále zůstává nejoblíbenějším politikem a jeho hnutí má nejvyšší preference. Do karet mu ale hraje také konjunktura, která vládu jeho ANO se sociálními demokraty a KDU-ČSL zatím provází.

Jak se slabiny mění v přednosti

Fascinující je také, jak dokáže své nevýhody obrátit v přednosti, čímž utvrzuje své skalní příznivce a "ukolébává" ty ostatní. Fakt, že je miliardářem a jedním z největších příjemců dotací, obrací ve svůj prospěch dnes už značně rozšířeným a všeobecně sdíleným argumentem, že si díky svému bohatství "nemá potřebu nakrást". To, že z pozice mocného ministra, místopředsedy vlády a předsedy vládní strany může ovlivňovat nastavení podmínek pro podnikání a dotování svých firem, už pak nikdo neřeší.

Vstup do politiky prezentuje neustále jako oběť, kterou přináší národu, i když to "nemá zapotřebí". Na veřejnosti stále působí tak, že se tam octl vlastně omylem a téměř proti své vůli. Například už dnes tvrdí, že se těší, jak

bude v kampani před příštími sněmovními volbami na podzim 2017 lidem vyprávět historiky, "jak to chodí v politice".

Opět tak chce působit jako bavič a pouhý pozorovatel "zlých politiků", mezi něž se ani po téměř třech letech aktivní účasti na řízení státu nepočítá.

Posun společenských norem lze pozorovat na toleranci ke skutečnosti, že je ministr financí a předseda koaliční strany zároveň mediálním magnátem. Možnosti, které Babišovi propojení s médii nabízí - nastolování vlastní agendy pod pláštíkem nezávislé žurnalistiky nebo rozjždění mediálních kauz proti oponentům a soupeřům - jsou často zpochybňovány nebo bagatelizovány. Mnozí dokonce argumentují, že Babišova média, jež zahrnují 24 tištěných titulů včetně Mladé fronty Dnes a týdeníku Téma nebo nejposlouchanější rádio Impuls, jsou vlastně díky jeho vlastnictví čitelnější.

Podobný názor razí dokonce i Pavla Holcová, zakladatelka Českého centra pro investigativní žurnalistiku, jež jako první získala materiál o Češích figurujících v kauze Panama Papers. "Když se podíváte na Andreje Babiše, on je naprosto fascinující tím, jak je transparentní. On je předsedou své politické strany, majitelem médií a Agrofertu. Jeho nezajímá se nějak schovávat. Na rozdíl od dalších českých politiků je přesvědčený, že se ho nijak nedotkne, když zveřejní svůj střet zájmů. A evidentně to nikoho nezajímá. Kromě novinářů," řekla Holcová v dubnovém rozhovoru s DVTV. Chvilí předtím přitom přiznala, že dostala od Babišova odborníka na vztahy s veřejností, se kterým se "velmi dobře zná z hospody", darem webovou doménu investigace.cz.

Uhrnutí kobrou

Čím si Babiš dokáže skoro každého tak snadno získat? Mnozí z těch, kteří se s podnikatelem během uplynulých 25 let potkali, obchodovali s ním nebo spolupracovali, popisují, jak jím byli "uhrnutí" jako kobrou. "On je nejsilnější v jednání jeden na jednoho a dobře o této své vlastnosti ví. Proto má od rána do večera jednu schůzku za druhou. Každého člověka si dokáže během 30 minut získat, přesvědčit. Když s ním jednáte, je to, jako když jste na koksu. Musíte si toho být vědomi," vypráví šéf fúzí a akvizic v poradenské společnosti EY Petr Kříž. I to může vysvětlovat, proč dokázal po založení ANO přesvědčit osobnosti jako například Věru Jourovou nebo Martina Stropnického, aby do toho "šly s ním".

```
.grafika-obal (background-color: *FDE8E0; text-align: left)
.grafika-obal h2(color: *000000; padding: 20px 20px 0px; font-size: 24px)
.grafika-obal p(font-size: 15px; line-height: 19px; color: *666666; padding: 0 20px 15px;)
.grafika-obal span(text-shadow: none !important)
.grafika-obal ul(display: block; float: left; padding: 0 0 20px 20px)
.grafika-obal li(display: inline-block; padding: 0 20px 0 0)
.grafika-obal li .ico(display: block; float: left; width: 20px; text-align: center; padding: 0 10px; margin: 0 10px 0 0)
.grafika-obal li .ico img (width: 100%; padding: 5px 0px)
.grafika-obal li span (display: block; float: left; padding: 0px; font-size: 14px; color: *000000; line-height: 30px; vertical-align: top)
.grafika-obal table(width: 100%; margin: 0 0 20px 0)
.grafika-obal th(color: *000000; font-size: 15px; padding: 3px 10px; width: 40%; font-weight: bold)
.grafika-obal td(color: *000000; font-size: 15px; padding: 3px 10px; text-align: right; width: 10%)
.grafika-obal .suda(background-color: *e9e9e9)

.grafika-obal .boxImgText(display: block; float: left; padding: 0 0 10px)
.grafika-obal .boxImgText img(width: 100%; padding: 0 0 20px)

.grafika-obal .obalBoxy (display: block; float: left; width: 100%)
.grafika-obal .obalBoxy .obalBoxItem (display: table; float: left; width: 100%; margin: 0 0 1px; cursor: hand; cursor: pointer)
.grafika-obal .obalBoxy .obalBoxItem .obalBoxItemHlavicka (display: table; width: 100%)
.grafika-obal .obalBoxy .obalBoxItem .obalBoxItemHlavicka .hlavickaContent(display: table; width: 100%; background-color: *181415; text-align: center; vertical-align: middle)
.grafika-obal .obalBoxy .obalBoxItem .obalBoxItemHlavicka .hlavickaContent span(display: block; float: left; width: 90%; font-size: 18px; padding: 14px 20px; box-sizing: border-box; text-align: left; color: *fff)
```

```
.grafika-obal .obalBoxy .obalBoxItem .obalBoxItemHlavicka .hlavickaContent .hlavNadpis(display: table-cell; width: 90%; text-align: left; vertical-align: middle)
```

```
.grafika-obal .obalBoxy .obalBoxItem .obalBoxItemHlavicka .hlavickaContent .tlSipka(display: table-cell; width: 10%; text-align: center; vertical-align: middle)
```

```
.grafika-obal .obalBoxy .obalBoxItem .obalBoxItemHlavicka .ico(display: table-cell; width: 10%; text-align: center; vertical-align: middle)
```

```
.grafika-obal .obalBoxy .obalBoxItem .boxContent(display: none; float: left; width: 100%; padding: 10px 0; background-color: *FDE8E0)
```

```
.grafika-obal .obalBoxy .obalBoxItem .boxContent img(width: 100%)
```

```
.grafika-obal .obalBoxy .obalBoxItem .boxContent .boxPul (display: block; float: left; width: 40%; padding: 0 40px; box-sizing: border-box)
```

```
@media screen and (max-width: 480px)(
```

```
    .grafika-obal .obalBoxy .obalBoxItem .boxContent(text-align: center)
```

```
    .grafika-obal .obalBoxy .obalBoxItem .boxContent .boxPul (display: block; float: left; width: 100%; padding: 4% 20%; box-sizing: border-box)
```

```
);
```

Ministerstvo financí

Martin Janeček

Šéf Generálního finančního ředitelství je člověk, který má za úkol zařídit splnění Babišova ústředního slibu – vybrat více peněz na daních.

Jan Sixta

Kariérní státní úředník je státním tajemníkem ministerstva. S Babišem nejsou kdovíjácí spojenci, ale zařazuje mu prostý chod úřadu.

Alena Schillerová

Od ledna 2016 je klíčovou náměstkyní pro daně a cla na ministerstvu financí. Má Babišovi pomoci dotáhnout nejdůležitější zákony.

Michaela Pobořilová

Ředitelka legislativy a právní služby. Babišova šedá eminence, které důvěřuje víc než svým náměstkům. Pomáhá mu řešit i personální otázky.

Adam Vojtěch

Třicetiletý loajální právník je ministrovým tajemníkem. Má na starosti hlavně zdravotnictví, kde Babišovi připravuje analýzy financování nemocnic.

Ján Jursa

Muž, kterého si vzal Babiš jako poradce na ministerstvo. Účastní se pravidelných schůzek členů vlády za ANO.

Byznys

Alexej Bílek

Člen představenstva Agrofertu a Babišův dvorní právník. Babišovi mimo jiné rozmlouval koupi mediálního domu Mafra.

Zbyněk Průša

Pravá ruka, předseda představenstva Agrofertu. Zároveň s Babišem konzultuje politiku a hnutí ANO.

Jiří Veselý

Někdejší náměstek ředitele protikorupční policie dnes vede divizi interní bezpečnosti Agrofertu. Je schopen sehnat kompro na Babišovy konkurenty.

Josef Mráz

Místopředseda představenstva Agrofertu. Má na starosti dřevo a zemědělství. Řeší každodenní provozní problémy firmy.

Petra Procházková

Obětovala Agrofertu, kde je fi nanční šéfkou, svůj osobní život. Neoblíbená ve fi rmě, protože je schopná se při škrtnání nákladů pohádat téměř o korunu.

Simona Sokolová

Manažerka zodpovědná v Agrofertu za mléko, bílé i červené maso. Podobně jako Janov má svobodnější postavení než ostatní, přišla zvenčí z vlastního byznysu.

Václav Knotek

Mladší z hlavní dvojice právníků postupně přebírá Bílkovu roli. Zastupuje Agrofert v mnoha firmách. Právně „ošetřoval“ dotaci na Farmu Čapí hnízdo.

Jozef Janov

Správce a spoluvlastník Babišova fondu Hartenberg Capital, kam Babiš vložil 200 milionů eur. Hlavním byznysem fondu jsou kliniky umělého oplodnění.

Daniel Rubeš

Personální ředitel Agrofertu, který prověřoval kandidáty za hnutí ANO.

Petr Cingr

Člen představenstva Agrofertu, je zodpovědný za nejcennější část firmy – výrobu hnojiv a biopaliv. Sedí v Lovosicích, politické baště hnutí ANO.

Média

István Léko

Šéfredaktor Lidových novin je Babišovým přítelem už 20 let. Na stránkách listu poskytuje prostor Babišovým názorům a zájmům.

Miloslava Nováková

Ředitelka PR skupiny MAFRA domlouvá různé obchody. Například partnerství s Hradem. Dříve kritická MF Dnes chválí Miloše Zemana.

František Nachtigal

Ředitel strategie Mafry, který v redakci dohlíží především na obsah deníku MF Dnes tak, aby byl majitel spokojený.

Štěpán Košík

Je předsedou představenstva skupiny Mafra (Lidové noviny a MF Dnes) a jednatelem společnosti Londa (Rádio Impuls).

Image

Lucie Kubovičová

Mluvčí hnutí tráví s ministrem nejvíc času, Babiš od ní nejlépe snáší kritiku, může si k němu dovolit více než ostatní.

Karel Hanzelka

Nenápadný, ale vlivný mluvčí koncernu Agrofert. Dlouholetý mluvčí ministerstva dopravy pomáhal při výběru úředníků za hnutí ANO.

Aleš Michl

Ekonom a poradce ministra financí s atraktivním slovníkem (místo peněz říká prachy). Babiš ho zatím využívá v odborných debatách.

Anna Matušková

Na **Fakultě sociálních věd** UK přednáší politický marketing a externě dlouhodobě pomáhá hnutí ANO. Nedávno pomohla k nečekanému volebnímu úspěchu straně Richarda Sulíka na Slovensku.

Vladimír Vořechovský

Šéf tiskového oddělení ANO pečuje o mediální výstupy nejen Babiše, ale aktuálně pomáhá lídrům do krajských voleb.

Jan Macháček

Novinář, který se stal šéfem Babišova think-tanku Institut pro politiku a společnost. Zároveň ale dál působí v Lidových novinách jako komentátor.

Alexandr Braun

Uznávaný expert na politický marketing je považovaný za člověka, který hnutí ANO v roce 2013 dostal do parlamentu. Žije v USA. Babiš se s ním dodnes telefonicky radí.

Marek Prchal

Babišův kreativec má v týmu ANO na starosti komunikaci na sociálních sítích. Pečuje o Babišův Twitter.

Politika

Jaroslav Faltýnek

První místopředseda ANO, šéf poslaneckého klubu a předseda zemědělského výboru ve sněmovně. Zajišťuje praktický chod hnutí.

Věra Jourová

Eurokomisařka a výrazná tvář hnutí ANO. Mezi ní a Babišem panuje vzájemný respekt a loajalita.

Jan Volný

Poslanec ANO, jemuž Babiš svěřuje dohled nad důležitými ekonomickými zákony. Kandidát hnutí ANO na ministra fi nancí.

Pavel Telička

Europoslanec, na něhož Babiš hodně dá. Využívá jeho konexí a v Česku mimořádné znalosti bruselského prostředí.

Robert Pelikán

Šestatřicetiletého ministra spravedlnosti má Babiš rád, v ANO ho využívá k oslovení liberálních a mladších voličů ve velkých městech.

Richard Brabec

Ministr životního prostředí a bývalý šéf Lovochemie je dnes podle Babiše nejlepším ministrem za jeho hnutí.

Osobní život

Jana Postlerová

Herečka, dabérka a hlasová poradkyně, která pomáhá Babišovi s lepším projevem.

Jana Mayerová

Odbornice na evropské fondy a dlouholetá spolupracovnice probudila v Babišovi zájem o astrologii.

Ladislav Pokštefl

Trenér s přezdívkou „Shrek“, s nímž chodil Babiš každé ráno do posilovny. Jako ministr fi nancí už tolik cvičit nestíhá.

Martin Herodes

Bratr Babišovy partnerky Moniky se angažuje hlavně ve společnosti Imoba, které spravuje nemovitosti a restaurace skupiny Agrofert.

Josef Votava

Dlouholetý osobní řidič Andreje Babiše, znají se už 23 let. Babiš mu tyká, on mu vyká.

František Šlingr

Bývalý šéf cateringové společnosti V Zátíší dnes Babišovi spravuje všechny jeho restaurace, včetně té na Farmě Čapí hnízdo nebo průhonické Sokolovny.

Odpadlíci

Lukáš Wagenknecht

Ze známého auditora, který rozkrýval například podvodné evropské dotace, udělal náměstka. Rozešli se kvůli sporům okolo IT zakázek.

Sabina Slonková

Investigativní novinářku si Babiš najal jako šéfredaktorku MF Dnes. Po několika měsících se rozešli. Dnes patří k jeho největším kritikům.

Radmila Kleslová

Někdejší Babišova pobočnice přišla nedávno o všechno: Babišovu přízeň i funkci místopředsedkyně ANO, šéfky pražské organizace hnutí a starostky Prahy 10.

Jaromír Hasoň

Člen mediálního týmu hnutí ANO a autor Babišových projevů po neshodách nastoupil k ministrovu nepříteli, agentuře Bison & Rose.

Simona Hornochová

Bývalá klíčová náměstkyně pro daně na ministerstvu financí pomáhala Babišovi prosadit a obhájit pro něho klíčové návrhy na e-tržby a kontrolní hlášení. Přesto se jí zbavil.

```
var porBox = []
var uvodniObr

/*function nactiXml(data) (
    var $xml = data.xmlDoc;
    uvodniObr = LIB_GRAPHICS.utils.nodeToString(jQuery($xml).find('boxData').find('obr').contents());
    jQuery('.boxImgText img').attr('src', uvodniObr)
) */

function akceTlac(){
    jQuery('.grafika-obal .obalBoxItemHlavicka').each(function(){
        porBox.push(0);
        jQuery(this).unbind().bind('click', function(){
            poradi = (jQuery(this).parent().prevAll('.obalBoxItem').length);

            animaceBox(poradi)
        ));
    });
}

function animaceBox(poradi){
    jQuery('.grafika-obal .obalBoxItem:eq('+poradi+') .boxContent').animate({
        opacity: 1,
        height: 'toggle'
    }, 'fast', function(){
    });

    overSipky(poradi);
}

function overSipky(poradi){
    if (porBox[poradi] == 0){
        jQuery('.obalBoxItemHlavicka:eq('+poradi+') .tlSipka img').attr('src', 'http://cdn.i0.cz/src/public-data/b0/c9/9743376c35af8bacd2ef71c65e2c_base.png');
        porBox[poradi] = 1;
    }else if (porBox[poradi] == 1){
```



```
jQuery('.obalBoxItemHlavicka:eq('+poradi+') .tlSipka img').attr('src', 'http://cdn.i0.cz/src/public-data/d2/99/65afc00f3e2487ffd3e6181af793_base.png');  
porBox[poradi] = 0;  
  
    //refreshReklamy();  
    )  
)  
/*function refreshReklamy()(  
    LIB_GRAPHICS.userClick();  
)*/  
  
akceTlac()  
//LIB_GRAPHICS.getGraphicByName('current-graphic').getXml((success: nactiXml));
```

Všichni tito lidé mluví o jeho neskutečné pracovitosti a pílí. Kříž nadšeně vypráví pro Babiše typickou historku, jak dokáže v byznysu bodovat. Když v roce 2010 jeho Agrofert jednal o koupi řeznictví Procházka, svolal Babiš závěrečnou schůzku na sedm hodin ráno v sídle firmy v Roudnici nad Labem. Ekonomickým poradcům a auditorům to nebylo po chuti, ale přivstali si a z Prahy dorazili pro jistotu už v 6:40. Jenže Babiš, který si auto řídil sám, už v té době s původním majitelem seděl půl hodiny a v zásadě s ním byl na všem, včetně ceny, dohodnutý.

V té době vrcholila éra neustálých akvizic Agroferty, který se rozpínal a kupoval jednu firmu za druhou. Babiš však fungoval jinak než ostatní miliardáři. Ti mají obvykle tým manažerů, kteří k majiteli chodí s tipy na vhodné příležitosti ke koupi. V Agroferty to ale vždy fungovalo naopak - s nápady, co by se mělo pohltit, přicházel sám majitel a šéf Babiš a jeho lidé už akvizici jen realizovali. Na tuto touhu mít vše pod kontrolou a o všem rozhodovat sám si dnes stěžují někteří poslanci ANO, kteří si na schůzích připadají často jen jako stafáž. Babiš s nimi nerad diskutuje i proto, že se vše chce dozvědět nejdříve ve třech větách a ideálně vyjádřené jedním číslem.

V podnikání dokonce vznikl "Babišův koeficient", jemuž se zpočátku auditoři z renomovaných firem smáli. "Panebože, co to je za hloupost!?" říkali si v duchu, když se Babiš při kupování firem ptal na jediný údaj: oběžná aktiva minus cizí zdroje. Experti na finanční výkazy nechápali, co po nich chce, a měli připravené tradiční klíčové ukazatele jako hrubý provozní zisk EBITDA, pracovní kapitál a dluhy. Jeho přístup jim přišel poněkud "nefilozofický", prostě míchání jablek s hruškami. Časem ale připustili, že na tomto přístupu něco je a že Babišovo "číslo" vyjadřuje ve zkratce vlastně úplně vše. Máte-li navíc více než 200 firem, dostat přesně tento údaj jednou měsíčně v esemesce od každé z nich stačí, abyste věděli, jak na tom jsou.

"Andrej má jinak strukturované myšlení," komentuje to v knize rozhovorů "O Babišovi bez Babiše" známý lékař Pavel Kolář, s nímž majitel Agroferty společně podniká ve zdravotnictví. "On potřebuje mít vše spočítané, exaktně vyjádřené, matematicky propočítané, má obrovskou paměť na čísla. Prostor, který je mimo tuto kategorii, ale často neumí uchopit. Byl by to dobrý chirurg, ale už ne internista. Neumí pracovat s tím, když je hodně proměnných." Což se právě v politice může ukázat jako problém.

Vedle užitečných vlastností si do politiky přinesl i způsoby, které mohou představovat nejen komplikaci, ale mohou být i nebezpečné. Andrej Babiš je podezřívavý, má rád spiklenecké teorie, jimž věří. "Mnohdy má rychlé soudy a věří na chiméry, které mu někdo nosí," říká v již zmíněné knize rozhovorů eurokomisařka Věra Jourová, jedna z hlavních tváří hnutí ANO. "Myslím, že někdy věří věcem a lidem, které by si měl přebrat. On se hrozně rychle nadchne pro někoho a pro něco. A my kolem říkáme: Proboha, zase další star! A znalci říkají: Dáváme tomu člověku dva měsíce."

Zbrklý výběr spolupracovníků potvrzuje i Jozef Janov, který spravuje Babišův soukromý majetek ve fondu Hartenberg Capital. "Potřeboval by k sobě šikovnější lidi, víc lídrů, pokud se bavíme o politice. Chybí mu struktura, kterou má v Agroferty. Výběru lidí je třeba věnovat spoustu času. A on to dělá ve spěchu, a tak ne všechna rozhodnutí jsou ideální a nakonec je musí měnit," říká Janov.

I personální přešlapy ale Babiš nakonec otočí ve svůj prospěch. Na květnovém sněmu ANO prohlásil, že se výběru lidí nevěnoval dostatečně a před příštími parlamentními volbami "musí hnutí očistit od prospěchářů". Tím chce předem vyrazit zbraň z rukou kritiků názorově rozmělněného hnutí a odstranit všechny překážky, které by

mu mohly stát v cestě ke skutečnému cíli. "Vidím ho na pozici premiéra, která by mohla naplnit jeho ambice," říká v knize O Babišovi bez Babiše předseda představenstva Agrofertu Zbyněk Průša. Konzultant Petr Kříž, který s ním dlouhodobě spolupracuje, ale překvapí svou prognózou: "On chce vždycky dojít na úplný vrchol. Myslím si, že funkce premiéra je jen mezicíl."

Vlastnosti Andreje Babiše:

1. Pracovitý až hyperaktivní

Neumí odpočívat, na všechno má málo času a z toho někdy plynou i chyby.

2. Výkonný

Umí dělat více věcí najednou, řídí lidi kolem sebe pomocí SMS. Spí maximálně pět hodin denně.

3. Ambiciózní a cílevědomý

Dotáhne do konce většinu toho, co si usmyslí. Ve všem chce být jedničkou, cokoliv jiného je pro něj prohra.

4. Nedůvěřivý

Rys vlastní mnoha bohatým podnikatelům, na něž se denně obrací mnoho lidí s návrhy projektů a žádostmi o pomoc.

5. Paranoidní

Vlastnost, která zesílila během jeho účasti v politice. Jakoukoliv kritiku bere jako podraz nebo placenou kampaň.

6. Pragmatický

Zastává názor, že účel světlí prostředky. Na cestě k cíli se spojí s kýmkoliv a nemilosrdně se zbaví kohokoliv, kdo se mu znelíbí.

7. Vulgární

Bez rozpaků používá výrazy jako "kokot" a nadává i nejbližším spolupracovníkům před jinými lidmi. Když nenadává, tak vlastně chválí.

8. Disciplinovaný

Zřejmě jeho nejvýraznější vlastnost. Má vůli pravidelně každé ráno cvičit a dodržovat přísnou životosprávu.

9. Zbrklý

Často se, hlavně v personálních věcech, rozhoduje příliš rychle a emotivně. Z toho plynou neustálé změny nejen v podnikání, ale hlavně na ministerstvu.

10. Charismatický

Umí okouzlit lidi. Mnoho žen v jeho okolí je do něho platonicky zamilováno.

11. Nestálý

Říká se vtip, že pravdu má ten, s kým mluví naposledy. Snadno mění názory, a to i o 180 stupňů.

12. Indiskrétní

Rád sbírá a vypráví drby o významných lidech.

Umí okouzlit dav i jednotlivce. Andrej Babiš se neváhá převléknout za kuchaře a rozdávat lidem před Vánoci polévku.

Mistrem je ale zejména ve hře jeden na jednoho. Pavel Elias mu prodal masokombinát a ještě vstoupil za jeho hnutí ANO do politiky.

Foto: Michal Šula, Martin Adamec / MAFRA / Profimedia, Lukáš Bíba, archiv HN

Zelený, nikoli hnědý Hofburg. Aspoň prozatím

27.5.2016 Dotyk str. 00 Hydepark

Zuzana Lizcová

Spisovatel a satirik Karl Kraus kdysi o Rakousku prohlásil, že je pokusnou stanicí zániku světa. Přívlasek, který ve své době platil pro habsburskou monarchii, se málem stal nepříjemně aktuální.

Analytička Výzkumného centra AMO, zaměřuje se na německy mluvící země.

Vystudovala obory mezinárodní teritoriální studia a německá a rakouská studia na Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** UK.

V letech 2004–2013 pracovala v dokumentační redakci ČTK, kde se specializovala na německy mluvící země a státy středovýchodní Evropy.

Spolupracuje s Lidovými novinami a on-line magazínem Česká pozice, působí externě na IMS **FSV UK**.

Publikuje rozhovory s významnými osobnostmi – politiky, spisovateli a umělci.

S AMO spolupracuje od roku 2016.

Analytička Výzkumného centra AMO, zaměřuje se na německy mluvící země.

Ve druhém kole prezidentské volby, která se v alpské republice konala minulou neděli, jen těsně neuspěl kandidát pravicově populistických Svobodných (FPÖ) Norbert Hofer. Porazila jej široká koalice odpůrců, která nakonec dokázala zmobilizovat dostatečnou podporu pro jeho konkurenta Alexandra Van der Bellena.

Rakouští zastánci liberálně-demokratického a proevropského směřování země si oddechli, úlevné reakce zazněly i zvenčí. Německý ministr zahraničí Frank-Walter Steinmeier shrnul tento pocit slovy, že „celé Evropě spadl kámen ze srdce“. Český premiér Bohuslav Sobotka tweetoval, že má z výsledku rakouských prezidentských voleb „opravdu radost“.

Solidní profesor ekonomie Van der Bellen jistě bude pro domácí i zahraniční politickou reprezentaci mnohem snazším partnerem než Norbert Hofer, který v roce 1994 hlasoval proti vstupu Rakouska do Evropské unie a v předvolební kampani sliboval, že nebude směřovat ke konsenzu, ale k co největšímu využití prezidentských pravomocí a obhajobě rakouských národních zájmů.

Nejtěsnější prohra

„Zánik“ světa, jak jej známe, se tedy prozatím nekoná. Z vídeňského Hofburgu budou nadále zaznívat uvážlivé, smířlivé tóny a nikoli ostré výpady proti Bruselu, imigrantům, establishmentu či sňatkům homosexuálů. To poslední, co by ale rakouští politici vůdci měli udělat, je nechat se touto příznivou vidinou ukolébat.

FPÖ vyhrála první kolo prezidentské volby na plné čáře a nechala za sebou obě tradiční velké politické strany, lidovou a sociálně demokratickou (ÖVP a SPÖ), které spolu zasedají ve spolkové vládě. Ve druhém kole podleli Svobodní jen velmi těsně – o 31 000 hlasů z celkových 4,6 milionu. Alexanderu Van der Bellenovi, formálně nezávislému kandidátovi, kterého v předvolebním boji podporovala domovská strana Zelených, se podařilo Hoferův čtrnáctiprocentní náskok z prvního kola smazat jen s vypětím všech sil.

Na svoji stranu získal většinu těch, kteří v prvním kole vyslovili podporu nezávislé Irmgard Grissové a sociálnímu demokratovi Rudolfu Hundstorferovi. Proti pravici přišlo v neděli hlasovat i 200 000 dosavadních nevoličů. Slovo „proti“ je přitom klíčové – z průzkumů vyplývá, že nejsilnějším motivem pro volbu doyena Zelených byla snaha zabránit tomu, aby nejvyšší úřad v zemi obsadili Svobodní. Norbert Hofer měl oproti tomu autentickou podporu svých příznivců, kteří jej volili především proto, že jim byl sympatický.

Není divu. V předvolebním souboji s o generaci starším sokem působil svěže a energicky. Nastavoval vlídnou tvář FPÖ a sliboval, že bude silným prezidentem, který obhájí zájmy obyčejných Rakušanů proti dlouhodobě nepopulární vládě, přistěhovalcům, Bruselu i vykořisťováním ze strany nadnárodních koncernů.

Pro přemýšlivého profesora Van der Bellena, který na rozdíl od Hofera nedokázal voličům slibovat příliš snadná řešení složitých problémů, nebylo vůbec jednoduché útočné strategii Svobodných čelit.

Nakonec mu dali hlas lidé, kteří netouží po převratných změnách a jsou se svým současným životem v globalizovaném světě relativně spokojeni – zejména zástupci vzdělanějších, velkoměstských vrstev. Pro Hofera naopak hlasovali spíše ti, kteří ztratili důvěru v tradiční velké strany a vývoj posledních let si pojí spíše s obavami z úbytku sociálních jistot a ohrožení své kulturní identity. Takových lidí v zemi rozhodně není málo –

jinak by FPÖ v prezidentských volbách historicky nezabodovala a nezůstávala v průzkumech nejsilnější politickou silou v zemi.

Veřejnost potřebuje komunikovat

A pokud se v Rakousku něco zásadně nezmění, zůstane jí i nadále. Naději na restart dává zemi výměna na premiérském postu (dlouholetého kancléře Wenera Faymanna vystřídal v polovině května v úřadě jeho stranický kolega z SPÖ Christian Kern) i nově nastupující hlava státu.

Oba vrcholní politici by především měli frustraci ve společnosti i více či méně opodstatněné obavy občanů brát vážně. Samy od sebe totiž nezmizí. S veřejností je třeba mnohem intenzivněji komunikovat, srozumitelně vysvětlovat komplexní výzvy a nabízet řešení. Jen tak bude možné zvrátit pocit, že „ti nahoře“ obyčejným lidem nerozumějí, a nabourat plíživou politickou i ekonomickou stagnaci, kterou Rakušané díky dlouhé vládě velké koalice pocítují.

Časům, kdy se dalo pohodlně vládnout z klimatizovaných kanceláří a spoléhat na loajalitu kmenových voličů, už definitivně odzvonilo. Občané od své reprezentace po právu očekávají, že zefektivní školství, zajistí bezpečnost, pomůže sociálně znevýhodněným a zastaví stoupající nezaměstnanost či rostoucí ceny bydlení.

Na reformy a nové sjednocení po volbách rozštěpené země má vláda čas maximálně dva roky – do příštího řádného termínu parlamentních voleb. Pokud se jí průlom nepodaří, dají voliči šanci Svobodným. Tentokrát už doopravdy.

Český premiér Bohuslav Sobotka tweetoval, že má z výsledku rakouských prezidentských voleb „opravdu radost“.

Nejsilnějším motivem pro volbu doyena Zelených byla snaha zabránit tomu, aby nejvyšší úřad v zemi obsadili Svobodní.

Šikana každý den. Napsal dopis prezidentovi a musel prchnout

27.5.2016 echo24.cz str. 00 Domov, Krátké zprávy, Panorama

Echo24

O šikaně úřadů, která je v Uzbekistánu na denním pořádku, a tvrdém zacházení s odpůrci diktátora Islama Karimova bude v Praze mluvit uzbeký disident Abdusami Rakhmonov. Sám čelil pronásledování poté, co si dovolil postěžovat na porušování lidských práv v osobním dopise prezidentovi, a musel proto ze země uprchnout. Na besedu s Rakhmonovem zve Východoevropský klub a Člověk v tísni.

O šikaně úřadů, která je v Uzbekistánu na denním pořádku, a tvrdém zacházení s odpůrci diktátora Islama Karimova bude v Praze mluvit uzbeký disident Abdusami Rakhmonov. Sám čelil pronásledování poté, co si dovolil postěžovat na porušování lidských práv v osobním dopise prezidentovi, a musel proto ze země uprchnout. Na besedu s Rakhmonovem zve Východoevropský klub a Člověk v tísni.

Rakhmonov se potýkal s úřady už během univerzitních studií v Taškentu od té doby, co se začal zasazovat o dodržování lidských práv v této středoasijské zemi. V roce 2010 se obrátil se stížností na prezidenta Karimova, následně musel ze země utéct. Jenomže v Rusku ve svém boji pokračoval a angažoval se za práva migrantů ze střední Asie.

Čelil kvůli tomu šikaně ruských úřadů a kvůli neustálé hrozbě deportace do uzbeckého vězení zemi opustil. V České republice požádal o azyl a na rozhodnutí úřadů čeká šest a půl měsíce. Působí jako dobrovolník Amnesty International a často komentuje otázky lidských práv a migrace pro uzbeckou redakci Rádía Svoboda.

V rámci debaty, která se uskuteční v pondělí 30. května od 18 hodin v Knihovně Jana Palacha na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, vystoupí také český odborník na daný region Slavomír Horák, který vyučuje na **Fakultě sociálních věd** UK.

Večer proběhne v češtině a ruštině (s tlumočením do češtiny). Besedu pořádá Východoevropský klub ve spolupráci s Člověkem v tísni v rámci cyklu zaměřeného na středoasijské diktatury. Více informací najdete na Facebooku ZDE.

Čtete také: Zpěvačka má ‚nestoudný výběr oděvu, ohrožuje mentalitu Uzbekistánu‘
Uzbecký diktátor Karimov získal 90,4 %. OBSE volby napadá

Oblíbené... rozhlasového redaktora Artura Kubici

27.5.2016 Frýdecko-místecký a třinecký deník str. 05 Zprávy - z regionu

Psal se rok 1962, když se v Ostravě, kde dosud žije, narodil ve znamení Skopce. Ve škole se nikdy nesnažil, a tak se vyučil obkládačem, utekl z vojenské střední školy, vyloučili ho od poslední státnice z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze a svá bouřlivá studia zakončil absolvováním Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci a Fakulty multimediálních komunikací Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně. Působil jako novinář, fotograf, dramaturg pořadu Na stopě České televize, v současné době je redaktorem Českého rozhlasu v Ostravě. Je otcem dvou synů, Richarda (18) a Jana (27), a spokojeným manželem své ženy Evy, která se věnuje rodině a malé cestovní agentuře, která se jmenuje Artur.

Místo v kraji Louka za jízdárnou ve Staré Bělé, tam mám včely. Od té doby, co je mám, a to už je patnáct let, jím jen med, cukr jsem ze svého jídelníčku úplně vyřadil. A pak Muzeum Sigmunda Freuda v Příboře. Foto: archiv A. Kubici

Aktivita Hraji na trubku v Hornické kapele, která původně působila u Dolu 9. květen. Naposledy jsme hráli právě na tomto dole při vyvezení posledního vozíku letos v dubnu. S Hornickou kapelou budeme mít nejbližší koncert 18. června na setkání cyklistů na Trojmezí v Hřčavě. Akci pořádají regionální rozhlasové stanice a my tam budeme od 15.30 hrát hornické písničky. Ty už lze slyšet málokde. Foto: Lada Šindelová

Rozhlasový pořad Ty, které sám vyrábím. Jednak je to pořad S dechovkou na zločince, který vznikl před jedenácti lety proto, abychom dostali mezi lidi informace o zločinech, které se dějí. Lidi se totiž neradí nechají poučovat, že například nemají do bytu pouštět podvodníky, a tak jsme je začali informovat pomocí humorných příběhů. Můžou se zasmát tomu, jak někdo někoho napálil, a přitom zjistí, že se jim stalo vlastně totéž. A do toho pouštím dechovou hudbu, vyprávím nějaký vtíp. Dalším pořadem je Chaloupka strýčka Artura, který jsme od jeho vzniku postupně proměňovali od chalupářských příhod do přehlídky nejzajímavějších dechovek z Česka a Slovenska.

Knížka, film, divadlo Cesta sněžných ptáků britského spisovatele historické fikce Roberta Lyndona, nepřekonatelný film Postřižiny a v Divadle Jiřího Myrona jsem naposledy viděl Divotvorný hrnec, který se mi líbil. Člověk by měl asi zajít na divadelní představení častěji, je mi to líto, že nechodím pravidelně, ale ten čas... Foto: archiv

Hospůdka a jídlo Kousek, kde bydlím, v Ostravě-Výškovicích, je zahradní hospůdka. Schází se tam svérázná parta starousedlíků, místní zajímavé figurky. Tam se člověk dozví všechno – která je čerstvá vdova, ve kterém domě by se dalo bydlet, kdo má traktor, kdo má pole a tak... Oblíbené jídlo: borůvkové knedlíky. Foto: archiv

Neřest Mám ve sklepě vetešnictví a soustavně řeším problém s manželkou, která mi nadává, že tam mám binec. Ale ona nechce pochopit, že to jsou důležité věci. Vyhodit se dá všechno, ale kde to potom člověk sežene?

›rychlovka na závěr... BARVA – zelená, jsem myslivec ROČNÍ OBDOBÍ – jaro ZVÍŘE, ROSTLINA – pes, pampelišky, když kvetou SPOLEČNÍK – Včely. Ty jediné na světě člověka nezklamou. Pokud je hezky...

O autorovi| Připravila: Hana Porebská
Foto popis|
Region| Severní Morava

Stejná zpráva vyšla také v dalších 6 titulech.

Králem studentského majálesu v Praze se stal jednadvacetiletý Jakub Pražák z Drahotuš

27.5.2016 Hranický týden str. 04 Hranicko/Zpravodajství
(kra)

Drahotuše – Student druhého ročníku politologie a mezinárodních vztahů Univerzity Karlovy v Praze přezdívaný Doktor, se v předminulém týdnu dočkal jedinečné pocty, když byl zvolen králem Studentského pražského majálesu. Možná si říkáte, co je na tom zajímavého z pohledu našeho regionu? Inu pod krycím jménem se neskrývá nikdo jiný, než jednadvacetiletý Jakub Pražák z hranické městské části Drahotuše.

„Důležité je podle mě zdůraznit, že majálesy jsou v Praze dva. Vůči tomu komerčnímu, jehož vrcholem zpravidla bývá hudební festival, bych se tímto rád vymezil. Není mi sympatický charakter této akce, to že se vytratil skutečný studentský étos,“ objasnil Jakub Pražák.

„Poté máme v Praze ještě jeden.

Ten opravdu studentský, jenž si nese dlouhodobou tradici. Právě v něm jsem se stal králem,“ uvedl novopečený panovník.

„Krásné podle mě je, že se jedná o akci pro studenty, organizovanou plně studenty.

Jedná se o oslavu studentstva a studentského života. Jde do jisté míry o recesi, ale myslím, že charakter této události je v zásadě ušlechtilý,“ myslí si Jakub Pražák.

Čtvrtý ročník znovuobnovených studentských oslav se nesl v aktivistickém duchu.

Partnerem akce bylo mimo jiné hnutí HateFree.

„Padaly pochopitelně i názory, se kterými se neztotožňuji.

Primárně ale šlo o vyjádření nesouhlasu s násilnými agresivními činy, které se momentálně ve společnosti projevují. Například proti pražským kavárnám nebo centru Klinika. S takovýmto jednáním samozřejmě nesouhlasím,“ říká rozhodně student Karlovy univerzity. „Já myslím, že vyjadřování názorů ke studentským majálesům neodmyslitelně patří. Studentstvo totiž představuje významnou hybnou sílu ve společnosti, což jsme mohli ve vývoji dějin již mnohokrát zaznamenat, a podle mého je správné, že mladí lidé cítí zodpovědnost za společnost, ve které žijí,“ domnívá se.

Svou kandidaturu vedl Jakub Pražák pod pseudonymem Doktor. „Jedná se o přezdívku, kterou jsem si vysloužil u nás na oboru. Vznikla pravděpodobně v důsledku mých dobrých rad spolužákům,“ přemítá. „Rád bych zdůraznil, že jsem reprezentoval Politologický klub Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, aby bylo jasno, kdo za mnou stál,“ nezapomněl na své univerzitní zázemí.

V rámci slavnostního programu čekaly na Jakuba Pražáka, i na zbylé dva královské kandidáty, čtyři náročné disciplíny. „Nejprve jsem zvítězil v hodu sirkou na Národní divadlo. Rád bych tímto poděkoval učitelé tělesné výchovy Jiřímu Horkému z hranického gymnázia, jehož přípravu v hodu oštěpem jsem v této sportovně zaměřené disciplíně naplno zužitkoval,“ vzpomněl s humorem na svou střední školu.

U některých disciplín se musel spolehnout také na pomoc své královské družiny.

„Dalším úkolem bylo předání složitého vzkazu mezi jednotlivými členy družiny formou tiché pošty. Poté jsem musel zvládnout interview, ve kterém mi byly kladeny velice zapeklité otázky. Posledním krokem byla volná disciplína, která se nám s družinou podle mého názoru také vydařila,“ přibližuje průběh akce.

A jaké poklady se králi snesly po korunovaci k nohám?

„Získal jsem korunu, žezlo, plášť i královské jablko. Všechno co král potřebuje,“ zakončil s úsměvem.

Foto autor| Foto: Jan Sedláček

Foto popis| JAKUB PRAŽÁK. Mladíka z Drahotuš titulovali králem majálesu. Dostal korunu, žezlo, plášť i královské jablko.

Využívání populismu k ideologickým myšlenkám

27.5.2016 ČRo Plus str. 01 15:35 Zaostřeno

Daniela VRBOVÁ, moderátorka

Když vloni tým z Institutu mezinárodních studií na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy pozval do Prahy politology z předních evropských univerzit na konferenci o populismu v politice, zdáli se být hlavním tématem dopady politiky úspor po finanční a hospodářské krizi v Evropě. Ty tehdy rétoricky šikovně využili nově vznikající

ideologicky nevyhraněné strany a z populismu se pomalu stával celoevropský jev. Český rozhlas Plus byl tehdy na konferenci jediným médiem. Rok se s rokem sešel a s ním opět politologové z předních evropských univerzit v Praze. Tentokrát však byli sledováni nepoměrně vyšším počtem novinářů. Ukázalo se totiž, že populistické strany a hnutí našly nové živné téma, které jim dává náskok před ostatními - migraci a uprchlíky. Jak toto téma proměnilo politické vidění světa v Česku a na Slovensku? A co bude tématem evropských populistů zase za rok? Zaujatý poslech vám od mikrofonu přeje Daniela Vrbová.

Martin MEJSTŘÍK, organizátor konference

V loňském roce bych si nedovedl představit, že tady budeme stát a budeme tady řešit, jak populisté vlastně využívají migrační krizi, protože v té době nebylo jasné, že zrovna toto bude ta hlavní otázka. Stejně jako například nebylo před ekonomickou krizí jasné, že zrovna tohleto bude téma, které populisté budou brát jako to své hlavní, což krásně i ukazuje vlastně, co to ten populismus je, protože populismus není ideologií, populismus vlastně využívá to zrovna co je palčivým problémem pro lidi bez ohledu na to, jestli původně pochází z pravice, z levice, prostě oni vezmou a využijí to, co jim může přinést ten současný prospěch, to znamená, jestli se v průběhu roku 2016 objeví nějaký nový problém, nějaký nový fenomén, může se stát prostě dominantní, v politice budeme mít referendum ve Velké Británii, pokud se Britové rozhodnou vystoupit, určitě to velmi výrazným způsobem proměn fungování Evropské unie a opět zase posílí pozice těch populistů a třeba úplně vytlačí ten migrační diskurs a naopak se zase bude opět řešit ten euroskepticismus, který je teď v současnosti tak navázán na tu migraci, že prakticky splynuly tato dvě témata v jedno.

Daniela VRBOVÁ, moderátorka

Říká organizátor konference Martin Mejstřík a poukazuje tak na přelétavost populistických hnutí. Politika vždy dělí svět do kategorií a lidi do táborů. Pro populistický politický styl je ovšem příznačné, jak výrazně akcentuje opozici my a oni. Kdo jsme my a kdo jsou oni, analyzovala Jitka Gelnarová z Národního muzea a **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Zaměřila se výhradně na transparenty při loňských protiuprchlických a protiislámských demonstracích a při demonstracích proti rasismu a na podporu uprchlíků. Jarmila Androvičová z Univerzity Mateje Bela v Banské Bystrici zase podrobila zkoumání výroky slovenských politiků na téma uprchlíci. Jako my ji vyšli Slováci, jako oni imigranti. To ale nebylo všechno.

Jarmila ANDROVIČOVÁ, Univerzita Mateje Bela, Banská Bystrica

Co velmi vystupovalo do popředí jsou my jako křesťané, s tím, že samozřejmě toto bylo vymezované vůči nim jako muslimům, čili bylo vnímané, že jakoby tato dvě náboženství nějakým způsobem nemohou koexistovat. To my by se dalo přesně vnímat ještě s dalšími přívlasky. Jeden jsem tak v uvozovkách nazvala, že my jako "malý národ, chudý národ", prostě my jako ti, kteří mají dost vlastních problémů. Není to ještě, abysme řešili vlastně nějaký další problémy, které by sem přišly zvenku. A potom ještě takové užší definice, které samozřejmě často politici vztahují sami k sobě, anebo k lidem s podobnými názory. To znamená, my jako ti dostatečně moudří, prozíraví, kteří vlastně vnímáme tuto situaci reálně, ale reálně samozřejmě znamená, že s tím, že vidíme tu hrozbu, kterou migrace přináší. No a potom oni jsou vlastně ti, kteří to jakoby nevidí, oni jsou potom v různém kontextu jiní evropští lidé, anebo jiní domácí nějakí politicky oponenti, kdokoliv, prezident třeba. Například ještě velmi bylo zajímavé my jako utečenci, protože vystupovalo do popředí i těmi, kteří obhajovali solidaritu, že teda i my jsme přece byli kdysi utečenci za minulého režimu. A politici potom zdůrazňovali, že ale my jsme se vždy přizpůsobovali.

Daniela VRBOVÁ, moderátorka

Můžeme to možná rovnou srovnat s českou situací. Jitka Gelnarová, dopadlo to podobně jako na Slovensku?

Jitka GELNAROVÁ, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Částečně. Když se podíváme na ty transparenty protiuprchlických demonstrací, tak tam ta kategorie my je vymezována především jako my Češi. A kategorie oni jsou ti vetřelci. My zároveň je definováno ještě jako ti, kteří se tomu brání a tady je zajímavé to, že je tady vlastní kategorie rodičů. My, kteří bráníme naše děti, takže my je definováno takto a oni, to je tedy ten imigrant, a ten je definován jako muslim a muslim je tady vyobrazován jakožto terorista, kdo je zpátečnický, kdo je fanatický a kdo nerespektuje demokratické hodnoty. A ještě ta kategorie oni, respektive ten viník toho všeho, tam vidíme vlastně tu kategorii Evropské unie, ta je tam

konstruována jako jakási nová totalita a ještě tam vidíme vlastně i USA, anebo je tam NATO. A ještě ti, kteří jsou tam viděni jako oni, tak to jsou třeba neziskovky, které jsou prezentovány jako vlastizrádné. Nebo další kategorie oni sluníčkáři. A na té druhé straně, když se podíváme na ty prouprchlické demonstrace, tak tam zase to my je definováno jako my lidé. Ta krize samotná je vyobrazená jinak, není to invaze vetřelců, ale jsou to lidé, kteří utíkají před nějakým nebezpečím a ta správná reakce podle těch, kteří jsou pro, tak je ta, že bychom měli přijmout lidi, kteří jsou v nebezpečí, že humanismus je tady viděn jako, jako ta hlavní hodnota.

Daniela VRBOVÁ, moderátorka

Na Slovensku požádalo vloni o azyl podle statistik ministerstva vnitra 330 lidí, udělen byl 49. V Česku požádalo 1525 osob, 45 % žádostí pocházelo od Ukrajinců, 470 osob azyl nebo doplňkovou ochranu dostalo. V sousedním Rakousku požádalo o azyl podle tamního statistického úřadu 88 151 osob, dostalo ho zaokrouhleně 36 tisíc. V Maďarsku podalo žádost 177 135 osob podle čísel Eurostatu. Ovšem i ta mohou být zavádějící, upozornila ve svém příspěvku socioložka a statistička Funda Ustek-Spilda z londýnské univerzity. Počítat běžence nelegálně překračující hranice není lehké. Každá instituce má navíc své metody. A agentura Frontex v říjnu například veřejně přiznala, že některé běžence vstupující do Evropské unie počítala dvakrát. Běžně uváděný počet něco přes milion běženců do Evropské unie v roce 2015, tedy zřejmě není pravdivý. Jak to, ptám se Fundy Ustek-Spilda?

Funda USTEK-SPILDA, socioložka, statistička, Univerzita Londýn

Může za to hlavně zdvojené započítávání. Když totiž běženci přišli typicky do Řecka, kde byli registrováni a potom sami pokračovali dál, ocitli si na hranicích s Makedonií nebo zeměmi bývalé Jugoslávie. Tyto státy ale už do Evropské unie nepatří, a tak se stalo, že je potom třeba na maďarských hranicích znovu započítali. A přestože existují mechanismy, jak zdvojenému počítání bránit, jako jsou třeba databáze otisků prstů, nebo porovnávání jmen a dat narození, je to vážně těžké s ohledem na ten obrovský počet lidí, který byl v pohybu. Pro lidi, kteří běžence registrují, to je nesmírná zátěž a porovnávat údaje tolika lidí na útěku není nic jednoduchého.

Daniela VRBOVÁ, moderátorka

Při prezentaci jste řkala, že do toho údaje byly započítávány i některé děti a jiné ne, a také mrtvá těla?

Funda USTEK-SPILDA, socioložka, statistička, Univerzita Londýn

Tohle je těžké a také je to ponurá disciplína, jak počítat mrtvé. Utonulí v moři se obtížně identifikují, takže skončíte s řadou masových hrobů bezejmenných těl, jako je teď mají v Řecku. To je smutné. A z technického hlediska je počítání mrtvých těl obtížné. Jak poznáte, které prsty patří ke které neidentifikované hlavě?

Daniela VRBOVÁ, moderátorka

Takže, co byste mi poradila, nemám už to číslo v dalších pořadech raději používat?

Funda USTEK-SPILDA, socioložka, statistička, Univerzita Londýn

To nemůžu komentovat. Já se nesnažím říct, že uváděná čísla jsou špatná, ale že ta čísla se vytvářejí v rámci jistého způsobu myšlení, a toho bychom si měli být vědomi. Takže výsledné číslo může být přes milion. Může být také pod milion. Jediné, co víme, je, že je to skutečně obrovské číslo a musíme pochopit, že to, jak jsou tato čísla vytvářena, je politická záležitost. Závisí to na jednotlivých zemích nebo agenturách a na způsobech, jakým čísla dávají dohromady.

Daniela VRBOVÁ, moderátorka

Byla jsem svědkem situace, kdy český politik z hnutí Úsvit dostal v parlamentu oficiální čísla k uprchlíkům a ještě týž den je na protiuprchlické demonstraci zřejmě úmyslně dost nadsadil. Můžeme věřit číslům, která dostáváme od politiků?

Funda USTEK-SPILDA, socioložka, statistička, Univerzita Londýn

To je vážně těžké. Čísla samozřejmě potřebujeme k tomu, abychom věděli, na čem jsme a co máme dělat dál, abychom mohli vytvořit dlouhodobější plán. V této době jsou čísla hodně sporná. Neřekla bych, že číslům od politiků nemáme věřit, to záleží na jejich osobnosti, iniciativě, nebo na zdroji, odkud čerpají. Ale skutečně pozorujeme inflaci čísel. Hodně proto doporučuji zaměřit se na horní hranice intervalů. Například, že Turecko hostí mezi dvěma a třemi miliony uprchlíků. To je ale celý milion lidí. S tak velkým intervalem přece nemůžete pracovat, to už se rovnou musíte mít na pozoru.

Daniela VRBOVÁ, moderátorka

Takže co dělat?

Funda USTEK-SPILDA, socioložka, statistička, Univerzita Londýn

Porovnávat různé zdroje. A pokud se hodně liší třeba zdroje UNHCR, národní čísla Eurostat a podobně, musíte pátrat dál. Rozhodně neberte čísla tak, jak leží a běží. Uprchlíci jsou teď velkým politickým tématem na pravici i levici a samozřejmě, že čísla budou ohýbána, takže víc než kdykoli před tím se musíme mít na pozoru.

Daniela VRBOVÁ, moderátorka

Poodhaluje zákulisí statistik Funda Ustek-Spilda z londýnské univerzity. Ještě dál v černobílém dělení světa na my a oni jdou krajně pravicová uskupení a politické strany. Svět dělí na přátele, což jsou oni sami a oběti nepřátel, tedy prostý lid. A potom tu jsou nepřátelé. Kdo patří k nim, analyzovala ve svém výzkumu v Česku a na Slovensku Alena Kluknavská z Univerzity Komenského v Bratislavě.

Alena KLUKNAVSKÁ, Univerzita Komenského Bratislava

Je pravda, že opravdu ta extrémní pravice v Čechách a na Slovensku výrazně staví na takových těch antielitních náladách společnosti a za hlavní nepřátele považuje politické elity. A ty kontinuálně označuje právě za ty nepřátele, kteří škodí tomu národu, tím lidem, kteří oni vnímají jako ty oběti těch problémů, a to je takový výrazný prvek a taková společná čára té extrémní pravice na Slovensku i v Čechách, i když ta česká extrémní pravice, která je v současnosti zastoupena zejména Dělnickou stranou, která je opravdu malá strana, která nemá výrazný vliv, co se týká voleb, má však poměrně výrazný vliv zejména na mediální diskurs, dokážou mobilizovat společnost, takže ta česká krajní pravice je populističtější, ještě výraznější jako ta slovenská extrémní pravice, tak ta česká využívá o mnoho výraznější takový ten populistický apel, což znamená, že o mnoho výrazněji brojí proti těm elitám a proti vlastně stojí ti lidé, kteří jsou ti dobří, ti zneužívaní.

Daniela VRBOVÁ, moderátorka

Jak je to na Slovensku?

Alena KLUKNAVSKÁ, Univerzita Komenského Bratislava

Ta slovenská extrémní pravice zas na druhé straně, je výraznější ta nativistická, což znamená, že víc nacionalistická spojuje víc takové ty prvky nacionalismu a xenofobie a vždy poukazuje na národ a Slovensko jako zemi, která je vlastně tou obětí těch elit, ale ještě výrazně do toho vplývá jako ten nepřítel na Slovensku, to jsou ty menšiny a zejména tedy ta etnická menšina Romové, potom nějakí cizinci.

Daniela VRBOVÁ, moderátorka

V případě populistických stran to možná až tak výrazné není, ale v případě toho nativismu, jak jste o něm mluvila v souvislosti s těmi slovenskými stranami, je jasné, že ten problém se nedá řešit jinak, než že ti cizinci nebo menšiny, ať už etnické nebo sexuální, prostě v té zemi nebudou žít. Tam jiné řešení není nabízeno, nebo se mylím, co vlastně nabízejí na ten problém, který si ty strany vytyčily?

Alena KLUKNAVSKÁ, Univerzita Komenského Bratislava

Tak jak ten můj výzkum ukázal, tak asi v polovině případů, když pojmenuji nějaký problém, tak vůbec nepojmenuji nějaké řešení. A kdyby navrhovali opravdu tam těch 50 % se velmi jasně ukázalo, že když hovoří o nějakém problému, tak už nepojmenují to řešení. Když však pojmenují některé řešení, tak většinou hovoří ve smyslu práva a pořádku, že máme tu mít striktní pravidla. Když se to týká imigrantů, tak máme mít striktní imigrační politiku, část agendy, taková tradiční té extrémní pravice, že hovoří o trestu smrti. Různé aspekty, které se vlastně toho práva a toho pořádku týkají, tak to je viděné většinou jako to řešení. Když se to týká například Evropské unie, ta ještě velmi častým řešením, které nabízejí, je vystoupení z Evropské unie, vystoupení z eurozóny, jednoduše ochrana té nezávislosti země.

Daniela VRBOVÁ, moderátorka

Říká Alena Kluknavská. Na antiimigrační rétorice však postavily vloni svoji agendu i strany, který politologové hodnotí jinak jako středové. Například hnutí Úsvit, které se původně profilovalo na myšlenku maximální přímé demokracie. Voliče středových populistických stran, jmenovitě Úsvitu, ANO a někdejších Věcí veřejných zkoumali Vlastimil Havlík a Petr Voda z Masarykovy univerzity v Brně.

Petr VODA, Masarykova univerzita Brno

Upřímně řešeno z té naší analýzy nedokážeme úplně přesně říct, kdo ti voliči jsou, ale spíš dokážeme říct, kdo nejsou. Můžeme zmínit to, že se jedná především o mladší voliče, v případě stran ANO a Věcí veřejných se jedná o osoby pocházející třeba z podnikatelského prostředí a podobně. Na druhou stranu nedokážeme úplně přesně určit nějaký hodnotový profil voliče, ať už Věcí veřejných, ANO, anebo Úsvitu. Pokud si vezmeme nějaké politické spektrum od levice po pravici, tak máme strany na levici, které jsou spojené s nějakými jasnými sociálními, ekonomickými hodnotami, ať už se jedná na jedné straně o nějakou preferenci privatizace rovné daně, na druhé straně státního vlastnictví progresivního zdanění a státních zásahů do ekonomiky, případně nějakých sociálních hodnot stažených třeba k postoji minulému režimu, anebo nebo náboženských hodnot stažených v roli církve ve společnosti, anebo postoji k potratům. Tyhle ty, tomu říkáme hodnoty, nám dokáží mírně přesně říct, kdo mají být voliči ODS, TOP 09, ČSSD nebo komunistů, ale nedokáží nám říct nic konkrétního o těch voličích ANO, Věcí veřejných, Úsvitu, protože ti voliči nemají žádný jasný profil v těchto hodnotách.

Daniela VRBOVÁ, moderátorka

Věci veřejné můžeme je už označit jako stranu v propadlišti dějin. Lze říct, že ANO a Úsvit převzaly jejich voliče, to znamená, že je tady poptávka po těch stranách a i když teď zanikne ANO hypoteticky, tak se do dvou let objeví další strana a ta politická scéna česká se tak proměňuje, že tady teďka vzniká prostor pro tyhle ty strany a poptávku.

Petr VODA, Masarykova univerzita Brno

Pro ty středové strany vlastně existuje prostor už od konce 90. let a teď jde spíš o to, jestli ANO dokáže přijít se strategií, kterou si ty voliče udrží. Zatím se jí to podle průzkumů veřejného mínění docela daří. A pokud si je udrží, tak patrně prostor pro vznik nějaké další středové strany toho typu bude značně omezený. Ale pokud ANO nedokáže tu svou strategii provést úspěšně, tak ten prostor zde jednoznačně je.

Daniela VRBOVÁ, moderátorka

Vysvětluje Petr Voda. Letošní konference se zaměřila na populismus ve středovýchodní Evropě. Je ale nutné připomenout, že tento fenomén je dnes rozšířen po celé Evropské unii a že jeho kořeny sahají hlouběji do minulosti. V rozhovoru pro Český rozhlas Plus to připomněl politolog Takis Pappas. Aktuálně hostující profesor na Středoevropské univerzitě v Budapešti.

Takis PAPPAS, politolog, hostující profesor Středoevropské univerzity v Budapešti

První populistické strany se objevily v 80. letech a teď se ten fenomén hodně rozšířil. Musíme však rozlišovat mezi populistickými a nativistickými stranami. Já populistické strany chápu tak, že jsou sice věrné demokratické tradici, ale v jistém smyslu jsou iliberální. Zatímco nativistické strany tak, jak je pozorujeme třeba v severní Evropě, nebo do jisté míry ve střední Evropě, věří v liberální instituce a liberální demokracii, ale pouze pro rodilé

občany daného státu. Jsou tedy zaměřené proti imigrantům a cizincům. Nejsou ale nutně populistické, i když je s nimi občas hází do jednoho pytle. Já bych ale mezi nimi rozlišoval. Strany nativistické a strany populistické.

Daniela VRBOVÁ, moderátorka

Jen připomeňme, že liberalismus je myšlenkový a politický směr, který věří ve schopnost člověka ctít zákony, respektovat druhé a umět naložit se svojí svobodou. Právě svoboda jednotlivce a otevřená společnost svobodných individuí jsou pro liberála ústřední hodnoty. Vy jste jako jeden z mála provedl i komparativní studii zaměřené na vznik populistických hnutí ve světě. Lze říct, za jakých okolností vznikají úspěšné populistické strany, nebo kdy se jim daří?

Takis PAPPAS, politolog, hostující profesor Středoevropské univerzity v Budapešti

Podle mě jsou populistické strany jako protifáze liberální demokracie. Prosperují v dobách, když je liberalismus v úpadku a selhává. A proč se liberalismu nedaří? Z různých důvodů, kvůli špatnému ekonomickému výkonu, mizerné politické situaci, nebo špatné vládě, takže lidé nedostávají to, na co byli v poválečné éře zvyklí. Tehdy to byla léta silného liberalismu. Vidím tam univerzální vzorec v liberálních zemích západní Evropy a Ameriky v tom, jakoby lidé byli unaveni liberální demokracií. A ostatně, jakoby liberální demokracie unavila i sama sebe. Není už tak výkonná jako dřív. Takže lidé se obracejí k jiným formám politické reprezentace a populistická řešení jim připadají atraktivní, hlavně v jižní a střední Evropě a v Latinské Americe.

Daniela VRBOVÁ, moderátorka

Tvrdíte, že jenom špatná ekonomická situace nevytvoří podmínky pro vznik populismu. Co dalšího musí přijít a není to v rozporu s hypotézou o nové třídě prekariátu volící populistické lídry?

Takis PAPPAS, politolog, hostující profesor Středoevropské univerzity v Budapešti

Tato hypotéza byla testována, ale nenašla pevnou oporu v datech. Za prvé lidé v překérních zaměstnáních nevolí vždy populistické strany. Někdy volí i nedemokratické strany třeba Jobbik v Maďarsku nebo Zlatý úsvit v Řecku. Naopak se ukazuje, že špatným výkonem ekonomiky se nástup populismu příliš nevysvětluje. Všimněte si, že v zemích s ekonomickými problémy, jako v posledních letech třeba Irsko nebo Portugalsko, populistické strany nehrají výraznější roli. Zatímco v Polsku, kterému se daří ekonomicky celkem dobře, populistické strany do politiky výrazně pronikly. Takže samotný stav ekonomiky nevysvětluje nástup populismu. Musí tam být i jiné faktory politického rázu - krize demokracie. Je to spíš reakce na politické nedostatky než na ekonomická selhání.

Daniela VRBOVÁ, moderátorka

Říká politolog Takis Pappas ze Středoevropské univerzity v Budapešti. My jen dodejme, že charismatický populistický lídr nemusí nutně zakládat stranu. Může vést i širší a neohraničené uskupení občanů, nebo rovnou celou zemi. Charismatickým vůdcům z řad populistů se budeme věnovat ve vysílání Českého rozhlasu Plus příští týden. A evropskému populismu nejpozději zase za rok, až bude jasné, jaké témata přinese rok 2016. Příjemný poslech dalšího vysílání Českého rozhlasu Plus vám přeje Daniela Vrbová.

Bolševici v Praze i v Bruselu mají opět známý problém: Jak odříznout naši veřejnost od svobodných informací?

27.5.2016 protiproud.cz str. 00 Politika

Lubomír Vylíčil

Ve věku internetu místo rušiček státní trollové. Známe to z nedávné historie - a z ní také čerpáme naději se zabývá státní protiruskou propagandou, ukazuje kde jsou centra desinformační mašinérie dnešních normalizátorů a dospívá všemu navzdory k optimistickému závěru

Evropské unii už prý konečně došla trpělivost! Bouchla do stolu a rozhodla se neúnosnou situaci rázně řešit. O co jde? O ruskou propagandu přece, jak nám sděluje, s udýchanou a neskrývanou radostí, hned několik velkých serverů.

V Evropském parlamentu se prý právě teď sestavuje rezoluce, podle níž by unijní státy měly ostřeji zakročit vůči prokremelské propagandě. Podle deníku Blesk by „Evropská komise měla dozorovat podrobný průzkum účinnosti stávajícího financování a předložit návrh na pružné řešení, které by poskytlo přímou podporu nezávislým médiím.“

Profesionální trollové

Hmm, nezávislým médiím... Kterápak to asi, například u nás, budou? Že by třeba Svobodné fórum „typického disidenta“ Pavla Šafra? To je přece přímo školním příkladem určitého typu nových, prounijních webů, které se v poslední době vyrojily, prorůstají mediálním prostorem jako plíseň a pokoušejí se předstírat nezávislost ba chvílemi i „alternativu“. Medium, které zaměstnává zkušené a všude přeplácené profesionály bruselské a americké propagandy, jako třeba Tomáše Klvaňu, Jana Jandourka, Barboru Tachecí, Jefima Fištejna a další, a přitom chce světu namluvit, že žije z milodarů čtenářů a příznivců. Že by těm chudákům chtěli zvýšit gáží?

Stejně jako ty dnešní, si i tehdejší elity, uzavřené do bubliny své mimoňské, utopické ideologie, tenkrát myslely, že stačí přetřít hanlivé nápisy na zdech, zakázat potměšilým uměleckým žvlům zpívat a řádně zaručit cizí vysílání... a vše ještě může být zachráněno

Tak...určitě. Jak by řekl klasik. Ale mnohem více prostředků asi půjde na úplně jiný typ „podpory“ Velice zajímavé údaje o ní přinesl před nějakou dobou server Aeronet.

Jde o výpis tak zvaného trollingu. Tedy „rozbíječských“, „prudičských“ a dalších škodících aktivit na webech a zejména pak v diskusních fórech u článků, zpráv a komentářů, které mainstreamu nějak nejdou pod nos.

Všichni jste se s tím už určitě setkali. Agresivní útoky na osoby, které mají v diskusi „nevhodné“ názory, odvádění pozornosti k jiným, než diskutovaným tématům, „tapetování“ vloženými nesmysly... až po snahy vyprovokovat účastníky diskuse k žalovatelným a postižitelným výrokům. Tím ale bohužel snahy, alespoň těchto špičkových trollů, nekončí. Byly již zaznamenány i případy zjišťování (a zveřejňování) identity „nevhodně“ diskutujících, vyhrožování, udávání v zaměstnání... až po trestní oznámení, která naše gumové paragrafy v čím dál větší míře umožňují.

Jestli jste si ale představovali typického trolla jako odredovaného, osamělého pošuka s jointem v hubě a neomarxismem v hlavě, jako něco z „Kliniky“ a podobných obskurních spolků, pak vás následující výpis uvede do reality.

Čtete ZDE: Lidovečtí a topáčtí bolševici se radili s homo pornohercem: Jak se zbavit působení nezávislých médií? Smazat, vypnout! Zavřít je, až zčernají! Ve sněmovně a Havlově Knihovně se politrucii třásli strachy Bojovníci informační války

Rádio Svobodná Evropa, Praha [55 IPs, 1079 Proxies, 417 PCs]
Evropský dům, Jungmannova ulice, Praha [12 IPs, 28 Proxies, 98 PCs]
Filosofická fakulta UK, Praha [122 IPs, 318 Proxies, 1477 PCs]
Fakulta sociálních věd UK, Praha [94 IPs, 457 Proxies, 137 PCs]
Fakulta humanitních studií UK, Praha [26 IPs, 114 Proxies, 214 PCs]
Fakulta sociálních studií, MU, Brno [31 IPs, 96 Proxies, 106 PCs]
The Prague Security Studies Institute, Praha [12 IPs, 0 Proxies, 36 PCs]
Open Society Fund, Hradecká ulice, Praha [6 IPs, 2 Proxies, 22 PCs]
Český Rozhlas, Praha [36 IPs, 119 Proxies, 42 PCs]

Údaje v závorkách uvádějí počty registrovaných entit trollů na ruských zpravodajských webech. Zkratky pak znamenají toto:

IPs – Číslo uvádí počet koncových IP adres z budovy. Zahrnuje jak pevné PC, tak i připojení přes místní WiFi.
Proxies – Číslo uvádí, za kolika proxy adresami se trollové z daného objektu pokusili ukrýt svojí identitu.

PCs – Číslo uvádí počet fyzických zařízení, se kterými trollové z daného objektu do diskusí vstupovali. Nejde pouze o počítače, ale o veškerá zařízení, včetně mobilů.

Nejzajímavější je to poslední číslo v závorce. Dá se z něj zhruba odhadovat počet „bojovníků informační války“ v daném objektu. Nelze samozřejmě předpokládat, že každý z nich vstupuje na web pouze jediným, a to svým zařízením. Ale více než 3 - 4 další v dosahu mít nebude. Zvláště když je trolling prováděn v pracovní době těchto institucí a „bojovník s propagandou“ dbá alespoň trochu na utajení své činnosti.

Čtěte ZDE: Jílková na odstřel: Havlísté nikomu "dávat slovo" nepotřebují. Když se Kavárna v přímém přenosu štítí "ulice". Černá pasažérka a rváč ze záchodků. Dno už je na dohled. Za tohle jim platíme sedm miliard ročně Kolik nás to stojí?

Ta čísla nastolují otázku, kolik nás tahle „informační vítězství“ všechny stojí. Nelze totiž rozumně předpokládat, že by to tyhle přinejmenším stovky lidí dělaly jen tak z plezíru a nebo z lásky k Bruselu. Ano, část aktivit může být provozována studenty v rámci jakýchsi praktik či diplomových prací, vycházejících z výuky. Na fakultách typu sociálních věd, humanitních studií nebo filosofie je asi dnes možné všechno. Ale ta čísla jsou příliš velká, aby se dala vysvětlit ročníkovými pracemi, nebo snahou zavděčit se vyučujícím.

A v případě institucí typu Českého rozhlasu už podobná vysvětlení vůbec nepřipadají v úvahu. Proto lze celkem realisticky předpokládat, že za velkou částí těchto aktivit budou stát slušně placení profesionálové. Proč slušně placení? Je to přece lehká, nenáročná práce v teple, vhodná i pro matky na mateřské a případně i pro práci z domova... Ale nesmí se o ní moc mluvit. Takže proto.

O těchto aktivitách se však v Blesku (ani jinde) nepsalo. Zato je všude hojně citován rusobijce Štětina, z něhož zoufalství přímo odkapává: „Nejde jen o jejich (míněno ruská) média, ale i o ta česká, která to přejímají. Například Parlamentní listy citují, co ruské troll factories napíšíou.“

Tomu se říká krása nechtěného. Ostatně každý správný zloděj křičí co nejhlasitěji „chyťte zloděje!“ I naši propagandisté se činí. Jiným připisují to, co sami provádějí. Ale aspoň jsme se tak, díky panu europoslanci, dozvěděli z první ruky, jakže se teď jmenují ona profesionální centra na půdě neziskovek, státních institucí a (některých specifických) vysokých škol – troll factories.

Čtěte ZDE: Nevolení, nechtění a mocní: Nevládky placené vládou. Aktivisté a jejich "neziskovky" jako zahraniční agenti. Zákon proti nim má nejen "tyran Putin", ale i vzor demokracie Spojené státy. Jak to zařídit u nás? Bruselští prohrávají

Mnohem důležitější, než novátorský název placených škůdců, je ale páně senátorovo plačtivé přiznání, že bruselští prohrávají. Oni to lidé, přes všechno nálepkování, přes mediální pomluvy a nasazování psích hlav stále čtou! A čím dál víc! Jen zmíněné Parlamentní listy se loni v březnu (při posledním průzkumu tohoto typu) přehouply přes laťku 600 000 čtenářů měsíčně. A od té doby jich rozhodně neubýlo. Podle jiného, rovněž staršího průzkumu, je považováno za nejpravdivější zdroj informací 22% čtenářů českého webu, což představovalo druhý největší podíl po 24% iDnes.cz.

Nad otázkou, proč tomu tak je, se ale rusofob Štětina, ani jeho druhové z nejrůznějších Evropských hodnot a dalších center propagandy nezamýšlejí. Alespoň veřejně ne. Odpověď by mohli získat třeba pouhým nahlédnutím do dnešního vydání (ó hrůza) přiznaně a neskrývaně ruského webu Sputnik. Narazili by na článek „Průzkum: Slovinci nejvíce důvěřují Rusku, nejméně USA“ . Pod tímto zdánlivě bombastickým titulkem se ale skrývají výsledky průzkumu slovenského, bratislavského Institutu pro veřejné otázky (IVO).

A o tom to je: Výsledky průzkumu veřejného mínění na Slovensku, provedeného slovenskou agenturou, které ale jaksi nezapadají do obrazu pokrokové proevropské společnosti, si musejí slovenští zájemci najít na ruském a ne na domácím webu!

Jde o přežití Evropské unie

V jednom má ale již citovaný Jaromír Štětina přece jen pravdu. Ono i slepé kuře občas zrnko najde... Pro Blesk totiž otevřeně prohlásil, že tu „jde o přežití Evropské unie.“

Ano, pane europoslanče, jde. Tak, jako v roce řekněme 1988 šlo o přežití Sovětského svazu a jeho pásu podřízených, nesamostatných gubernií, k nimž patřila i tehdejší Československá republika. A stejně jako ty dnešní, si i tehdejší elity, uzavřené do bubliny své mimošské, utopické ideologie, tenkrát myslely, že stačí přetřít hanlivé nápisy na zdech, zakázat potměšilým uměleckým žvlům zpívat a řádně zarušit cizí vysílání... a vše ještě může být zachráněno.

No, nedopadlo to. Ani tentokrát to nevyjde. Navzdory všem rezolucím, cenzorům a udavačům, navzdory miliardám do propagandy neudržitelého. Takže, narozdíl od pana Štětiny a jeho druhů, se máme na co těšit.

URL| <http://protiproud.parlamentnilisty.cz/politika/2468-bolsevici-v-praze-i-v-bruselu-maji-opet-znamy-problem-jak-odriznout-nasi-verejnost-od-svobodnych-informaci-ve-veku-internetu-misto-rusicek-statni-trollove-zname-to-z-nedavne-historie-a-z-ni-take-cerpame-nadeji.htm>

Lubomír Vylíčil: Ve věku internetu místo rušiček státní "trollové"

**28.5.2016 parlamentnilisty.cz str. 00 Názory a petice
PV**

Lubomír Vylíčil se zabývá státní protiruskou propagandou, ukazuje kde jsou centra desinformační mašinérie dnešních "normalizátorů" a dospívá všemu navzdory k optimistickému závěru.

Evropské unii už prý konečně došla trpělivost! Bouchla do stolu a rozhodla se neúnosnou situaci rázně řešit. O co jde? O ruskou propagandu přece, jak nám sděluje, s udýchanou a neskrývanou radostí, hned několik velkých serverů.

V Evropském parlamentu se prý právě teď sestavuje rezoluce, podle níž by unijní státy měly ostřeji zakročit vůči prokremelské propagandě. Podle deníku Blesk by "Evropská komise měla dozorovat podrobný průzkum účinnosti stávajícího financování a předložit návrh na pružné řešení, které by poskytlo přímou podporu nezávislým médiím."

Profesionální trollové

Hmm, nezávislým mediím… Kterápak to asi, například u nás, budou? Že by třeba Svobodné fórum "typického disidenta" Pavla Šafra? To je přece přímo školním příkladem určitého typu nových, prounijních webů, které se v poslední době vyrojily, prorůstají mediálním prostorem jako plíseň a pokoušejí se předstírat nezávislost ba chvílemi i "alternativu". Medium, které zaměstnává zkušené a všude přeplácené profesionály bruselské a americké propagandy, jako třeba Tomáše Klvaňu, Jana Jandourka, Barboru Tachecí, Jefima Fištejna a další, a přitom chce světu namluvit, že žije z milodarů čtenářů a příznivců. Že by těm chudákům chtěli zvýšit gáží?

Stejně jako ty dnešní, si i tehdejší elity, uzavřené do bubliny své mimošské, utopické ideologie, tenkrát myslely, že stačí přetřít hanlivé nápisy na zdech, zakázat potměšilým uměleckým žvlům zpívat a řádně zarušit cizí vysílání… a vše ještě může být zachráněno

Tak…určitě. Jak by řekl klasik. Ale mnohem více prostředků asi půjde na úplně jiný typ "podpory" Velice zajímavé údaje o ní přinesl před nějakou dobou server Aeronet.

Jde o výpis tak zvaného trollingu. Tedy "rozbíječských", "prudičských" a dalších škodících aktivit na webech a zejména pak v diskusních fórech u článků, zpráv a komentářů, které mainstreamu nějak nejdou pod nos.

Všichni jste se s tím už určitě setkali. Agresivní útoky na osoby, které mají v diskusi "nevhodné" názory, odvádění pozornosti k jiným, než diskutovaným tématům, "tapetování" vloženými nesmysly… až po snahy vyprovokovat účastníky diskuse k žalovatelným a postižitelným výrokům. Tím ale bohužel snahy, alespoň těchto špičkových trollů, nekončí. Byly již zaznamenány i případy zjišťování (a zveřejňování) identity "nevhodně"

diskutujících, vyhrožování, udávání v zaměstnání… až po trestní oznámení, která naše gumové paragrafy v čím dál větší míře umožňují.

Jestli jste si ale představovali typického trolla jako odredovaného, osamělého pošuka s jointem v hubě a neomarxismem v hlavě, jako něco z “Kliniky” a podobných obskurních spolků, pak vás následující výpis uvede do reality.

Bojovníci informační války

Rádio Svobodná Evropa, Praha [55 IPs, 1079 Proxies, 417 PCs]

Evropský dům, Jungmannova ulice, Praha [12 IPs, 28 Proxies, 98 PCs]

Filosofická fakulta UK, Praha [122 IPs, 318 Proxies, 1477 PCs]

Fakulta sociálních věd UK, Praha [94 IPs, 457 Proxies, 137 PCs]

Fakulta humanitních studií UK, Praha [26 IPs, 114 Proxies, 214 PCs]

Fakulta sociálních studií, MU, Brno [31 IPs, 96 Proxies, 106 PCs]

The Prague Security Studies Institute, Praha [12 IPs, 0 Proxies, 36 PCs]

Open Society Fund, Hradecká ulice, Praha [6 IPs, 2 Proxies, 22 PCs]

Český Rozhlas, Praha [36 IPs, 119 Proxies, 42 PCs]

Údaje v závorkách uvádějí počty registrovaných entit trollů na ruských zpravodajských webech. Zkratky pak znamenají toto:

IPs - Číslo uvádí počet koncových IP adres z budovy. Zahnuje jak pevné PC, tak i připojení přes místní WiFi.

Proxies - Číslo uvádí, za kolika proxy adresami se trollové z daného objektu pokusili ukrýt svojí identitu.

PCs - Číslo uvádí počet fyzických zařízení, se kterými trollové z daného objektu do diskusí vstupovali. Nejde pouze o počítače, ale o veškerá zařízení, včetně mobilů.

Nejzajímavější je to poslední číslo v závorce. Dá se z něj zhruba odhadovat počet “bojovníků informační války” v daném objektu. Nelze samozřejmě předpokládat, že každý z nich vstupuje na web pouze jediným, a to svým zařízením. Ale více než 3 - 4 další v dosahu mít nebude. Zvláště když je trolling prováděn v pracovní době těchto institucí a “bojovník s propagandou” dbá alespoň trochu na utajení své činnosti.

Kolik nás to stojí?

Ta čísla nastolují otázku, kolik nás tahle “informační vítězství” všechny stojí. Nelze totiž rozumně předpokládat, že by to tyhle přinejmenším stovky lidí dělaly jen tak z plezíru a nebo z lásky k Bruselu. Ano, část aktivit může být provozována studenty v rámci jakýchsi praktik či diplomových prací, vycházejících z výuky. Na fakultách typu sociálních věd, humanitních studií nebo filosofie je asi dnes možné všechno. Ale ta čísla jsou příliš velká, aby se dala vysvětlit ročníkovými pracemi, nebo snahou zavděčit se vyučujícím.

A v případě institucí typu Českého rozhlasu už podobná vysvětlení vůbec nepřipadají v úvahu. Proto lze celkem realisticky předpokládat, že za velkou částí těchto aktivit budou stát slušně placení profesionálové. Proč slušně placení? Je to přece lehká, nenáročná práce v teple, vhodná i pro matky na mateřské a případně i pro práci z domova… Ale nesmí se o ní moc mluvit. Takže proto.

O těchto aktivitách se však v Blesku (ani jinde) nepsalo. Zato je všude hojně citován rusobijce Štětina, z něhož zoufalství přímo odkapává: “Nejde jen o jejich (míněno ruská) média, ale i o ta česká, která to přejímají. Například Parlamentní listy citují, co ruské troll factories napíšíou.”

Tomu se říká krása nechtěného. Ostatně každý správný zloděj křičí co nejhlasitěji “chyťte zloděje!” I naši propagandisté se činí. Jiným připisují to, co sami provádějí. Ale aspoň jsme se tak, díky panu europoslanci, dozvěděli z první ruky, jakže se teď jmenují ona profesionální centra na půdě neziskovek, státních institucí a (některých specifických) vysokých škol - troll factories.

Bruselští prohrávají

Mnohem důležitější, než novátorský název placených škůdců, je ale páně senátorovo plačtivé přiznání, že bruselští prohrávají. Oni to lidé, přes všechno nálepkování, přes mediální pomluvy a nasazování psích hlav stále čtou! A čím dál víc! Jen zmíněné Parlamentní listy se loni v březnu (při posledním průzkumu tohoto typu) přehouply přes laťku 600 000 čtenářů měsíčně. A od té doby jich rozhodně neubýlo. Podle jiného, rovněž staršího průzkumu, je považováno za nejpravdivější zdroj informací 22% čtenářů českého webu, což představovalo druhý největší podíl po 24% iDnes.cz.

Nad otázkou, proč tomu tak je, se ale rusofob Štětina, ani jeho druhové z nejrůznějších Evropských hodnot a dalších center propagandy nezamýšlejí. Alespoň veřejně ne. Odpověď by mohli získat třeba pouhým nahlédnutím do dnešního vydání (ó hrůza) přiznaně a neskrývaně ruského webu Sputnik. Narazili by na článek “Průzkum: Slovinci nejvíce důvěřují Rusku, nejméně USA” . Pod tímto zdánlivě bombastickým titulkem se ale skrývají výsledky průzkumu slovenského, bratislavského Institutu pro veřejné otázky (IVO).

A o tom to je: Výsledky průzkumu veřejného mínění na Slovensku, provedeného slovenskou agenturou, které ale jaksi nezapadají do obrazu pokrokové proevropské společnosti, si musejí slovenští zájemci najít na ruském a ne na domácím webu!

Jde o přežití Evropské unie

V jednom má ale již citovaný Jaromír Štětina přece jen pravdu. Ono i slepé kuře občas zrnko najde… Pro Blesk totiž otevřeně prohlásil, že tu “jde o přežití Evropské unie.”

Ano, pane europoslanče, jde. Tak, jako v roce řekněme 1988 šlo o přežití Sovětského svazu a jeho pásu podřízených, nesamostatných gubernií, k nimž patřila i tehdejší Československá republika. A stejně jako ty dnešní, si i tehdejší elity, uzavřené do bubliny své mimoňské, utopické ideologie, tenkrát myslely, že stačí přetřít hanlivé nápisy na zdech, zakázat potměšilým uměleckým žvlům zpívat a řádně zarušit cizí vysílání… a vše ještě může být zachráněno.

No, nedopadlo to. Ani tentokrát to nevyjde. Navzdory všem rezolucím, cenzorům a udavačům, navzdory miliardám do propagandy neudržitelného. Takže, narozdíl od pana Štětiny a jeho druhů, se máme na co těšit.

Vyšlo na protiproud.cz. Publikováno se souhlasem vydavatele.

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/article.aspx?rubrika=1415&clanek=437752>

Kde vědci v ČR píší nejlepší články

28.5.2016 Lidové noviny str. 13 Česká pozice
MARTIN RYCHLÍK

Studie CERGE-EI ukazuje, která pracoviště byla v letech 2009–2013 publikačně nejvýkonnější. LN přináší pořadí ve 24 oborech

Hodnocení vědy je věda sama o sobě. Jedním ze způsobů, jak zjistit, kdo činí světově převratné objevy a kdo spíše bádá na domácím kolbišti, je sledovat četnost studií v různých vlivných časopisech daných oborů. A ve

špičkové kvalitě článků excelují vědci z řady ústavů Akademie věd ČR, dále z Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy i mnozí další, ukazuje studie centra IDEA.

Obdivuhodné výsledky, o nichž už veřejnost ví, ale jsou tu opět potvrzeny, má Ústav organické chemie a biochemie Akademie věd v pražských Dejvicích, známý ÚOCHB. Proslavily jej preparáty Antonína Holého, ale též objevy dalších chemiků. Když se podíváme na ústavem vydané články ve sledované pětiletce 2009 až 2013, je zřejmé, jakou strategii volí.

V horní desetině nejlepších časopisů na světě – ve studii se měří pro každý obor dle indexu Article Influence Score (AIS) – vyšlo těmto vědcům 45 článků, jež posouvají lidské poznání. Ve zbytku horní čtvrtiny žurnálů dalších sto. Publikováním v málo významných časopisech čas neztrácejí – do spodní čtvrtiny v databázi Web of Science šlo jen 22 článků...

Takto „zdravé“ složení publikační aktivity má ovšem jen málokteré z vědeckých pracovišť v Česku. Zjistila to nová srovnávací studie ústavů a fakult podle publikačního výkonu ve špičkových časopisech, již vypracovalo centrum IDEA při Národohospodářském ústavu Akademie věd, který jako součást CERGE-EI právě slaví 25. výročí založení.

„Naším hlavním cílem bylo částečně vyplnit informační vakuum, které v oblasti hodnocení vědy v ČR přetrvává. Veřejnosti, včetně akademické, se u nás o kvalitě vědeckých pracovišť nedostává srozumitelných a věrohodných informací. To, co děláme, je jistý druh veřejné služby s podporou Strategie AV21,“ řekl LN Daniel Münich, jenž studii s kolegy vypracoval. Na webu střediska IDEA je k tomu dostupná interaktivní aplikace s řadou podrobností. Umožňuje zjistit, zda pracoviště, jež se často kasají excelencí, skutečně publikují excelentní počiny.

Kdo v jaké disciplíně vyniká?

Ve studii, která ukazuje pořadí v desítkách vědeckých disciplín, je vidět, jak kvalitní výstupy kdo má. Ve světově nejvýznamnějších žurnálech se očividně daří publikovat matematikům a fyzikům z „matfyzu“ Univerzity Karlovy, který se počtem špičkových studií řadí na první místo hned v šesti oborech – například v oboru „obecná matematika“ otiskl v daném období 596 článků, a to s většinou uplatněnou v horní polovině časopisů.

Třeba v kategorii „optika a lasery“ uplatňují špičkové výsledky především vědci z Přírodovědecké fakulty Univerzity Palackého. Široké oborové rozkročení s důrazem na kvalitu odhalíme například na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy (zoologie, botanika, geografie), výborně si ve skladbě oborových výstupů vede Botanický ústav AV, četné chemické ústavy Akademie věd a potravinářství dominuje jedna z fakult VŠCHT.

Na světovou kvalitu cílí výzkum kardiovaskulárních chorob v Institutu klinické a experimentální medicíny, známém jako IKEM. V oboru „teorie a systémy řízení“ vede Fakulta elektrotechnická ČVUT, v počítačových vědách Fakulta informatiky Masarykovy univerzity. Ale ani méně známá pracoviště se ve svých disciplínách neztrácejí: rybářská fakulta Jihočeské univerzity publikovala téměř 30 ze svých 160 článků v horní čtvrtině nejvýznamnějších odborných časopisů. A mimo sféru vysokých škol a Akademie najdeme i resortní Výzkumný ústav rostlinné výroby, jenž Česku v oboru „ochrany rostlin“ svými publikacemi kraluje a své výzkumy dobře uplatňuje.

„Mapujeme sice jen část vesmíru vědeckých výsledků, ale část velkou. Velmi vypovídající je naše srovnání v drtivě většině oborů přírodních věd a ve většině oborů technických a také medicínských. V oborech, kde je zvykem vědecké poznatky šířit i formou knih, je naše srovnání neúplné. Stále užitečné je ovšem ve společenskovědních oborech, jako jsou ekonomie či psychologie,“ říká docent Münich, jeden z autorů studie. Podotýká však, že o kvalitě monografií a patentů se toho u nás tolik neví. Těžko je hodnotit.

„Taková srovnání jsou sice užitečná, ale nesmíme jim přikládat přehnanou důležitost. Rozdíly v jakkoli kvantifikované ‚výkonnosti‘ vypovídají něco důležitého, jen pokud jsou opravdu výrazné, násobné... Zásadně důležité je, aby se porovnávaly oborově blízké instituce, protože ‚scientometrické‘ parametry se v různých oborech liší, někdy dost dramaticky,“ upozorňuje Václav Hořejší, ředitel Ústavu molekulární genetiky AV. Tento ústav v oboru „genetika a molekulární biologie“ obsadil první místo z celkem 96 institucí, které nějaký výstup v této kategorii uplatnily a jsou – byť třeba jen kratičce – ve zdrojové databázi zmíněny.

„Kvalitní hodnocení je pro uzdravení českého vědeckého prostředí klíčové. Výsledky v oblasti chemie mě nepřekvapují. Podobná data nabízejí i žebříčky typu Nature Index a jednoznačně korelují s kvalitou výzkumu v dané oblasti a instituci,“ řekl LN Radek Zbořil, přední chemik a ředitel nového centra RCPTM.

Má dvě připomínky. První je omezení žebříčku, který nezohledňuje velikost instituce. „Logicky tak ústav Akademie věd s mnohonásobkem vědeckých pracovníků musí ve srovnání s univerzitní katedrou vykazovat adekvátně vyšší podíl výsledků. Druhým problémem je multidisciplinarita výzkumu: typicky v oblasti nanotechnologií, v níž se pohybuje náš ústav. Jeho výsledky se rozprostřou napříč fyzikou, anorganickou,

analytickou nebo fyzikální chemií," říká Zbořil, jenž by ocenil normování výkonu na počet vědců (což je ale nad síly autorů studie). K takové evaluaci by poté mohl přihlížet i stát při financování excelentní vědy.

Pavel Hobza, nejcitovanější český chemik, připomíná, že ani se žádoucím cílením na ty nejlepší časopisy se to nesmí přehánět. „Pořád si myslím, že opravdu dobrá myšlenka se prosadí, i když nevyjde v časopisech typu Nature anebo Science. Ostatně citační ohlas našich prací to ukazuje, jedna z nejlepších prací – brzy dosáhne tisíce citací – vyšla ve Phys Chem Chem Phys, tedy v časopise s impakt faktorem 4,5...“ dodává Hobza.

Co by se mělo výrazně zlepšit

„Vládní metodika hodnotí pracoviště na základě bibliometrických ukazatelů. Rozsah a způsob, jak se údaje převádějí na peníze, je v řadě ohledů absurdní. Mnozí z těch, kdo to právem kritizují, však šmahem zatracují i samotné bibliometrické ukazatele. Naše studie ukazuje, že bibliometrie může být nejen špatný pán, ale také dobrý sluha,“ říká Münich.

Studie IDEA odhaluje, ve kterých oborech a kde vědci cílí na kvantitu na úkor kvality. Se snadným publikováním v málo významných lokálních časopisech, často vydávaných mateřskými institucemi autorů v nich publikujících, se spokojuje řada pracovišť. A tuto praxi podporuje automatický přepočítání výsledků na peníze, vědci přezdívaný kafemlejnec.

Přestože se ekonomický výzkum provozuje na desítkách míst, ve světově významných časopisech se prosazuje jen pár pracovišť. A sociologové či psychologové, kteří mají nadnárodní předmět výzkumu, uplatňují většinu článků ve spodní čtvrtině časopisů čili často v těch domácích. Publikačně extrémně slabý je tuzemský pedagogický výzkum; s čestnou výjimkou Pedagogické fakulty Masarykovy univerzity.

Pokračování na straně 14

Dokončení ze strany 13

Rozdíl mezi špičkovými články v horní světové desetině (ve sloupcích D1) a texty ve spodní čtvrtině (Q4) jsou nesmírné, až astronomické. Suma článků zde není tak podstatná jako první dva sloupce.

Jak cílit na nejvyšší mety? „Hlavní samozřejmě je, aby instituce měly opravdu výborné výsledky. I potom bývá většinou obtížné je dostat do nejlepších žurnálů, protože konkurence je tam obrovská. Skoro každý to nejprve zkusí někde hodně vysoko a většinou skončí v časopise skromnějším,“ říká imunolog Hořejší.

Kvalita publikací je pro vědecké prostředí zásadním ukazatelem. Třeba Masarykova univerzita si vede výborně ve vědách o rostlinách, v molekulární biologii, v onkologii i astrofyzice. „Ve shodě s mezinárodními standardy se díváme nejen na to, kde publikujeme, ale také jak naše publikace ovlivňují vědeckou komunitu a jaký podíl mají naši vědci... Kombinace pohledů, vždy s posouzením potenciálu, je zásadní pro strategická rozhodnutí, co budeme podporovat a co můžeme tlumit,“ říká prorektor MU Petr Dvořák.

Druhá nejstarší vysoká škola na českém území, Univerzita Palackého, boduje v chemii, optice, zoologii či historii. „Ve všech případech se ukazuje, že se prvotřídní výzkum nezrodí přes noc, ale vyžaduje tradici, inspirativní osobnosti a nejméně dvě generace tvrdé práce,“ řekl LN rektor Jaroslav Miller. I olomoucký rektorát si monitoruje, v jakých žurnálech se výsledky uplatňují. „Pokud se daří publikovat v těch nejnáročnějších časopisech, není o kvalitě výzkumu pochyb. Dovedu si představit, že by toto kritérium mohlo být jedním z klíčových pro hodnocení vědecké úrovně univerzit a jejich financování, alespoň v přírodních, lékařských či technických oborech. Možná by nám odpadla část starostí se sisyfovským hledáním metodiky dělení financí na vědu,“ doplňuje historik Miller.

„Ukažte čtyři nejlepší články“

Inspiraci, jak se více zaměřit na špičkový výzkum, můžeme najít na Britských ostrovech. Tamní hodnocení, Research Excellent Framework (REF), proběhlo předloni. „Jednou za šest let tam vědci zašlou své čtyři nejvyšší publikace do hodnotícího procesu. Navíc každá výzkumná skupina připraví stručnou zprávu, jaký vliv má její výzkum na společnost a v čem uspěli. Kvalita celé instituce je třetím kritériem. Hodnocení dělají lidé formou peer review; žádnému automatickému procesu bez lidského posouzení by britští vědci nedůvěřovali tak jako svým kolegům,“ říká Otakar Fojt, vědecký atašé britské ambasády v Praze. Na základě výsledků jsou pak pracovištím přidělovány určité institucionální finance.

Semlít výsledky různého druhu – špičkové i podprůměrné – do kafemlejnkového financování se v Česku ukazuje jako bolavá cesta. Stejně se ale čeští vědci nechtějí „utavit“ v nekonečných grantových soutěžích a v neustálém psaní projektů: čím dál častěji debatují, zda by neměla špičková pracoviště, jež najdete v popředí okolních tabulek, dostat více důvěry a dlouhodobější tzv. institucionální peníze. „Je velmi důležité, aby se postupně zvýšila proporce institucionálního financování na úkor účelového (z projektů), což posílí stabilitu

výzkumných týmů," míní Marián Hajdúch z Ústavu molekulární a translační medicíny, v němž jeden z podprogramů vede nejcitovanější český bio vědec Jiří Bártek.

Největší nové centrum, brněnský CEITEC, se snaží vědcům vytvářet prostředí, v němž budou mít na déletrvajících pracích zázemí. „Je třeba chápat, že nejlepší publikace jsou vždy výsledkem dlouhodobé práce, která jde prakticky vždy za horizont grantových schémat, jimiž je v Česku věda převážně financována,“ říká Jiří Nantl, operační ředitel střediska, jež má i své bonusové schéma za top publikace.

Výsledky studie IDEA, jež odhaluje četnost špičkových publikací jednotlivých pracovišť, akademiky enormně zajímají. „Dostáváme spoustu dotazů, zda a kdy bude aktualizace k dispozici. Jde totiž o jediné oborové srovnání publikačního výkonu českých pracovišť, které poskytuje solidní informaci o kvalitě a významu výzkumu. Navíc je naše srovnání založeno na datech z oficiální vládní databáze výsledků, takže uživatelé vědí, kde se ta naše čísla vzala,“ říká Münich.

A dodává: „Tlak na publikace ve špičkových časopisech se ve světě daří vytvářet tam, kde mají kvalitní systém informovaného peer review, tedy hodnocení s pomocí externích špičkových panelistů, kteří dokážou odlišit, které publikace mají zásadnější vliv na obor a které naopak vznikly hlavně proto, aby mělo pracoviště dost čárek ve zjednodušeném systému hodnocení, jaký funguje u nás v Česku.“

Veřejnosti, včetně akademické, se v České republice o kvalitě vědeckých pracovišť nedostává srozumitelných a věrohodných informací... To, co děláme, je jistý druh veřejné služby.

Excellence pohledem žebříčku Nature Index

* Pomocí naprosto prvotřídních článků měří kvalitu vědy Nature Index, který vychází jen z výběru 68 přírodovědných časopisů. Podle počtu studií a podílu na nich pak sestavuje i žebříček nejlepších institucí a zemí. V aktuálním vydání drží Česko 26. příčku s přepočteným ziskem 148,25 tzv. WFC bodů – za Finskem a před Norskem. První jsou USA, druhá už Čína. * Největší zářez v celkovém českém zisku má skoro z poloviny chemie (72,03 bodu), dále fyzikální vědy (50,72), biomedicínské obory (26,77) a vědy o Zemi (8,27). * Studie, jež mívají potenciál přepisovat učebnice a posouvat lidské vědění, do indexu dodaly v uplynulém roce nejčastěji ústavy Akademie věd (64,19 bodu). Druhá je Univerzita Karlova (33,33), třetí Masarykova univerzita (13,16), čtvrtá Univerzita Palackého (9,50) a pátá VŠCHT (7,36). Šesté místo patří Univerzitě Pardubice (4,34) a sedmé ČVUT (3,95). * „Výběr jejich top 68 časopisů je dost diskutabilní. Objektivnější by bylo, kdyby jich v souboru bylo mnohem více,“ míní profesor Václav Hořejší. I přes výtky se tento ukazatel založený jen na sledování excelentních výsledků prosazuje. Podle Petra Dvořáka z Masarykovy univerzity jde o respektovaný index, jenž koriguje bodové zkreslení v astrofyzice, astronomii apod.

Publikační výkonnost vědeckých pracovišť v ČR za léta 2009 až 2013

Publikační výstupy z Web of Science řazené podle článků v nejlepší desetině časopisů v oboru (D1) a v součtu se zbytkem horní čtvrtiny (Q1'). Q2 až Q4 jsou zbylé čtvrtiny.

Obor / šest (nejvýkonnějších počet pracovišť celkem) D1 Q1' Q2 Q3 Q4 suma

Sociologie a demografie (37)

1. Sociologický ústav AV 3 5 6 4 52 70
2. Přírodovědecká fakulta UK 1 2 2 2 9 16
3. Fakulta sociálních studií MU 1 2 3 2 33 41
4. **Fakulta sociálních věd** UK 0 1 1 2 14 18
5. Fakulta filozofická ZČU 0 1 1 1 10 13
6. Národohospodářský ústav AV 1 0 0 0 1 2

Ekonomie (56)

1. Národohospodářský ústav AV 12 8 12 6 17 55
2. **Fakulta sociálních věd** UK 3 8 19 7 61 98
3. CERGE UK 5 1 10 8 15 39
4. Ústav teorie informace AV 2 2 5 2 7 18
5. Centrum životního prostředí UK 1 1 3 0 3 8
6. Fakulta národohospodářská VŠE 0 2 6 6 45 59

Psychologie (49)

1. Psychologický ústav AV 2 3 5 2 57 69
2. Fakulta humanitních studií UK 0 4 2 1 1 8
3. Přírodovědecká fakulta UK 1 1 1 2 1 6
4. Filozofická fakulta UK 1 1 0 1 10 13
5. Fakulta sociálních studií MU 1 0 4 5 23 33
6. Centrum pro teoretická studia UK 0 1 0 0 1 2

Obecná matematika (63)

1. Matematicko-fyzikální fakulta UK 52 101 203 147 93 596
2. Matematický ústav AV 31 63 110 75 60 339
3. Ústav teorie informace AV 8 9 26 16 5 64
4. Centrum IT4Innovations OSU 4 11 7 35 18 75
5. Přírodovědecká fakulta MU 7 8 38 50 55 158
6. Fakulta aplikovaných věd ZČU 1 14 48 26 10 99

Teoretická fyzika (32)

1. Matematicko-fyzikální fakulta UK 3 17 42 10 4 76
2. Fakulta jaderná a fyz. inž. ČVUT 9 8 31 17 4 69
3. Ústav jaderné fyziky AV 4 12 48 31 16 111
4. Fyzikální ústav AV 4 10 12 3 5 34
5. Přírodovědecká fakulta MU 3 10 24 8 4 49
6. Filozoficko-přírod. fakulta SLU 0 9 14 2 1 26

Optika a lasery (42)

1. Přírodovědecká fakulta UP 23 86 21 12 14 156
2. Fyzikální ústav AV 12 41 38 20 21 132
3. Matematicko-fyzikální fakulta UK 4 21 7 6 4 42
4. Ústav přístrojové techniky AV 4 13 15 2 3 37
5. Přírodovědecká fakulta MU 6 6 4 0 0 16
6. Fakulta jaderná a fyz. inž. ČVUT 1 9 26 15 5 56

Biofyzika (72)

1. Biofyzikální ústav AV 49 73 57 55 31 265
2. Ústav fyzikální biologie JČU 10 19 44 14 5 92
3. Přírodovědecká fakulta UP 4 21 13 11 2 51
4. CEITEC MU 3 5 1 0 1 10
5. Biologické centrum AV ČR 3 4 2 2 0 11
6. Přírodovědecká fakulta MU 2 4 2 2 3 13

Anorganická chemie (52)

1. Ústav anorganické chemie AV 5 50 32 29 10 126
2. Fakulta chemicko-tech. UPCE 3 44 40 52 27 166
3. Přírodovědecká fakulta UK 3 39 19 21 6 88
4. Fakulta chem. technologie VŠCHT 4 16 17 15 6 58
5. Přírodovědecká fakulta UP 2 16 13 30 4 65
6. Přírodovědecká fakulta MU 0 3 6 11 4 24

Organická chemie (73)

1. Ústav org. chemie a bioch. AV 45 100 109 102 22 378
2. Přírodovědecká fakulta UK 11 32 17 14 2 76
3. Přírodovědecká fakulta MU 13 15 13 13 4 58
4. Fakulta chem. technologie VŠCHT 6 20 20 26 16 88
5. Farmaceutická fakulta UK 0 15 10 11 2 38
6. Fakulta chem.-technolog. UPCE 0 11 31 31 19 92

Makromolekulární chemie (51)

1. Ústav makromolek. chemie AV 33 74 96 46 33 282

2. Fakulta technologická UTB 1 15 27 14 16 73
3. Přírodovědecká fakulta UK 5 9 13 4 1 32
4. Univerzitní institut UTB 1 11 15 8 7 42
5. Fakulta chem. technologie VŠCHT 2 6 13 5 14 40
6. Fakulta chemická VUT 1 6 4 6 2 19

Fyzikální a teoretická chemie (70)

1. Ústav fyz. ch. J. Heyrovského AV 32 126 114 57 18 347
2. Ústav org. chemie a bioch. AV 36 115 116 40 10 317
3. Přírodovědecká fakulta UP 15 55 27 7 6 110
4. Přírodovědecká fakulta UK 5 25 21 13 7 71
5. Ústav chemických procesů AV 2 26 42 25 9 104
6. Fakulta chem.-technolog. UPCE 1 21 30 20 21 93

Geologie a mineralogie (46)

1. Přírodovědecká fakulta UK 14 19 45 35 25 138
2. Česká geologická služba 9 17 23 40 27 116
3. Geologický ústav AV 4 8 28 24 12 76
4. Přírodovědecká fakulta MU 4 2 12 16 12 46
5. Geofyzikální ústav AV 2 3 4 2 1 12
6. Ústav struktury hornin AV 2 1 7 2 16 28

/ Obor šest (nejvýkonnějších počet pracovišť celkem) D1 Q1' Q2 Q3 Q4 suma

Geodezie a geografie (30)

1. Matematicko-fyzikální fakulta UK 8 16 1 4 1 30
2. Přírodovědecká fakulta UK 5 14 18 18 55 110
3. Geofyzikální ústav AV 1 5 1 13 0 20
4. Přírodovědecká fakulta OSU 0 5 11 1 9 26
5. Výzkumný ústav geodetický 1 3 3 5 5 17
6. Fakulta aplikovaných věd ZČU 2 1 2 4 1 10

Genetika a molekulární biologie (96) 9

1. Ústav molekulární genetiky AV 32 62 41 24 8 167
2. Biologické centrum AV 17 43 20 21 9 110
3. Ústav experimentální botaniky AV 18 24 13 10 5 70
4. Přírodovědecká fakulta UK 14 27 14 12 10 77
5. 1. lékařská fakulta UK 9 21 23 14 16 83
6. CEITEC MU 13 12 9 6 1 41

Botanika (52)

1. Botanický ústav AV 42 71 127 53 37 330
2. Přírodovědecká fakulta UK 18 27 54 52 19 170
3. Přírodovědecká fakulta UP 7 13 27 8 12 67
4. Přírodovědecká fakulta MU 6 13 23 6 7 55
5. Přírodovědecká fakulta JČU 3 11 26 14 9 63
6. Ústav experiment. botaniky AV 7 6 10 6 3 32

Zoologie (61)

1. Přírodovědecká fakulta UK 24 49 57 63 45 238
2. Ústav biologie obratlovců AV 5 38 28 39 20 130
3. Přírodovědecká fakulta UP 12 27 16 15 15 85
4. Přírodovědecká fakulta JČU 7 22 29 30 21 109
5. Přírodovědecká fakulta MU 5 17 22 32 31 107
6. Fakulta lesnická a dřevařská ČZU 1 10 3 13 35 62

Ekologie (53)

1. Biologické centrum AV 16 26 53 24 40 159
2. Přírodovědecká fakulta JČU 9 20 28 17 12 86

3. Centrum globální změny AV 8 21 19 9 11 68
4. Přírodovědecká fakulta UK 12 17 16 14 5 64
5. Přírodovědecká fakulta MU 7 16 23 13 5 64
6. Botanický ústav AV 3 9 10 4 4 30

Kardiovaskulární nemoci (45)

1. IKEM 16 22 20 18 42 118
2. 3. lékařská fakulta UK 20 16 9 6 6 57
3. Nemocnice Na Homolce 8 8 6 6 6 34
4. Fakultní nemocnice v Motole 6 10 10 11 6 43
5. Fyziologický ústav AV 1 11 9 4 15 40
6. 1. lékařská fakulta UK 4 6 8 9 19 46

Onkologie a hematologie (62)

1. Ústav hem. a krevní transfuze 6 19 31 39 29 124
2. 2. lékařská fakulta UK 17 6 10 7 9 49
3. Lékařská fakulta UP 12 7 28 12 52 111
4. Lékařská fakulta MU 8 9 23 24 21 85
5. Fakultní nemocnice v Motole 13 5 9 5 7 39
6. Fakultní nemocnice Brno 8 9 20 18 18 73

Farmakologie, lékárnická chemie emie (59)

1. Farmaceutická fakulta UK 11 40 74 35 63 223
2. Přírodovědecká fakulta UP 4 9 17 5 3 38
3. 1. lékařská fakulta UK 1 8 5 3 3 20
4. Farmaceutická fakulta VFU 3 6 25 27 32 93
5. Lékařská fakulta v Hradci Kr. UK 1 8 8 8 1 26
6. Fakultní nemocnice Hradec Kr. 0 3 9 3 3 18

Veterinární medicína (40)

1. Výzkumný ústav veter. lékařství 8 27 16 43 8 102
2. Biologické centrum AV 4 24 11 66 35 140
3. Fakulta veter. lékařství VFU 7 12 12 45 40 116
4. Fakulta veter. hygieny VFU 1 10 10 12 56 89
5. Přírodovědecká fakulta UK 1 3 1 2 1 8
6. Farmaceutická fakulta UK 0 3 2 2 1 8

Informatika (55)

1. Fakulta informatiky MU 8 15 23 19 8 73
2. Matematicko-fyzikální fakulta UK 11 7 22 12 8 60
3. Fakulta elektrotechnická ČVUT 6 3 1 3 2 15
4. Přírodovědecká fakulta UP 1 5 6 6 13 31
5. Fakulta elektrotechniky VŠB 0 4 8 11 16 39
6. Ústav informatiky AV 1 3 4 7 3 18

Elektronika, elektrotechnika (44)

1. Ústav fotoniky a elektroniky AV 4 28 17 14 14 77
2. Fakulta elektrotechnická ČVUT 1 30 27 40 87 185
3. Ústav přístrojové techniky AV 1 15 15 19 2 52
4. Fakulta elektrotechniky VUT 1 6 14 21 182 224
5. Český metrologický institut 0 3 1 1 5 10
6. Fakulta elektrotechnická ZČU 2 0 9 8 12 31

Stavebnictví (12)

1. Fakulta stavební ČVUT 3 5 18 6 14 46
2. Fakulta stavební VUT 2 2 11 12 22 49
3. Fakulta stavební VŠB 0 3 1 0 1 5
4. Kloknerův ústav ČVUT 2 0 0 4 3 9

5. Ústav teor. a aplik. mechaniky AV 0 2 0 1 2 5

6. Výzkumný ústav staveb. hmot 1 0 0 1 0 2

Pramen: studie IDEA/CERGE-EI (Š. Jurajda, S. Kozubek, D. Münich, S. Škoda) 2016

AV – Akademie věd ČR, UK – Univerzita Karlova, MU – Masarykova univerzita, UP – Univerzita Palackého, ČVUT – České vysoké učení technické, VUT – Vysoké učení technické, VŠB – Vysoká škola báňská, VŠCHT – Vysoká škola chemicko-technologická, UTB – Univerzita Tomáše Bati, ZČU – Západočeská univerzita, JČU – Jihočeská univerzita, VŠE – Vysoká škola ekonomická, OSU – Ostravská univerzita, SLU – Slezská univerzita, UPCE – Univerzita Pardubice, ČZU – Česká zemědělská univerzita, VFU – Veterinární a farmaceutická univerzita, IKEM – Institut klinické a experimentální medicíny

O autorovi| MARTIN RYCHLÍK, redaktor LN

Foto autor| ILUSTRACE RICHARD CORTÉS

Delší mládí, drahá dospělost. Generace Y má v Česku i na Západě shodný úděl

29.5.2016 e15.cz str. 00 Domácí ekonomika

Jan Vávra

V Česku dorostla první generace vysokoškoláků, která nezažila komunismus. Stejně jako na Západě je pro ni podle sociologů typické prodloužení si mládí až do třicítky. Analytici se ale už neshodnou, do jaké míry je odkládání založení rodiny a pořízení si vlastního bydlení volbou, nebo spíše ekonomickou nutností. Univerzitní diplom je totiž stále menší zárukou získání dobrého místa.

Česku se nevyhnul trend relativního zaostávání růstu výdělků mladých lidí vůči zbytku populace, který je na Západě patrný od sedmdesátých let. Většina českého populačního ročníku totiž pokračuje ve vysokoškolském studiu, hodnota univerzitního titulu na trhu práce klesá. V roce 2002 dosahovaly osoby ve věku 25–29 let s vysokoškolským vzděláním přibližně 75 procent příjmu všech vysokoškoláků, o deset let později jen 70 procent, vyplývá ze statistik ČSÚ.

Druhý údaj pochází ještě z období ekonomické krize, Středisko vzdělávací politiky Pedagogické fakulty UK ovšem varuje, že tento jev potrvá dlouhodobě. Neznamena to ale, že se budou mladí vysokoškoláci výrazně častěji objevovat mezi nezaměstnanými, spíše se musí naučit slevit ze svých nároků na kvalifikovanost práce a výši mzdy.

Přestože se dokončením vysoké školy zařadí mezi nejvzdělanější třetinu populace, svými výdělky patří mladí lidé s univerzitním diplomem mezi spodní polovinu výdělečně činné populace. Medián hrubého měsíčního platu všech vysokoškoláků dosahuje podle MPSV třiceti tisíc korun. Po odečtení uvedené stále rostoucí „absolventské daně“ by se pak blížil 21 tisícům.

Podle Aleny Bičákové z ekonomického institutu CERGE jsou ale v celoevropském srovnání vyhlídky absolventů ještě relativně dobré. „V porovnání s vrstevníky ve Velké Británii jsou na tom podstatně lépe díky stále de facto nulovým přímým nákladům na vzdělání. Bydlení je pro ně také dostupnější než v Británii,“ uvádí Bičáková s tím, že situace na pracovních trzích obou zemí je z pohledu mladých podobná, tedy celkem dobrá v porovnání se státy jižní Evropy. Podle ekonomky se ale mladé rodiny v Česku potýkají se zvýšenými „náklady na mateřství.“

Generační abeceda

Označování generací posledními písmeny abecedy vstoupilo do obecného povědomí začátkem devadesátých let díky novele Douglase Couplanda s názvem Generace X: Vyprávění pro akcelorovanou kulturu. Ta mozaikovým stylem popisuje plejádu životních zážitků lidí narozených koncem 50. a počátkem 60. let. Později sociologové začali mezi generaci X řadit i lidi narozené koncem sedmdesátých let.

Právě rozšiřování mozaiky možných zážitků je to, oč generace X usilovala. Formoval ji nástup takových popkulturních fenoménů, jako je MTV, alternativní rock nebo počítačové hry. Přesto se nakonec její příslušníci

od svých předchůdců liší méně, než by charakteristiky generace X naznačovaly. Vedou spokojený, rodinně orientovaný život a zachovali si přesvědčení, že tvrdá práce je zárukou úspěchu.

Pro generaci následující, tedy Y neboli miléniovou generaci, která dospívá právě až v 21. století, je důležitá nejenom spokojenost v osobním životě, ale zejména jeho lepší skloubení s prací (viz infobox číslo dvě).

Podobně jako generaci X jejich ranou dospělost provázejí výrazné technologické změny, tentokrát v podobě masového používání internetu.

Miléniová generace se ale ještě ani nestihla pořádně usadit a už se, podle módního „písmenkového“ dělení, mluví o generaci Z: tak lze označit dnešní adolescenty. Výstižnější je ale jejich označení coby digitálních domorodců. Drobnohled sociálních sítí pro ně žádnou novinku nepředstavuje, jako první generace se do tohoto světa již narodila.

„Vzhledem k téměř nulové nabídce flexibilních forem práce a velmi omezené nabídce kvalitní a finančně dostupné institucionální péče o děti do tří let zůstává velká část českých žen s každým dítětem doma několik let, což je značný zásah do kariéry,“ vysvětluje Bičáková.

Lepší materiální a institucionální podmínky by však v případě generace Y automaticky nezaručily, že by jejím příslušníkům typický dospělý život v podobě budování kariéry, splácení domu či bytu a starání se o rodinu přinesl pocit osobního štěstí.

Ať už o generaci lidí narozených mezi druhou polovinou osmdesátých a devadesátých let sociologové hovoří jako o generaci Y či milénialech, přisuzují jim důraz právě na harmonické spojení pracovního a osobního života.

Podle Hany Pacákové, postgraduální studentky sociologie na **Fakultě sociálních věd** Karlovy univerzity, „reagují na generace předchozí, které se z jejich pohledu nesmyslně podřizovaly hodnotám úspěchu, kariéry, rodiny a nechaly se jimi svazovat.“ Kvůli tomu sami někdy mohou působit jako „velké děti, které nechtějí dospět a raději si jen hrát.“

Nová éra

Přestože slova o revoltě a neochotě dospět by leckdo mohl vysledovat až do šedesátých let, šéf společnosti SCIO Ondřej Šteffl na konferenci New Media Inspiration věnované jednotlivým generacím upozornil, že právě fenomén tzv. odložené dospělosti je tím, co mladou generaci historicky odlišuje nejvíce.

Obvykle se lidé ještě několik let po absolvování vysokoškolských studií (a před pořízením si hypotéky coby symbolické tečky za mládím) věnují cestování či jiným požitkům, doplnil Šteffl. To, že vůbec mají možnost odložit si relativně rutinní život plný nejen pracovních povinností a místo toho si více užívat života podle Šteffla svědčí o slušné materiální úrovni mladých lidí i celé společnosti.

Oponoval mu sociolog Stanislav Biler s tím, že mezi hodnotové priority nezanedbatelné části příslušníků generace Y patří i klidný rodinný život. „Mnoho z nich ale řadu let přechází mezi neplohodnotnými pracovními úvazky, případně ani žádné takové úvazky nezíská. Obecně mají relativně velký problém sehnat takové zaměstnání, aby se k symbolické tečce za studentským životem v podobě hypotéky vůbec dopracovali,“ reagoval Biler.

Změna přístupu k práci je znát hlavně ve zdravotnictví

Menší ochota trávit čas v práci se už projevuje i ve fungování českých nemocnic. Mladí lékaři jsou ti, kdo nejvíce tlačí na dodržování zákoníku práce a maximálního počtu osmi přesčasových hodin týdně. Zdravotnictví dlouhá léta platilo za obor, jehož fungování se v Česku bez práce přes čas neobejde.

Podle průzkumu, který si dělá mezi svými zaměstnanci největší česká nemocnice Motol, je pro mladé lékaře důležitější volný čas než plat. „Je pro ně zásadní, že nebudou v práci od nevidím do nevidím,“ uvádí ředitel Nemocnice Motol Miloslav Ludvík.

Menší ochota věnovat volný čas profesi je znát už u mediků na vysoké škole. „My jsme vnímali studium jako příležitost se co nejvíce naučit. Dnes je zájem o to, pracovat ve svém volném čase, praktikovat na klinikách, jen aby se něco přiučili, výrazně nižší,“ říká deníku E15 děkan 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy Aleksi Šedo.

Vedení nemocnic i lékařských fakult se trendu přizpůsobují, starší generace lékařů, kteří byli zvyklí na jiný rytmus, ale upozorňuje, že se výrazně snížil počet hodin v zaškolování chirurgů a dalších specialistů. „Výchova mladých lékařů je nedostatečná. Odborné články dokazují, že zkrácení pracovní doby zhoršilo péči o pacienty,“ upozorňuje opakovaně neurochirurg Vladimír Beneš. (ač)

Málokdo to navíc z generace Y může zvládnout před třicítkou. Průměrná doba dokončení univerzitního studia je v Česku 28 let a další jeden až dva roky obvykle trvá, než najdou uplatnění na trhu práce. Právě až v tomto časovém intervalu míra nezaměstnanosti absolventů klesá ke dvěma procentům, tedy výrazněji pod celorepublikový průměr, ukazují statistiky Střediska vzdělávací politiky.

Nabrání hypotéky, která je podle Bilera se Štefflem symbolem ukončeného mládí a jejíž průměrná doba splatnosti v Česku překonala 23 let, tak ještě prohlubuje rozdíl mezi bezstarostným prodloužením mládím a „zodpovědnou dospělostí“: znamená totiž závazek na většinu profesního života. Generace Y se tedy začíná plně osamostatňovat až ve věku, ve kterém se jejich matky a otcové již plně věnovali rodinným povinnostem.

Pokud se však chtějí lidé generace Y ještě několik let po studiu primárně věnovat cestování a sbírání zážitků, teoreticky jim v tom nebrání ani průměrné či mírně podprůměrné příjmy. Současné možnosti digitální (respektive sdílené) ekonomiky například dovolují relativně levné cestování po světě díky síti domácího ubytování Airbnb a vyhledávačům levných letenek.

Možnosti toho, co lze v dnešní době zažít a za co své peníze utratit, dokonce podle politického komentátora Financial Times Janana Ganeshe více než vyvažují ekonomické jevy typu poklesu reálných mezd či nárůstu cen nemovitostí v poměru k výdělkům mladých lidí. „Narodili byste se radši v roce 1960 nebo 1990?“ pokládá řečnickou otázku.

Čtěte také:

Generace Y - zhouba nebo spása?

Na Západě se zvětšuje generační propast, příjmy mladých zaostávají

Mladé ženy z generace Y si vybírají práci už hlavně podle šance na kariéru

URL| <http://zpravy.e15.cz/domaci/ekonomika/delsi-mladi-draha-dospelost-generace-y-ma-v-cesku-i-na-zapade-shodny-udel-1298529>

Martin Ralbovský výkonným ředitelem inkasní agentury Cash Collectors

30.5.2016 [Kariera.iHNed.cz](http://www.kariera.iHNed.cz) str. 00

-rkp

Inkasní agentura Cash Collectors posílila svůj tým o Martina Ralbovského, který nastupuje na pozici výkonného ředitele. Zkušený manažer Martin Ralbovský přichází z GE Money Bank, kde byl zodpovědný zejména za vymáhací strategie a správu portfolií v mimosoudním i soudním vymáhání.

Martin Ralbovský (33) studoval Matematicko-fyzikální fakultu a **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze a Fakultu informatiky a statistiky Vysoké školy ekonomické v Praze, kde získal v roce 2009 doktorát. V témže roce nastoupil do GE Money Bank, kde působil nejprve jako analytik zabývající se vývojem a reportingem vymáhacích strategií a posléze jako manažer zodpovědný mj. za procesy soudního vymáhání a exekuce, outsourcing vymáhání živých i ukončených smluv pomocí externích vymáhacích agentur a field collectorů GE Money Bank a GE Money Auto, včetně insolvence, dědictví a prodeje jejich pohledávek.

Ivan Fibír ředitelem oddělení mimosoudního vymáhání pohledávek agentury Cash Collectors - čtěte ZDE

Inkasní agentura Cash Collectors byla založena v roce 2007 jako akciová společnost úzce spolupracující s advokátní kanceláří Havel, Holásek & Partners. Zabývá se vymáháním a správou portfolií obtížně vymahatelných pohledávek.

URL| <http://kariera.ihned.cz/pro-hr-manazery/c1-65311790-martin-ralbovsky-vykonnym-reditelem-inkasni-agentury-cash-collectors>

Nový ředitel Slezského divadla 30.5.2016 HLÁSKA str. 05 Aktuality

Ilja Racek začne opavské divadlo řídit prvního června.

Opavští radní na svém jednání 11. května posvětili doporučení výběrové komise a jmenovali do funkce ředitele příspěvkové organizace Slezské divadlo Opava Ilju Racka.

„Do výběrového řízení se přihlásilo celkem deset uchazečů, před výběrovou komisí jich pak předstoupilo osm. Pan Racek předložil vyváženou koncepci, která reflektuje roli Slezského divadla v našem městě a podle názoru komise nejlépe vystihuje potřeby opavského diváka,“ uvedl primátor Radim Křupala, který byl předsedou výběrové komise s tím, že ústních pohovorů se zúčastnil také psycholog, aby u každého uchazeče posoudil osobnostní vlastnosti.

„Na volbě tohoto uchazeče se shodli členové výběrové komise i radní. Do funkce by měl nastoupit prvního června,“ dodal primátor. Pětašedesátiletý Ilja Racek žije v Ostravě, je synem známého českého herce stejného jména. Vystudoval obor televizní publicistika na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze, obor režie na DAMU, na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci pak absolvoval doktorský studijní program v oblasti divadelní vědy.

V polovině sedmdesátých let začínal jako asistent a režisér v Československém rozhlasu a Československé televizi v Ostravě. V letech osmdesátých působil nejprve ve funkci šéfa České scény Těšínského divadla, poté šéfa činohry Divadla F. X. Šaldy v Liberci. V letech 1991 až 1998 řídil Státní divadlo Ostrava, později přejmenované na Národní divadlo Moravskoslezské, během tohoto období působil také jako ředitel Janáčkovy filharmonie v Ostravě či Divadla Petra Bezruče. Od roku 1998 byl tři roky náměstkem ministra kultury ČR Pavla Dostála, zároveň jako pedagog předával své zkušenosti studentům oboru kulturní management na Univerzitě Palackého. Následně rok vedl odbor kultury a památkové péče Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. V roce 2002 se stal ředitelem Televizního studia Ostrava, odkud odešel až po jedenácti letech. V letech 2013 až 2014 řídil Divadlo Josefa Kajetána Tyla v Plzni.

Foto popis|

Slezské divadlo v Opavě povede od června Ilja Racek

30.5.2016 patriotmagazin.cz str. 00

Jaroslav Baďura

Opavští radní posvětili doporučení výběrové komise a jmenovali do funkce ředitele příspěvkové organizace Slezské divadlo Opava Ilju Racka. Ve středu 1. června se bývalý ředitel ostravského studia České televize ujme v Opavě své funkce.

„Do výběrového řízení se přihlásilo celkem 10 uchazečů, před výběrovou komisí jich pak předstoupilo osm. Pan Racek předložil vyváženou koncepci, která reflektuje roli Slezského divadla v našem městě a podle názoru komise nejlépe vystihuje potřeby opavského diváka,“ uvedl primátor města Radim Křupala, který byl předsedou výběrové komise s tím, že ústních pohovorů se zúčastnil také psycholog, aby u každého uchazeče posoudil osobnostní vlastnosti.

„Na volbě tohoto uchazeče se shodli členové výběrové komise i radní. Do funkce by měl nastoupit 1. června,“ dodal primátor.

Pětašedesátiletý Ilja Racek žije v Ostravě, je synem známého českého herce stejného jména. Vystudoval obor televizní publicistika na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze, obor režie na DAMU, na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci pak absolvoval doktorský studijní program v oblasti divadelní vědy.

V polovině sedmdesátých let začínal jako asistent a režisér v Československém rozhlasu a Československé televizi v Ostravě. V letech osmdesátých působil nejprve ve funkci šéfa České scény Těšínského divadla, poté šéfa činohry Divadla F. X. Šaldy v Liberci. V letech 1991 až 1998 řídil Státní divadlo Ostrava, později přejmenovaného na Národní divadlo Moravskoslezské, během tohoto období působil také jako ředitel Janáčkovy filharmonie v Ostravě či divadla Petra Bezruče.

Od roku 1998 byl tři roky náměstkem ministra kultury Pavla Dostála, zároveň jako pedagog předával své zkušenosti studentům oboru kulturní management na Univerzitě Palackého. Následně rok vedl Odbor kultury a památkové péče Krajského úřadu Moravskoslezského kraje.

V roce 2002 se stal ředitelem Televizního studia Ostrava, odkud odešel až po jedenácti letech. V letech 2013 až 2014 řídil Divadlo Josefa Kajetána Tyla v Plzni.

URL| <http://www.patriotmagazin.cz/slezske-divadlo-v-opave-povede-od-cervna-ilja-racek/>

Medaile

30.5.2016 ČT 1 str. 02 17:35 Černé ovce

Iveta FIALOVÁ, moderátorka

Hele, víš co, hodíme si mincí o to, kdo dostane tuhle medaili. Když padne panna, tak já, když orel, tak ty. Házej.

Vlado ŠTANCEL, moderátor

Orel.

Iveta FIALOVÁ, moderátorka

Dobře. Ale ty stejně čokoládu nejíš.

Vlado ŠTANCEL, moderátor

Možná bych radši čokoládovou medaili než tu, o které bude naše reportáž.

Iveta FIALOVÁ, moderátorka

Na té by sis vylámal zuby, co?

Vlado ŠTANCEL, moderátor

Na té by si vylámal zuby i nejjeden znalec.

Jan NOVOTNÝ, redaktor

Kolik mi za to dáte, prosím vás? Co naší návštěvě numismatika předcházelo? Z letáku Českého mincovního obchodu švýcarské značky HMK nás zaujaly barevné a ryzím zlatem zušlechtnuté medaile s motivy Karla IV. a tisícikorunové bankovky. Momentálně za snížené ceny, 199 korun za kus.

Tereza KLABÍKOVÁ RÁBOVÁ, Katedra marketingové komunikace a PR, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

To, co nás ale na první pohled musí naprosto zarazit, je práce s cenou, respektive s deklarovanou slevou. Pokud ten produkt má hodnotu 2500 korun a ten prodejce prodává za 200 korun, tak něco nemůže být v pořádku.

Jan NOVOTNÝ, redaktor

Abychom zjistili, kde je háček, zboží z obchodu jsme si objednali. Dobrý den, já bych si u vás rád objednal razbu.

osoba

Zákaznické číslo poprosím, povídejte.

Jan NOVOTNÝ, redaktor

Zákaznické číslo? To nemám.

osoba

Vy jste si ještě od nás nikdy nic neobjednával?

Jan NOVOTNÝ, redaktor

Ne, zatím ne. Nešlo si nevšimnout překvapení prodejkyně, že jsou ještě tací, kteří v Českém mincovním obchodě zatím neobjednávali. Za dobírku jsme zaplatili 497 korun. A kromě medailí jsme v balíčku našli i tučnou nabídku na další nákup, podle dopisů nás totiž díky prvnímu nákupu vedou jako věrného klienta.

Jiří FRÖHLICH, mluvčí, Česká obchodní inspekce

Zákazník si objedná jakousi minci za zvýhodněnou cenu, v tomto případě. A jak máme zdokumentováno, tak on se zavazuje, že to někde v reklamě napsáno drobným písmem, k tomu, že se zařazuje do sběratelského programu. Ačkoli spotřebitel pořádně neví, co to znamená, tak mu začnou chodit další výrobky, kolikrát i za mnohem vyšší cenu. A spotřebitel pak neví, jak se z toho programu vyvázat. Když to nezplatí, tak mu údajně hrozí exekuce a podobně.

Jan NOVOTNÝ, redaktor

Člověk se tedy stane sběratelem, ani neví jak.

Tereza KLABÍKOVÁ RÁBOVÁ, Katedra marketingové komunikace a PR, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

To je velká bolest těchto prodejců, že ty závazné věci napíšou malým písmem, že si toho spotřebitel ani nemusí všimnout. A často je třeba překliknout i na nějakou jinou záložku.

Jan NOVOTNÝ, redaktor

Na webu prodejce jsme se dočetli, že díky nákupu značky Český mincovní obchod jsme se stali členy prominentní společnosti. Jakou hodnotu má tedy naše sbírka?

František KŘEŠŤAN, numismatik

Tak já se omlouvám, ale za tyto medaile vám nemohu nabídnout žádnou cenu. Jedná se o komerční, na sběratelském trhu zcela bezcenné medaile. Použít leda jako dárek.

Michal MAŠEK, předseda, Česká numismatická společnost

Existují vzácné mince, soudobé nebo z 19. století, o kterých víme, že stojí desítky tisíc, řekněme, ale ty desítky tisíc stojí ve chvíli, kdy potkáte někoho, kdo to chce koupit. Jinak prostě si můžete říkat, dal jsem za ni moc peněz, ale když se jí chcete zbavit, a nevíte, komu ji prodáte, tak to je prostě jenom váha kovu nebo cena kovu. Tady ta cena kovu je 3 koruny. A spoléhat na to, že to stoupne v ceně jenom kvůli tomu obrázku Karla IV., je... Může se to stát, ale je to podobný, jako když si kupujete los a doufáte, že vyhraje tu hlavní cenu.

Jan NOVOTNÝ, redaktor

Podle popisu na internetu se ale zdálo, že naše nová sbírka bude doslova skvost. Medaile se totiž pyšní vysokou kvalitou výroby, takzvanou leštěnou ražbou.

Tereza KLABÍKOVÁ RÁBOVÁ, Katedra marketingové komunikace a PR, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Myslím si, že když kvalita té mince není schopná mluvit sama za sebe, tak je třeba víc verbalizovat ty kvality. Často tady nalezneme taková vyjádření jako: mimořádné, nákladné, nákladně zušlechtěno drahými kovy a tak dále.

Petra KOUDELKOVÁ, Katedra marketingové komunikace a PR, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Lidé, kteří jsou takto osloveni, se cítí jakoby opravdu tím věrným zákazníkem, tím důležitým článkem v tom obchodním řetězci, a myslí si, že celá ta tíha jakoby je na nich, že opravdu když si něco koupí, tak budou velice důležití a můžou získat i nějakou výhodu.

Jan NOVOTNÝ, redaktor

Česká obchodní inspekce navíc dohledala společnost sídlící v Plzni, která pro tuto švýcarskou firmu HMK zajišťuje zřejmě technický servis.

Jiří FRÖHLICH, mluvčí, Česká obchodní inspekce

Česká obchodní inspekce v této věci může kontrolovat pouze český subjekt, ve Švýcarsku je švýcarský dozorový orgán, který jsme prosili o spolupráci. A pokud se prokáže přímá souvislost mezi českou firmou a touto švýcarskou firmou, a prokáže se české firmě klamavá obchodní praktika, tak tam například hrozí sankce až do výše 5 milionů korun.

Jan NOVOTNÝ, redaktor

Český mincovní obchod sleduje i Česká národní banka.

Marek ZEMAN, mluvčí, Česká národní banka

Konkrétně v loňském roce jsme jim udělili pokutu 10 000 korun za to, že vydávali medaile, které byly snadno zaměnitelné s euro mincemi.

František KŘESŤAN, numismatik

Problém ve výrobě komerčních medailí v současné době je v tom, že vlastně vnucuje a vnukává těm kupujícím myšlenku, že je to investice, a že to kupují s tím, že se jim tato medaile zhodnotí v nějaké budoucnosti. Žádná z těch komerčních sérií se prodat za zajímavou cenu nedá.

Jan NOVOTNÝ, redaktor

Zdálo by se, že podle selského rozumu by nemělo být lehké naletět. Sběratelů má ale firma Český mincovní obchod stále dost. Série s motivem princezny Diany, kterou jsme chtěli původně objednat, byla totiž vyprodaná. Než si tedy zakoupíte

podezřele zlevněné zboží, věnujte pár minut prověření prodejce. A my se dále budeme věnovat rizikovým webům.

Vlado ŠTANCEL, moderátor

A medaili za neférové jednání získává pan...

Iveta FIALOVÁ, moderátorka

Na to si počkejte do zítřka, budou to nevyžádané esemesky, za které ovšem operátor účtuje lidem peníze.

Vlado ŠTANCEL, moderátor

A přidáme také test přímočarých pil. Na viděnou.

Hospody zůstávají začouzené

30.5.2016 Týden str. 10 Aktuálně

Pavel Baroch

Protikuřácký zákon

Dlouhé měsíce projednávaný protikuřácký zákon sněmovna nakonec neschválila, když pro návrh nezvedlo ruku dost poslanců za hnutí ANO. Koalice to teď zkusí ještě jednou.

Zákaz kouření v restauracích či hospodách si podle posledního průzkumu **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy přeje 78 procent Čechů. Jenže si na to budou muset ještě počkat. Možná jen měsíce, možná i několik let. Anebo se nedočkají nikdy. Koalici totiž při závěrečném hlasování o protikuřáckém zákonu chybělo v dolní komoře parlamentu osm hlasů. Většina poslanců z ANO byla proti nebo se zdržela.

Vláda teď chystá pokus číslo dvě. Jenže sněmovní volby budou už příští rok, proto premiér Bohuslav Sobotka (ČSSD) oznámil, že kabinet požádá sněmovnu o zkrácené řízení. Díky tomu by se mohl zákon schválit ještě před volbami. „Je to důležitý zákon pro zdraví veřejnosti a koalice slíbila, že ho přijme do konce volebního období,“ zdůvodnil tento krok Sobotka.

Pokud to koalici nevyjde ani napodruhé, bude trvat vzhledem k volbám a ke standardním schvalovacím lhůtám odhadem minimálně tři roky, než Česko jako většina zemí Evropy přijme zákon, který zakáže kuřákům zapálit si v restauracích – naposledy takovou normu přijalo na konci roku Rumunsko. Zároveň není vůbec jisté, jaká koalice vznikne po volbách a zda bude mít zájem protikuřácký zákon prosadit. Teď ovšem záleží především na tom, jestli se rozhádaná koalice dokáže shodnout na urychleném přijetí nové verze zákona. Když nebyla předloha překvapivě minulý týden schválena, začali se vládní politici vzájemně obviňovat, kdo za to může. „Takový opakovaný postup ANO je v rozporu s dobrým fungováním vládní koalice,“ prohlásil Sobotka, podle něhož to není poprvé, kdy Babišovo hnutí hlasovalo proti koalici.

Podle Andreje Babiše je ovšem na vině ČSSD, protože z více než 200 pozměňovacích návrhů hlasovala i pro ten od opozičního Marka Bendy z ODS, který počítá s možností vybudovat v restauracích kuřárny. Z protikuřáckého zákona se tak prý stal kuřácký. „Klasický podraz koaličních partnerů. Na vládě si odhlasujeme podobu zákona a pak ji ve sněmovně socialisté upravují ve shodě s opozicí,“ napsal Babiš na Twitter.

Každopádně nyní platí současný stav, kdy záleží jen na provozovateli restauraci, zda jeho podnik bude striktně nekuřácký. Není také povinné, aby byl alespoň jeden nealkoholický nápoj levnější než pivo, s čímž neschválený zákon také počítal. A personál nadále nemusí kontrolovat ani to, jestli v lokálu není podnapilý mladistvý.

(O koaliční rozepři viz komentář na str. 34.)

Foto autor| Foto: 1 ČTK / Doležal Michal, 2, Karel Šanda, 2 Profimedia

Summit NATO v Polsku: Varšava stojí čelem k Moskvě

30.5.2016 natoaktual.cz str. 00 natoaktual.cz / Analýzy a komentáře
natoaktual.cz

Marek Dvořáček, Univerzita Karlova

Nejvyšší představitelé členských i partnerských států Severoatlantické aliance se po dvou letech setkají na summitu, který se tentokrát uskuteční 8. a 9. července 2016 v polském hlavním městě.

Příloha Summit NATO 2016

Summit tak proběhne již ve čtvrté zemi bývalého východního bloku. Po České republice, Lotyšsku a Rumunsku přišlo na řadu i Polsko. Rozhodnutí o Varšavě přišlo již na minulém summitu ve Walesu v roce 2014, hlavním důvodem pro to bylo agresivní chování Ruska a úzkost východních států.

Pro Poláky jde o významnou událost. Nová polská vláda konzervativní strany Právo a spravedlnost pozměnila dosavadní směřování země ve vztahu k Evropské unii, ale naopak o to více klade důraz na své působení v NATO. Polská vláda se nyní vehementně snaží summit dobře zorganizovat a zabezpečit, čímž chce především uklidnit domácí publikum, které je znepokojeno politickým vývojem.

Zároveň chce dokázat, že není „druhořadným členem Aliance“, a že dokáže posílit roli NATO na svém území i v regionu. I proto polští lídři neočekávají nic jiného, než že summit ve Varšavě bude „nejdůležitějším od konce studené války“.

Polsko je navíc jedním z nejhlasitějších kritiků současné ruské zahraniční politiky. Spolu s pobaltskými státy hlasitě volá po větším vojenském posílení východního křídla Aliance, včetně budování nových zařízení, infrastruktury, s důrazem na přítomnost bojových jednotek.

Především vojenská přítomnost na východním křídle byla donedávna značně citlivou záležitostí, které se Aliance obloukem vyhýbala, a to zejména kvůli Zakládajícímu aktu NATO-Rusko z roku 1997, který zakazuje „trvalé nasazení významného množství bojových jednotek u ruských hranic“.

Dokument nicméně konkrétní číslo nspecifikuje, navíc nijak neřeší možnost rotování jednotek, které tím pádem jsou trvalé. Nutno také podotknout, že Rusko smlouvu samo ohýbá, jak jen to jde – například v otázce ohlašování tzv. „narychlo“ svolaných vojenských cvičení poblíž hranic se členskými státy Aliance.

Podle potvrzených informací by na východním křídle NATO mělo nově působit na 4 000 aliančních vojáků, na polské území by měli v blízké době směřovat konkrétně američtí vojáci. Nicméně až na summitu padne definitivní slovo o posílení – o jeho formě, velikosti a dalších detailech. Tím bude varšavský summit výjimečný – Aliance bude řešit budoucnost svého východního křídla ve státě, který bude přímo ovlivněn výsledkem jednání, takže se bude snažit vyzískat co nejvíce.

Polský ministr zahraničí Witold Waszczykowski tvrdí, že je potřeba stabilní vojenskou přítomností v regionu Rusku připomenout vážnost aliančního závazku bránit členské státy a odradit ho od agrese. Především trojice zemí v Pobaltí – Litva, Lotyšsko a Estonsko se obává ruského hybridního útoku a vyhocení situace s ruskojazyčnou menšinou v zemích, čehož by posléze mohlo Rusko vojensky využít v „ochraně práv etnických Rusů v jiných zemích“.

Navíc právě Polsko usiluje o vojenskou vůdčí roli v celém regionu, což potvrzují i velké investice do modernizace a obranyschopnosti polské armády – armádní rozpočet byl mezi roky 2014 a 2015 navýšen o bezprecedentních 18 % a pohybuje se okolo 2 % HDP. Generální tajemník NATO Jens Stoltenberg při schůzce s polským prezidentem Andrzejem Dudou, připomenul polský aktivní přístup k Alianci a poděkoval za účast na misích v Afghánistánu, Kosovu či v Baltském moři. Stoltenberg především vyzdvihl plnění aliančního závazku dávat dvě procenta na obranu, což v současnosti dělá pouze hrstka států v NATO.

Již delší dobu se v Polsku taktéž nachází výcvikové centrum spojeneckých sil v Bydgoszczi nebo velitelství Vícenárodního sboru Sever-Východ, ke kterým nedávno přibýlo zpravodajské a protiteroristické výcvikové centru NATO v Krakově. V neposlední řadě v Polsku bude do roku 2018 vystavěna raketová základna s interceptory SM-3 IIA, která bude součástí protiraketového štítu NATO. Polsko si v Alianci rozmístěním vojáků

na svém území zřetelně polepší, posílí tím ovšem i vztahy se Spojenými státy, s nimiž má už tak poměrně silné vojenské vazby.

Mimo východní Evropu bude k hlavním tématům patřit kyberbezpečnost a, vzhledem k událostem na blízkém východě, také posílení zpravodajské činnosti a včasného varování. Je možné, že se na summitu dokončí přístupová jednání s Černou Horou, a ta se tak stane 29. členem Aliance. To nicméně záleží na výsledku vyjatého jednání na domácí politické scéně.

Polský prezident Andrzej Duda představil pojetí summitu, který se podle něj bude orientovat na celkové posílení Aliance na všech frontách, nejen té východní. Posílení podle něj bude zaměřeno na řešení jak krátkodobých, tak ale zejména dlouhodobých výzev, přičemž se bude muset jednat o rozhodná řešení. Duda na summit také pozval řadu partnerských států, mezi které patří například Ukrajina, Švédsko, Finsko, Gruzie a Jordánsko.

Pražský summit z roku 2002 měl za hlavní téma reformaci Aliance a pozvání ke vstupu sedmi státům. Riga hostící summit v roce 2006 přinesla představení Sil rychlé reakce NATO, tedy speciální mnohonárodní jednotky, které Alianci slouží, pokud je okamžitě nutné zasáhnout kdekoli na světě. Důležitým bodem summitu bylo hodnocení operací v Afghánistánu a Kosovu. Tento bod se opakoval i o dva roky později v Bukurešti. Na tomto summitu se rozhodlo o pozvání Chorvatska a Albánie do Aliance. Mimo to se na summitu značně diskutovalo o přístupu Ukrajiny a Gruzie do Akčního plánu členství, tedy předstupní ke vstupu do NATO.

Intenzivní debata se dá rovněž očekávat o balancování východní a jižní bezpečnostní hrozby, kdy klíčové bude udržet v tomto směru jednotu aliance.

Uvidíme tedy, na co se bude ve spojitosti se summitem ve Varšavě vzpomínat. V každém případě je summit pro polskou vládu důležitý ve směru dovnitř i ven. Potřebuje uklidnit rozvířené vody na domácí scéně a naopak upevnit polskou pozici v Alianci i regionu. Pro NATO je to zase příležitost, jak razantně vystoupit proti Rusku i dalším hrozbám a ukázat tak svoji nepostradatelnost pro druhou dekádu 21. století.

Marek Dvořáček

autor studuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a je stážistou v Informačním centru o NATO

URL| http://www.natoaktual.cz/summit-nato-v-polsku-varsava-stoji-celem-k-moskve-f7h-na_analyzy.aspx?c=A160530_141804_na_analyzy_m02

Úděl generace Y: delší mládí a drahá dospělost

30.5.2016 E15 str. 12 Téma

n Dorostla první generace vysokoškoláků, která nezažila komunismus. Podle sociologů je pro ni typické prodlužování mládí do třicítky. Neshodnou se však, do jaké míry je odklad založení rodiny a pořízení vlastního bydlení volbou, nebo spíše ekonomickou nutností. Univerzitní diplom totiž stále méně zaručuje získání dobrého místa.

Česku se nevyhnul trend relativního zaostávání růstu výdělků mladých lidí vůči zbytku populace patrný na Západě od sedmdesátých let. Většina českého populačního ročníku totiž pokračuje ve vysokoškolském studiu, ale hodnota univerzitního titulu na trhu práce klesá.

V roce 2002 dosahovali lidé ve věku 25 až 29 let s vysokoškolským vzděláním zhruba 75 procent příjmu všech vysokoškoláků. O deset let později to však bylo už jen sedmdesát procent, vyplývá ze statistik ČSÚ.

děti, které odmítají dospět

Druhý údaj pochází ještě z doby ekonomické krize, Středisko vzdělávací politiky Pedagogické fakulty UK ovšem varuje, že tento jev potrvá dlouhodobě. Neznamená to ale, že se budou mladí vysokoškoláci výrazně častěji objevovat mezi nezaměstnanými, spíše se musí naučit slevit ze svých nároků na kvalifikovanost práce a výši mzdy.

Přestože se mladí lidé s univerzitním diplomem řadí mezi nejvzdělanější třetinu obyvatelstva, výdělky patří do spodní poloviny výdělečně činné populace.

Medián hrubého měsíčního platu všech vysokoškoláků dosahuje podle MPSV třiceti tisíc korun. Po odečtení uvedené stále rostoucí „absolventské daně“ by se pak blížil 21 tisícům.

V celoevropském srovnání jsou však vyhlídky absolventů ještě relativně dobré, míní Alena Bičáková z ekonomického institutu CERGE.

„V porovnání s vrstevníky ve Velké Británii jsou na tom podstatně lépe díky stále de facto nulovým přímým nákladům na vzdělání. Bydlení je pro ně také dostupnější než v Británii,“ uvedla Bičáková s tím, že situace na pracovních trzích obou zemí je z pohledu mladých podobná, tedy celkem dobrá oproti státům jižní Evropy. Podle ekonomky se ale mladé rodiny v Česku potýkají se zvýšenými náklady na mateřství.

„Vzhledem k téměř nulové nabídce flexibilních forem práce a velmi omezené nabídce kvalitní a finančně dostupné institucionální péče o děti do tří let zůstává velká část českých žen s každým dítětem doma několik let, což je značný zásah do kariéry,“ vysvětluje Bičáková.

Lepší materiální a institucionální podmínky by však v případě generace Y automaticky nezaručily, že by jejím příslušníkům typický dospělý život v podobě budování kariéry, splácení domu či bytu a starání se o rodinu přinesl pocit osobního štěstí.

Ať už sociologové hovoří o generaci lidí narozených mezi druhou polovinou osmdesátých a devadesátých let jako o generaci Y či mileniálech, přisuzují jí důraz právě na harmonické spojení pracovního a osobního života. Podle postgraduální studentky sociologie na **Fakultě sociálních věd** Karlovy univerzity Hany Pacákové „reagují na generace předchozí, které se z jejich pohledu nesmyslně podřizovaly hodnotám úspěchu, kariéry, rodiny a nechaly se jimi svazovat“. Kvůli tomu sami příslušníci generace Y mohou působit jako „velké děti, které nechťejí dospět a raději si jen hrát“.

hypotéka – tečka za mládím

Přestože slova o revoltě a neochotě dospět by leckdo mohl vysledovat až do šedesátých let, šéf společnosti SCIO Ondřej Šteffl na konferenci New Media Inspiration věnované jednotlivým generacím upozornil, že právě fenomén odložené dospělosti je tím, co mladou generaci historicky odlišuje nejvíce. Obvykle se lidé ještě několik let po absolvování vysokoškolských studií a před pořízením hypotéky jakožto symbolické tečky za mládím věnují cestování či jiným požitkům, doplnil Šteffl. To, že vůbec mají možnost odložit si relativně rutinní život plný nejen pracovních povinností a místo toho si více užívat života, podle Šteffla svědčí o slušné materiální úrovni mladých lidí i celé společnosti.

Oponoval mu sociolog Stanislav Biler, podle něhož k hodnotovým prioritám nezanedbatelné části generace Y patří klidný rodinný život. „Mnoho z nich ale řadu let přechází mezi neplnohodnotnými pracovními úvazky, popřípadě ani takové úvazky nezíská. Obecně mají relativně velký problém sehnat takové zaměstnání, aby se k symbolické tečce za studentským životem v podobě hypotéky vůbec dopracovali,“ připomněl.

možností neubývá, naopak

Málokdo to navíc z generace Y může zvládnout před třicítkou. Průměrná doba dokončení univerzitního studia je v Česku 28 let a další jeden až dva roky obvykle trvá, než uchazeč najde uplatnění na trhu práce.

Právě až v tomto časovém intervalu míra nezaměstnanosti absolventů klesá ke dvěma procentům, tedy výrazněji pod celorepublikový průměr, ukazují statistiky Střediska vzdělávací politiky.

Nabráni hypotéky, která je podle Bilera se Štefflem symbolem ukončeného mládí a jejíž průměrná doba splatnosti v Česku překonala 23 let, tak ještě prohlubuje rozdíl mezi bezstarostným prodloužením mládí a „zodpovědnou dospělostí“ – znamená totiž závazek na většinu profesního života.

Generace Y se tedy začíná plně osamotňovat až ve věku, v němž se otcové a matky jejich příslušníků plně věnovali rodinným povinnostem.

Pokud se však chtějí lidé generace Y ještě několik let po studiu primárně věnovat cestování a sbírání zážitků, teoreticky jim v tom nebrání ani průměrné či mírně podprůměrné příjmy. Současné možnosti digitální či sdílené ekonomiky například dovolují relativně levné cestování po světě díky síti domácího ubytování Airbnb a vyhledávačům levných letenek.

Možnosti toho, co lze zažít a za co peníze utratit, dokonce podle politického komentátora Financial Times Janana Ganeshe více než vyvažují ekonomické jevy typu poklesu reálných mezd či nárůstu cen nemovitostí v poměru k výdělkům mladých lidí. Narodili byste se raději v roce 1960 nebo

1990? klade řečnickou otázku.

Generační abeceda Označování generací posledními písmeny abecedy vstoupilo do povědomí začátkem devadesátých let díky novele Douglase Couplanda Generace X: Vyprávění pro akcelerovanou kulturu. Mozaikovitě popisuje zážitky lidí narozených koncem padesátých a počátkem šedesátých let. Později sociologové začali ke generaci X řadit i lidi narozené koncem sedmdesátých let. Právě rozšiřování mozaiky možných zážitků je to, oč generace X usilovala. Formoval ji nástup takových popkulturních fenoménů, jako jsou MTV, alternativní rock nebo počítačové hry. Přesto se od předchůdců nakonec liší méně, než by charakteristiky generace X naznačovaly. Vede spokojený, rodinně orientovaný život a zachovává si přesvědčení, že tvrdá práce zaručuje úspěch. Pro generaci následující, tedy Y neboli miléniovou generaci, která dospívá až v 21. století, je důležitá nejen spokojenost v osobním životě, ale zejména jeho lepší skloubení s prací. Podobně jako generaci X jejich ranou dospělost provázejí výrazné technologické změny, tentokrát v podobě masového používání internetu. Miléniová generace se ale ještě ani nestihla pořádně usadit a už se podle písmenkového dělení mluví o generaci Z. Tak lze označit nynější adolescenty, byť výstižnější by možná bylo jejich označení jakožto digitálních domorodců. Drobnohled sociálních sítí pro ně nepředstavuje žádnou novinku. Jako první generace se do tohoto světa již narodili.

Změna přístupu k práci je znát hlavně ve zdravotnictví Menší ochota trávit čas v práci se projevuje i ve fungování českých nemocnic. Mladí lékaři nejvíce tlačí na dodržování zákoníku práce a maximálního počtu osmi přesčasových hodin týdně. Zdravotnictví dlouhá léta platilo za obor, jehož fungování se v Česku bez práce přesčas neobejde. Podle interního průzkumu Nemocnice Motol je pro mladé lékaře důležitější volný čas než plat. „Je pro ně zásadní, že nebudou v práci od nevidím do nevidím,“ uvedl ředitel nemocnice Miloslav Ludvík. Menší ochota věnovat volný čas profesi je znát už u mediků na vysoké škole. „My jsme vnímali studium jako příležitost se co nejvíce naučit. Dnes je zájem o to pracovat ve svém volném čase, praktikovat na klinikách, jen aby se něco přiučili, výrazně nižší,“ uvedl děkan 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy Aleksi Šedo. Vedení nemocnic i lékařských fakult se trendu přizpůsobují, starší generace lékařů, kteří byli zvyklí na jiný rytmus, ale upozorňuje, že se výrazně snížil počet hodin v zaškolování chirurgů a dalších specialistů. „Výchova mladých lékařů je nedostatečná. Odborné články dokazují, že zkrácení pracovní doby zhoršilo péči o pacienty,“ upozorňuje opakovaně neurochirurg Vladimír Beneš. /ač/

O autorovi| Stranu připravil Jan Vávra
Foto popis|

Volební urny přes noc nikdo neuhlídá

30.5.2016 Lidové noviny str. 15 Právo a justice
KRISTIÁN LÉKO

Dvoudenní volby jsou nesmyslné dědictví normalizace a umožňují machinace s hlasy, říká Marek Antoš, expert na volební právo

* LN Měly by být zavedeny stropy na volební kampaně? Takovýto návrh předložila vláda a aktuálně jej projednávají poslanci, limit ve sněmovních volbách má být 90 milionů korun.

Je to lákavá myšlenka, ale pochybuji o efektu těch stropů. Je příliš snadné a lákavé je všelijak obcházet a zákon může logicky regulovat jen výdaje samotné strany, mnohem hůř se ale omezují kampaně na její podporu od třetích osob. Navíc vznikají pochybnosti o ústavnosti finančních stropů. Mohou totiž omezovat nové strany, které při vstupu na politické kolbiště musí investovat více peněz, aby se dostaly do povědomí voličů. Chápu argumentaci, že je špatně, aby politické strany utrácely stovky milionů za billboardy jako třeba ČSSD v roce 2010 a sháněly peníze všude možné. Ale stropy tento problém nevyřeší a naopak vytvoří problémy nové – po volbách se bude zpochybňovat, zda účtenky sedí a jestli billboard stál tolik, co měl. Spíše bych se zasazoval o větší transparentnost volebního klání, aby se voliči už před volbami mohli podívat, jak financování kampaně probíhá, než stanovit pevnou částku, kolik lze nejvýše za kampaň utratit.

* LN Bylo by správné omezit dary politickým stranám a hnutím, o čemž se ve sněmovně také jedná? Jedna osoba by ročně mohla politickému uskupení darovat nejvýše tři miliony korun.

I k tomuto jsem skeptický. Pokud někdo bude chtít stranu skrze peníze ovlivňovat, tak si cestu vždy najde – nic mu například nebrání dary účelově rozložit na více firem. Zákon také vůbec neřeší otázku úvěrů,

kteře pŕitom majŕ stejnŕ korupční potenciál jako dary. Jinŕmi slovy, pokud je cílem zamezit tomu, aby velcí dárci ovlivňovali politiku stran, tak se to nemŕže podařit pomocí právní regulace. Pŕjde leda apelovat na morálku stran jejich a sponzorŕ a upozorňovat na to, pokud někdo bude své dary ŕčelově rozkládat.

* LN Obě novely směřují k financování stran. Vyžaduje tato oblast čtvrtstoletí po změně režimu zásadní regulaci?

Za největší problém fungování českého politického systému považují stav politických stran. Jsou velmi malé a nemají dost členŕ na to, aby mohly plnit svou společenskou funkci. To je problém, protože pŕivedením pár černých duší lze poměrně snadno získat ve straně pozici. Ale hlavně, malé množství členŕ nevygeneruje dostatek peněz, a tím pádem jsou strany závislé na velkých dárcích a státních pŕspěvcích.

* LN Lze to nějak řešit?

Nabízí se inspirace z Německa, kde funguje systém, který stranám dává peníze podle míry jejich „zakořenění“ ve společnosti. Jednak je tam vazba na počet mandátŕ v zastupitelských sborech, jednak stát pŕidává peníze k prostředkŕm vybranŕm od dárcŕ. Strana sice může pŕijmout velký dar, ale stát k němu „pŕihodí“ jen malou částku. A naopak několik tisíc malých darŕ stát zdvojnásobí, což je pro strany motivační – hledat primárně dárce z řad občanŕ a menších firem. Tento systém je velmi propracovaný a vznikl na základě velkých skandálŕ s financováním politických stran a na základě pokynŕ německého ústavního soudu. Máme možnost poučit se od sousedŕ, ale tímto směrem bohužel žádné návrhy nejdou a základní mechanismus financování stran zůstává stále stejně špatný.

* LN Máte pocit, že volby v Česku odpovídají západním demokratickým standardŕm?

To určitě ano. Z výzkumŕ mapujících důvěru ve volby po celém světě plyne, že v Česku se výsledkŕm voleb věří a nedochází k zásadním pochybením. Určité nešvary ale samozřejmě existují. Nejrizikovější jsou v komunální volby. Hlavně na menších městech není úplně složité ovlivnit výsledek voleb pomocí kupování voličŕ. Tyto obce ŕž jsou relativně velké, takže dává ekonomický smysl neférovŕm způsobem obsadit radnici a současně v nich ŕž nefungují bezprostřední osobní vazby, takže se lidé nestydí nechat se koupit. Jen zlomek z těchto machinací pŕitom vidíme, jen málo se jich dostane pŕed soudy. Tomáš Lebeda s kolegy z olomoucké katedry politologie zkoumá atypické chování voličŕ, tedy když v podobných okresech dopadnou volby úplně jinak, a snaží se rozdíly vysvětlvat. Z výzkumu vyplynulo, že velmi negativní efekt mají dvoudenní volby. To u nás bylo zavedeno v roce 1971, když se KSČ bála, že v reakci na normalizaci klesne volební ŕčast. Dvoudenní volby dávaly režimu možnost absentéry dostat k urnám alespoň druhý den. Ponechali jsme si to jako tradici, pŕitom je to ve světě prakticky unikátní, úplně zbytečné a vzbuzuje to otazníky nad tím, co se děje v noci z pátku na sobotu ve volebních místnostech. A to hlavně v obcích, kde má starosta „pod palcem“ některé členy volební komise, zapisovatele, ředitele školy, kde se často volební místnosti nacházejí, a i třeba obecní policisty, kteřŕ volební místnosti hlídají. Aniž bych tedy chtěl říci, že se to děje masově, tak v komunálních volbách je riziko zneužití poměrně velké.

* LN Jak volební nešvary řešit?

Je velký problém, že neexistují nástroje k efektivnímu vynucování pravidel o průběhu voleb. Jedinou možností je zrušení voleb soudem, což je ale nesmírně silný zásah do demokratického procesu, a proto se to soudy zdráhají činit, až na úplně „prasárny“. Racionální pŕístup tedy bohužel je, že žádná sankce prakticky nehrozí, a proto se vyplatí porušovat pravidla. Proto si myslím, že by bylo namísto zřídit orgán, který by řešil stížnosti na neférovou kampaň ŕž v jejím průběhu a měl by v ruce i určité nástroje. Smysl by dávaly třeba pokuty za pŕestupky a správní delikty nebo pŕedběžná opatření pŕíkazující ukončit určité chování v kampani.

* LN V první den první pŕímé volby prezidenta byl v Blesku zveřejněn velký inzerát, který dehonestoval Karla Schwarzenberga. Soud pŕesto řekl, že nemohl ovlivnit výsledek voleb. Je vůbec pŕedstavitelné, aby soud zrušil celostátní volby?

Nejvyšší správní soud rozhodl, že sice došlo k závažnému porušení volebního zákona, ale rozdíl mezi oběma kandidáty byl tak velký, že není pravděpodobné, že by bez tohoto inzerátu volby dopadly odlišně. Mně to pŕijde pŕesvědčivé. A dovedu si pŕedstavit, že kdyby rozdíl v počtu hlasŕ nebyl deset procent, ale třeba půl procenta jako teď v Rakousku, tak by soud mohl kvůli zásadnímu pochybení zrušit i celostátní volby. Na druhou

stranu je pravda, že psychologická bariéra na straně soudu je značná. Aby nikým nevolení soudci zpochybnili vůli pěti milionů voličů, to už chce odvahu.

* LN Na přelomu let 2017 a 2018 nás čekají v relativně rychlém sledu nejprve volby do Poslanecké sněmovny a pak volby prezidenta republiky. Co můžeme očekávat?

Co se týče prezidentské volby, tak pokud nedojde ke změně právní úpravy, tak pravděpodobně podobný chaos a rozdělení společnosti jako při první prezidentské volbě. Za největší problém považují podmínky navrhování kandidátů. Díky Nejvyššímu správnímu soudu už je sice jasné, jak počítat procenta při vyřazování neplatných podpisů, ale určitě se bude opakovat problém s tím, že ministerstvo vnitra vůbec nekontroluje, zda lidé archy opravdu podepsali. Kontroluje se jen soulad údajů s centrálními registry. A to znamená, že mnohdy jsou i „pravé“ podpisy vyřazeny, protože lidé si spletli trvalý pobyt s bydlištěm. Pro kandidáta je vlastně nejracionalnější, kdyby podpisy zfalšoval kompletně, třeba si vypsal jména z obchodního rejstříku. To nemá znít jako návod, to je upozornění na zásadní chybu systému. Kdo poctivě sbírá podpisy na ulicích, tak může dopadnout daleko hůře než kandidát, který si vše opsal z internetu. A nepodceňoval bych, že někteří kandidáti už to teď takto sbírají... (úsměv) Parlament by na to měl zareagovat a zákon změnit.

* LN Objevil se návrh, že by to mohlo být po rakouském vzoru šest nebo osm tisíc úředně ověřených podpisů.

To by problém vyřešilo, ale znamenalo by to zásah do ústavy, která přímo obsahuje požadavek na padesát tisíc podpisů. Zákon by nemohl stanovit, že stačí několik tisíc podpisů, ale ověřených.

* LN Pokud současný systém příliš polarizuje společnost, co byste navrhoval?

Takzvaný systém alternativní volby, který původně pochází z Austrálie a pro volbu hlavy státu se používá v Irsku. Lidé v něm místo hlasování pro jediného kandidáta všechny kandidáty seřadí podle svých preferencí a volby jsou tím pádem rozhodnuty v jediném kole. Celkově to přispívá k výběru kandidáta přijatelného pro nejvíce voličů, což by bylo plus vzhledem k tomu, že prezident má v českém ústavním systému především reprezentační roli.

Jedinou sankcí za porušení pravidel volební kampaně je zrušení voleb. To je špatně, protože to motivuje strany páchat nepravosti.

Marek Antoš (36) * Odborník na ústavní právo, vyučuje ho na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Zabývá se především volebním právem. Kromě práv vystudoval i politologii na **Fakultě sociálních věd** UK. * Vedle své akademické kariéry je internetovým podnikatelem, je ředitelem firmy Internet Info, která provozuje weby Lupa.cz či Měšec.cz. Působí také v oborových sdruženích SPIR a CZ. NIC.

Foto autor| FOTO MAFRA – MICHAL RŮŽIČKA

Putinova hra o trůny na Athosu

31.5.2016 ČRo Plus str. 06 18:10 Názory a argumenty

Lída RAKUŠANOVÁ, moderátorka

V průběhu své návštěvy Řecka zavítal ruský prezident Putin i na horu Athos, což má širší souvislosti. Rozebírá je Josef Mlejnek z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Josef MLEJNEK, **Fakulta sociálních věd**, UK

Návštěvu ruského prezidenta Vladimira Putina na hoře Athos média zaznamenala spíše jen jako součást Putinovy konzervativní profilace určené především domácímu publiku. Celá záležitost má však širší a závažnější pozadí. Athos sice formálně spadá pod řeckou svrchovanost, reálně ale jde o jakousi mnišskou

pravoslavnou republiku, v níž jsou viditelně přítomni i mniši ruští. Ruská pravoslavná církev pak aspiruje na roli vůdčí církve v celém pravoslavném světě a Vladimir Putin možná na roli neformálního lídra pravoslavné civilizace, dědičky byzantské říše. Média sice informovala o tom, že Putin během bohoslužby usedl na trůn, údajně vyhrazený dříve jen byzantským císařům, nicméně celá věc není tak senzační. Předně, ruský prezident na něm neseděl, jen stál. Za druhé, onen trůn, primárně určený církevním hodnostářům, tvoří běžnou součást pravoslavných chrámů ve Středomoří. A na Athosu prý tak uctívají i státníky z pravoslavných zemí. Na druhou stranu, mediální nadsázka s byzantským trůnem přesto cosi vystihovala. Putina v Řecku doprovázel jeho věrný spojenec - patriarcha Ruské pravoslavné církve Kirill, jenž je dlouhodobě proponentem nábožensky pojeté koncepce ruského světa. Východoslovanské pravoslavné národy, tedy především Rusové, Ukrajinci a Bělorusové, dle Kirilla tvoří či přesněji řečeno mají tvořit zvláštní civilizaci založenou na duchovních základech východního křesťanství. Civilizaci, jejímž ústředním místem je chrám, na rozdíl od západní konzumní společnosti, jež je prý vystavěna okolo nákupního centra. Západ je ruskými nejen církevními, ale i politickými představiteli líčen jako morálně zkažený, vyprázdněný, zaměřený pouze na materiální hodnoty. V roce 2008, krátce před nástupem do funkce patriarchy, Kirill v ukrajinské metropoli Kyjevě prohlásil: "Rusko, Ukrajina a Bělorusko jsou Svatá Rus. Svatá Rus představuje ideál lásky, dobra a pravdy. Svatá Rus je krásou, Svatá Rus je silou a my společně s vámi tvoříme jednu Svatou Rus." Z citovaného názoru od té doby neuhnul ani o píď. A sotva by mohl. Sama Ruská pravoslavná církev totiž nezahrnuje pouze území Ruské federace. Její kanonické území obsahuje či má ambici zahrnovat například i Bělorusko, baltské republiky, Kazachstán a v neposlední řadě též Ukrajinu. Ukrajinské pravoslaví je nyní i proto rozštěpeno na pravoslavnou církev spadající pod moskevský patriarchát a na pravoslavnou církev domácí, řekněme národní, s vlastním kyjevským patriarchátem. A byť se těší podpoře prezidenta Porošenka a přecházejí k ní věřící od církve podřízené Moskvě, ostatní světové pravoslavné církve ji neuznávají. Zdánlivě duchovní zápas o pravoslavnou civilizaci tak může mít zásadní politické konsekvence, které se mohou promítnout i do míry nezávislosti Ukrajiny či do jiných závažných otázek mezinárodní politiky. I proto, nebo asi hlavně proto, jezdí Vladimir Putin na Athos.

Lída RAKUŠANOVÁ, moderátorka

Tolik dnešní vydání pořadu Názory a argumenty. Loučí se Lída Rakušanová.

Dalík dostal za korupci při nákupu pandurů čtyři roky

31.5.2016 e15.cz str. 00 Domácí události

Za korupci při nákupu obrněných vozidel Pandur pro českou armádu si lobbista Marek Dalík odpyká čtyři roky ve vězení. Rozhodl o tom dnes pražský vrchní soud, který o jeden rok zmírnil původní rozsudek. Dalík musí zaplatit také peněžitý trest čtyři miliony korun. Pokud je nezaplatí, tak stráví ve vězení o dva roky víc. Dalík vinu odmítá. Pravomocný verdikt v kauze padl téměř po dvou letech od začátku soudního procesu.

Policisté vyšetřovali Dalíka, bývalého poradce někdejšího premiéra Mirka Topolánka, na základě svědectví bývalého zaměstnance firmy Steyr Stephana Szücse. Svědek v březnu 2011 uvedl, že lobbista požadoval 18 milionů eur (půl miliardy korun) za pokračování v nákupu pandurů.

Podle spisu si o peníze řekl na neformální schůzce v listopadu 2007 v pražské restauraci U Malířů. Předstíral blízký vztah k představitelům české vlády a to, že může ovlivnit jejich rozhodování, ačkoliv podle žalobce nemohl. Zároveň předstíral, že má vliv na zakázku.

Odvolací soud se z velké části ztotožnil s původními závěry, podle kterých se žádost o peníze za pokračování projektu odehrála. Změnil však právní kvalifikaci z pomoci k přijetí úplatku na pokus o podvod. Jedním z důvodů bylo to, že městský soud sice ve zdůvodnění rozsudku uvedl, že Dalík chtěl peníze získat pro někoho ze členů vlády. Konkrétní jméno ale soud neuvedl.

Překračování hranic

Podle předsedy odvolacího trestního senátu Martina Zelenky tím soud překročil svoje mantinely a pustil se spíše do hypotézy a společensko-politického komentáře. Podle pravomocného rozsudku Dalík podváděl tím, že předstíral, že může zakázku ovlivnit. Neprokázalo se naopak, že by šel pro úplatek na žádost někoho z vlády.

„Jako jediná varianta nemůže obstát, že ho tam někdo poslal, aby řekl o úplatek,“ vysvětlil Zelenka jeden z důvodů, proč odvolací soud změnil právní kvalifikaci. Dalíkovi hrozilo pět až deset let vězení. Soud se ale rozhodl, že mu trest sníží pod zákonnou hranici. Vysvětlil to tím, že od spáchání skutku utekla dlouhá doba

S novináři mluvit nechtěl

Dalík a jeho advokáti po vynesení rozsudku nechtěli s novináři mluvit a urychleně opustili soudní budovu. V závěrečných návrzích se snažili soud přesvědčit, aby vrátil případ k novému projednání, nebo Dalíka obžaloby zprostil.

Náměstek pražské vrchní státní zástupkyně Adam Bašný byl naopak spokojený, přestože navrhoval alespoň osmiletý trest vězení. „Myslím si, že je dobrá zpráva pro všechny slušné občany v této zemi, že osoba, která se nacházela v bezprostřední blízkosti předsedy vlády a dopustila se bezskrupulózního jednání, je pravomocně odsouzena,“ uvedl Bašný.

Nákup pandurů v celkové hodnotě 20,8 miliardy korun schválila v roce 2006 vláda Jiřího Paroubka (tehdy ČSSD). Koncem roku 2007 Topolánkuv kabinet od zakázky ustoupil kvůli porušení smluvních podmínek ze strany dodavatele - firmy Steyr. O půl roku později ale rozhodl o nové zakázce, kde Česko koupilo 107 transportérů za 14,4 miliardy korun.

Marek Dalík - vlivný muž z éry vlády Mirka Topolánka

Datum narození: 14. ledna 1975

Vzdělání: bakalářské studium politologie a mezinárodních vztahů na **Fakultě sociálních věd** UK

Praxe: profesní dráhu začal v 19 letech jako úředník na Hradě (za prezidenta Václava Havla), kde působil přes tři roky; od února 2002 do května 2014 byl předsedou představenstva PR agentury New Deal Communications (v srpnu 2009 Hospodářské noviny napsaly, že firma má obraty v řádu desítek milionů korun); podle obchodního rejstříku byl do letošního května společníkem firmy VIS Teniscentrum ve Vestci u Prahy.

Ostatní:

- Byl pravou rukou někdejšího předsedy ODS Mirka Topolánka, který byl v letech 2006 až 2009 premiérem, a podle informací v médiích měl výrazný podíl na jeho politické strategii. Seznámili se v roce 1999, kdy byl Topolánek senátorem za Ostravsko a Dalík se pohyboval v oblasti public relations. Během Topolánkovy vlády byl Dalík často po jeho boku, dokonce si koupil byt ve stejném domě.

- Dalíkovo jméno se více začalo objevovat v médiích v srpnu 2004 v souvislosti s kauzou údajného uplácení exposlance US-DEU Zdeňka Kořistky. Dalík byl jedním z emisarů ODS, které Kořistka obvinil, že mu nabízeli deset milionů korun, když nepodpoří tehdejší vládu Stanislava Grosse (ČSSD). Policie obvinila Dalíka a lobbistu Jana Večerka z podplácení, obvinění se ale neprokázalo, případ byl odložen.

- V době Topolánkovy éry nebyl Dalík v ODS příliš populární. V rozhovoru pro MfD použil příměr se spolupracovníkem Adolfa Hitlera Martinem Bormannem: „Když si čtete memoáry nebo biografie nacistických pohlavárů, tak tam se jako červená nit táhne nenávist všech k Martinu Bormannovi. A proč? Protože byl blízko k Hitlerovi, protože mu Hitler věřil, takový člověk je vždycky neoblíbený.“

- Pro média se Dalík stal symbolem údajných vazeb vedení ODS na podnikatele a lobbyisty, jejichž záměry často vzbuzovaly pochybnosti. „Dalík byl spojkou do byznysu i k regionálním bossům, s nimiž dohadoval, jak si obchody rozdělí a jak se kdo má chovat ve stranických záležitostech,“ napsal v květnu 2012 týdeník Euro.

- Tyto vazby ODS dlouhodobě poškozovaly - příkladem je známá kauza Toskánsko, která vznikla v létě 2009 po zveřejnění tajně pořízených fotografií z Topolánkovy dovolené v Itálii, kde byl zachycen ve společnosti lobbyistů a podnikatelů.

- Na přelomu let 2006 a 2007 se Dalík podle médií podílel na vyjednávání podpory koaliční Topolánkové vlády, kterou nakonec podpořili dva sociální demokraté Miloš Melčák a Michal Pohanka.

- V roce 2009 se Dalík údajně pokoušel jménem premiéra přesvědčit redaktora České televize, aby stáhl reportáž o policejním vyšetřování bývalého poslance ČSSD Petra Wolfa.

- V květnu 2011 média informovala o tom, že Dalík podle výpovědi někdejšího zaměstnance firmy Steyr v roce 2007 žádal 18 milionů eur (480 milionů korun) za to, že česká vláda bude pokračovat v nákupu transportérů Pandur. Dalík to popřel.

- Dalíka v souvislosti s údajnými úplatky v kauze pandurů obvinila policie v říjnu 2012. V květnu 2014 byl obžalován z pokusu o podvod; podle vyšetřovatelů slíbil pomoc při sjednání zakázky, i když na ni neměl ve skutečnosti vliv. Letos v únoru soud lobbistu poslal na pět let do vězení za korupci a vyměřil mu též peněžitý trest pět milionů korun. Dalík se odvolal, dnes pražský vrchní soud o rok zmírnil původní rozsudek; snížil i pokutu, a to na čtyři miliony korun. Pokud je Dalík nezaplatí, stráví ve vězení o dva roky víc.

- Milovník umění Dalík je znám svým luxusním stylem života, často investuje do nemovitostí. Časopis Týden letos uvedl, že jeho majetek, dohledatelný ve veřejně přístupných databázích, přesahuje 50 milionů korun. V roce 2009 Dalík řekl: "... Většinu peněz jsem vydělal buď ve své firmě, nebo jako živnostník na IČO."

Čtěte také:

Soud poslal Dalíka na pět let do vězení za korupci, má také zaplatit pokutu

Soud: Dalík chtěl úplatek za nákup pandurů pro někoho z vlády

URL| <http://zpravy.e15.cz/domaci/udalosti/dalik-dostal-za-korupci-pri-nakupu-panduru-ctyri-roky-1299081>

Dalík dostal za korupci při nákupu pandurů čtyři roky

31.5.2016 euro.e15.cz str. 00 Politika

Za korupci při nákupu obrněných vozidel Pandur pro českou armádu si lobbista Marek Dalík odpyká čtyři roky ve vězení. Rozhodl o tom dnes pražský vrchní soud, který o jeden rok zmírnil původní rozsudek. Dalík musí zaplatit také peněžitý trest čtyři miliony korun. Pokud je nezaplatí, tak stráví ve vězení o dva roky víc. Dalík vinu odmítá. Pravomocný verdikt v kauze padl téměř po dvou letech od začátku soudního procesu.

Policisté vyšetřovali Dalíka, bývalého poradce někdejšího premiéra Mirka Topolánka, na základě svědectví bývalého zaměstnance firmy Steyr Stephana Szücse. Svědek v březnu 2011 uvedl, že lobbista požadoval 18 milionů eur (půl miliardy korun) za pokračování v nákupu pandurů.

Podle spisu si o peníze řekl na neformální schůzce v listopadu 2007 v pražské restauraci U Malířů. Předstíral blízký vztah k představitelům české vlády a to, že může ovlivnit jejich rozhodování, ačkoliv podle žalobce nemohl. Zároveň předstíral, že má vliv na zakázku.

Odvolací soud se z velké části ztotožnil s původními závěry, podle kterých se žádost o peníze za pokračování projektu odehrála. Změnil však právní kvalifikaci z pomoci k přijetí úplatku na pokus o podvod. Jedním z důvodů bylo to, že městský soud sice ve zdůvodnění rozsudku uvedl, že Dalík chtěl peníze získat pro někoho ze členů vlády. Konkrétní jméno ale soud neuvedl.

Podle předsedy odvolacího trestního senátu Martina Zelenky tím soud překročil svoje mantinely a pustil se spíše do hypotézy a společensko-politického komentáře. Podle pravomocného rozsudku Dalík podváděl tím, že předstíral, že může zakázku ovlivnit. Neprokázalo se naopak, že by šel pro úplatek na žádost někoho z vlády.

„Jako jediná varianta nemůže obstát, že ho tam někdo poslal, aby řekl o úplatek,“ vysvětlil Zelenka jeden z důvodů, proč odvolací soud změnil právní kvalifikaci. Dalíkovi hrozilo pět až deset let vězení. Soud se ale rozhodl, že mu trest sníží pod zákonnou hranici. Vysvětlil to tím, že od spáchání skutku utekla dlouhá doba

Topolánek za Dalíkem pevně stojí. Čtěte:

Topolánkova lekce aneb Hlavně se z toho...

Dalík a jeho advokáti po vynesení rozsudku nechtěli s novináři mluvit a urychleně opustili soudní budovu. V závěrečných návrzích se snažili soud přesvědčit, aby vrátil případ k novému projednání, nebo Dalíka obžaloby zprostil.

Náměstek pražské vrchní státní zástupkyně Adam Bašný byl naopak spokojený, přestože navrhoval alespoň osmiletý trest vězení. „Myslím si, že je dobrá zpráva pro všechny slušné občany v této zemi, že osoba, která se nacházela v bezprostřední blízkosti předsedy vlády a dopustila se bezskrupulózního jednání, je pravomocně odsouzena,“ uvedl Bašný.

Nákup pandurů v celkové hodnotě 20,8 miliardy korun schválila v roce 2006 vláda Jiřího Paroubka (tehdy ČSSD). Koncem roku 2007 Topolánkuv kabinet od zakázky ustoupil kvůli porušení smluvních podmínek ze strany dodavatele - firmy Steyr. O půl roku později ale rozhodl o nové zakázce, kde Česko koupilo 107 transportérů za 14,4 miliardy korun.

Kauzu rozjelo vyšetřování rakouské policie v roce 2010, o pár dní později se případem začala zabývat i česká policie. Rakouská justice vyšetřovala slovenského lobbistu Miroslava Výboha, který je označován za blízkého přítele slovenského premiéra Roberta Fica, a Izraelce Lovi Droriho ze zbrojovky Rafael. Jejich stíhání bylo v lednu zastaveno.

Marek Dalík (narozen 14. ledna 1975)

Vystudoval bakalářské studium politologie a mezinárodních vztahů na **Fakultě sociálních věd** UK. Profesionální dráhu začal v 19 letech jako úředník na Hradě (za prezidenta Václava Havla), kde působil přes tři roky; od února 2002 do května 2014 byl předsedou představenstva PR agentury New Deal Communications (v srpnu 2009 Hospodářské noviny napsaly, že firma má obraty v řádu desítek milionů korun); podle obchodního rejstříku byl do letošního května společníkem firmy VIS Teniscentrum ve Vestci u Prahy.

Byl pravou rukou někdejšího předsedy ODS Mirka Topolánka, který byl v letech 2006 až 2009 premiérem, a podle informací v médiích měl výrazný podíl na jeho politické strategii. Seznámili se v roce 1999, kdy byl Topolánek senátorem za Ostravsko a Dalík se pohyboval v oblasti public relations. Během Topolánkovy vlády byl Dalík často po jeho boku, dokonce si koupil byt ve stejném domě.

Dalíkovo jméno se více začalo objevovat v médiích v srpnu 2004 v souvislosti s kauzou údajného uplácení exposlance US-DEU Zdeňka Kořistky. Dalík byl jedním z emisarů ODS, které Kořistka obvinil, že mu nabízeli deset milionů korun, když nepodpoří tehdejší vládu Stanislava Grosse (ČSSD). Policie obvinila Dalíka a lobbistu Jana Večerka z podplácení, obvinění se ale neprokázalo, případ byl odložen.

V době Topolánkovy éry nebyl Dalík v ODS příliš populární. V rozhovoru pro MfD použil příměr se spolupracovníkem Adolfa Hitlera Martinem Bormannem: „Když si čtete memoáry nebo biografie nacistických pohlavárů, tak tam se jako červená nit táhne nenávisť všech k Martinu Bormannovi. A proč? Protože byl blízko k Hitlerovi, protože mu Hitler věřil, takový člověk je vždycky neoblíbený.“

Pro média se Dalík stal symbolem údajných vazeb vedení ODS na podnikatele a lobby, jejichž záměry často vzbuzovaly pochybnosti. „Dalík byl spojkou do byznysu i k regionálním bossům, s nimiž dohadoval, jak si obchody rozdělí a jak se kdo má chovat ve stranických záležitostech,“ napsal v květnu 2012 týdeník Euro.

Tyto vazby ODS dlouhodobě poškozovaly - příkladem je známá kauza Toskánsko, která vznikla v létě 2009 po zveřejnění tajně pořízených fotografií z Topolánkovy dovolené v Itálii, kde byl zachycen ve společnosti lobbistů a podnikatelů.

Na přelomu let 2006 a 2007 se Dalík podle médií podílel na vyjednávání podpory koaliční Topolánkové vlády, kterou nakonec podpořili dva sociální demokraté Miloš Melčák a Michal Pohanka.

V roce 2009 se Dalík údajně pokoušel jménem premiéra přesvědčit redaktora České televize, aby stáhl reportáž o policejním vyšetřování bývalého poslance ČSSD Petra Wolfa.

V květnu 2011 média informovala o tom, že Dalík podle výpovědi někdejšího zaměstnance firmy Steyr v roce 2007 žádal 18 milionů eur (480 milionů korun) za to, že česká vláda bude pokračovat v nákupu transportérů Pandur. Dalík to popřel.

Dalíka v souvislosti s údajnými úplatky v kauze pandurů obvinila policie v říjnu 2012. V květnu 2014 byl obžalován z pokusu o podvod; podle vyšetřovatelů slíbil pomoc při sjednání zakázky, i když na ni neměl ve skutečnosti vliv. Letos v únoru soud lobbistu poslal na pět let do vězení za korupci a vyměřil mu též peněžité trest pět milionů korun. Dalík se odvolal, dnes pražský vrchní soud o rok zmírnil původní rozsudek; snížil i pokutu, a to na čtyři miliony korun. Pokud je Dalík nezaplátí, stráví ve vězení o dva roky víc.

Milovník umění Dalík je znám svým luxusním stylem života, často investuje do nemovitostí. Časopis Týden letos uvedl, že jeho majetek, dohledatelný ve veřejně přístupných databázích, přesahuje 50 milionů korun. V roce 2009 Dalík řekl: "... Většinu peněz jsem vydělal buď ve své firmě, nebo jako živnostník na IČO."

URL| <http://www.euro.cz/politika/dalik-dostal-za-korupci-pri-nakupu-panduru-ctyri-roky-1292393>

Zkusme učit, možná je to to, co chceme

**31.5.2016 Lidové noviny str. 15 Akademie
RADKA KVAČKOVÁ**

Na Karlově univerzitě vzniká spolek studentů neučitelských oborů, kteří si myslí, že předávat vědomosti je skvělé

Nešli studovat pedagogickou fakultu, ale molekulární biologii, filozofii, knihovnictví nebo sociální vědy. Přesto je učení zajímavá a rádi by si je nejen vyzkoušeli, ale poskytli takovou možnost i dalším. Sandra, Jana, Václav, Aneta a jejich spolek Výluka.

* LN Jak ta iniciativa vznikla?

JANA: Před dvěma lety jsme byli v Londýně na výletě a potkali jsme se tam s paní, jejíž dcera právě procházela ročním programem „Teach first“. Prý aby se rozhodla, jestli bude učit, nebo se na to nehodí. To nás zaujalo. Když jsme přijeli domů, hledali jsme nějaký podobný projekt u nás, ale zjistili jsme, že tu nic takového nefunguje.

* LN Vysvětleme, že programy jako „Teach First“ nebo „Teach for All“ mají přivést do regionů, kam normálně nikdo moc nechce, na rok nebo dva roky nejlepší absolventy vysokých škol, případně odborníky z praxe, aby pozvedli tamní školství a při tom se sami něco naučili. (Funguje to i na Slovensku.) Tušíte, jakou mají ti lidé motivaci, jestli je to věc charity, dobrodružství, nebo výdělků?

SANDRA: Motivace je zřejmě různá. Podle toho, co se nám podařilo zjistit, je v některých zemích běžné, že si člověk před tím, než se vrhne například do byznysu, vyzkouší něco, co má sociální přesah. Aby někde prospěl a měl povědomí o sociální realitě, ale třeba i proto, aby zjistil, jestli by ho bavilo učit. Ten program je každopádně zajetý.

* LN Takže vy jste se rozhodli zavést ho u nás?

JANA: My jsme měli napřed takovou představu, že založíme neziskovku. Ale kamarád, který působí v Open Society Fund, nás upozornil, že s naší vytížeností na něco takového nemáme, protože neziskovka je

náročná. Takže jsme se rozhodli založit zatím studentský spolek, který bude oslovovat studenty Karlovy univerzity, protože my jsme z Karlovky. A až to vyzkoušíme, mohli bychom nabízet příležitosti i studentům jiných vysokých škol, případně maturantům.

* LN Vy chcete oslovovat i středoškoláky?

VÁCLAV: Vycházíme z analýz, které říkají, že na pedagogické fakulty se spousta uchazečů hlásí jenom proto, že se tam, jak se domnívají, snadno dostanou, a ne proto, že by je učitelské povolání lákalo. Ostatně i my jsme si podávali přihlášku na pedáru jako pojistku, kdybychom se nedostali na tu filozofii nebo přírodovědu. A myslíme si, že kdybychom tu učitelskou zkušenost zprostředkovali studentům z maturitních ročníků, někteří by si třeba řekli – ty jo, tohle není vůbec špatný nápad. A na pedagogickou fakultu by šli opravdu proto, že by tam chtěli učit.

* LN Nazvali jste ten svůj spolek „Výluka“. Proč?

VÁCLAV: To „l“ je v závorce, takže je to vlastně „výuka“ ale nejen, „výluka“ taky. Jako že my, sami studenti nepedagogických oborů, jsme vlastně vyloučení z možnosti vyzkoušet si učení. SANDRA: Pak to znamená i něco vytržení ze stereotypu. Protože my bychom rádi, aby to na školách, kam přijdeme, trochu vytržení ze stereotypu bylo. Možná by to mohlo být vytržení ze stereotypu i pro jejich stálé učitele. Už jenom kvůli tomu, že se u nich ve škole objeví mladí nadšenci, kteří sice nemají žádný teoretický základ, jak učit, ale vlastně jim učení přijde super. Zatím stavíme na malém kolektivu, ale oslovujeme i další lidi.

* LN Vy už jste začali s jednou základní školou spolupracovat. Jak jste si ji vybrali?

JANA: Díky kamarádovi, který se angažuje v inkluzivním školství. On nás seznámil s Vladimírem Fojstem ze Základní školy Poběžovice. Právě ředitele napadlo, že bychom k nim mohli přijet a zůstat aspoň týden. Říkal, že nemá cenu přijít na den nebo třeba jen na nějaké doučování, což byl náš původní záměr. VÁCLAV: Poběžovice leží v bývalých Sudetech, kde jsou i takzvané vyloučené lokality. Pan Fojst se tam poměrně úspěšně snaží o inkluzivní vzdělávání, což nás zajímalo.

* LN Připravovali jste se nějak?

SANDRA: Ano, sedli jsme si s psychologem a mluvili jsme s ním o tom, jak děti zaujmout a co by mohlo při výuce nastat, abychom věděli, jak reagovat.

* LN Jak to v těch Poběžovicích probíhalo?

VÁCLAV: Když jsme tam přijeli, ředitel nás ubytoval u sebe. Dohodli jsme se, že se budeme první den trochu rozkoukávat, druhý den přijde na řadu takzvaný náslech. Že nám ukáže, co a jak funguje v předmětech, které nás zajímají, případně zkusíme asistovat. A koncem týdne si nějaké hodiny odučíme už každý sám. Jenže ten plán nám vůbec nevyšel, což bylo to nejlepší, co se mohlo stát. Druhý den přišla totiž sněhová vánice a několik učitelů se nedokázalo dostat včas do školy, takže jsme museli jít suplovat. Pak už jsme byli aktivní pořád.

* LN Co jste dělali jinak než tamní učitelé?

VÁCLAV: Spíš co jsme chtěli dělat jinak. Konkrétně já jsem zažil v hodině němčiny šok. Studoval jsem na filozofické fakultě germanistiku a jaksi jsem předpokládal, že tenhle jazyk bude v bývalých Sudetech na slušné úrovni. Tak jsem si s sebou vzal velký výkladový slovník, abych dětem ukázal, co všechno se z něj můžou dozvědět. A taky jednu německou knížku, že si z ní budeme číst. Na místě jsem ale zjistil, že realita je jiná, než jsem doufal, a nakonec jsem skončil u obyčejného časování: ich bin, du bist...

* LN Čili u učitelské rutiny...

VÁCLAV: No jasně. Nejspíš jsem úplně zapomněl, jak to na základce chodí.

* LN Nedojdete nakonec všichni k tomu, že ti učitelé, na které si mnozí tolik stěžují, postupují jediným možným způsobem naučeným na pedagogických fakultách?

SANDRA: Já si myslím, že nejde jen o to, jak jsou ti učitelé připravováni, ale o to, jaké jsou individuality a jak sami chtějí učit, jakou mají motivaci. Na každou třídu může taky platit něco jiného, protože její složení může být jiné. Důležité je rozklíčovat, co ty děti potřebují. Když jsme s Václavem zkusili učit občanskou výchovu, rozdělili jsme si tu třídu na dvě skupiny a to bylo skvělé, protože to si pak s těmi dětmi můžete tak trochu hrát. Pořád totiž nejvíc platí Komenského škola hrou.

* LN Jak se vám učila třeba matematika?

JANA: V matematice bylo důležité, že u žáků, kteří měli studijní individuální plán, byl asistent. To bylo pro mě velkou oporou, protože jsem věděla, že je tam někdo, kdo těm, kdo úplně neovládají, pomůže. Možná mi pomohlo i to, že jsem byla nová tvář a většina dětí proto dávala víc pozor. I když nechci říct, že jindy nedávají. Matematikářka, kterou tam mají, je skvělá.

* LN Myslíte si, že by se měla třeba matematika nebo čeština učit jinak, než se učí? Nebo než jste se učili vy jako žáci?

SANDRA: Mně přijde absurdní, že chceme po dětech, aby si pamatovaly něco, co už si nepamatují učitelé jiných předmětů. Že chceme třeba z dějepisu něco, co neumí ani kolega fyzikář nebo angličtinář. A že chceme, aby všichni znali všechno stejně. Přitom každý žák je jiný, má jiné předpoklady a ambice. Taky se domnívám, že důležitější než zapamatování je pochopení.

* LN Co si myslíte o tom, že se čtyři roky dělá jen větný rozbor.

VÁCLAV: Pozor, já nemyslím, že jsme v pozici lidí, kteří přišli zreformovat školství. My jsme spolek, který chce lidem, co nemají bezprostřední možnost praxe, tu praxi nějakým způsobem zprostředkovat. Problémy, které ve škole v současné době jsou, budou nejspíš systémové a pochybuju, že jsme schopni jako spolek, který má zatím pár členů, tyhle systémové věci měnit. SANDRA: Na druhou stranu tím, že lidem zprostředkujeme praxi, jim chceme dát i možnost, aby si uvědomili, co jim na systému vadí, a šli to měnit. ANETA: Naše pozice je spíše motivační a akcelerační. Jde nám o to lidi nadchnout. Nadchnout studenty, aby šli učit.

* LN Ale v tom naše legislativa nepedagogům jak známo brání.

ANETA: Nám jde o to, aby naši studenti zkusili učit. A pokud se nám povede nasměrovat řekněme dvacet lidí na pedagogické fakulty nebo na pedagogické minimum, a dostaneme tak dvacet učitelů, kteří chtějí učit lépe, tak to je pro nás největší cíl. Neříkáme, že jsme řešení, ale mezičlánek. Pro mě jako studentku **fakulty sociálních věd** je zajímavá ještě jedna věc, a to fakt, že existuje předmět mediální výchova. Tu by podle mého názoru měli učit odborníci dejme tomu z Institutu komunikačních studií. Myšlenka jít učit jako odborník je ale tak strašně nerozšířená, že málo lidí napadne. Přitom na pedagogických fakultách se mediální výchova nestuduje, a tak se učí, jen aby byla. VÁCLAV: Tady se ta škola točí pořád okolo modelů sto padesát let starých a jediné, co se dělá, je, že se někde maloučko oříznou a někde se něco přilepí, ale každý se bojí přijít s něčím novým. Proto může být dobré, že člověk, který nemá zkušenost, ale zároveň není sežraný tím systémem, tak vlastně namotivuje jak sám sebe, tak děti, tak ty učitele. Pro nás bylo v těch Poběžovicích zásadní, jak na nás reagovala sborovna. Bylo vidět, že naše přítomnost je pro učitele nabuzující. Viděli náš zápal, ale i to, že jsme se nebáli jít trochu jinak než oni.

* LN Tím ale popíráte svoje „nejsme od toho...“

VÁCLAV: Nejsem od toho, abych reformoval shora, ale zdola – proč ne?

* LN Myslíte, že neškodí obejít pedagogické fakulty?

SANDRA: Obejít ne, my chceme lidi naopak motivovat, aby si udělali pedagogické minimum nebo, v případě středoškoláků, šli třeba na ten pedáček.

* LN Jaký byl váš první dojem z integrované výuky v těch Poběžovicích? Říkám záměrně první dojem, protože víc jste za ten týden nemohli získat. Je pro děti, které mají nějaký handicap, lepší, když jsou v jednom kolektivu s ostatními, nebo se jim věnovat zvlášť?

VÁCLAV: Záleží na tom, jak moc závažné má to dítě postižení. Jako člověk si myslím, že je potřeba děti začleňovat. JANA: Já měla třídu s třiceti dětmi, z nichž devět, tedy třetina, měla individuální plán. Ale to neznamená, že měly vždycky mentální handicap. Některé se prostě jen přistěhovaly a potřebovaly se adaptovat.

* LN Jde o to, jestli některé děti příliš náročným učivem trochu netrápíme. Vždyť některé příklady třeba pro osmou třídu nevypočítají snadno ani dospělí s vysokoškolským vzděláním.

JANA: Myslím, že nejde ani tak o učivo jako o míru složitosti. Já měla v té šesté třídě na matematiku dva asistenty. Někteří žáci dostávali příklady navíc, děti s individuálním plánem toho dělaly míň, ale většinou se s asistentem dostaly ke správnému výsledku.

* LN Vy jste přišli na rozhovor čtyři. Je zájemců o učení víc?

SANDRA: Teď se nám přihlásilo šestnáct zájemců o výuku, což znamená čtyři výjezdy po čtyřech studentech.

* LNA ze strany škol zájem je?

JANA: Momentálně ho registrujeme od pěti škol. Ale jsme teprve na začátku. Taky potřebujeme sehnat trochu peněz na cestovní výlohy. VÁCLAV: On ten týden sám o sobě moc neznamená. Naším cílem je, aby si studenti, co projdou Výlukou, zachovali kontakt se školou, kde byli, a aby se vzájemně obohacovali.

Mně přijde docela absurdní, že chceme po dětech, aby si pamatovaly něco, co už si nepamatují učitelé jiných předmětů

Foto autor| FOTO MAFRA – FRANTIŠEK VLČEK

Foto popis| Aneta Martínková, Jana Fryzelková, Sandra Feyglová a Václav Vidím. Každý studuje něco jiného, ale všichni chtějí učit.

Jaké jsou dnešní děti?

31.5.2016 STYL str. 20 Anketa

Tahle otázka není fér – a my to víme. Paušalizovat se nemá. Na druhou stranu je stará jako lidstvo samo. Každá generace se s obavami i nadějemi snaží odhadnout, jaké šipy, jak říkal Chalíl Džibrán, to vypustila do světa. A čím překotněji se svět mění, tím je ona otázka intenzivnější...

Dalibor, 70, stavař

Já to mám jasné, jsem Herodes. Na dětech mi vadí rozmazlenost, ufnukanost. Kašlou na historické souvislosti. Druhou světovou válku by klidně zařadily do doby dinosaurů.

Helena Štáchová, 71, ředitelka Divadla Spejbla a Hurvínka

Nerada paušalizují. Mezi současnými dětmi najdeme nadšené badatele, konzumenty kultury, čtenáře, budoucí již zacílené umělce, sportovce i lenivé požitkáře a hlupce. Pokud se však mám pokusit o zobecnění, tak děti jsou a budou otiskem nás dospělých. Tyhle jsou stejně jako my: zrychlené a netrpělivé, říkám jim klipové děti – vyžadují stálou změnu a rychlá sdělení. Epické věci je nudí. Jako by tím pomyslným dálkovým ovladačem přepínaly z akce na akci. Ctižádostivými rodiči, kteří je chtějí připravit do soutěživého světa, jsou posunováni z

kroužku do kroužku, takže nemají prostor pro samostatné objevování světa. Nutí je to být instantní. Jako to kafe: nabrat, zalít, zamíchat a hotovo.

O míře nabízených informací se minulým generacím nesnilo.

Mnohé jsou i k jejich škodě. Stačí jen kliknout a bez vlastní námahy a úsilí mají „uvařeno.“ Není divu, že si mnohdy více rozumí s technikou než s lidmi, a tudíž i s lidmi raději komunikují s pomocí techniky než „z očí do očí.“ Ovšem to vše je nutné brát s rezervou, protože paušalizují.

Barbora, 25, učitelka MŠ

Vzhledem ke krátké praxi mohu srovnávat jen sama se sebou a svými vrstevníky, a to ne z pohledu praxe. Myslím si, že my jako malí jsme trávili mnohem víc času venku s kamarády. Počítač byl komfort na max. hodinu denně, mobilní telefony měli možná naši rodiče, ale my určitě ne. Mohli jsme si buď číst, malovat nebo být venku. Dnes mají děti rozšířené možnosti právě elektronikou. Jestli je to ku prospěchu, to si úplně nemyslím. Jistě je od toho nemůžeme odtrhávat, ale míra by měla být jasně daná a dodržovaná.

Gabriela, 45, učitelka v lesní školce

Děti u nás v lesní školce se od nás zas tak neliší.

Snad je to právě tím prostředím, ve kterém vyrůstají, ale stejně jako my, když jsme byli malí, tráví čas nejraději venku prozkoumáváním různých maličkostí, vymyšlením příběhů a hraním her. Jako prolézačka se dá využít téměř cokoli a jejich vynalézavost v používání různých nástrojů na různé úkony bych si občas přála mít. Děti přemýšlejí, vyzvídají, hrají si, hloupnou, ptají se, učí se, jsou hyperaktivní. Když si tak vzpomenu na nás, nebyli jsme o moc jiní, možná jsme využívali jiné zdroje, ale rostli jsme stejně.

PhDr. Alice Vondrová, 66, manželská poradkyně a psychologka

Dnešní mladí žijí v době blahobytu, svobody a demokracie. O tom se předchozím generacím ani nezdálo. Mají velké možnosti se vzdělávat a poznávat nové věci. Spousta z nich toho ale nevyužije. Testování studentů například ukazuje, že se snižuje úroveň vzdělání mladých lidí. Ti, kteří naopak dokážou využít nabízených možností, jsou na rozdíl od průměru vynikající. A to i v mezinárodním srovnání. Jak se prohlubují ekonomické rozdíly mezi lidmi, zvětšuje se rozdíl i mezi těmi, kteří se snaží něčeho dosáhnout, a těmi, kteří se nechtějí namáhat.

Také se snižuje počet dětí, které jsou ve sportovních a turistických oddílech nebo se učí hrát na nějaký nástroj, stejně jako dalším dovednostem. Podobné je to s obratností a fyzickou zdatností mladých. S malou fyzickou odolností souvisí rovněž nízká odolnost psychická. Řada z nich se hroučí při prvním fouknutí života. Vidím to v ordinaci.

Spouště mladých se také nechce dospět. Odkládají samostatný život, jak to jen jde. Bydlí u rodičů jako věční studenti nebo mamánci. Případně si zvolí roli singles. Zvyšuje se také věk prvorodiček a dvojic, které spolu začnou žít v jedné domácnosti.

Hodně se setkávám i s tím, že kladou velký důraz na peníze amateriální statky, menší pak na ostatní hodnoty, které bývají pro spokojený život minimálně stejně důležité. Určitě jsou v průměru velmi šikovní, pokud jde o využívání počítačů, nejsem si ale jistá, jestli v záplavě internetových informací dokážou pokaždé oddělit zrna od plev. Občas mám pocit, jestli nepodléhají spíš těm plevám. Právě proto, že jim chybí skutečné vzdělání.

Ale nejsou všichni takoví. Když čtu o tom, čeho dosáhli někteří z nich, dme se našinci pýchou hrudí, jak šikovní mladí lidé tu žijí a co všechno dokázali.

MUDr. Eva Burešová, 66, pediatr

Myslím, že je často poznamenána příliš liberální výchova, kdy nemají jasně dané hranice. Jsou z toho pak trochu zmatení a plynou z toho i výchovné obtíže. Mají problém s respektováním jakýchkoliv pravidel, stejně jako třeba s tím, aby svému životu vtiskli nějaký rozumný řád, věděli, co chtějí a šli si cílevědomě za tím. Tráví hodně času u počítačů, což se jim v životě může hodit. Je ale otázka, jestli pak nemají sklon k tomu, aby virtuální život prožívali víc než ten skutečný.

Zaměstnaní rodiče, kteří na ně mají málo času, je často přihlásí na různé kroužky, aby se jim netoulali bezcílně po ulicích. Jenže ty děti jdou z kroužku do kroužku a jsou potom unavené. Nemají čas na to, aby si odpočinuly a jen tak bezstarostně se vylítaly. Jsou pak přetížené a častěji marodí. K jejich vyrovnanosti nepřispívá ani vysoká rozvodovost rodičů. Stejně jako u naší generace však platí, že mezi nimi najdete lidi bezvadné, i problematické.

Josef Mištěra, 58, děkan Fakulty umění a designu v Plzni

Škála je velmi široká. Já znám hlavně děti z naší umělecké školy, čili ve věku dozrávání. A ty jsou dnes většinou skvělé! Citlivé, empatické, se zájmem o zvolený obor, který si nevybírají podle ekonomické výhodnosti, ale jdou si za tím, co je skutečně naplňuje. Takže si nestěžuju. Je pravda, že za posledních pětadvacet let, co tu učím, se děti dost změnily. Ty první přišly ještě z minulého režimu, ovlivněné tehdejšími školstvím a nucenou izolací – omezenými možnostmi cestovat. I když obecně člověk buď je, nebo není svobodný, což s totalitou zase až tak nesouvisí...

Dnes jsou mladí víc připravení vyrazit do světa, jsou odvážnější, samostatnější, mají větší sociální obratnost. S rozvojem počítačů se ale taky přesouvají jejich zájmy, které se v přímé úměrnosti k jejich šíři stávají povrchnějšími. Dřív jsem nacházel větší hloubku. Už Jan Werich kdysi prohlásil, že Shakespeare toho napsal tolik a tak hlubokého, protože netrajal po světě, nerozptyloval se, ale pozoroval lidi kolem sebe a přemýšlel o nich...

PhDr. Kristina Černá, 56, psychologka

Moje generace byla zvyklá víc poslouchat a nevybočovat z řady, dnes jsou mladí mnohem svobodnější, sebevědomější a nebojí se ozvat. To je bezvadné. Mají daleko větší rozhled, než jsme měli my, a také větší možnosti. Vzdělávat se, cestovat, poznat jiné lidi, země a kultury. My jsme mohli mnohem méně než oni a všechno nám dalo víc práce. Neměli jsme internet, kopírky ani další vymoženosti. Dělal jsem třeba rešerše informací z odborných zahraničních časopisů a zjistila, že tam chybí čísla za půl roku, protože na ně nezbyly peníze. Počítače zvládají lépe, než jsem to kdy dokázala já, na druhou stranu začínají třeba později mluvit. Rodiče se jim často nevěnují tak, jako se věnovali nám nebo my svým dětem. Maminky se snaží nastoupit po mateřské co nejdřív do práce, obvykle kvůli penězům. Já jsem si naopak své děti co nejvíc užívala, i když to taky nebylo jednoduché.

Dnes mají delší to bezstarostné období života. V něčem dokážou být velmi dospělí a v něčem ne. Ale myslím si, že celkově je ta dnešní generace docela fajn.

Jan Halada, 73, docent **Fakulty sociálních věd** v Praze

Jako pedagog nemůžu říct, že by jedna generace byla lepší než jiná. Ale každá má své idoly, stigmata, problémy, a musím říct, že klesá všeobecná vzdělanost. Na druhé straně vidím, že ani sociální sítě, které znamenaly informační i vztahovou revoluci, už velkou část mladých tolik nebaví, pozorují určitý odliv zájmu.

Uvědomují si mimo jiné, že na obrazovce neodhalí třetinu chyb, které by zachytili na papíře.

Obecněji se mi zdá, že nemají žádný princip, něco, za co by se brali, k čemu by se upínali. Jako celá euroatlantická společnost jsou trochu ve vzduchoprázdnu, nad řadou věcí se ani nezamýšlejí a berou je tak, jak je média a politici prezentují.

Všechno vědí, ale nic pořádně. Chybí jim introspekce a kontinuita. Což je škoda. Rozevírají se tak nůžky mezi mojí a jejich generací.

Díky vnoučatům znám i mladší věkovou kategorii – Elince bylo sedm a je velice komunikativní, zatímco druhá, Amálka, je pečlivá a co jí řeknete, to splní. Nehází světříkem jako Elinka, ale drží ho v ruce. Představují aktivnější a pasivnější přístup ke světu...

Ivana, 40, učitelka ZŠ

„Učitelství jest těžký, robotný úřad, vysilující duši, ochromující fantazii, pijící sílu z organismu; děti přicházející do školy jsou zlé, svéhlavé, bludně vychované bytosti, rafinované, zlomyslné, zhýčkané, zbloudilé, instinktivně nepřátelské a ve velikém procentu úžasně neschopné; vracím se po pěti hodinách vyučování fyzicky i duševně vysílen, disgustován, umrtven, zatemněn, tupý, mdlý a sešlý.“ Otokar Březina v dopise Anně Pammrové, 1892 Je s podivem, kolik je na těchto slovech po 125 letech pravdy... Dodala bych, že mnohé děti jsou deprivované – nedostává se jim lásky a pozornosti, závislé – ovládané technologiemi, dezorientované v tomto komplikovaném světě – neznají hranice a nedostává se jim vedení.

Základní školství je stavěno před úkol řešit tyto problémy, vychovávat, když už je pozdě, a rodiče si nevedí rady. O vzdělávání to příliš není. O to vzácnější je, když se učitelé někdy zadaří a svou stopu do duše dítěte vepíše. Proto to stále stojí za to.

Tomáš, 24, student VŠ

Často slýchám kritiku na adresu dětí, teenagerů. Na mladé generace nadávali už antičtí filozofové. Pokud by byla pravda, že každá další je horší, zlobivější a hloupější, těžko by se společnost posunula tam, kde je dnes. Takže ta všeobecná negativita je spíš jen dojemová než reálná.

Kristýna, 20, učitelka MŠ

Dnešní děti? Řekla bych, že děti jsou stále stejné, resp. jejich potenciál a neovlivňované způsoby. Hodně se však změnila výchova.

Děti nemají patřičný respekt a úctu. Učitel nenajde v rodiči zastání. Zní to asi úsměvně, když to říkám já, ve svém věku, ale když si vzpomenu, jak jsme ve škole chodili a bázlivě se schovávali před deváťáky a učitel byl prostě někdo, komu se neodporuje, kdo má pravdu a kdo něco znamená... To dnes nevidím. A hlavní příčinu vidím právě v tzv. volné výchově nebo výchově láskou. Dítě potřebuje řád. Potřebuje znát pravidla, samozřejmě s mírou, ale jistě!

Za této doby a za tohoto ducha času mládež tak poklesla, že ji třeba na uzdě držet a krotit s všeobecným přispěním. Marcus Tullius Cicero, 106–43 př.n. l.

Děti teď milují luxus, mají špatné chování, opovrhují autoritami. Nemají úctu ke stáří a milují tlachání namísto učení. Doma se chovají jako tyraní, místo aby posloužili starším. Odporují rodičům, ze stolu si bezohledně berou to nejlepší, tyranizují své učitele. Citát je někdy připisován Sokratovi, 469–399 př. n. l., ale autorem je patrně jeho žák Platón, 427 př. n. l.– 347 př. n. l.

O autorovi | Připravila redakce Stylu pro ženy
Foto autor | Foto Profimedia.cz
Foto autor | Foto Profimedia.cz

Marek Wollner

31.5.2016 Xantypa str. 52 Novinář
VAŠEK VAŠÁK

Básníkem se člověk rodí, novinářem se stává

Cenu Ferdinanda Peroutky za rok 2015 získal letos v únoru Marek Wollner. Ve zdůvodnění stojí, že je to „za jeho přístup k žurnalistice, který vtiskl do pořadu REPORTÉŘI ČT jehož je dramaturgem. Kromě toho je také šéfredaktorem reportážní publicistiky v České televizi.

* Jak jste se dozvěděl, že jste významnou cenu dostal?

Jedno kalné ráno na podzim mi zavolala Peroutkova vnučka Terezie Kaslová a řekla: „Marku, v době, kdy dobrých zpráv moc není, pro vás jednu mám. Snad vás potěší.“ A potěšila. Pokud vím, mezi kandidáty jsem byl už loni, ale nakonec cenu získal Martin Veselovský. Letos se prý poprvé v historii všech dvanáct ctihodných členů Sdružení Ferdinanda Peroutky shodlo na jediném jméně. Na mém. To mi udělalo radost. Stejně jako skutečnost, že mi ocenění předával Petr Pithart, vzdělaný člověk s nadhledem, kterého si vážím.

* Zmínil jste Martina Veselovského. Jak se díváte na jeho odchod z České televize?

Takové odchody mě samozřejmě mrzí, protože Česká televize potřebuje profesionály s dlouholetou praxí. Vnímám to tak, že v první dekádě se novinář své profesi učí. Aby věděl, jak postavit článek a napsat reportáž - to si dokáže při troše talentu osvojit poměrně rychle. Jde především o sbírání zkušeností, doplňování vzdělání, vlastně o tvoření hlubšího kontextu paměti, v rámci něhož umí přesněji rozlišovat a hodnotit. Novinář, který ho nemá, se velice snadno stává obětí svých zdrojů. Básníkem se člověk rodí, ale novinářem se stává.

* Co si myslíte, jako laureát Peroutkovy ceny, o sporu paní Kaslové s prezidentem Zemanem o takzvaný Peroutkův výrok o Hitlerovi?

Když člověk plácne hloupost, měl by se sklonit a přiznat to. Neměl by na ní trvat a tím ještě víc poskvřňovat památku úctyhodného muže. Když měl Peroutka možnost nechat se uplatit nacisty, kteří mu nabídli dobré bydlo, a dostat se z koncentráku, rozhodl se tam raději zůstat a nekompromitovat své jméno. Před člověkem takové mravní integrity musíme my, kteří jsme podobnou situaci nezažili, smeknout. Nic víc se k tomu říct nedá. Ze to byl naprosto mimořádný intelektuál, jakých jsme v dějinách neměli mnoho, je věc další, ale to snad nikdo nezpochybňuje.

* Když už jsme na Hradě, jak se díváte na „všechny prezidentovy muže“, kterými se obklopil?

Otázka je, proč má například pan prezident jako svého poradce člověka typu Martina Nejedlého, šéfa české pobočky Lukoil, která dluží podle soudu českému státu desítky milionů korun za odebranou naftu a do dneška je nesplatila (již ano - pozn. red.). O panu Nejedlém je také známo, že má na svém telefonu portrét Putina a že během návštěvy u ruského prezidenta seděl vedle Miloše Zemana, ačkoli ho k tomu protokol nijak neopravňuje. Dále by mě zajímalo, proč má pan prezident Zeman za kancléře člověka, který nedostal bezpečnostní prověrku, proč je šéfem vojenského odboru člověk, jemuž byla odebrána (náčelník Vojenské kanceláře prezidenta republiky Rostislav Pile mezitím rezignoval - pozn. aut.), a proč je vedoucím úředníků pan Novák, který si o prověrku nezažádal, přestože mu propadla. Je tam spousta problémů, které by měl prezident republiky vyřešit, protože když neplatí pravidla pro hlavu státu, jak je mají brát vážně ostatní?

* Proruská orientace Hradu, masivně podporovaná jejími sympatizanty na sociálních sítích, mi přijde jako velmi nebezpečná. Co si o ní myslíte?

V duchu ruské propagandy tady působí desítky webů. Mezi lidmi, kteří ji šíří, je kromě prezidenta Zemana také bývalý prezident Klaus, jenž opakuje kremelské nepravdy například o tom, že konflikt na Ukrajině způsobila Evropská unie, která ho svým způsobem vyvolala a zorganizovala. Je to samozřejmě nesmysl, podstatná část Ukrajiny si uvědomuje, že je lepší být součástí bohatého a demokratického Západu než patřit do sféry nedemokratického a ne moc rozvinutého Ruska. Anexí Krymu nelze ospravedlnit tím, že se k ní vyjádří kladně dostatečný počet příslušníků ruské menšiny. Takhle se hranice v civilizovaném světě nepřepisují. Je velká chyba, když tuhle kremelskou demagogii opakují současný a minulý prezident. Neumím si odpovědět na to, proč ti, kteří tu zaváděli demokracii podle západních vzorů, se k ní dnes točí zády a hledají naději u režimů, u nichž neplatí ani to, že jsou demokratické.

* Další záhadou je pro mě hradní okouzlení Čínou...

Já nejsem proti tomu, abychom sem pozvali čínského prezidenta, ale to neznamená, že se vzdáváme důrazu na lidská práva a zapomeneme na Tchaj-wan a Tibet, o kterých se nám zakazuje mluvit. Ze ten, kdo vystoupí s tibetskou vlajkou, by měl být perlustrován policií a uklizen někam do zákulisí, že ji pražská radnice odmítne vyvěsit, přestože to je tradice už z devadesátých let, jenom proto, aby získala do zoo pandu. Ze v poslanecké sněmovně vede seminář o úspěších komunistické strany při budování moderní Číny čínský komunista, zaštiťuje ho předseda parlamentu Hamáček a největší slovo má přítom šéf KSČM Vojtěch Filip. Tyhle momenty, mám pocit, už jsou za hranou. Pokud chceme dělat obchody s Čínou, dělejme je, ale zároveň si nenechme vzít právo upozorňovat na to, že to není demokratický režim, že tam jsou vězňové svědomí, cenzura a že tam komunistická strana ovládá autoritářským způsobem zemi tak, jak si to pamatujeme u nás z dřívějšíka. Nesouhlasím ani s tvrzením prezidenta Zemana, že jsme byli pod vlivem NATO a EU, a tudíž jsme nemohli dělat suverénní politiku. Pokud se vzdáme svého vlastního směřování, které tady bylo od roku 1990, a odvracíme se od Západu na Východ, vidím v tom hrozby a rizika zvláště proto, že ani po pětadvaceti letech není naše společnost tak vyspělá a stabilizovaná, jak si myslíme.

* Proč má pětadvacet let po pádu komunismu KSČM pořád tolik voličů?

Já si to vysvětluju tím, že čtyřicet let je strašně dlouhá doba, navíc tu kontinuitu vnímám ještě dál. Naše země od konce první republiky nepřetržitě chudla, teď nemyslím materiálně, ale hlavně morálně, politicky, společensky. Za druhé světové války skončilo sedmdesát pět tisíc Židů v koncentracích, po ní jsme se vyrovnali na principu kolektivní viny také se skoro třímilionovou německou menšinou, ještě před únorem 1948 se začal oklešťovat politický život. Pak přišla nešťastná léta komunismu, která znamenala znovu likvidaci elit a tříd, jež

byly považovány za přežilé, ať už to byla buržoazie, měšťanstvo nebo živnostníci. Během toho období se tudíž naše země duchovně zmenšila. Kromě toho se obávám, že komunismus vychoval lidi k nesamostatnosti, přežívání v náruči státu. Demokracie není bezchybná, nikomu nemůže zajistit dobrý život, neumí definitivně odstranit zlo, které patří k lidské podstatě. Ale jen v rámci demokracie, pokud zlo umíme rozpoznat, lze na něj stále poukazovat a pokoušet se ho odstraňovat. Dokud je tady možné střídání vlád a několik politických stran, tak, i když existuje protekce nebo korupce, se dají věci měnit k lepšímu. Vyžaduje to ovšem odvalu, odhodlání, aktivitu. Obávám se, že těch patnáct procent voličů KSČM chce spíš jistotu, klid a rovnost v tom smyslu, aby nikdo neměl víc než oni.

* Pokud vím, listopadové události se staly předělem ve vašem vysokoškolském studiu. Jeho první část jste strávil v totalitě, část ve změněných poměrech...

Celá ta doba byla extrémně zajímavá. Já jsem začal studovat v Olomouci tělocvik, protože jsem měl velice bohaté a úspěšné sportovní dětství a mládí a můj tátarazil teorii, že nejlepší to mají tělocvikáři, protože se do jejich oboru tak nepromítá politika, jsou na vzduchu a blbnou s dětmi. Velice brzo jsem ale pochopil, že mi to nestačí, protože jsem od gymnázia - kromě toho, že jsem závodně lyžoval a hrál tenis - psal básně a čím dál víc jsem pociťoval literární ambice. Takže jsem si dodával odvalu a současně se zrazoval, protože studovat žurnalistiku za totality nebyla úplně dobrá volba. Ale přesvědčil mě kamarád, který ji studoval, že je tam zajímavý seminář o povídce a že se tam učí psát. Tak jsem si řekl: zkusím se tam dostat, a co bude dál, se uvidí. Vzali mě až napodruhé, v roce 1988. Pozoruhodné bylo, že s podobnými ambicemi, jako jsem měl já, tam bylo několik spolužáků, kteří měli i podobné politické smýšlení a zázemí, a ani oni neuvažovali o tom, že by byli v tehdejší době novináři.

* A pak tedy přišla změna režimu...

...a my jsme jí s těmi kluky svým způsobem pomohli na svět, protože jsme chodili na všechny demonstrace, které se začaly po těch dlouhých devatenácti letech v Praze odehrávat. Chyběli jsme pouze na jedině, 21. srpna 1988, kdy jsme byli na chmelu a velice těžce jsme to nesli. Na žurnalistice jsme ale pociťovali v té době už i alternativní přístupy. Vzpomínám si, jak k nám poprvé po dvaceti letech přijel novinář ze Západu, z italského deníku Corriere della Sera, a celý ročník s ním šel besedovat. Dával nám základné otázky o přestavbě a podobně, na něž jsme zpočátku nereagovali, až jsme my, co jsme chodili na demonstrace, to dlouhé mlčení prolomili a začali jsme se o leccems vyjadřovat kriticky, o čemž vyšel v uvedeném deníku zajímavý článek. Stálo v něm, že na rozdíl od Moskvy jsou v Praze novináři, kteří chodí na demonstrace a rádi by uvítali změny, které ovšem nepřicházejí. Pak probíhalo vyšetřování, které přerušil 17. listopad 1989.

* Jak se nový režim projevil na těch, kteří vás vyučovali?

Vzpomínám si, že když jsme v pondělí 24. listopadu na fakultě vyhlásili stávkou, stáli proti nám někteří profesori, kteří se nás snažili zastrašit. Hrozili vyloučováním a za jejich slovy se vynořovaly i větší hrozby. Nebylo třeba je nijak specifikovat, všichni si uměli představit, co by se stalo, kdyby starý režim zvíťazil. Byli to často nomenklaturní kádři, kteří zasedali v kárných komisích a pokoušeli se držet linii strany, aby měli studenti strach podepisovat petice, jako bylo Několik vět a za propuštění Jiřího Rumla a Rudolfa Zemana z vězení, které jsme s kamarády taky podepsali. Tito pedagogové se pak ocitli na seznamu lidí, kteří museli ze školy pryč. Nebyli jsme žádní sekerníci, naopak, byl to prostě samet, za což se ale nestydím. Horší je, když se to zvrhne opačným směrem. Slušní kantoři na škole zůstali a ti ostatní se pak často uchýlili v soukromém byznysu nebo na regionálních školách.

* A kdo přišel na jejich místo?

Lidé, kteří do té doby nesměli a na začátku normalizace byli nuceni odejít. Literaturu a komparatistiku nás učil jeden z nejlepších žáků Václava Černého Josef Čermák, který dokázal srovnávat španělskou, německou, francouzskou a anglickou literaturu od středověku až po současnost. Škola se otevřela těm, kteří dvacet let sbírali poznatky a nemohli je předávat. Pro mě bylo důležité, že tam třeba začal učit sociologii a politologii Václav Bělohorský, jehož přednášek se mohli účastnit i lidi zvenku. Chození do školy byla tenkrát pro mě čirá radost. Kromě přednášek na naší fakultě jsem si „vyloupával“ nejzajímavější přednášky na filozofické fakultě: Jana Kopeckého o absurdním divadle Arthura Artauda nebo Miroslava Petříčka, žáka Jana Patočky, z filozofie; na DÁMU učil herce psychologii dramatik Ivan Vyskočil, což mě ohromně bavilo. Najednou se otevřely možnosti a člověk jich mohl využít, jak uznal za vhodné.

* Ale zpět do současnosti. Pořad REPORTÉR/ ČT „potrefeným ovcím“ určitě hodně vadí. Nejjednodušší, jak se vás zbavit, je asi obvinít vás z korupce. Stalo se vám to někdy?

Mockrát. Jednou chtěl ministr dopravy Aleš Řebíček zdiskreditovat našeho reportéra, který točil o jeho náhle velmi úspěšné stavební firmě Viamont. Ta za působení svého bývalého majitele v pozici ministra získávala velké stavební zakázky. Pan Řebíček se pokoušel přesvědčit tehdejšího ředitele televize Janečka, že si vzal reportér při výrobě reportáže úplatek. Věc byla závažná i tím, že to tvrdil ministr dopravy, jehož bratr byl policajt v Teplicích, odkud dotyčný redaktor pocházel. Shodou okolností byl tento policajt Řebíček později obviněn z toho, že takto uměle vyvolává kauzy, aby získával peníze od místního podnikatele výměnou za to, že ho nebude stíhat. Nakonec se to i Jiřímu Janečkovi nějak rozleželo v hlavě, takže později se mi za to omluvil. Byla to však dost nebezpečná pohružka. Když nemůžete vyvrátit fakta, musíte vyvrátit důvěryhodnost toho člověka. To je známá strategie dezinformace. Jsem přesvědčen, že i vzhledem k likvidačním soudům o autorech reportáží zažívá dnes novinářská branže krizi. Politici si zvykli o nás hovořit s despektem a rozšířilo se to i na veřejnost, která to nemá, jak posoudit. Tím říkám, že jsou všichni novináři čistí, ale obecná pomluva, kterou dotyčný nemusí nijak dokazovat, je opravdu nebezpečná.

* Ještě mi na závěr povězte něco o sobě. Slyšel jsem, že máte za manželku letušku, kterou jste přebíral Václavu Klausovi?

Moje manželka, letuška, se stala po mateřské dovolené učitelkou, protože má pedagogickou školu. Ze byla letuška, se mi líbilo, ale že jsem ji přebíral Václavu Klausovi, pravda není. To si vykládali lidé ve vesnici, kde mám chalupu.

* Povídáte si se ženou doma o svojí profesi?

Práci se snažím domů nenosit, ale tím, že jsem na sociálních sítích, není možné se jí úplně zbavit. Dříve bylo mnohem snazší relaxovat, ovšem teď se člověk stále napojuje na Facebook, a když se nenapojí, posílají mu lidi náměty a tipy prostřednictvím Messengeru, a často i v nočních hodinách. Očekávají, že jim budu k dispozici neomezeně. U novinářiny není čas rozdělen na dobu, kdy jste, a kdy nejste v práci, protože o ní přemýšlíte vždycky. Doba sociálních sítí tohle povolání postavila tak, že pro mě neexistuje odpočinek, a když už někdy cítím, že je toho na mě moc, snažím se Facebook aspoň na den na dva neotvírat, abych trochu zregeneroval.

* Nevadí vám, že se na sociálních sítích dáváte často všanc hulvátům?

Když dá člověk rozhovor do nějakého internetového média, kde pod ním běží diskuse, nesmí ji vůbec otevřít, protože je to neuvěřitelná džungle. Na druhou stranu vás to posiluje a naučíte se tu žumpu vnitřně blokovat. To se teď právě učím.

Marke Wollner

Narodil se 21. ledna 1967 v Plzni, ale vyrůstal ve Valašském Meziříčí, kde vystudoval gymnázium. V roce 1992 absolvoval žurnalistiku na **Fakultě sociálních věd** UK. Pracoval v Lidových novinách, Respektu, spoluzakládal časopis Týden. Roku 1999 nastoupil do České televize a pět let poté do pořadu REPORTÉRI ČT, kde je dnes dramaturgem. Současně je šéfredaktorem reportážní publicistiky ČT. Je držitelem Ceny Ferdinanda Peroutky za rok 2015. Napsal romány UKRADENÉ KNIHY a BABIČČIN MAJKAMPF A JÁ a sbírku básní PAMATUJU. Jeho manželka bývala letuškou, dnes je učitelkou. Mají spolu Lindu (7) a Filipa (4).

Demokracie není bezchybná, neumí definitivně odstranit zlo, které patří k lidské podstatě. Ale jen v rámci demokracie, pokud zlo umíme rozpoznat, lze na něj stále poukazovat a pokoušet se ho odstraňovat.

Foto autor| FOTO MILAN LINHART A ČT